

HUYẾT

ĐẠ

DI

VĂN NHÌ

LỤC NHÃ

Mục lục

[Chương 1: Bắt Đầu Từ Màu Trắng](#)

[Chương 2: Mỹ Thực Trước Mặt Phải Nhẫn Nại](#)

[Chương 3: Cánh Chim Màu Trắng](#)

[Chương 4: Mỗi Quan Hệ Của Chuỗi Thức Ăn](#)

[Chương 5: Bạch Sắc Quấy Nhiễu](#)

[Chương 6: Con Người Màu Máu](#)

[Chương 7: Nhe Nanh](#)

[Chương 8: Thi Cổ Tử](#)

[Chương 9: Nhật Ký](#)

[Chương 10: Tòa Giáo Đường Màu Xám](#)

[Chương 11: Thú Cưng](#)

[Chương 12: Người Thân](#)

[Chương 13: Khách Hàng Bé Nhỏ](#)

[Chương 14: Quý Tộc](#)

[Chương 15: Ba Anh Em](#)

[Chương 16: Âm Mưu](#)

[Chương 17: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân Là Một Chuyện Không Hề Dễ Dàng](#)

[Chương 18: Bóng Đêm](#)

[Chương 19: Sai Lầm](#)

[Chương 20: Cái Chết Bất Ngờ](#)

[Chương 21: Quả Mận Khô Kì Lạ](#)

[Chương 22: Cuộc Chết Vấn Của Huyết Tộc](#)

[Chương 23: Toàn Diệt Nhóm Trưởng Lão](#)

[Chương 24: Hương Vị Của Tình Yêu](#)

[Chương 25: Túy Sinh Mộng Tử](#)

[Chương 26: Sản Thực Giả](#)

[Chương 27: Quái Vật](#)

[Chương 28: Cánh Cửa Địa Ngục](#)

[Chương 29: Hủy Diệt Sự Sống](#)

Chương 30: Nô Lệ Đặc Biệt
Chương 31: Ẩn Tính Hóa
Chương 32: Chia Rẽ
Chương 33: Chờ Mong Nho Nhỏ
Chương 34: Ánh Sáng Chiếu Soi
Chương 35: Buổi Chiều Biếng Nhác
Chương 36: Điện Lực Siêu Cường
Chương 37: Trung Tâm Dự Phòng
Chương 38: Đã Lâu Không Gặ
Chương 39: Phản Quân
Chương 40: Thành Viên Mới
Chương 41: Huyết Cung
Chương 42: Răng Nanh Tà Ác
Chương 43: Huyết Cung Giữa Màn Đêm
Chương 44: Khu Phế F
Chương 45: Khí Vị Ở Khu Phế F
Chương 46: Chó Săn
Chương 47: Giao Dịch Công Bằng
Chương 48: Ác Linh Ẩn Nấp
Chương 49: Khoa Học Của Huyết Tộc
Chương 50: Chìa Khóa
Chương 51: Siêu Cấp Biến Dị
Chương 52: Mùi Vị Của Con Người
Chương 53: Kẻ Tình Nghi
Chương 54: Kẻ Thù Mới

HUYẾT DẠ DỊ VẮN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Bắt Đầu Từ Màu Trắng

Công nguyên năm 2701, Trái Đất vẫn chưa bị hủy diệt bởi chiến tranh hay ô nhiễm môi trường như những lời tiên đoán, mà là càng trở nên hòa bình cùng trật tự.

Con người trong thời gian đó loại bỏ chủng tộc, tôn giáo cùng phân tranh khu vực, sau khi sát nhập, dựa theo diện tích, trái đất được chia làm 12 phần, hòa bình tiếp diễn. Người ngoài hành tinh vẫn chưa xuất hiện, con người cũng không rời bỏ trái đất bay ra vũ trụ. Trong lúc đó, địa cầu trải qua hai đợt bệnh dịch lớn, dân cư giảm mạnh. Sau khi khoa học kỹ thuật nhanh chóng phát triển tới một trình độ nhất định, đã xuất hiện một ít hiện tượng phản xưa, phát hiện ra một nguồn năng lượng mới vào 50 năm trước, nguồn năng lượng đó có nguy cơ uy hiếp sinh tồn của loài người nhưng cũng đã bị giải trừ, môi trường và sinh thái đều được khôi phục. Từ bên ngoài nhìn vào, Trái Đất đã không còn trôi nổi giữa các vì sao, nó bắt đầu trở nên tốt đẹp hơn. Đương nhiên, đó chỉ là bề ngoài, năng lượng chuyển hoá vẫn duy trì quy luật của nó, thiện ác cũng vẫn luôn ở trạng thái cân bằng, bất diệt muôn đời. Mà hai đợt dịch bệnh lớn đó qua đi, đã để lại một cơn ác mộng, có tên là, "Chứng huyết dạ." Bệnh huyết dạ được tạo thành từ "Blood Night", tên của một loại virus.

Mà bệnh ung thư hoặc HIV tính đến hiện tại, đã có thể thành công chữa khỏi, còn loại bệnh tạo thành từ virus này có thể nói là nan y. Đương nhiên, nó cũng không quá mức kinh hoàng, bệnh huyết dạ là bệnh di truyền, không phải bệnh lây nhiễm. Theo khoa học suy tính, chứng thực cho thấy có 1,5% số người dính loại bệnh này, căn cứ theo tổng dân cư trên toàn thế giới, đại khái có khoảng một hai ngàn vạn người dính bệnh huyết

dạ, phân bố khắp thế giới, có người đang phát bệnh, có người đang mang theo, có người đã chết. Loại bệnh này đáng sợ ở chỗ, có thể trong nháy mắt thay đổi thuộc tính cơ bản của con người, làm cho bản thân họ mất hết nhân tính. Bệnh trạng cụ thể như sau --- Một người bình thường, có một ngày đột nhiên không thể khống chế, nháy mắt biến thành ác quỷ mạnh mẽ còn vô cùng độc ác.

Ngũ giác của bọn họ đột nhiên trở nên nhạy bén, sức mạnh cơ thể tăng cường, cảm giác đau khổ biến mất, có người thậm chí còn diễn sinh năng lực đặc trưng, phát sinh đột biến gien, thoát ly hình người.

Còn tính cách sẽ trở nên cực kì độc ác, vô cùng nguy hiểm. Người mang bệnh huyết dạ, được xưng là quỷ đỏ. Người mang loại bệnh này, bên ngoài cũng không có đặc điểm gì quá lớn, trước khi phát bệnh hoàn toàn giống người bình thường, một khi phát bệnh, đôi mắt sẽ biến thành màu đỏ, làn da chuyển sang màu xám trắng, nhìn vào mắt bọn họ, không phải màu của màn đêm tối đen, mà là đỏ như máu, cho nên mới có tên là quỷ đỏ. Nhưng mà, đặc trưng dùng để phân chia người bình thường với người mang mầm bệnh này, đã mang tới rất nhiều sự quấy nhiễu cho một bộ tộc, bộ tộc đó, chính là huyết tộc. Huyết tộc ở hai trăm năm trước đã được chứng thực có tồn tại, số lượng không nhiều lắm.

Chúng tộc này cũng không đáng sợ như trong truyền thuyết, bọn họ đúng là có hút máu.

Nhưng sau khi phát minh ra máu nhân tạo, điều này đã hoàn toàn giải quyết mâu thuẫn giữa con người và huyết tộc, để cả hai bên cùng tồn tại. Ngoại trừ huyết tộc, luận huyết thống cũng được chứng thực, căn cứ theo huyết thống khác nhau, con người và huyết tộc, đều phân chia ra hai tầng lớp. Tầng lớp của loài người cũng không chia cao thấp, càng không có ý kiến gì về địa vị trên dưới, so với các dòng máu khác đều đơn giản như nhau.

Chủ yếu chỉ làm cho thuận tiện giống như huyết tộc, tạo thành một gia tộc mới.

Gia phả huyết thống của con người rất phức tạp, chủ dòng máu được chia làm mấy trăm nhánh, mỗi một nhánh lại tạo thành từ ngàn vạn nhánh khác. Tóm lại, hình thức gia tộc hiện tại trải khắp toàn địa cầu, khống chế gia tộc cường đại được ích lợi rất lớn, khống chế gia tộc nhỏ sẽ được ích lợi ít hơn, những người xuất sắc không thuộc gia tộc nào, sẽ tạo thành giai cấp tinh anh, mà ước chừng chiếm khoảng 60% trong toàn dân cư, thông qua cơ hội làm việc công bằng cùng phúc lợi ưu việt, bọn họ đều có một cuộc sống rất giàu có. Đương nhiên, người nghèo và mắc bệnh vẫn tồn tại, nhưng số lượng rất ít, những tổ chức từ thiện cường đại đều ra tay cứu viện đúng lúc. Bởi vậy, trải qua mấy ngàn năm con người tự giết lẫn nhau, rốt cuộc tới thế kỉ này, không có chiến tranh, không có kỳ thị, một thời kì huy hoàng. Mà so với loài người, không chia giai cấp, gia phả của huyết tộc đơn giản hơn một chút. Huyết thống của huyết tộc đều được phân chia cao thấp rõ ràng! Cấp thứ nhất, cũng chính là cấp ban đầu --- Bình huyết thống Đây là dòng máu ban đầu của huyết tộc, bọn họ nhất định phải dựa vào máu nhân tạo để sinh tồn, mặt khác tâm sinh lý so với người bình thường hoàn toàn giống nhau, không có răng nanh bén nhọn, chỉ là trong những tình huống hiểm hoi, khứu giác với thị giác sẽ nhạy bén hơn một chút.

Người trong bình huyết tộc khi sinh ra phần lớn đều ốm yếu, sợ ánh mặt trời, tính cách thập phần ôn hòa thân mật, thậm chí sẽ bị loài người khi dễ. Bởi vậy, thường xuyên sẽ xuất hiện hình ảnh thế này --- giữa bầu trời đầy mây, khi mặt trời đột nhiên hiện ra, con người sẽ cởi áo khoác ra che đầu, tạo thành một con đường, giúp huyết tộc né ánh mặt trời.

Nhóm từ thiện sẽ xác định lúc nào bình huyết tộc thiếu máu để có thể lập tức cung cấp một bình máu nhân tạo, tránh làm cho bọn họ ngất xỉu. So với bình huyết tộc, cao hơn một bậc là hỗn huyết tộc.

Hỗn huyết tộc phần lớn đều là tinh anh.

Trong dòng máu mang hai huyết thống, của nhân loại và huyết tộc, thể lực cùng trí lực đều trội hơn nhân loại và bình huyết tộc. Hỗn huyết tộc không cần dựa vào máu nhân tạo để sinh tồn, cũng có thể ăn như người bình thường, không có răng nanh cùng tính công kích, không sợ ánh mặt trời.

Bây giờ bình huyết tộc kết hôn cùng người bình thường đã trở thành đại xu thế, hỗn huyết tộc cũng trở nên càng ngày càng nhiều. So với tổ hỗn huyết, cao hơn một bậc, là hồng huyết tộc. Hồng huyết tộc là thuần huyết quý hút máu từ xưa, có răng nanh cũng như đôi mắt đỏ như máu, không sợ ánh mặt trời.

Cũng chính là chủng tộc bị quấy nhiễu nhiều nhất bởi "Blood Night".

Bởi vì bề ngoài đặc trưng đều cực kì giống nhau.

Thường xuyên sẽ có cảnh sát bắt hồng huyết tộc lại, tưởng rằng người bị bệnh huyết dạ tái phát. Hồng huyết tộc có một đặc điểm rõ ràng, chính là khứu giác với thính giác so với bất kì ai đều vượt trội hơn cả, sau khi hút máu, cơ thể sẽ khỏe mạnh hơn, năng lực phản ứng cũng cao hơn, mang tính công kích rất mạnh. Trong huyết tộc có hai tầng lớp dưới cùng, bình huyết tộc và hỗn huyết tộc, là chịu ảnh hưởng của sinh lão bệnh tử như người bình thường.

Mà hồng huyết tộc đã ra khỏi phạm vi đó, có năng lực trường sinh bất tử, cũng không chịu nhiều bệnh tật. Hồng huyết tộc phần lớn là thành viên của tập đoàn hoặc đầu não, cuộc sống vô cùng tốt, nhưng số lượng không nhiều lắm.

Mặt khác, gien của hồng huyết tộc bắt đầu xuất hiện hiện tượng suy nhược.

Có đôi khi hai hồng huyết tộc lại sinh ra một bình huyết tộc, tỷ lệ cao tới 50%. Cấp bậc cao nhất, cũng là người được sở hữu dòng máu tôn quý

nhất, hắc huyết tộc Hắc huyết tộc có đôi mắt đen tinh khiết, dung mạo tuấn mỹ, có năng lực vượt qua cả hồng huyết tộc, thật Bạn đang ❖ phần cường đại, chỉ uống máu, hơn nữa có tính công kích.

Hắc huyết tộc trên toàn thế giới, tính lại tổng cộng không tới một ngàn người, bọn họ duy trì cuộc sống theo hình thức quý tộc, mỗi một người không giàu có thì cũng có địa vị.

Hắc huyết tộc cũng không sợ ánh mặt trời, nhưng rất thích bóng đêm, trong bóng đêm, họ càng mạnh hơn. Hắc huyết tộc bình thường không kết hôn cùng người bình thường, bởi vì rất kỳ lạ, hắc huyết tộc kết hợp cùng loài người, đứa con sinh ra lại là người, dạng con lai này, được xưng là hắc kiếp. Tỷ lệ hắc kiếp có thể tồn tại là vô cùng thấp, chết non trước ba tuổi lên tới 99,9%, nói cách khác, lấy nhân số mà hắc huyết tộc tồn tại trên thế giới, toàn cầu cơ bản không có hắc kiếp tồn tại. Sở dĩ được gọi là hắc kiếp, bởi vì có một lời tương truyền rằng, bọn họ bị nguyên rủa, sẽ mang tới kiếp nạn. Hắc kiếp có được mỹ mạo vượt cả hắc huyết tộc, không sợ ánh mặt trời.

Mặc dù là người bình thường, nhưng năm giác quan đều được hưởng gien của hắc huyết tộc, có sức mạnh cường đại, không cần hút máu. Nhưng cho dù lợi hại cỡ nào, bọn họ vẫn phải trải qua sinh lão bệnh tử, có thất tình lục dục.

Và lại máu của hắc kiếp không thể dung hòa với máu của loài người hoặc máu của hắc huyết tộc, một khi mất máu quá nhiều, bọn họ sẽ không chết, mà sẽ duy trì trạng thái thiếu máu, chờ đợi cơ thể tự sản sinh ra. Nói tới đây, giới thiệu cơ bản về quan hệ giữa nhân loại và huyết tộc toàn bộ đã xong.

Tuy rằng hơi phức tạp so với một xã hội đơn thuần, nhưng sự uy hiếp duy nhất ở thế giới này, chính là quỷ đỏ! Quỷ đỏ một khi xuất hiện, thật

giống như một con ma cuồng sát, sẽ khiến cho trời long đất lở, không ai được yên bình.

Đối phó với quỷ đỏ, chỉ có một đơn vị chuyên môn. Tại pháp chế vô cùng phát triển hiện nay, ngoại trừ cảnh sát bình thường, còn có một tổ chức tên là --- Blood Night, viết tắt là B.N.

Mỗi một khu đều có một chi nhánh của B.N, bên trong tập trung những cảnh viên tốt nhất mỗi khu, gồm có bác sĩ, kiểm sát trưởng, pháp y, bệnh lý học gia, nhân loại học gia, cảnh sát, bộ đội đặc chủng...

Từ từ, còn có chuyên gia phụ trách bắt người bị bệnh huyết dạ. Nói nhiều như vậy, mọi người chắc cũng đã cảm thấy, đây là câu chuyện giảng thuật quá trình B.N bắt quỷ đỏ... Bề ngoài là vậy, nhưng trên thực tế, còn có chút khác biệt. Tầng lớp phân chia của huyết tộc, làm cho người ta cảm thấy hắc huyết tộc là tầng lớp cao nhất, nhưng trên thực tế thì không phải vậy. Trong huyết tộc, còn có một truyền thuyết. Đứng trên cả mắt xích thức ăn của nhân loại và huyết tộc, giỏi hơn bất cứ tầng lớp huyết tộc nào, còn có một dòng máu tôn quý hơn --- Bạch huyết tộc. Đặc điểm của bạch huyết tộc chính là cả người đều trắng như tuyết, giống như bệnh bạch tạng của loài người, nhưng đẹp hơn nhiều.

Bạch huyết tộc có một dung mạo xuất chúng, năng lực cường đại, là sự kết hợp hoàn mỹ giữa nhân loại và huyết tộc.

Bọn họ có được tất cả ưu điểm của nhân loại, cũng có tất cả ưu điểm của huyết tộc, không sợ hoặc ỷ lại vào bất cứ thứ gì.

Mà mấu chốt chính là --- một khi bạch huyết tộc hút máu, họ sẽ trở nên cường đại dị thường, về phần có bao nhiêu cường đại, chủng tộc này có bao nhiêu hoàn mỹ...

Không một ai biết! Bởi vì đã nói ở phía trên, bạch huyết tộc chỉ là một truyền thuyết, theo sách được ghi lại, cách đây 1500 năm trước, từng xuất

hiện một người, nhưng sau đó không biết tại sao lại biến mất, cho đến hiện tại, vẫn chưa có dấu hiệu nào là người đó còn tồn tại! ... Trong các khu vực trên địa cầu, phần vinh nhất, đông dân nhất chính là khu thứ bảy.

Khu thứ bảy có nhà cao tầng san sát nhau, trong đó có một toà thuần trắng, tạo hình kì lạ, giống như một chiếc sừng trâu. Trên tầng cao nhất của toà nhà này, chính là tổng bộ của B.N.

Tên gọi tắt, BN7. Chi nhánh của B.N tương đối nhiều, nhưng phụ trách hành động chỉ có một, cũng chính là trung tâm chỉ huy. Trong đó có tổng cộng bốn người, toàn bộ đều là tinh anh. Người thứ nhất là bác sĩ kiêm luôn dược lý học, Mục Tát, hồng huyết tộc. Người thứ hai chuyên về điện tử và máy móc, Phương Húc, hồng huyết tộc. Người thứ ba là cảnh sát, Khải, hắc huyết tộc. Người thứ tư, cũng chính là người dẫn đầu B.N, một gã cảnh tham (cảnh sát & thám tử) vô cùng trẻ tuổi. Mà càng thú vị chính là, phụ trách quản lý toàn bộ trung tâm cơ hồ đều là huyết tộc, lại là một con người chỉ hơn hai mươi tuổi! Tên của hắn là, Triển Dực. Một ngày nào đó vào tháng 12 năm 2701. Vào một buổi sáng rét lạnh, trước cửa nhà ga xe điện nào đó ở khu thứ bảy đã xảy ra một vụ nổ mạnh Có người báo án bảo là nhìn thấy người giống quý đồ thường xuyên lui tới, Triển Dực mang người tới vùng lân cận xem xét. Trong một ngày nào đó, giữa những bông tuyết trắng không ngừng rơi xuống, trong trí nhớ của Triển Dực, ngày hôm đó bắt đầu với một màu trắng mờ mịt bát ngát, mà tất cả câu chuyện, cũng sẽ bắt đầu từ màu trắng đó.

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Mỹ Thực Trước Mặt Phải Nhãn Nại

Tuyết trắng bao trùm cả thành phố, vì những bông tuyết lớn gây cản trở tầm nhìn, để tránh không có tai nạn giao thông xảy ra, tất cả các phương tiện xe cộ bắt buộc phải đi đường hầm.

Bên dưới đường hầm chật chội như nêm cối, có không ít người bật công năng chờ đợi trong xe, để xe tự mình xếp hàng theo chỉ định. Những người khác đều xuống xe, ngồi trên băng chuyền, lẳng lặng chờ nó chuyền mình ra giao lộ, chậm rãi hướng về chỗ làm việc. "Bang" một tiếng... Mọi người trong đường hầm đều hoảng sợ, tưởng rằng có người làm sai thao tác, người lái máy bay lập tức bay về phía các cửa đường hầm.

Tìm nơi phát ra tiếng nổ...

Lập tức phát hiện ở cửa vào số 13, có rất nhiều người đang đứng, còn có sương khói mù mịt.

Hệ thống cảm ứng tự động dập lửa đã được bật, tín hiệu cảnh báo sơ tán mọi người cũng đã mở lên. Những người đi đường lao ra ngoài, đứng dưới tuyết lạnh tới phát run, mọi người đều dậm dậm chân, đứng xem náo nhiệt. Chính lúc này, không biết ai hô lên, "Quý đỏ! Người kia là quý đỏ!" Chỉ một câu thôi, mọi người lập tức hét chói tai bỏ chạy về bốn phía, những chiếc xe chạy trên đường ray đều dừng lại, toàn bộ thành phố đều loạn hết cả lên.

Hệ thống báo nguy tự động truyền hình ảnh tới trung tâm an toàn, sau khi nhận được hình ảnh liên tục ra hai từ 'Quý đỏ' truyền tới BN. 13 giây sau, trên màn hình lớn của văn phòng BN, xuất hiện hình ảnh hỗn loạn ở

đường hầm. Phương Húc đang nằm trên ghế xoay ngủ gà ngủ gật, nghe được "Đình" một tiếng, lập tức ngồi dậy, lấy quyển tập để trên mặt xuống, lộ ra khuôn mặt búp bê cùng mái tóc vàng, ngáp một cái trở về bàn làm việc, kéo màn hình ra, hệ thống rất nhanh tìm được vài người có con người màu đỏ, nhưng hệ thống báo nguy không kêu, hẳn chính là hồng huyết tộc. "Quý đỏ đến khu trung tâm?" Khải mặc một chiếc áo da ngắn, làn da rám nắng, bước vào cửa, tháo kính râm xuống, lộ ra khuôn mặt, một đôi mắt sâu và đen, nhìn chằm chằm màn hình, "Sao lại nổ?" "Hình như là nổ ga." Phương Húc kéo hình ở nơi bị nổ ra màn hình, "Có người để lại cái bao này." "Tìm người đó đi." Khải vừa dứt lời, Phương Húc đã tìm được hình ảnh kéo về, một nam tử mặc quần áo đen xuất hiện trên màn hình, tiếng cảnh báo vang lên. "Xác định là quý đỏ?" Khải bước tới nhìn cho thật kỹ. "Người này giống như vừa mới phát bệnh." Phương Húc nhìn trái nhìn phải, "Triển Dực đâu?" "Đang ngủ trong phòng giải phẫu." Lúc này, có một người từ cửa bước vào, cầm trong tay chiếc ly thủy tinh xinh đẹp, bên trong chứa chất lỏng màu đỏ. Khải nhíu mày, "Mục Tát, ban ngày uống cái này làm gì?" Vừa bước vào, là một nam tử cao gầy mặc một thân bạch y.

Nhìn theo dáng người, đây không phải con người, mái tóc màu mặt ong đã cột lại nhưng vẫn dài tới eo, dung mạo xinh đẹp khó phân biệt là nam hay nữ, còn có con người màu đỏ, làn da hơi tái nhợt, bởi vì vừa uống một thứ, đôi môi hồng đỏ, răng nanh cũng nhú ra ngoài, lộ ra 2 hình tam giác dưới môi trên. "Bởi vì có đứa nằm ngủ trên bàn chứ gì nữa!" Mục Tát lau vết máu bên miệng, "Tôi muốn cắn hẳn nhưng sợ hẳn đánh, cho nên đành phải uống cái này để giải khát." Khải nhíu mày, "Chỉ có một mình hẳn ở phòng giải phẫu?" "Àn...

Nếu nói là người thì hẳn chỉ có mình hẳn." Mục Tát nghĩ nghĩ, "Thi thể thì có hai xác đang ướp lạnh, còn có hai hồng huyết tộc ngủ trong tủ lạnh, không biết đã tỉnh chưa." "Sách!" Khải chau mày, xoay người ra ngoài. "Ai!" Mục Tát ôm cái ly chạy ra, "Yên tâm đi, Dực sẽ không bị ăn đâu!" "Tôi không phải sợ hẳn bị chịu thiệt, mà là sợ hai hồng huyết tộc kia

đánh thức hẳn." Khải rất nhanh bước vào thang máy, Mục Tát cũng đi theo, thấy bốn phía đều được Phương Húc phát tin truyền lên, "Quý đỏ? Có phải con lần trước không? Cả tuần rồi chưa thấy động tĩnh gì hết." "Hẳn là không rồi, người này mới phát bệnh thôi." ... Trong phòng giải phẫu, một ngăn tủ lạnh chậm rãi mở ra, có một tên hồng huyết tộc đang nằm bên trong, hẳn là nhân viên mới tới, tên là Tư Lan Sắt.

Lắc lắc thắt lưng, Tư Lan Sắt muốn bước ra ngoài, vừa xoay đầu nhìn...

Lập tức ngây ngẩn. Chỉ thấy cách đó không xa, có một người đang nằm trên bàn giải phẫu. Chiếc áo khoác da nhân tạo màu đen, quần đen, giày đen, tóc ngắn cũng màu đen. Căn cứ theo sự mê luyện bóng tối của quỷ hút máu, hai con ngươi của Tư Lan Sắt bắt đầu chuyển sang màu đỏ rực. Hẳn chậm rãi bước ra, hai mắt không rời người nằm trên bàn giải phẫu, chậm rãi đến gần...

Đường cong hoàn mỹ làm cho hẳn không dám tin đây là người.

Nhưng trên người đối phương không có mùi máu tươi của huyết tộc, chỉ có mùi máu ngọt như mật ong.

Theo lồng ngực đang phập phồng, người này còn sống! Sao lại nằm trên bàn giải phẫu? Hẳn đột nhiên nhớ tới người bên ngoài có nói, pháp y Mục Tát phụ trách ở đây là một thằng cha biến thái, đây có phải là đồ ăn của Mục Tát không? Huyết tộc cùng loài người tồn tại cùng nhau đã lâu lắm rồi, Tư Lan Sắt cũng không phải trẻ mới sinh, đối với máu có một năng lực chống cự nhất định, nhưng mà...

Người này làm ý thức của hẳn trở nên hỗn độn. Chậm rãi tới gần, hẳn có thể thấy rõ một bên mặt của người kia.

Sắc thái đỏ rực trong mắt Tư Lan Sắt đậm hơn vài phần --- Con người, cũng có thể xinh đẹp như thế này sao? Làn da trắng nõn cùng khuôn mặt

hơi nghiêng xinh đẹp gần như xuất chúng...

Có thể là huyết tộc không? Tư Lan Sắt theo bản năng đưa mặt tới người người, khi nhìn thấy cái cổ trắng nõn, hai chiếc răng nanh không tự giác nhú ra ngoài.

Tư Lan Sắt cảm thấy hô hấp với nhịp đập cùng tăng gia tốc, cảm giác mãnh liệt như rơi vào bế tình.

Miệng đã sắp không thể khống chế mở lớn, ngay tại lúc hấn muốn cắn xuống, chỉ nghe thấy một tiếng kêu phát ra từ một ngăn tủ lạnh, "Đừng!" Tư Lan Sắt hơi sửng sốt, đồng thời, người nằm trên bàn giải phẫu cũng mở hai mắt ra. Đôi mắt màu băng lam lạnh lẽo. Tư Lan Sắt hơi sửng sốt...

Màu mắt này cả loài người cùng huyết tộc cũng chưa từng có ai có, ngay tại lúc hấn đang đắm chìm tán thưởng đôi mắt kia, cổ lập tức bị giữ. ... Mục Tát cùng Khải vừa ra khỏi thang máy, đã người thấy một mùi máu tươi. Trên hành lang, rất nhiều cửa được mở ra, không ít huyết tộc ôm sách cùng tư liệu nơm nớp lo sợ nhìn về phòng giải phẫu. "Thật thâm a!" "Cẩn thận đó, tâm tình hôm nay của hấn không được tốt." "Bạn đoán xem hấn phải tốn bao nhiêu thời gian mới hồi phục lại?" "Ít nhất cũng phải 10 ngày nửa tháng!" Mục Tát le lưỡi, Khải trừng mắt nhìn hấn một cái, bước nhanh tới phòng giải phẫu. Ngay tại lúc hấn mở cửa, bên trong lập tức có một bóng đen hiện ra.

Một tay cầm áo da, chiếc áo khoác dài mặc trên người rất hợp, hấn bước ra ngoài. "Triển..." Khải xoay đầu lại gọi, "Cửa đường hầm số 13 xảy ra chuyện." "Một phút nữa xuất phát." Triển Dực không xoay đầu lại, bước về phía thang máy, huyết tộc đứng xem hai bên lập tức rụt đầu vào. "Dực hôm nay tâm tình không tốt, lại thiếu máu nữa hả?" Mục Tát sờ sờ cằm, "Cũng may lúc này tôi không có hôn hấn." Hai người nhìn thoáng qua phòng giải phẫu, nhin không được chau mày lại.

Chỉ thấy Tư Lan Sắt bị đánh tới bầm dập, không chỗ nào lành lặn, đang nằm trên mặt đất ô ô khóc. Khải nhúu nhúu mày, vỗ vỗ Mục Tát, ý bảo hẩn tự lo, còn mình thì xoay người chạy theo Triển Dực. Mục Tát mang theo vẻ mặt đồng tình bước vào, ngồi xổm xuống nhìn Tư Lan Sắt đã biến thành búp bê máu, "Cậu mới tới à?" Tư Lan Sắt gật đầu. Mục Tát đưa cái ly trong tay cho hẩn, "Quên đi, uống chút máu nè, phỏng chừng có thể khôi phục trong một tuần." "Hẩn thật đáng sợ!" Tư Lan Sắt thút thít đáp, "Tại hẩn nằm đó chớ bộ! Hẩn quá đẹp, tôi đã muốn..."

Nhịn không được mà! Tôi vừa rồi cũng chưa có cắn hẩn! Sao hẩn lại đánh tôi?!" Mục Tát sờ đầu Tư Lan Sắt, "Lúc vào đây, đàn anh không dạy cậu quy củ cơ bản của BN sao?" Tư Lan Sắt chớp mắt mấy cái, "Đàn anh nói nhìn đồ ăn ngon trước mặt cho dù đói cỡ nào cũng không được ăn..."

A! Ý là nói người này sao?" Mục Tát cười, gật đầu a gật đầu. Người ngủ bên trong tủ lạnh còn lại cũng chui ra, hẩn tên là Duy Ân, nhân viên văn phòng bên cạnh, "Lúc trước tôi đã nhắc rồi mà."

Nhưng mà hôm nay Triển Dực có vẻ bực hơn bình thường, cho nên đánh cũng ác hơn bình thường." quý đồ lần trước còn chưa bắt được, còn có vài người chết." Mục Tát ngẩng đầu, "Hôm nay ở đường hầm xuất hiện thêm một con, có vẻ vừa mới tiến hóa." Duy Ân ngăn người, "Gần đây sao lại thường xuyên phát bệnh vậy?" "Không biết nữa, con lần trước bỏ trốn rất mạnh, còn giết một hồng huyết tộc nữa." "Không phải chớ?!" Duy Ân kinh ngạc không thôi, "Quý đồ có thể giết hồng huyết tộc? Tôi có nên đi mua bảo hiểm không?" Mục Tát cười xấu xa, "Hồng huyết kia phỏng chừng chưa ăn no đi." "Đường hầm số 13?" Lúc này, Tư Lan Sắt sau khi uống ít máu đã khôi phục được một chút, ngẩng đầu lên hỏi, "Mỗi ngày đi làm tôi đều đi ngang chỗ đó."

Cách đây hai ngày ở đó đã bị động đất, phá hủy một nửa, bây giờ chỉ có một bên thông xe, người rất ít, tại sao còn phải đánh bom phá bên còn lại?" Mục Tát chớp mắt mấy cái, nhìn hẩn, "Cậu thuộc khu nào?" "Tôi là

thực tập sinh, phụ trách thu thập tình báo." Tư Lan Sắt nơm nớp lo sợ hỏi, "Người vừa đánh tôi là ai?" "Tiểu quý, cậu chưa nghe ai nói sao?" Duy Ân cũng chạy đi tìm máu nhân tạo uống, "Sau khi đông lạnh uống một ly, da dẻ với tâm tình cũng trở nên tốt hơn!" "Nghe nói gì cơ?" Tư Lan Sắt khó hiểu. "Hắn là Triển Dực, tên này có quen không?" Mục Tát đứng dậy. "Hắn chính là Triển Dực?" Tư Lan Sắt che miệng, "Tôi nghe nói hắn đã từng xử lý một hắc huyết tộc!" Mục Tát cười cười, "Cho nên mới nói mạng của cậu hôm nay lớn lắm." "Nhưng mà hắn thật sự là người hả?" Tư Lan Sắt nghĩ không ra, "Con người sao lại mạnh tới vậy?" Mục Tát thần bí chớp mắt mấy cái, "Những chuyện khó tin sẽ thường xuyên xuất hiện, tự biến thành thói quen là được rồi." Nói xong, đem cây lau nhà đưa cho Duy Ân cùng Tư Lan Sắt, "Hai người tự dọn dẹp sạch sẽ đi." Hải bước vào bãi đỗ xe, nhìn Triển Dực ngồi trên chiếc mô tô, đầu đội mũ bảo hiểm, Khải bước tới, "Bên ngoài tuyết lớn lắm, chạy mô tô không an toàn." Triển Dực nhìn đồng hồ, ý bảo hắn nhanh lên, sau đó khởi động xe, chạy ra ngoài...

3 giây sau không còn thấy bóng dáng nữa.

Khải bất đắc dĩ lắc đầu, cũng ngồi lên một chiếc mô tô, lúc khởi động xe, điện thoại vang lên, Phương Húc gọi hắn. "Chuyện gì?" "Triển Dực đi rồi?" "Àn." Khải gật đầu, "Làm sao?" "Bên phòng bệnh đưa tin tới, máu của con quý đỏ lần trước bỏ trốn đã có kết quả kiểm tra!" "Cấp mấy?" Khuôn mặt vuông vức của Khải có chút khẩn trương, nhíu mày hỏi. "Cấp 10!" "Cái gì?" Khải cả kinh, "Làm sao có thể?!" "Không biết, virus B.N hình như có chút biến dị, anh mau đuổi theo Triển Dực, lần này không phải loại dễ xử đâu!"

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Cánh Chim Màu Trắng

Triển Dực lúc này đã đến trước cửa số 13, cổ áo được kéo lên rất cao, che đi một nửa khuôn mặt của hắn, tháo nón bảo hiểm xuống, Triển Dực bước theo cầu thang xuống dưới đường hầm, thuận tiện tháo bao tay. Mới vào bước vào, hắn lập tức khẽ nhíu mày...

Bởi vì ở đây có một mùi vô cùng quái dị. Cảnh viên phụ trách canh gác đang kiểm tra hiện trường, những cảnh viên khi nhìn thấy một nam tử cao ráo đẹp đẽ đột nhiên bước qua, ai cũng nhin không được xoay lại nhìn. "Triển Dực?" Phụ trách vụ lần này, là một cảnh tham giống như Triển Dực làm việc ở trung tâm, tên hắn là Lam Lạc. Lam Lạc có mái tóc màu xanh da trời, cao gần 1m9, thoát nhìn rất giống người mẫu, hắn cũng rất chú ý tới phong cách ăn mặc.

Đôi máy đen sâu không thấy đáy đã tỏ rõ hắn sở hữu dòng máu cao quý của hắc huyết tộc.

Vừa nhìn thấy Triển Dực, hắn lập tức nhíu mày, "Không phải chứ, đây là vụ nổ lớn, đâu có liên quan tới quý đồ?" Triển Dực không để ý tới hắn, xem xét xung quanh. Khóe miệng Lam Lạc khẽ rút, "Cậu lại không nhìn tôi, loại người như cậu..." Vừa mới dứt lời, Khải từ phía trên lập tức chạy xuống dưới. Chiều cao của Khải cũng xấp xỉ gần bằng Lam Lạc, lúc đi ngang người hắn, Lam Lạc tựa hồ cũng muốn chào hỏi, nhưng mà Khải không thèm nhìn, Khải không muốn nói lời dư thừa với hắn. "Đừng vào." Khải bắt lấy cánh tay Triển Dực, thấp giọng nói, "Có kết quả kiểm tra máu rồi, cấp 10, có thể đã xảy ra biến dị." "Biến dị?" Trên mặt Triển Dực ít khi nào xuất hiện biểu tình khác, "Lúc trước chưa từng xảy ra." "Cho nên mới

nói con lần này lợi hại!" Nói xong, Khải nhìn xung quanh, "Có một mùi gì đó rất khó ngửi?" "Có mùi sao?" Cảnh viên phụ trách quan sát điều tra không ngửi được gì, hai mặt nhìn nhau. "Đúng là có mùi." Lúc này, Lam Lạc mỉm cười bước tới, nhìn nhìn Khải, "Nhưng mà không phải do cậu ngửi được, mà là cảm giác được, là bản năng mà..."

Nhưng mà cảm giác này cậu đã quên lâu lắm rồi." hải hơi sững sốt, nhăn mày lại, hẳn biết đây là cảm giác gì! Đúng như Lam Lạc nói, mùi vị này đã lâu lắm rồi không cảm nhận được, rất nhanh đã quên đi --- Cảm giác sợ hãi! Khải kinh ngạc không thôi, cảm giác sợ hãi của quỷ hút máu là bản năng, bọn họ bình thường sẽ không vì đối phương quá mạnh mà trở nên sợ hãi, ngoại trừ chết, chỉ có cấp bậc của huyết thống tạo thành.

Nhưng hắc huyết tộc bây giờ là cấp cao nhất trong huyết tộc, tại sao lúc này bản năng sợ hãi lại xuất hiện? "Có người." Triển Dực rút súng ra, bên trong là đạn gậy tê theo dạng lỏng, đi vào chỗ bị sụp đổ. "Này! Triển Dực!" Khải sốt ruột, nhưng Triển Dực từ trước tới giờ đều không để ý tới ai, thích một mình một cõi, hẳn cũng không có cách, đành phải rút súng ra chạy theo. Lam Lạc hơi hơi mỉm cười, cảm thấy rất thú vị, nên cũng đi theo. Mặc dù theo người ngoài nhìn vào, ba người chính là "Sư" một tiếng, không còn thấy tăm hơi đâu. Triển Dực một đường đi về phía trước, cảm thấy mùi vị càng ngày càng đậm, một mùi máu rất khó ngửi. "Bây giờ không cần sợ hãi a." Lam Lạc đuổi kịp Khải, "Hình như là máu của người chết." "Máu của người chết sẽ không hôi như vậy!" Khải lắc đầu...

Liền thấy Triển Dực phía trước đột nhiên dừng cước bộ, cúi đầu nhìn dưới chân. Khải bước tới bên cạnh hẳn, chỉ thấy trên mặt đất có một cái hố rất lớn, trong cái hố, có hai thi thể đang nằm. Mùi hôi chính là vọng lại từ hai thi thể này, máu chảy ra mang theo màu đỏ tía quái dị, theo hình thái vụn vụn của thi thể, hai người chết chính là quỷ đỏ.

Thân thể biến dị có điều lợi hại, Khải nhớ rõ, có một người là quỷ đỏ lần trước đào tẩu, còn người còn lại, so sánh quần áo, chính là người vừa

đặt bom. "Hai người bọn họ hình như bị vạ cổ." Lam Lạc ngồi xồm xuống, cũng hiểu rất khó tin, ngẩng đầu nhìn Triển Dực, "Bạn đoán xem có phải trượt chân ngã chết không?" Triển Dực nhíu mày, nhìn chăm chăm hai thi thể. Khải cũng biết quái lạ, bởi vì hoàn toàn không ngửi được mùi của huyết tộc hoặc bất kỳ người nào! Triển Dực bỗng nhiên nhẹ nhàng khoát tay, vươn tay chỉ về phía cái hang bên kia...

Chỉ thấy trên mặt đất đầy tro bụi có một chuỗi dấu chân rõ ràng.

Đó là dấu chân của con người, xem độ lớn có vẻ là nam tử trưởng thành, dựa theo khoảng cách giữa các bước chân, vóc dáng người này còn rất cao! ả cùng Lam Lạc liếc mắt nhìn nhau, hai người không hề ngửi được hơi thở khác thường nào! Là ai để lại dấu chân? Người? Hay là huyết tộc? Triển Dực theo dấu chân bước đi, cuối cùng, đứng ở một chỗ rẽ, bên trong là đường hầm càng thêm u tối. Triển Dực ngẩng đầu, trong nháy mắt nhìn thấy trước mặt có một thân ảnh chợt lóe, hấn lập tức đuổi theo. Khải đuổi theo không kịp, vừa rẽ vào chỗ ngoặt, Triển Dực đã biến mất trong đường hầm. Triển Dực đuổi theo bóng người, rẽ vào mấy chỗ, thân ảnh bỗng biến mất.

Hấn nhíu mày, động tác của người nọ còn nhanh hơn cả huyết tộc, hơn nữa không để lại mùi...

Ngay tại lúc hấn trở nên hoang mang, bên tai lập tức truyền đến một thanh âm trầm thấp, "Bạn muốn ngửi thấy mùi gì?" Triển Dực cả kinh, còn chưa kịp quay đầu lại, đã có một cánh tay trắng như tuyết ôm lấy eo hấn, theo bản năng hấn dùng khuỷu tay đánh ra sau, nhưng người phía sau lại tránh được, mái tóc dài màu trắng thả tự do rơi xuống trước ngực, người kia cười nhẹ, "Xem ra vận khí của tôi hôm nay rất tốt." Lời nói vừa dứt, Triển Dực cảm thấy cổ áo mình bị mở ra, một trận đau đớn từ sau cổ truyền đến, xúc cảm hàn răng bén nhọn xuyên qua làn da, dị thường rõ ràng... Đầu óc bắt đầu choáng váng, Triển Dực cũng cảm nhận được máu đang hướng về cổ, thiếu máu làm hấn không có cách nào tiếp tục tự hỏi. "Nga?" Trước khi

mất đi ý thức, Triển Dực nhìn thấy một thứ gì đó màu trắng xẹt qua má, tựa hồ có người đang liếm vết thương cho hẳn. "Xin lỗi, tôi không biết cậu là hắc kiếp." Đại não của Triển Dực lập tức trở nên thanh tỉnh, mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt mình chưa bao giờ gặp trước đây.

Khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt cùng màu mắt tím nhạt.

Mái tóc trắng phủ dài xuống mặt đất, giống như màn tuyết ở bên ngoài, trắng tới tinh khiết. "Cậu đã được tôi giúp một việc lớn, cho nên mượn áo chút nhe, lần sau trả, tôi tên là Bạch..." Cảm giác choáng váng ập tới, trước khi Triển Dực mất đi ý thức, hẳn chỉ nghe được một nửa, Bạch? Bạch gì nữa mới được chứ? Dực!" Triển Dực cảm thấy thân thể bị lay kịch liệt, hẳn vốn đang choáng váng, nhin không được đá qua một cước. Khải né được, không nói gì, người này té xỉu còn có khuynh hướng bạo lực? Hẳn vừa rồi cùng Lam Lạc đuổi theo tới đây, liền thấy cảnh tượng quý dị trước mắt, hai người cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà Triển Dực nằm té xỉu trên mặt đất, áo khoác không còn.

Khải đại khái kiểm tra, phát hiện Triển Dực không bị thương, nhưng mà sắc mặt có chút tái nhợt, đừng nói bệnh thiếu máu lại tái phát nha? Triển Dực đỡ trán ngồi dậy. Hẳn nhớ rõ chuyện vừa xảy ra lúc nãy, hẳn bị một huyết tộc tập kích, đối phương còn hút máu hẳn...

Hẳn theo bản năng sờ cổ, nhưng kì lạ chính là, trên cổ không có vết thương! Hay vừa rồi chỉ là ảo giác? Nhưng loại xúc cảm bị cắn rất rõ ràng, trước đây hẳn chưa từng đụng phải bất kỳ huyết tộc nào mạnh như vậy. "Cậu có muốn giải thích gì không?" Lam Lạc bỗng nhiên ngồi xổm xuống, chỉ chỉ mặt đất. Triển Dực muốn đứng dậy, liền bất giác cảm thấy hình như mình nằm phải thứ gì đó, mềm mại còn trơn bóng... Cúi đầu vừa thấy, Triển Dực nhất thời ngây dại, chỉ thấy chỗ mình nằm, được phủ kín bởi một mái tóc dài màu trắng.

Tựa hồ gần như cắt cả mái tóc...

Nhìn một chút, mái tóc này phải dài tới hai ba mét, làm sao có ai có được mái tóc dài tới mức này? Bộ dáng của người kia đột nhiên hiện lên trước mặt --- Đôi mắt màu tím, mọi chỗ khác đều trắng bóc... Trắng giống như tuyết vậy, trắng sạch sẽ. "Cậu không sao chứ?" Khải vỗ vỗ vai Triển Dực giúp hẳn thanh tỉnh. Triển Dực ngẩng đầu, còn có chút choáng váng, nhưng mà cũng không có gì trở ngại, hẳn đứng lên. "Vừa rồi..." Khải muốn hỏi lúc này đã xảy ra chuyện gì. "Mang thi thể của quý đồ về, tóc cũng vậy." Triển Dực không nói nhiều lời, xoay người ra ngoài. Khải bất đắc dĩ ngồi xuống thu dọn mớ tóc. Lam Lạc tiến tới, "Ai, tính tình người kia thật kì cục, cũng chỉ có cậu chịu nổi hẳn thôi." Khải thu dọn tóc, "Hẳn là thủ trưởng của tôi." Nói xong, đứng lên bước ra ngoài. "Chờ một chút." Lam Lạc bỗng nhiên gọi hẳn lại, rút ra một sợi tóc, đưa lên mũi ngửi, chau mày lại, "Kì lạ..." "Kì lạ cái gì?" "Đây không phải tóc của người." Lam Lạc đã thu lại nụ cười trên mặt, nghiêm túc nói, "Tôi không ngửi được gì hết!" Khải cũng cầm lên ngửi, không hiểu sao lại có chút bất an --- Không đúng! Ra khỏi hang tối, sau khi Khải an bài công việc hoàn tất, chỉ thấy Triển Dực bước ra từ cửa hàng tiện lợi ở đối diện, trên tay cầm đồ uống có chứa đường glu-cô.

Tuy rằng loài người và huyết tộc sống hòa bình cùng nhau, nhưng huyết tộc có đôi khi sẽ không khống chế được mà cắn người, đương nhiên sẽ không chết, nhưng con người sẽ có lúc cần bổ sung một ít đường glu-cô, bởi vậy trong cửa hàng tiện lợi đều có bán. "Đầu cậu lại choáng?" Khải chỉ chỉ phía sau, "Mọi thứ đều dọn xong rồi." Triển Dực gật đầu. "Nếu cậu cảm thấy không thoải mái thì về nghỉ ngơi một chút đi?" Khải nhìn đồng hồ, "Giải phẫu với điều tra đều cần thời gian." Triển Dực nghĩ nghĩ, "Anh bảo Phương Húc giúp tôi điều tra một việc, đường hầm này có lịch sử thế nào." "Lịch sử?" "Tra những thứ lúc trước, kiếm được càng nhiều càng tốt." Nói xong, Triển Dực lên xe, trở về nhà. Khải nhìn chai nước còn một nửa trong tay, bất đắc dĩ nhìn trời, chuẩn bị trở về. Ra trước cửa đường hầm, Lam Lạc còn đang ngồi xổm bên bồn hoa, giơ sợi tóc lên nhìn ngẩn người. "Có đầu mỗi gì không?" Khải hỏi hẳn. Ông biết, để về hỏi mấy ông già, có lẽ sẽ biết

đáp án." Lam Lạc thu hồi sợi tóc, đứng dậy, "Thế nào? Trở về cảnh cục hả? Muốn cùng anh hai đi uống một chén không?" Khải khởi động mô-tô, "Đẹp đi." "Anh nói nè, tại sao thái độ của em đối với Triển Dực khác xa thái độ đối với anh quá vậy, anh mới là anh của em mà, em là em trai theo gia phả nha!" Lam Lạc chột chột bả vai Khải. Khải đội mũ lên, "Cho nên, hỏi được cái gì nhớ nói cho tôi biết!" Nói xong, hăm phóng xe đi. Lam Lạc tức giận dậm chân --- Cha mẹ của hăm sao lại sinh ra một thằng con quái gở như vậy chứ! Triển Dực về tới nhà trọ của mình, lúc mở cửa vẫn còn cảm thấy hơi choáng, cho nên nằm xuống ghế sofa ngủ thiếp đi. Hăm không biết mình ngủ bao lâu, thằng cho đến khi bị thanh âm của TV đánh thức. TV trong nhà không biết đã bật từ khi nào, còn rất âm ỉ, hình như đang phát một bộ phim nào đó.

Bên cạnh còn truyền đến tiếng cười, cùng với thanh âm răng rắc. Tầm mắt dời sang bên cạnh, ngay tại trên ghế sofa, có một người đang ngồi, vừa cười vừa xem TV, trong tay còn cầm một bịch khoai tây chiên. Người nọ có vẻ rất trẻ, nhưng mà chắc cũng hơn 20 rồi đi, cao gầy, mặc một chiếc áo sơmi trắng với chiếc quần bình thường, dép lê mang dưới chân lúc ăn lúc hiện.

Mái tóc ngắn màu trắng có vẻ rất tùy ý, ngũ quan như được điêu khắc, tròng mắt màu tím nhạt... "Anh?" Triển Dực ngồi dậy, nhìn người nọ. Đối phương thấy hăm tỉnh, cho hăm một nụ cười, vỗ vỗ tay dính bột khoai chiên, "Tỉnh rồi hen, nấu cơm cho tôi ăn đi, bếp ga trong nhà bếp tôi không biết xài." "Anh là ai?" Triển Dực cảnh giác đứng dậy, "Anh vào đây bằng cách nào?" "Tôi bảo là sẽ tới trả áo cho cậu mà." Người nọ nói xong, vươn tay chỉ đầu, "Đầu còn choáng không?" Triển Dực lúc này mới nhận ra --- Không hôn mê! Bất hợp lý nha, lần này thiếu máu nhiều, ít nhất phải tới nửa tháng mới bình thường lại được. "Đi nấu cơm đi." Người nọ thúc giục, "Tôi đói bụng, nếu cậu không nấu tôi sẽ ăn cậu!" Triển Dực nhú mày, "Anh không phải người?" Đối phương nâng cằm đánh giá Triển Dực, "Đoán thử

xem?" Triển Dực đưa tay rút súng, bắn về phía hắn. Nhưng mà viên đạn xuyên thủng sô pha chẳng thấy người đâu.

Cảm thấy có hơi thở phía sau, Triển Dực nhanh chóng dời ra chỗ khác, chia súng vào trán người kia. "Phản ứng rất nhanh, không hổ là hắc kiếp." Người nọ không hề gì sờ cằm, "Lại nói, lúc trước tôi chưa từng gặp hắc kiếp, không thể tượng tưởng được thật sự có hắc kiếp tồn tại, quả nhiên xinh đẹp như sách đã ghi." "Anh rốt cuộc là ai?" "Lúc này cậu đã bảo tôi không phải người, bây giờ còn hỏi tôi là ai?" Triển Dực không có tính nhẫn nại tiếp tục tranh cãi với hắn, thu súng lại, "Vậy anh làm ơn cút đi, tôi không rảnh nói chuyện xàm xí với anh." Người kia cười cười ngồi xuống, thấp giọng nói, "Tôi tên là Bạch Vũ, tôi lại cao hơn cậu, cho nên cậu phải cho tôi ở nhờ." "Dựa vào cái gì?" Triển Dực cảm thấy rất buồn cười, thì ra người này tên là Bạch Vũ. Bạch Vũ một tay nâng cằm, Triển Dực lúc này mới để ý tới trên ngón tay hắn có đeo một chiếc nhẫn ruby cũ kỹ, tuy rằng rất cũ, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác nó rất quý.

Bảo thạch màu đỏ sáng bóng làm nổi lên màu da tái nhợt, có vẻ tà ác cùng yêu mị... Triển Dực một lần nữa xác định, đây tuyệt đối không phải người, nhưng hắn thuộc chủng tộc nào? "Tôi có thể giúp cậu làm một chuyện." Thanh âm của Bạch Vũ đê thấp hơn bình thường vài phần, mang theo một lực hấp dẫn không hiểu phát ra từ đâu, "Bất cứ chuyện gì đó nha!" Triển Dực trầm mặc một lát, tiến tới, cũng nâng cằm, đối mặt với Bạch Vũ. Bạch Vũ nhìn chằm chằm gương mặt tinh xảo của Triển Dực, chỉ thấy miệng hắn khẽ mở, nói ra hai từ, "Cút đi."

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Mối Quan Hệ Của Chuỗi Thức Ăn

Thanh âm “Ông ong” vang lên, cắt ngang tình huống của hai người hiện tại.

Bạch Vũ xoay đầu, nhìn thấy một miếng hình chữ nhật ở trên bàn đang rung rung, hần hơi nghiêng đầu, nhìn chăm chăm miếng hình chữ nhật, giống như chưa từng thấy qua.

Triển Dực cũng nhìn về phía đó, hỏi, “Chuyện gì?”

Đây là điện thoại, bên kia lập tức truyền đến một giọng nữ, “Khải nói cậu bị bệnh?”

“Không.” Triển Dực trả lời.

“Vậy sao không tới cảnh cục?”

“Chuyện gì?”

“Mở màn hình, tôi đã gửi tin tức tới.”

Triển Dực vòng ra sau bàn, chỉ thấy có một người nào đó bị cảnh sát bắt, đưa về cảnh cục.

Triển Dực nhìn không hiểu, hỏi lại, “Nói trọng điểm.”

“Tôi muốn nhờ cậu giúp một chuyện.” Ngữ khí của người kia có chút đông cứng, xem ra không thể cầu xin người khác, “Vườn cây Alice, đã từng nghe chưa?”

Triển Dực hơi nhấc mi, “Vụ án người làm vườn biến thái?”

“Đúng vậy, đã bắt được hung thủ.” Đối phương tạm ngừng một chút, “Là hồng huyết.”

“Thì sao?” Triển Dực không nghe ra trọng điểm, khinh nhu mi tâm, sắp hết kiên nhẫn.

“Thi thể của nạn nhân cũng đã tìm được.” Nói tới đây, ngữ khí lại thêm âm trầm, “Người chết đều là người mang mầm bệnh B.N, hơn nữa còn trong phạm vi theo dõi, cho nên tôi nghi ngờ có người tiết lộ thông tin của cảnh cục.”

Triển Dực ngẩng đầu, “Người mang mầm bệnh?”

“Đúng vậy, tôi muốn biết hãn lấy tin tức từ đâu.” Giọng nữ càng thêm lạnh, “Nhưng hãn không chịu nói, trừ phi...”

“Trừ phi cái gì?”

“Hãn nói có thể sẽ nói cho cậu biết.”

Triển Dực khó hiểu, “Hãn tên là gì?”

“Cho tới bây giờ, tư liệu của hãn chỉ có thể cho biết, hãn là người làm vườn.”

Triển Dực nghĩ nghĩ, “Năm phút nữa tôi đến.” Nói xong, lập tức cúp máy.

Triển Dực đứng lên, mở tủ quần áo ra, lấy một chiếc áo khoác màu đen, xoay người ra ngoài.

Bạch Vũ ngồi trên ghế sofa phất tay với hãn, “Chùng nào về nhớ nấu cơm ghen.”

Triển Dực đột nhiên rút súng ra, không hề chần chừ nổ súng về phía Bạch Vũ.

Bạch Vũ cũng không né, ngồi trên ghế sofa, nhìn viên đạn bắn vào bả vai, xuyên qua da nhưng không hề chảy máu.

Triển Dực hơi sửng sốt.

Bạch Vũ vươn tay lấy viên đạn ra, cầm bằng hai ngón, nhìn về phía Triển Dực, “Đạn bạc a, cho nên mới nói, càng xinh đẹp, tâm địa càng ác độc.”

“Anh không phải huyết tộc?” Triển Dực tuy rằng biết đạn bạc không thể lấy mạng của huyết tộc trong tức khắc, nhưng đạn bạc có thể xuyên qua người huyết tộc, tạo thành vết thương, người này rốt cuộc là ai?

Bạch Vũ nằm nghiêng xuống ghế sofa, ung dung nhìn Triển Dực, “Ba mẹ của cậu, ai trong hai người họ là hắc huyết tộc?”

Triển Dực không nói, đang lo lắng dùng phương pháp gì mới giết được người này.

“Thủ lĩnh của hắc huyết tộc vẫn là gia tộc Lancer à?” Bạch Vũ đột nhiên hỏi.

Triển Dực ngăn người, kinh ngạc nhìn Bạch Vũ, “Gia tộc Lancer đã bị diệt cách đây mấy trăm năm rồi.”

“Nga.” Bạch Vũ bình thản đáp ứng, “Vậy bây giờ là năm bao nhiêu?”

Triển Dực trầm mặc đại khái 3 giây, “2701.”

Bạch Vũ gật đầu, nhẹ nhàng vẫy tay với Triển Dực, “Đi cẩn thận nha cưng.”

Triển Dực xoay người, “Rầm” một tiếng đóng cửa, rời đi.

Bạch Vũ bước đến bên cửa sổ, nhìn tuyết trắng bên ngoài cũng những tòa nhà có hình dạng khác nhau.

Hắn mở cửa sổ ra, gió lạnh cùng những bông tuyết bay vào, thổi loạn mái tóc của hắn... Cúi đầu nhìn xuống, tầng trệt căn bản đã bị sương mù che một lớp, trôi nổi trong bồn hoa, cây cỏ hoàn toàn không chịu trói buộc của thời tiết.

Bạch Vũ chậm rãi vươn tay, có một bông hoa tám cánh lạnh băng rơi xuống bàn tay hắn, “Mặc kệ qua bao lâu, có vài thứ xem ra sẽ không bao giờ thay đổi.”

Bộ phim trong TV vẫn tiếp tục phát, có người khàn giọng hô, “Người có biết bắt tử đáng sợ bao nhiêu không?!”

Bạch Vũ buông bông hoa tuyết vẫn không tan, thả mình hưởng gió đông, mỉm cười, “Người không được bắt tử, mới có thể già mồm cãi láo, đồ ngốc.”

...

Xe mô tô của Triển Dực dừng lại trong ga ra của trung tâm, lúc hắn tháo nón xuống, thấy có vài người bước tới. Người đi đầu có thân hình cao lớn, tóc hơi dài, đôi mắt màu xanh biếc, lơ đãng xẹt qua người hắn, khóe miệng giơ lên một vòng cung nhất định. Bên cạnh hắn có rất nhiều quan viên, theo sát nịnh nọt, đang thao thao bất tuyệt cái gì đó.

Triển Dực giả bộ như không phát hiện, bước xuống xe, xoay người bước về thang máy, không thấy được màu mắt của người phía sau đậm hơn vài phần, đầu lưỡi khẽ liếm khóe miệng, tươi cười sinh động, hai mắt gắt gao nhìn bóng dáng màu đen cao ráo.

...

Triển Dực trở lại văn phòng, Khải đang xem tư liệu, Phương Húc gỡ gãi mái tóc vàng gục lên gục xuống.

“Dực Dực!”

Phía sau Triển Dực, Mục Tát phi tới, một phen ôm cổ hăn, cầm đặt trên bả vai hăn, “Nữ ma đầu kia thật sự tìm cậu à?”

Khải vươn tay nắm cổ áo cái người quá mức nhiệt tình kéo ra, để Triển Dực có thể thoát khỏi.

Triển Dực tới bên cạnh Phương Húc, hỏi, “Tra được gì không?”

“Ý cậu là lịch sử đường hầm đó?” Phương Húc đưa kính mắt chứa toàn bộ thông tin đưa cho hăn, “Tôi đã điều tra lịch sử khoảng ba ngàn năm trước, tư liệu đều ở đây.”

Triển Dực đeo kính lên, nhấn nút, tư liệu trực tiếp thông qua kính hiện ra trước mắt. Triển Dực nhíu mày nhìn...

Lúc này, ngoài cửa truyền đến một thanh âm, “30 giây nữa là năm phút.”

Ngoại trừ Triển Dực, ba người còn lại đều nhìn ra ngoài cửa, chỉ thấy một mỹ nữ mặc hồng y đang đứng đó. Dáng người rất đẹp còn có mái tóc xoắn đỏ, kính mắt màu đỏ che đi đôi mắt đỏ, đôi môi rực lửa cùng làn da trắng nõn... Đây hoàn toàn không phải cách ăn mặc của một cảnh viên.

Đây là người đã gọi cho Triển Dực lúc nãy, hồng huyết tộc, phụ trách giám thị nhân sự của trung tâm, cô tinh thông tâm lý học, giỏi về phân tích còn có thể mê hoặc lòng người, nhưng mà rất không bình thường, cô mang

tiếng là nữ ma đầu của trung tâm, một trong những quản lý ít ỏi trực thuộc của cấp trên, tên của cô là, Tát Ly Nhĩ.

Đồng hồ điện tử trên tường qua khỏi giây 30, Triển Dực tháo mắt kính xuống, bước ra ngoài. Khi bước tới trước mặt Tát Ly Nhĩ, vừa lúc đúng 5 phút, mở miệng, “Người đang ở đâu?”

Tát Ly Nhĩ dờ khóc dờ cười, “Cậu đâu cần lãnh khốc tới vậy?”

Thần sắc Triển Dực bình tĩnh, “Tôi rất bận, cô xác định phải lãng phí thời gian?”

Tát Ly Nhĩ nhún vai, “Ok, người ở lâu ba đang được thăm vấn, còn một người nữa.”

“Cô nói chỉ có một.” Triển Dực bước vào thang máy.

“Hắn là một sĩ quan làm trong bộ an ninh chuyên về thu thập dữ liệu, chúng tôi tra được bản ghi chép trong máy hắn, cho thấy danh sách bị truyền ra ngoài là do hắn làm.” Tát Ly Nhĩ theo sát phía sau, “Tôi nghĩ cậu cũng nên thăm vấn hắn.”

Triển Dực không nói gì, càng không thể xác định hắn có nghe thấy hay không, thang máy cũng đã tới lầu ba.

“Tôi đi gặp tên cảnh sát kia trước.” Triển Dực rốt cuộc mở miệng.

“Bên trái là tên làm vườn, bên phải là cảnh sát, hắn tên là Lawrence, 35 tuổi.”

Triển Dực hơi sững sốt, nhìn cô, “Là người?”

Tát Ly Nhĩ lập tức gật đầu, nhẹ nhàng đẩy kính mắt, đưa tay làm tư thế mời, ý bảo Triển Dực tùy ý.

Triển Dực đẩy cánh cửa bên phải ra, bước vào trong.

Chỉ thấy có một nam nhân mặc tây trang màu đen đang ngồi cạnh bàn, gác chân hút thuốc, rất có cảm giác ‘Người’.

Triển Dực bước tới ngồi xuống đối diện, hai bên nhìn nhau trông chốc lát.

Lawrence mở miệng trước, “Huyết tộc?”

“Người.”

Lawrence nhin không được huyết sáo một cái, “Vậy sao, vậy đúng là tiến hóa cực hạn của con người rồi.”

Triển Dực không nói tiếp mà trực tiếp hỏi, “Tại sao lại tiết lộ danh sách.”

“Muốn bọn họ chết.” Lawrence trả lời, “Trước khi bọn họ giết người.”

“Có 20% người mang mầm bệnh cả đời cũng sẽ không phát bệnh.” Triển Dực nhìn đầu thuốc trong gạt tàn.

“Vậy thì sao?” Lawrence hỏi lại, “80% còn lại sẽ giết người.”

Triển Dực ngẩng đầu nhìn về máy camera, hỏi Tát Ly Nhĩ đang ở ngoài xem hình ảnh, “Vừa lòng chưa?”

Tát Ly Nhĩ không nói gì, hỏi thế này thì hỏi làm gì.

Triển Dực đứng lên, chuẩn bị rời đi.

“Chỉ vậy thôi?” Lawrence có chút kinh ngạc nhìn Triển Dực.

Triển Dực đã bước ra ngoài.

“Này.”

Tát Ly Nhĩ ngăn Triển Dực lại, “Tôi bảo cậu đến hỏi giúp, chứ không kêu tới tào đàng!”

Triển Dực khó hiểu nhìn cô, “Cô muốn hỏi cái gì?”

“Hỏi hẳn có đồng lõa không, tại sao lại hận quý đó tới như vậy, lý do giết bọn họ...”

“Cô tìm Nghĩa Công hỏi đi.” Triển Dực nói xong, đẩy cửa phòng bên trái ra.

Tát Ly Nhĩ đứng tại chỗ tức giận, cảm thấy phế phổi gì cũng trương to lên.

Phía sau có vài cấp dưới không nhịn được tán thưởng, “Quả nhiên quái gỡ như lời đồn! Nhưng mà lạnh như băng rất gọi cảm.”

Tát Ly Nhĩ trắng mắt liếc bọn họ.

Cấp dưới lập tức im miệng, bước về phòng giám thị tiếp tục quan sát.

Triển Dực bước tới trước mặt chủ nhân “vườn cây Alice” đỉnh đỉnh đại danh, người làm vườn biến thái phạm tội giết người.

Người làm vườn chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt đỏ như máu nhìn chăm chăm Triển Dực, không ngừng đánh giá, mỉm cười, “Cậu giết tổng cộng bao nhiêu con rồi?”

Triển Dực dùng chân kéo một chiếc ghế lại, trực tiếp ngồi xuống, nhìn hẳn, “Tin tức là ai truyền cho anh?”

“Lawrence đưa.”

Triển Dực ngẩng mặt nhìn camera, “Ok?”

Tát Lý Nhĩ tháo kính mắt xuống, đứng thờ.

Vài tiểu cảnh viên tụ tập lại trước phòng giám thị, nói nhỏ, “Trắc nhan vô địch (*).!”

(*) Câu này ta không biết giải thích thế nào, ai biết rõ hơn thì cm phía dưới nhưng đại khái trắc nhan nghĩa là profile, người bạn Macau của ta bảo vậy.

“Tôi có lời muốn nói với cậu.” Lúc này, người làm vườn tiến tới. Khóa điện tử làm hấn phải ngồi cố định trên ghế, không thể nhúc nhích nhiều, hấn chỉ có thể rướn cổ lên, hai mắt nhìn chăm chăm Triển Dực.

“Nói.” Triển Dực nhìn đồng hồ.

“Virus B.N, sẽ biến dị, có biết không?” Người làm vườn nói xong, cười quỷ dị, “Còn có vài con, chẳng biết tại sao lại mang bệnh máu, máu sền sệt biến sắc, có mùi... Trong một tuần phát bệnh sẽ nhanh chóng biến dị, gần như không thể duy trì hình dạng người.”

Hai hàng lông mày của Triển Dực hơi giật, nghĩ tới hai con chết trong đường hầm sáng nay, mùi máu đúng là có chút quái dị.

Triển Dực nhìn hấn, “Tiếp đi.”

Người làm vườn mỉm cười, “Sáng nay, trong đường hầm có phải đã xảy ra vụ nổ lớn?”

Đôi mắt màu băng lam của Triển Dực rớt cuộc cũng nhìn người làm vườn, “Anh biết nguyên nhân bọn họ đặt bom?”

“Biết.”

“Nói.”

“Tôi có một điều kiện.”

Triển Dực ngẩng đầu nhìn camera, muốn hỏi Tát Ly Nhĩ có đồng ý trao đổi không.

“Không phải trao đổi với bọn họ.” Người làm vườn cắt ngang Triển Dực, cười nói, “Tôi ra điều kiện với cậu.”

Triển Dực nhìn hẳn, “Điều kiện gì?”

“Cho tôi một ly máu của cậu, thế nào?” Người làm vườn nở nụ cười, lộ ra răng nanh.

Triển Dực không nhúc nhích.

“Nói giỡn thôi.” Người làm vườn nhắc mi, càng ra vẻ nghiêm trọng thêm vài phần, “Cho tôi gửi tóc của cậu cũng được.”

Vài tiểu cảnh viên nói với Tát Ly Nhĩ, “Boss, cái này có tính là quấy rối tình dục không?”

Tát Ly Nhĩ thở dài nhú mày.

Trong phòng thẩm vấn, Triển Dực chậm rãi đứng lên, bước về phía cánh cửa.

Tát Ly Nhĩ tưởng là hẳn ra ngoài, cảm thấy nếu hỏi tiếp cũng làm khó Triển Dực quá rồi.

Nhưng Triển Dực khi bước tới cánh cửa, cũng không hề mở ra, mà là ‘Cạch’ một tiếng, khóa cửa lại.

Tát Ly Nhĩ sửng sốt, lập tức mở mic, “Triển Dực, cậu muốn làm gì!”

Sau đó trên màn hình trong phòng giám sát, đột nhiên xuất hiện một bàn tay, “Rắc” một tiếng, camera trong phòng thẩm vấn bị bóp nát, hình ảnh một mảng trắng bóc.

Tát Ly Nhĩ sốt ruột, gõ cửa, “Triển Dực, mở cửa ra!”

Nhưng mà phòng thẩm vấn bây giờ được xây bằng tường cách âm, cửa cũng được trang bị đặc biệt, căn bản không thể đá bay.

Tát Ly Nhĩ bọn họ cạy cửa nửa ngày, đổi lấy một tiếng “Cạch”, cửa mở ra. Triển Dực bước ra ngoài, thuận tiện tháo bao tay.

“Cậu...” Tát Ly Nhĩ nhìn vào bên trong phòng thẩm vấn, há to miệng. Người làm vườn lúc này còn ra hình người, bây giờ thì như cái gối bị đập bầm dập, quỳ rạp trên mặt đất chưa biết sống chết, tròng mắt sắp rớt ra ngoài.

Tát Ly Nhĩ không thể nói rõ.

Triển Dực xoay người bước đi.

“Cậu hỏi cái gì vậy?” Tát Ly Nhĩ truy vấn.

Triển Dực không dừng cước bộ, nhẹ nhàng đưa tay ngăn lại, “Rất hữu dụng, cảm ơn.”

Nói xong, vào thang máy, tâm trạng tựa hồ không tồi.

Tát Ly Nhĩ thở dài, nhìn nhân viên y tế đang cấp máu nhân tạo cho người làm vườn, thuận tiện nấn lại xương. Vài tiểu cảnh viên đang đỡ ngực, bởi vì tim đang đập vô cùng lợi hại.

Chỉ có Tát Ly Nhĩ biết, tim đập không phải vì ái mộ, mà là theo bản năng... Máu của hắc kiếp, đối với huyết tộc mà nói, nó mang lực hấp dẫn

chết người giống như dương chi cam lộ, đương nhiên, Triển Dực là hắc kiếp, bí mật này chỉ có rất ít người biết.

Triển Dực về tới văn phòng BN, bên tai vẫn là những lời khai của người làm vườn lúc này, virus B.N sẽ phát sinh biến dị, không phải người mang mầm bệnh nào cũng chịu bị khống chế hoặc bị tiêu diệt, tiến hóa thêm một bước mới là con đường sống.

Nói cách khác, có một số người mang mầm bệnh B.N đang tự làm thí nghiệm chữa bệnh, trong máu xuất hiện tình trạng bị phá hư, đó chính là tác dụng phụ của thí nghiệm.

Triển Dực nằm xuống ghế sofa, tiếp tục xem tư liệu trong mắt kính... Cuối cùng, phát hiện ra một con, so với lời của người làm vườn vô cùng ăn khớp. Vị trí bị nổ trong đường hầm, theo kinh độ và vĩ độ, vào một ngàn năm trước, nơi đó cũng từng xảy ra động đất giống như mấy hôm trước. Hơn nữa nơi đó... theo lịch sử của loài người ghi chép, là nơi mà bạch huyết tộc cuối cùng thường xuyên lui tới.

Khải cùng Phương Húc nhìn thấy Triển Dực đột nhiên ngồi bật dậy, tháo mắt kính ra chạy đi.

Hai người nhìn nhau — Có chuyện gì vậy?

Triển Dực chạy về nhà, mở cửa ra không thấy tung tích của Bạch Vũ đầu, chỉ có cửa sổ đang mở, cùng tuyết rơi dính đầy trên cửa.

Triển Dực bước tới nhìn, chỉ thấy trên cửa sổ có hai người tuyết làm bằng bông tuyết, nhìn có vẻ trẻ con, nhưng mà rất mập mạp đáng yêu. Nhìn ra bầu trời trắng toát bên ngoài, Triển Dực nhíu mày — Cuối cùng hẳn chính là một con quỷ hút máu màu trắng à?

Đang lúc xuất thần, bên cạnh truyền đến hơi thở lạnh như băng, “Cậu đang nhớ tôi?”

Triển Dực xoay đầu lại.

Bạch Vũ đứng đằng sau, hơi hơi mỉm cười, “Vừa rồi có người vào nên tôi tạm lánh.”

“Ai vào?” Triển Dực bực bội, nhà hăn còn có ai dám vào?

Bạch Vũ ngẩng đầu lên còn thật sự suy nghĩ, cúi đầu, “Chắc là biến thái đi?”

Triển Dực không biết hăn nói thật hay nói dối, chỉ nhìn vào đôi mắt màu tím của hăn, hỏi, “Anh là bạch huyết tộc?”

Bạch Vũ nheo mắt lại, ngón tay nhẹ nhàng trượt trên cổ Triển Dực, “Có muốn bắt tử không?”

Triển Dực đẩy tay hăn ra, “Khỏi.”

“Cậu không muốn trường sinh bất lão?” Bạch Vũ nghiêng đầu.

Triển Dực bước tới bên sô pha, “Thế giới này không có gì làm tôi lưu luyến đến mức đó.”

Bạch Vũ nhếch khóe miệng, nhìn Triển Dực cởi áo khoác, bước vào phòng bếp, nấu một tô mì, đặt lên bàn, “Ăn đi.”

Bạch Vũ kinh ngạc nhìn hăn.

Triển Dực vươn tay túm áo hăn kéo tới, “Anh đã nói, tôi lo ăn ở cho anh, anh làm mọi chuyện cho tôi.”

Bạch Vũ cúi đầu, chiếc cằm lơ đãng tiến sát tới bên tai Triển Dực, cười hỏi, “Vậy giờ sao? Có phải tôi muốn ăn cái gì đều được?”

Hết

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Bạch Sắc Quấy Nhiều

Miếng hình chữ nhật lần thứ hai rung lên, một lần nữa phá vỡ cục diện bế tắc.

Bạch Vũ giống như trước, nghiêng đầu nhìn cái miếng hình chữ nhật.

Triển Dực thấp giọng hỏi, “Chuyện gì?”

“Dực, kết quả kiểm tra máu đã có, cậu tốt nhất đến cảnh cục đi.” Thanh âm của Khải truyền tới, không quên hỏi một câu, “Cậu đang ở đâu?”

“Kết quả kiểm tra thế nào?” Triển Dực không đáp mà hỏi.

“Mục Tát phát hiện tốc độ lên cấp của virus tăng nhanh.”

Triển Dực khẽ nhíu mày, virus B.N phát tán càng nhanh, thời gian con người chịu ảnh hưởng của thuốc càng ít, càng dễ dàng phát cuồng, gia tốc tử vong càng cao.

“B.N là cái gì?”

Lúc này, Bạch Vũ đang ngồi ăn mì ngẩng mặt hỏi một câu.

“Ai đang nói vậy?” Thanh âm của Khải truyền đến cộng thêm vài phần kinh ngạc, “Dực, cậu đang ở đâu?”

Bạch Vũ tựa hồ nghe thấy, ùng ục uống hết nước mì, vươn tay đưa cái tô trống không ra, “Cưng, cho anh thêm tô nữa.”

...

Khải ở đầu dây bên kia hiển nhiên sửng sốt, nhất thời không nói được gì.

Triển Dực vươn tay cầm tô, nói với Khải, “Tôi tới liền.”

Đường dây tức thời chập đút.

Phương Húc cùng Mục Tát đang nghiên cứu máu, chỉ thấy Khải trợn mắt há hốc đứng yên tại chỗ, giống như bị kinh sợ.

“Sao rồi?” Mục Tát tò mò hỏi.

Khải trầm mặc một lúc, nhấn nút phát lại cuộc gọi lúc này đã được thu âm... Chợt nghe trong điện thoại truyền đến câu vừa rồi của Bạch Vũ, “Cưng, cho anh thêm tô nữa.”

...

Trong phòng làm việc nháy mắt trầm mặc, đại khái khoảng 30 giây.

“Là nam!”

“Dực biết nấu cơm!”

Mục Tát và Phương Húc cùng nói, nhưng trọng điểm hoàn toàn khác nhau.

...

Triển Dực nấu thêm một tô mì, đặt lên bàn trước mặt Bạch Vũ, “Là hai con quý đồ mà anh giết.”

“Quý đồ là con gì?” Bạch Vũ vừa ăn vừa hỏi, giống như chưa hiểu gì cả.

“Hai con quái vật hình người bị anh bẻ.” Triển Dực kéo ghế ngồi xuống, quan sát Bạch Vũ.

“Nga.” Bạch Vũ gật gật đầu, “VẬY hai con đó là gì?”

“Lúc trước anh chưa từng thấy?” Triển Dực hỏi.

“Lúc trước là nói hơn một ngàn năm trước hả?” Bạch Vũ nâng cằm hỏi hần.

“Tại sao anh lại ở trong cái hang kia đợi hơn một ngàn năm?” Triển Dực hỏi.

Bạch Vũ kéo dài ngữ điệu, không chút để ý, “Tôi chỉ ngủ một lát thôi... Ai biết lại ngủ quên, cậu cũng biết thời gian không có nghĩa lý gì với tôi mà.”

“Chỉ đơn giản vậy thôi?” Triển Dực đương nhiên không tin.

“Hai con kia chắc là tìm vật này.” Rất nhanh đổi đề tài, Bạch Vũ vươn tay ném sang một thứ.

Triển Dực vươn tay chụp lấy, chỉ thấy đó chính là chiếc nhẫn ruby mà Bạch Vũ đeo. Tuy rằng rất cũ, nhưng khi bắt được nhìn kỹ, tuyệt đối là hi thế trân bảo. Đặc biệt là viên bảo thạch, sáng tới lóa mắt. Màu đỏ này, Triển Dực chưa từng thấy qua, màu đỏ bên trong bảo thạch giống như đang chảy, một màu đỏ có sinh mệnh.

“Đây là nhẫn gì?”

Bạch Vũ nhún vai, “Quên rồi.”

Triển Dực nhíu mày, không kiên nhẫn nhìn Bạch Vũ.

“Ê.” Bạch Vũ dùng hai tay đỡ cằm nhìn Triển Dực, “Biểu tình này của cậu rất lãng phí khuôn mặt của cậu, cậu không muốn trở nên vui tươi hơn à?”

Triển Dực ném chiếc nhẫn lại cho hắn, “So với hắc huyết tộc, bạch huyết tộc lợi hại hơn ở chỗ nào?”

Bạch Vũ nâng khóe miệng, “Xem ra, đám trưởng lão Lancer đã mang bí mật hắc huyết tộc vào quan tài luôn rồi.”

“Anh có ý gì?”

“Cậu cảm thấy hắc huyết và bạch huyết là như nhau?” Bạch Vũ chặc chặc hai tiếng, tìm cái chén, dùng muỗng gõ gõ, “Cho tôi chén máu.”

Triển Dực mở vòi nước đổ vào, để trước mặt hắn.

“Uống cái này sẽ thiếu máu!” Bạch Vũ kháng nghị.

Triển Dực sắp sửa không còn kiên nhẫn nữa, nhìn hắn.

“Đúng rồi, cậu làm nghề gì?” Bạch Vũ hơi nheo mắt lại.

“Huyết hắc tộc có bí mật gì?” Triển Dực đối với vấn đề này vô cùng chấp nhất.

“Hắc huyết tộc không phải cấp cao nhất trong huyết tộc.” Bạch Vũ thấy hắn muốn biết, liền đơn giản nói, “Nếu đã bị người ta lãng quên, có nói gì cũng vô dụng.”

“Nghe không hiểu.” Triển Dực trả lời vô cùng đơn giản, “Nói rõ ràng một chút.”

Bạch Vũ gác chân lên tựa vào ghế sofa, tìm một góc độ thoải mái, vươn tay chỉ đồng sách, “Tôi đại khái đã hiểu được cuộc sống bây giờ của

mọi người, có một số việc không nên nói ra, nếu không sẽ tự mình tìm lấy phiền phức.”

Triển Dực nhìn đồng sách lớn bên sô pha, “Anh đọc hết rồi? Chỉ trong chốc lát?”

Bạch Vũ cười tủm tỉm, “Có phải tôi thông minh lắm không?”

Triển Dực không nói thêm gì, thay quần áo chuẩn bị ra ngoài.

“Cậu thay quần áo đều có màu đen, hơn nữa lần nào cũng có một kiểu, vậy thay làm gì?” Bạch Vũ có chút khó hiểu.

Triển Dực không để ý tới hần, ra ngoài, Bạch Vũ đi theo, “Tôi cũng đi.”

“Anh đi làm gì?” Triển Dực ngẩng đầu, so với Khải thì cũng cao cỡ cỡ đó, nhưng mà khi đứng gần, Bạch Vũ làm cho hần có cảm giác, bạch huyết tộc có một nét đẹp hoàn mỹ tới khó lường.

“Ăn cơm xong phải ra ngoài tản bộ!” Bạch Vũ theo thói quen nghiêng đầu, nhìn Triển Dực đang muốn đánh người.

Triển Dực vươn tay đẩy ngực hần một cái.

Bạch Vũ bị đẩy ngã, xoa xoa ngực, “Đúng là bạo lực.”

“Tôi lo ăn ở cho anh, anh phải nghe lời tôi.” Thanh âm Triển Dực lạnh lùng, “Tôi không ép anh nói, cho nên anh ở nhà thành thật đợi đi.”

“Nếu có người xấu tới thì sao?” Bạch Vũ chặn cửa lại không cho Triển Dực đóng, “Người ta sợ mà!”

Triển Dực lạnh lùng nhìn hần một cái, không thèm đóng cửa, xoay người ra ngoài.

“Ái dà...” Bạch Vũ lắc đầu cảm khái, “Tính tính sao xấu vậy a, hèn chi đẹp mà ế.”

Hắn lắc lư bước tới bên cửa sổ, liền nhìn thấy Triển Dực lái xe phóng đi... Đồng thời, có hai chiếc xe ở phía sau đang theo dõi Triển Dực, lựa chọn góc độ tốt nhất để không bị phát hiện.

Bạch Vũ hơi cười cười, đút hai tay vào túi, trực tiếp theo cửa sổ nhảy ra ngoài.

...

Lúc Triển Dực trở lại văn phòng, chỉ thấy ba người trong phòng đang đứng xếp hàng nhìn mình, giống như xem thú lạ.

“Kết quả kiểm tra đâu?”

“Ở đây...” Mục Tát vừa đưa tư liệu vừa quan sát Triển Dực, đặc biệt là cổ.

Lúc đầu Triển Dực không để ý, thẳng đến khi Mục Tát muốn móc vào người hắn luôn, hắn mới có chút nghi hoặc nhìn lại, “Anh làm gì vậy?”

Mục Tát nheo mắt lại, hàm ý nói, “Tìm ô mai.”

Triển Dực dùng đôi mắt màu băng lam lạnh lẽo quan sát hắn, thẳng đến khi Mục Tát che ngược xoay mặt đi, còn than thở nói, “Lại phóng điện bậy bạ.”

“Điều tra bối cảnh của hai người kia, bọn họ dùng đạn khí, chắc là mua.” Triển Dực bảo Phương Húc điều tra, đột nhiên nghĩ tới cái gì, hỏi Khải, “Anh có biết rõ chuyện của gia tộc Lancer không?”

Khải hơi sững sốt, lắc đầu, “Gia tộc đó bị diệt vong nhiều năm lắm rồi.”

Triển Dực gật đầu, không nói thêm nữa.

“Người vừa rồi là ai vậy?” Khải thử thăm dò.

“Người nào?” Triển Dực đang xem tư liệu, thuận miệng nói một câu.

“Người bảo cậu cho thêm một tô.” Khải lên tiếng, Phương Húc với Mục Tát bên kia cũng nhiều chuyện nhìn sang.

Triển khép tư liệu lại, bình tĩnh trả lời, “Thú cưng.”

“Thú cưng...” Mọi người há to mồm.

“Ai nha, tôi đã bảo là có khuynh hướng S mà, hảo tiền vệ!” Mục Tát đang bưng mặt nói nhỏ, “Tôi muốn xem bộ dáng hãn cầm roi!”

“Thú cưng nói được hả?” Khải có chút không tin.

Triển Dực trầm mặc một lúc mới nói, “Chó hình người.”

“Là con gì?” Phương Húc cả kinh. ❖

“Tra được gì không?” Triển Dực thấy ba người không có tâm tư làm việc, sắc mặt liền trầm xuống, hỏi Phương Húc.

“Tra được rồi!” Phương Húc vội vàng thu lại bộ mặt nhiều chuyện, “Hai người này thuộc thành phần hỗn tạp, địa chỉ không biết, nhưng mà thường xuyên ra vào các quán ăn đêm ở khu C2, nghe nói còn rất được hoan nghênh.”

“Bọn họ là người cung cấp máu?” Khải kinh ngạc.

Bây giờ các chỗ ăn chơi được chia làm hai loại cơ bản, một loại là khu phố đêm bình thường của con người, huyết tộc cũng tới chơi.

Một loại là khu phố đêm của huyết tộc thuần túy. Loại này phi thường điên cuồng, cuộc sống tưng quẩn nhưng có dung mạo cũng có thể vào đó làm, cung cấp 200cc đến 400cc máu, giải trí cùng huyết tộc, có thể kiếm được không ít tiền. Nhưng huyết tộc giống như loài mèo vậy, khi người được mùi máu sẽ không dễ dàng kiềm chế. Máu nhân tạo có thể cho bọn họ ăn no nhưng không thể làm bọn họ hưng phấn, mà máu của người sống lại cực kì dễ dàng làm họ mất đi sự kiềm chế, ngẫu nhiên sẽ gây ra tai nạn chết người.

Bởi vậy, loại hình trò chơi này là không hợp pháp.

C2 là một trong những khu phố đêm náo nhiệt nhất của khu thứ bảy, bên trong có rất nhiều chỗ ăn chơi hấp dẫn những người trẻ tuổi, có không ít quý công tử của huyết tộc mang nhiều người trẻ tuổi vào đó hưởng lạc, cho nên nó khá hỗn loạn.

Triển Dực cầm địa chỉ muốn đi thăm dò, Khải muốn đi theo, chính là hai người còn chưa ra khỏi văn phòng, chợt nghe báo an báo tin lên, có người muốn gặp Triển Dực.

Mục Tát bước tới phía trước màn hình giám thị, “Hào mới mẻ, thậm chí còn có người tìm Dực Dực?”

“Là ai?” Triển Dực cũng có chút khó hiểu.

“Hắn nói là người ở nhà cậu.”

Khi nói chuyện, màn hình xuất hiện một thân ảnh màu trắng, người nọ ngẩng mặt lên, lộ ra tươi cười cho mọi người thấy. Nhẹ nhàng vẫy tay chào hỏi với Triển Dực, “Hớ nì!”

Dòng máu lạ thường của bạch huyết tộc, làm cho nụ cười của người này, phải nói là khuynh thành đổ nước cũng không đủ miêu tả.

Triển Dực nhìn không được nhú mày — Bạch Vũ tới đây làm gì?

“Oa!” Mục Tát che miệng lại, “Đẹp trai quá! Dực Dực, là bạn trai cậu hả?”

Triển Dực trừng mắt nhìn Mục Tát.

Mục Tát lập tức chạy ra sau Phương Húc trốn, chưa từ bỏ ý định truy vấn, “Là người giống cậu hả? Á à! Con người gần đây sao đẹp quá vậy?”

Triển Dực bước nhanh ra ngoài.

Khải cũng đi theo.

“Tôi tới phố đêm, anh đi điều tra chỗ bán bom đi.” Triển Dực phân công ra làm việc, nói xong xoay người xuống lầu.

Khải nhú mày đứng bên cửa sổ, nhìn xuống lầu, Triển Dực kéo lấy Bạch Vũ nhanh chóng rời đi.

“Ánh mắt hảo si tình a...”

Khải xoay đầu lại, chỉ thấy Lam Lạc đã đứng đằng sau hẳn.

“Mắt anh có vấn đề thì có.” Khải cũng chuẩn bị xuống lầu.

“Tóc.” Lam Lạc quơ quơ sợi tóc trắng trong tay, “Đã điều tra.”

“Kết quả thế nào?” Khải dừng bước.

“Lúc ông già nhìn thấy, sắc mặt chuyển sang xanh lè xanh lét.” Lam Lạc cười xấu xa, “Sau khi đuổi anh đi, lập tức vào mật thất họp với các trưởng lão.”

Sau khi nghe xong, Khải cũng có chút khẩn trương, “Người mới đến lúc này anh có thấy không?”

“Người nào?” Lam Lạc khó hiểu.

“Người cùng Dực ra ngoài đó.” Khải truy vấn, “Tóc bạc.”

“Hả, Triển Dực hết bị sao cô đơn chiếu mạng rồi hả, hơn nữa còn cùng người khác ra ngoài?” Lam Lạc hỏi, “Hèn chi mắt em lúc này đỏ lè, ghen hả?”

Khải không thèm để ý tới Lam Lạc đang nói hươu nói vượn, chuẩn bị đuổi theo, cảm thấy lai lịch của người kia không rõ ràng.

“Ai!” Lam Lạc giữ hấn lại, “Em đừng biến thành nam nhân si tình thứ hai có được không? Triển Dực căn bản ghét hắc huyết tộc... Không phải, hấn ghét huyết tộc, em có yêu hấn thăm thiết cỡ nào cũng vô dụng!”

“Anh nói bậy bạ gì đó?” Khải nhú mày hất tay hấn ra.

“Anh biết hai người từ nhỏ đã quen biết nhau, em cảm thấy hấn rất bi thảm nên muốn bù đắp chứ gì.” Lam Lạc đi theo phía sau căn hấn, “Nhưng mà em phải biết rằng, hại chết mẹ con hấn là cha hấn chứ không phải chúng ta, em có thân phận gì em có biết không vậy? Có nhiều chuyện chính chắn không làm suốt ngày cứ đi theo hấn, còn làm cảnh sát quèn trong cảnh cục, mấy ông già trong nhà suốt ngày cứ mắng chửi anh, bảo anh làm anh mà không quản được em... Ê!”

Lam Lạc còn chưa nói xong, Khải đã leo lên mô tô phóng đi mất, Lam Lạc đành phải lắc đầu thở dài.

...

Triển Dực đã tới khu C2, dừng xe bên ngã tư đường, bất đắc dĩ nhìn Bạch Vũ thành thoi lắc lư đi tới. Hấn thật sự không thể tưởng tượng được người kia làm sao có thể đuổi kịp mô tô mà chỉ chạy bằng hai chân?

Dù sao, hình tượng của Bạch Vũ có chút kì quái, hơn nữa giữa mùa đông lạnh lẽo, hắn lại chỉ mặc một chiếc áo sơmi đơn bạc, không gây chú ý mới là lạ.

“Anh về đi.” Triển Dực nói, “Đừng cản trở công việc...”

Nhưng Bạch Vũ không thèm nghe, hắn đang đứng trước một shop quần áo, nhìn xung quanh, vẻ mặt tươi cười ngoắc ngoắc Triển Dực, “Dực Dực, tôi muốn mua cái áo khoác màu trắng đó, mua cho tôi đi mua cho tôi đi!”

Triển Dực đỡ trán, Bạch Vũ đã lấy áo chạy đi thử.

Không thể giữ hắn ở đây, Triển Dực đành phải bước vào trong shop, “Mua xong lập tức về nhà.”

“Mang tôi theo mới có lợi đó.” Bạch Vũ mặc áo vào, chiếc áo vô cùng hợp với dáng người hoàn mỹ, mấy nhân viên cửa hàng đều đã bật chế độ mê trai.

Bạch Vũ đứng trước gương nhìn nhìn, tao nhã cài nút lại, nhắc nhở Triển Dực đang không bình tĩnh kể bên, “Cậu không tìm được con biển dạng trong này nhưng tôi tìm được.”

Triển Dực sững sốt, ngẩng đầu nhìn hắn, “Anh tìm được quý đồ?”

Bạch Vũ chỉ chỉ cái mũi, “Mùi máu biển dị, cách mấy phố tôi còn ngửi được.”

Triển Dực nhìn hắn.

Bạch Vũ ngoắc một nhân viên bán hàng, “Tìm cho tôi một đôi giày hợp với chiếc áo này.”

Nhân viên lập tức chạy đi lấy giày.

Bạch Vũ xoay đầu nháy mắt với Triển Dực, “Trả tiền đi cưng.”

Triển Dực đưa ví cho hắn, “Anh tốt nhất phải tìm cho ra.”

Bạch Vũ tiêu sái ném ví cho nhân viên, vươn tay khoác vai Triển Dực, nhìn hai thân ảnh một đen một trắng trong gương, hỏi, “Có đẹp không?”

Triển Dực không để ý tới hắn.

“Đúng rồi!” Bạch Vũ xoay bả vai Triển Dực lại, “Giúp tôi làm một chuyện.”

Triển Dực khẽ ngẩng đầu, chờ hắn nói.

Bạch Vũ cong khóe miệng, “Cười 1 cái đi?”

Triển Dực vươn tay cầm ví do nhân viên trả lại, gỡ tay Bạch Vũ ra, “Đổi giày xong lập tức ra ngoài.”

Nói xong, xoay người bước đi.

Bạch Vũ khoát tay với nhân viên đang há hốc, “Hớ nì của tôi chỉ thiếu tính hài hước thôi, nhưng mà gợi cảm lắm đó nha.”

Hết

HUYẾT DẠ DỊ VẤN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Con Người Màu Máu

Bạch Vũ vừa lòng thay được một bộ quần áo đẹp, bước ra cửa nhìn thấy Triển Dực đứng dưới cột đèn, hần đang nhìn lớp tuyết mỏng trên đường, không biết đang suy nghĩ điều gì, con người màu băng lam trông thật âm đạm, giống như mặt biển trong suốt, lạnh lẽo, tuyệt tình.

“Cái này là đèn đường hả?” Bạch Vũ bước tới bên cạnh Triển Dực, ngẩng mặt nhìn bóng đèn sáng lóa, “Nhưng mà ở đây không có người qua lại, đặt cái này ở đây làm gì?”

Triển Dực không trả lời, thấy hần đã thay quần áo xong, liền dứt tay vào túi, bước về ngã tư có kết cấu phức tạp trước mặt.

Bạch Vũ đuổi theo, mỗi bước đi đều làm lớp tuyết dưới đất kêu lên răng rắc, giống như đã bị nghiền nát.

Triển Dực hỏi hần, “Bọn họ ở đâu?”

Bạch Vũ sờ sờ mũi, “Mùi gì thơm thế?”

Triển Dực khó hiểu, máu của quý đồ đã biến dị, đáng lẽ phải hôi chứ sao lại thơm?

“Bên kia!” Bạch Vũ vươn tay chỉ quán ăn vặt cách đó không xa, “Tới ăn một bữa đi?”

Triển Dực vươn tay tóm hần, “Anh chưa bao giờ nếm qua?”

Bạch Vũ cong khóe miệng, “Tôi bị bỏ đói hơn một ngàn năm rồi.”

Triển Dực không rảnh đùa vui cùng hắn, nhưng Bạch Vũ đã chạy ra giữa đường cái không một bóng người, trên tuyết trắng lộ ra một chuỗi dấu chân.

Triển Dực cau mày nhìn Bạch Vũ.

Bạch Vũ đứng ở giữa đường chỉ vào hắn, “Con người, lại đây bồi đại gia ăn cơm, nếu không đại gia sẽ ăn người... Phốc!”

Nói còn chưa dứt lời, Triển Dực đã ném một nắm tuyết vào mặt Bạch Vũ.

Không để ý tới Bạch Vũ nữa, Triển Dực tiếp tục bước về phía trước.

Bạch Vũ chạy theo, vừa đi vừa nắm đai lưng áo khoác của Triển Dực, “Sao cậu không chịu thương lượng gì hết vậy! Trong sách của con người có viết, sống phải biết thả lỏng, làm người nhất định phải thoải mái. Phốc...”

Nắm tuyết thứ hai bị ném vào mặt.

Bạch Vũ ngậm miệng lại, thành thật đi theo phía sau, cảm thấy Triển Dực không thú vị cũng khó hiểu.

Hai người cứ như vậy, một đen một trắng, một trước một sau, trầm mặc bước đi trên con đường thưa thớt.

Bạch Vũ thấy chán, hắn bước lên đi song song với Triển Dực, xoay mặt sang, muốn nhìn xem có phải vẻ mặt của người kia là không chút thay đổi hay không.

Nhưng mà, vẻ mặt của Triển Dực làm cho hắn sinh ra một loại ảo giác, người kia không phải không suy nghĩ gì mà là đang nghĩ một việc tới xuất thần.

Bạch Vũ đột nhiên chỉ ngón tay về phía trước.

Triển Dực không dừng cước bộ, không nói gì xoay mặt nhìn hẳn.

“Xí.” Bạch Vũ thất vọng, học bộ dáng của Triển Dực, đút hai tay vào túi, “Tôi còn tưởng cậu đang nghĩ tới chuyện gì đau lòng chớ.”

Đuôi lông mày của Triển Dực nhẹ nhàng nhướn lên, Bạch Vũ ngẩn người, đáng tiếc biểu tình kia chỉ xuất hiện trong chớp mắt, hẳn không thể nắm được cảm xúc gì.

“Tôi ngửi thấy mùi rượu!” Bạch Vũ hưng phấn nhìn xung quanh, phát hiện có một quán rượu ở ven đường, “Lâu rồi không uống rượu!”

“Ban ngày chưa có mở cửa, phải đợi trời tối.” Triển Dực xoay người bước vào một con hẻm nhỏ. Con hẻm rất hẹp, hai bên là những căn nhà rách nát, Bạch Vũ đứng trước hẻm do dự, tựa hồ không muốn vào.

Triển Dực xoay đầu lại nhìn hẳn, “Nếu anh muốn uống rượu, tôi dẫn anh đi.”

Bạch Vũ lập tức mặt mày hớn hở, đi theo, hẳn cảm thấy tuyết dưới chân dày hơn một lớp, nhìn quanh bốn phía, hỏi Triển Dực, “Kiến trúc ở đây không giống chỗ hồi này.”

“Ân.” Triển Dực gật đầu, “Người càng già, huyết tộc sống càng lâu, hầu hết đều sẽ nhớ về chuyện cũ, các khu kiến trúc xưa anh đều có thể tìm thấy nhưng mà kiến trúc ở thời đại của anh chắc là không còn nữa.”

“Không sao.” Bạch Vũ không hề thất vọng, “Tôi cũng sắp không còn nhớ rõ nó có hình dáng thế nào nữa rồi.”

Triển Dực rẽ vào một khúc cong, trước mặt lập tức xuất hiện một quán nhỏ, bên trong có một bà lão đang ngồi, mặt nhiều nếp nhăn, trong tay ôm một con mèo đen.

Triển Dực bước tới đưa tiền cho bà, nói, “Mua rượu.”

Bà lão cúi đầu, bàn tay run rẩy từ từ lấy một cái chai màu xanh lá ở trong tủ.

Triển Dực không cầm, “Bình màu đỏ.”

Bà lão nâng khuôn mặt già nua lên, giương mắt nhìn Triển Dực, vươn tay, dùng thanh âm già nua nói, “Giá gấp đôi.”

Triển Dực đưa thêm tiền.

Bà lão nhận tiền, lấy ra bình màu đỏ.

Triển Dực ném chai rượu cho Bạch Vũ, tiếp tục đi về phía trước.

Bạch Vũ cầm chai rượu có chút khó hiểu, mở nắp ra, lập tức nở nụ cười... Thì ra là máu, còn mang theo mùi rượu, vô cùng mới mẻ. Hắn vừa đi vừa uống ‘rượu’, tiểu quý này cũng không phải không có tình người.

Lúc này, Triển Dực dừng cước bộ, gần đó có một tòa nhà, lấy địa chỉ của Phương Húc ra so sánh, ngẩng đầu nhìn số nhà... Giống nhau.

Nhưng mà hắn vừa định lên lầu, Bạch Vũ đột nhiên giữ chặt hắn, đồng thời một tiếng nổ vang lên, ngọn lửa bùng lên thiêu rụi cả tòa nhà.

Triển Dực nhíu mày, nhìn thấy cách đó không xa, có mấy người vội vàng chạy ra từ cửa sau, leo lên một chiếc xe màu đen có rèm. Người đi đầu mặc tây trang, thập phần cao lớn nhã nhặn, nhưng đeo kính râm nên không thấy rõ dung mạo. Phía sau có hai người mặc đồ đen, trong tay cầm hai bình xăng.

Xe bay lên không trung, “Sưu” một tiếng liền mất tăm. Lại nhìn tòa nhà kia, toàn bộ biến mất, dấu vết trên mặt đất cũng chưa bị lưu lại. Không lâu sau, tuyết trắng lập tức bao trùm, giống như tòa nhà đó chưa hề tồn tại.

Bạch Vũ nhíu mày nhìn Triển Dực, “Người đàn ông kia là hắc huyết.”

Triển Dực nhíu mày, kỳ thật người bình thường rất khó nhìn ra hắc huyết.

Khải bởi vì muốn thoát khỏi gia tộc nên mới lựa chọn làm cảnh sát, Lam Lạc vì muốn mang Khải trở về nên mới làm cảnh sát... Ngoại trừ hai người này, bình thường muốn nhìn thấy hắc huyết ở nơi thấp kém thế này là rất khó khăn. Khu vực này, toàn bộ đều là dân hạ đẳng, hắc huyết tại sao lại mang người tới thiêu hủy chỗ ở của quý đỏ, hay chuyện này có sự tham dự của hắc huyết?

Nhưng mà, manh mối bây giờ toàn bộ đều đã bị đốt, có muốn tìm cái gì đều là chuyện vô cùng khó khăn. Quán bar ở đây rất nhiều, phải tìm từng quán thì rất bất khả thi.

“Dực!”

Lúc này, cách đó không xa, Khải đuổi theo tới đây.

Triển Dực có chút khó hiểu, “Sao anh lại tới đây? Tìm được chỗ bán bom rồi à?”

Khải nhún vai, “Nơi bán có giấy tờ kinh doanh hợp pháp, nhưng lúc tôi chạy tới, toàn bộ đều bị thiêu rụi không còn thứ gì.”

Triển Dực trầm mặc, lại bị thiêu... Hủy thi diệt tích à?

Khải nhìn đồng hồ, “Tiệc tối nay cậu có đi không? Là sinh nhật bà nội!”

Triển Dực ngẩng đầu nhìn Khải thật lâu, sau đó mới hỏi, “Anh cảm thấy hắc huyết có hứng thú với quý đỏ không?”

Khải giật mình, “Quý đỏ đối với huyết tộc có giá trị gì sao?”

Triển Dực không hỏi nữa, “Chỉ tùy tiện hỏi thôi.”

“VẬY TỐI NAY...”

“Nói sau đi.” Triển Dực nói xong, vẫy vẫy tay với Bạch Vũ đang dựa vào tường, “Đi thôi.”

Bạch Vũ đuổi theo, “Tối nay ăn gì?”

Triển Dực nhú mày, “Anh ăn chưa no sao?”

Bạch Vũ cười xấu xa, “Muốn coi ăn cái gì thôi mà.”

Khải nhìn thân ảnh hai người phía xa, chân mày cau lại, vẫn chưa tìm ra thân phận của Bạch Vũ. Hơn nữa hẳn cũng có chút để ý, tại sao Triển Dực lại hỏi hắc huyết có hứng thú với quỷ đỏ hay không?

...

“Người kia thích cậu hả?”

Lúc trở về, Bạch Vũ hỏi Triển Dực.

Triển Dực ngẩn người, “Anh nói Khải?”

“Ân.” Bạch Vũ gật đầu.

Triển Dực buồn cười, “Hai chúng tôi có quan hệ về huyết thống, hẳn vẫn coi tôi như em trai.”

“Nga...” Bạch Vũ gật đầu, “Là hắc huyết tộc? Thì ra trong hắc huyết cũng có một người trung thành như vậy hả? Ngàn năm khó gặp nha.”

“Đúng vậy.” Triển Dực thản nhiên đáp ứng.

“Nhìn cậu rất giống người chán ghét hắc huyết tộc.” Bạch Vũ thử thăm dò.

Triển Dực dừng bước, ngẩng đầu nhìn hẳn, gằn từng chữ nói, “Tôi ghét toàn bộ huyết tộc.”

Bạch Vũ trừng mắt nhìn.

Triển Dực vẫn lãnh đạm như cũ, “Nhưng mà ghét nhất vẫn là hắc huyết, cho nên có thể diệt sạch toàn bộ hắc huyết là tốt nhất.”

Bạch Vũ cười, vươn tay khoác vai hẳn, “Đừng nghiêm túc như vậy, thật ra tôi có rất nhiều ưu điểm, hay là chúng ta trao đổi đi.”

Triển Dực đẩy tay hẳn ra, ngồi lên xe mô tô, đội nón lên, cảm thấy Bạch Vũ cũng leo lên xe, thuận tiện ôm thắt lưng mình, “Thân thích gì của cậu lúc này nói tối nay có tiệc mà hả? Tiệc tối có đồ ăn ngon không? Tôi muốn đi.”

Triển Dực nhíu mày nhìn hẳn, “Anh leo lên xe làm gì? Chẳng phải anh biết bay à?”

“Đói quá không bay nổi!” Bạch Vũ ôm chặt thắt lưng hẳn, “Hay cho tôi cắn cậu một cái nha?”

Triển Dực bất đắc dĩ khởi động xe, phía sau, Khải đuổi theo chạy tới, “Dực! Xảy ra chuyện!”

Triển Dực xoay đầu nhìn hẳn.

Khải bước tới trước mặt, “Phương Húc gọi tới, bảo vừa mới xảy ra một vụ mưu sát.”

Triển Dực nghe xong nhíu mày, “Ai bị giết?”

“Một vũ công.” Khải nói, “Tên là Fanny, hình như rất nổi tiếng.”

Triển Dực gật đầu, giống như không có chút ấn tượng nào, “Nguyên nhân chết?”

“Mất quá nhiều máu.”

Triển Dực ngẩn người, “Là huyết tộc làm à? Vậy đâu có liên quan tới quý đồ?”

“Nhưng vấn đề là, Fanny là hồng huyết tộc.”

Triển Dực nhíu mày, “Huyết tộc bị hút máu?”

“Ở đây có video.”

“Còn quay được video?” Triển Dực kinh ngạc.

“Nói tới cái này, thật ra có chút liên quan tới chúng ta. Fanny là một trong những khách quý tối nay của chúng ta, cho nên cô ta đang ở trong một khách sạn của gia tộc Raymond. Lúc trước Fanny từng nhắc qua chuyện mình bị theo dõi, cho nên đã gắn thiết bị camera.”

Triển Dực xem video, Bạch Vũ cũng tiến tới xem, chỉ thấy lúc Fanny đi tắm, có một người đàn ông mặc quần áo đen leo từ cửa sổ vào. Chờ Fanny đi ra, người đó lập tức tập kích từ phía sau, vặn gãy cổ. Đây là một trong những cách tốt nhất để tập kích quý huyết hút máu, vặn cổ có thể làm huyết tộc tạm thời bị choáng. Nhưng xương của huyết tộc rất cứng hơn nữa họ lại có phản ứng nhanh nhạy, con người cơ bản không có khả năng làm được thủ pháp này, trừ khi đã được huấn luyện qua hoặc là quý đồ.

Camera quay được mặt của người kia... Người kia đã đeo khẩu trang che nửa khuôn mặt, lộ ra đôi mắt đỏ như máu.

Thực tế, thông qua camera có thể dễ dàng xác định được đâu là hồng huyết tộc, đâu là quý đỏ. Đôi mắt của hồng huyết là đỏ bẩm sinh, khi xuất hiện trên camera nó chỉ biểu hiện hai vầng sáng. Mà đôi mắt của quý đỏ là do phát bệnh tạo thành, bởi vậy khi xuất hiện trên camera nó sẽ biểu hiện hai đốm đỏ. Người tập kích Fanny, trăm phần trăm chính là quý đỏ!

Sau khi Fanny bị choáng, quý đỏ kia lấy ra từ trong balo một cái máy lấy máu, rút toàn bộ máu trong cơ thể Fanny, khiến cô tử vong. Hung thủ chứa máu của cô trong một cái bình lớn, nhảy cửa sổ ra ngoài, toàn bộ quá trình phạm tội đều được ghi hình lại.

...

Sau đó Triển Dực mang theo Bạch Vũ cùng Khải tới hiện trường, tòa khách sạn cao ngất xa hoa, trong một phòng VIP ở tầng 70, thi thể Fanny nằm trên mặt đất, tái nhợt không chút máu.

Đứng bên cạnh thi thể, Lam Lạc lắc đầu, “Đáng tiếc, một mỹ nhân nha.”

“Vụ này đâu có liên quan gì tới anh.” Triển Dực đeo bao tay bước vào, nhìn thấy Lam Lạc mặc một bộ lễ phục dạ hội màu xanh xa hoa.

“Fanny là khách quý của gia tộc Raymond, chết trong khách sạn của bọn tôi, còn bị một con người đê tiện...” Nói tới đây, Lam Lạc nhìn Triển Dực, “Xin lỗi, khụ khụ, còn bị một con người giết chết, tôi đương nhiên muốn tự mình điều tra rõ ràng!”

“Náo nhiệt vậy sao?”

Lúc này, Mục Tát cầm theo một cái hòm bước tới, hẳn đến khám nghiệm tử thi. Liếc mắt thấy mọi người đều tề tựu, lập tức tươi cười, “Khách sạn của gia tộc Raymond không phải được xưng là nơi an toàn nhất

à? Thế tại sao khách của mình bị người giết mà không ai biết hết vậy... Có tiếng không có miếng nha.”

Lam Lạc nhìn Mục Tát, biết hẳn lúc này đã nghe thấy mình nói cho nên mới giúp Triển Dực nói móc.”

“A, anh cũng ở đây hả!” Mục Tát liếc mắt thấy Bạch Vũ đang khoanh tay đứng một bên nhìn thi thể của Fanny trên mặt đất, hẳn lập tức chạy tới chào hỏi, “Tôi tên là Mục Tát, anh tên gì vậy? Có quan hệ gì với Dực Dực thế?”

Bạch Vũ nhìn Mục Tát, “Bạch Vũ, Dực Dực là hớ nì của tôi!”

“Hả!!” Mục Tát không nể tình hét lên, Triển Dực đuổi Bạch Vũ, “Đừng quậy ở đây, không dính dáng gì thì ra ngoài chờ giùm cái!”

Bạch Vũ nhìn Triển Dực sờ sờ mũi, ý bảo — Có mùi!

Triển Dực hơi sững sốt, chẳng lẽ là quý đồ gây án có máu bị biến dị?

“Cô gái này uống thuốc gì vậy?” Bạch Vũ nếm mũi, “Mùi rất kì cục.”

Mục Tát lấy máy ra, kiểm tra gan cho Fanny, kết quả làm cho hắn phải kinh hãi, “Cô ta có thể đã ăn đường hoa hồng.”

“Hả?” Bạch Vũ tò mò, “Mùi vị có vẻ không tệ.”

Mục Tát kinh ngạc liếc Bạch Vũ, “Anh không biết à? Đường hoa hồng là cách gọi phổ thông, tên khoa học là CX201, một loại thuốc phiện, thứ cấm sử dụng.”

“Hơn nữa.” Mục Tát nhiều chuyện nói nhỏ với Bạch Vũ, “Loại này thường dùng để gia tăng tình thú, xem ra cô Fanny này, có sở thích đặc biệt

hoặc là do công việc cần thiết.”

“Có thể chỉ là người bị hại.” Lam Lạc xen vào.

“Sẽ không.” Mục Tát lắc đầu, “Nồng độ tương đối cao, cho thấy đã sử dụng rất lâu.”

Triển Dực dùng đôi mắt lạnh băng liếc xéo Lam Lạc, “Đúng là khách quý của gia tộc Raymond có khác.”

Khóe miệng Lam Lạc khẽ rút, sửa nơ lại, “Nếu là do quý đồ làm, vậy giao cho mọi người.” Nói xong, xoay người ra ngoài.

“Từ từ.”

Triển Dực tìm được một chai rượu đỏ với hai cái ly, còn có một cây nến, “Gia tộc Raymond chú trọng tiền tài, hẳn sẽ không bỏ một số tiền lớn để chiêu đãi một vũ công, là ai đưa cô ta tới giúp vui? Cho ai?”

Khóe miệng Lam Lạc giật giật, nhún vai, “Buôn bán cơ mật.”

Lam Lạc hiển nhiên không muốn dính vào, hẳn ra ngoài thuận tiện kéo Khải, “Đi! Đi thay quần áo, đêm nay em phải chủ trì buổi lễ trưởng thành cho hậu bối.”

“Tôi muốn phá án.” Khải rút tay ra.

“Em...” Lam Lạc bị hấn chọc tức, nhưng Khải đã chạy đi lục vật phẩm tùy thân của Fanny.

Lam Lạc thở dài, trừng mắt nhìn Triển Dực, xoay người ra ngoài.

“Dực, cậu xem này.” Khải cầm chiếc túi xách của Fanny lên mở ra, tìm thấy một tấm thẻ chìa khóa điện tử, đưa tới.

Triển Dực cầm lấy, chỉ thấy bên trong có vẽ một nhà, nhìn rất quen mắt...

“Chỗ chúng ta vừa mới tới.” Bạch Vũ vươn tay cầm lấy, chỉ vào hình vẽ hỏi Triển Dực, “Có nhớ không? Đối diện con hẻm kia có một tòa nhà giống thế này.”

Triển Dực nhớ lại, đúng là có một quán bar... Tòa nhà bị thiêu cháy lúc nãy không biết có liên quan gì tới không.

“Đây là một quán bar rất nổi ở khu C2.” Mục Tát nói với Triển Dực, “Có rất nhiều công tử của huyết tộc tới giải trí, nhưng khách bình thường đều lấy thẻ vàng thẻ bạc, loại thẻ điện tử thế này chỉ có nhân viên mới có, tôi đã từng nhìn thấy một vũ nữ có... Fanny phỏng chừng tới đó nhảy đi. Chậc chậc, cởi mở ghê ta!”

Triển Dực đặt một tay bên miệng, tựa hồ suy nghĩ điều gì đó. Bạch Vũ bước tới, thấy hắn theo bản năng cắn móng tay, không hiểu sao lại cảm thấy động tác này rất đáng yêu.

Nhưng mà còn đang nhìn, Triển Dực đột nhiên đảo mắt, đôi mắt màu băng lam nhìn thẳng vào hắn, “Anh có biết nhảy không?”

Bạch Vũ chớp mắt vài cái, lắc đầu.

“Hát?”

Bạch Vũ tiếp tục lắc đầu.

Triển Dực nhú mày, “Không làm được gì hết, chỉ biết ăn với ngủ.”

Bạch Vũ bị đá kích, ôm ngực ai oán nhìn Triển Dực.

Triển Dực suy nghĩ, xoay người ra ngoài.

Khải cùng Mục Tát nhìn nhau, chạy đi đuổi theo.

Bạch Vũ ôm cánh tay đi theo, tâm nói, để xem loại như cậu có thể làm được chuyện gì...

Tới trước cửa quán bar, mọi người theo dòng người tiến vào, bên trong đã sớm náo nhiệt.

Bạch Vũ phát hiện biểu tình của Khải cùng Mục Tát bây giờ đã khác, Khải thì cau mày, Mục Tát thì hưng phấn hai mắt càng lúc càng đỏ hơn, nhin không được ghé sang nói với Triển Dực, “Bây giờ làm gì?”

Triển Dực không nói gì, tìm kiếm khắp nơi, rất nhanh tìm ra một lối đi vào hậu trường, có hai huyết tộc cao lớn đứng gác.

Mục Tát hưng phấn tìm một chỗ ngồi xuống, gọi hai ly máu định bụng ngồi xem náo nhiệt.

Bạch Vũ cảm thấy ở đây vô cùng ồn ào.

Triển Dực lấy ra chiếc thẻ, hướng về con đường nhỏ, hẳn muốn nhìn xem có tìm được manh mối nào ở chỗ làm việc của Fanny không.

Nhưng mà vừa tới cửa hẳn liền bị hai bảo vệ chặn lại.

Bảo vệ hỏi hẳn, “Cậu là ai? Chỉ có nhân viên mới được vào.”

Triển Dực lấy ra thẻ chìa khóa của Fanny.

Hai bảo vệ nhìn nhau, tựa hồ có chút do dự.

“Có chuyện gì?”

Lúc này, một người từ trên lầu chậm rãi bước xuống.

Hai bảo vệ lập tức cúi đầu, “Ông chủ, hẳn cầm thẻ của Fanny.”

“Nga?” Người nọ đảo mắt nhìn Triển Dực, “Fanny đâu? Cô ấy là vai chính của tôi.”

Trong lòng Triển Dực cùng Bạch Vũ khẽ động — Người này mặc tây trang màu xám, phía sau có hai người mặc đồ đen, quá khéo, đây chính là người lúc nãy đốt tòa nhà kia.

Người nọ vẫn đeo kính mắt, thấu kính màu trà cũng vô pháp ngăn cản đôi mắt màu đồng đang đánh giá Triển Dực.

“Cô ấy bị bệnh.” Triển Dực mặt không đổi sắc, “Tôi đến thay ca.”

“Ha hả.” Người mặc tây trang nở nụ cười, “Fanny là nữ.”

Triển Dực nhìn hẳn trong chốc lát, cởi áo khoác ra ném cho Bạch Vũ, bước tới gần người mặc tây trang, vẻ mặt bình tĩnh hỏi, “Tôi không được à?”

Mục Tát ôm cánh tay Khải che miệng nhin xuống, “Ái da! Dực Dực hảo dụ!”

Khải không nói gì, trong lòng hỏi ông trời, có gì Triển Dực không làm được không.

Cặp mắt của người mặc tây trang không thể dịch chuyển khỏi người Triển Dực, thầm hít một hơi, lộ ra tán thưởng, “Đương nhiên là được, so với cô ta thì cậu đẹp hơn nhiều...” Nói xong khoát tay với hai bảo vệ.

Hai bảo vệ giúp hẳn mở cửa, Triển Dực vào trong, người mặc tây trang mỉm cười, “Tôi chờ màn biểu diễn của cậu.”

Triển Dực không thèm để ý, bước vào hậu trường, tìm được phòng trang điểm của Fanny, vào trong, đóng cửa lại.

Mục Tát đã bình tĩnh lại được một chút, thấy Bạch Vũ như đầu gối đứng che trước mặt mình, liền tiến tới hỏi hần, “Ai, anh có muốn ngồi một lát không? Dực Dực tra xong sẽ ra liền.”

Nhưng Bạch Vũ không hề nhúc nhích.

Mục Tát tò mò, tiến sát tới vừa thấy, Bạch Vũ yên lặng nhìn con đường mà Triển Dực bước vào, đôi mắt màu tím nhạt đã dần chuyển sang đỏ...

Mục Tát bắt đầu hoài nghi huyết thống của Bạch Vũ, nếu là huyết tộc, huyết tộc làm sao có đôi mắt màu trắng, nếu là người, người làm sao có ngoại hình xuất chúng thế này?

Nhưng khi đôi mắt của Bạch Vũ đã chuyển sang màu đỏ hoàn toàn, Mục Tát mới mở to mắt... Chính hần cũng có đôi mắt màu đỏ, nhưng hần chưa bao giờ thấy màu đỏ nào như thế này! Trong con người giống như có máu đang chảy, sâu không thấy đáy, giống như biển cả có màu đỏ vậy. Mục Tát không biết nên hình dung thế nào, đôi mắt này làm cho hần sợ hãi, giống như hần sẽ bị tóm lấy chìm xuống nước cho tới chết, biến mất hoàn toàn.

Mà ngay lúc hần nhập thần, Bạch Vũ đột nhiên nở nụ cười.

Khóe miệng đồng thời nhếch lên, răng nanh sắc nhọn lộ ra, sau đó hai mắt chuyển lên người Mục Tát.

Thanh âm trầm thấp giống như lầm bầm một mình, “Vốn tưởng rằng sẽ không có gì, ai ngờ lại thú vị như vậy... Con người quả nhiên chưa bao giờ làm tôi thất vọng.”

Khả đang uống rượu, chỉ thấy Mục Tát đột nhiên che mắt chạy tới, “Má ơi cứu con!!”

“Làm cái gì vậy?” Khải cứng ngắc nhìn hần.

“Đáng sợ, thật đáng sợ!” Mục Tát ôm đầu phát run.

Lần đầu tiên Khải thấy bộ dáng này của hần, không giống như giả vờ mà là sợ hãi thật sự. Cái gì đã dọa Mục Tát tới mức này? Hần nghi hoặc ngẩng đầu, liền nhìn thấy Bạch Vũ đang tươi cười bên cạnh, mà đối với tất cả huyết tộc có mặt ngay lúc này, ai cũng sẽ không tự giác mà run.

Dưới ánh đèn đầy màu sắc của quán bar, Bạch Vũ có làn da cùng mái tóc trắng như tuyết, hơn nữa đôi mắt còn mang một màu đỏ chứa khí sắc yêu dị.

Khải bỗng nhiên chú ý tới chiếc nhẫn trên tay hần, chiếc nhẫn bảo thạch màu đỏ, Khải hơi sửng sốt, nhìn kỹ Bạch Vũ... Nếu biến mái tóc của người này dài tới thắt lưng thì sao?

Khải đột nhiên nhớ tới trước đây, ông cố đã từng cho hần xem qua một quyển sách cổ. Trong sách có bức họa của một người, tóc dài trắng sạch, trường bào trắng toát, đeo một chiếc nhẫn màu đỏ có tên là “Huyết Chi Hải Dương”, sâu không thấy đáy giống như đôi mắt của người này vậy.

Hần còn nhớ rất rõ, ông cố đã nói với hần, đây là thần của huyết tộc, sở hữu dòng máu cao quý nhất, bạch huyết tộc. Tàn bạo nhất, tà ác nhất, là người khiến cho bất kì ai cũng phải sợ hãi!

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Nhe Nanh

Triển Dực vào phòng của Fanny, không hổ là vai chính, căn phòng vô cùng xa hoa, có thùng đựng đồ trang điểm còn có giường lớn, dưới ánh đèn sáng càng thêm bắt mắt. Đứng giữa căn phòng nhìn xung quanh, cuối cùng, tầm mắt của Triển Dực rơi xuống bàn trang điểm.

Trên bàn có một bình hoa, hoa hồng cắm bên trong đã héo. Cái này có chút không hợp lý, chẳng lẽ lâu rồi Fanny không vào phòng này? Nhìn bộ dáng của hai bảo vệ, bọn họ trông có vẻ không biết hôm nay cô ta không đến, không ai tới đổi bình hoa à? Lại nhìn hai bình hoa tươi ở góc tường, hiển nhiên không phải là không đổi... mà là Fanny không muốn đổi, tại sao lại giữ bình hoa hồng đã héo này?

Triển Dực lục thử trong ngăn kéo, cuối cùng tìm được chìa khóa tủ, hắn cầm chìa khóa dễ dàng mở được cửa tủ, bên trong có thứ làm cho hắn bất ngờ.

Trong tủ quần áo có một cái két sắt, mở ra, bên trong có rất nhiều chai, chất lỏng màu đỏ bên trong hình như là máu nhân tạo. Fanny là huyết tộc, bình thường có giữ máu nhân tạo cũng là bình thường, kì lạ chính là mấy chai máu, không phải thứ hiếm lạ gì tại sao lại bỏ vào két sắt còn cho vào tủ khóa lại?

Triển Dực cầm lấy một chai, nhẹ nhàng lắc lắc — Chai máu nguyên bản có màu đỏ dần dần chuyển sang màu hồng phấn.

Hơi nhú mào, Triển Dực biết tại sao trong gan Fanny lại có thuốc phiện, thì ra nó nằm trong đồ uống.

Nhưng cái này chỉ có thể chứng minh Fanny dùng thuốc phiện, cũng không hề đưa ra manh mối nào về hung thủ.

“Cốc cốc cốc”

Lúc này, tiếng gõ cửa truyền đến, nhẹ nhàng giống như sợ gì đó.

Triển Dực khẽ nhú mày, nghe thấy thanh âm non nớt từ ngoài cửa truyền vào, “Fanny? Fanny về rồi sao?”

Triển Dực nhận ra tiếng gõ cửa từ chỗ khác truyền tới, là phía sau tủ quần áo, thì ra còn có cửa sau. Hắn giữ chặt cánh cửa, mở ra.

Bên kia có một đứa con nít khoảng 5,6 tuổi. Nó mặc một chiếc váy màu hồng nhạt, tóc vàng uốn lọn, đôi mắt to màu xanh lam nhìn Triển Dực, có vẻ rất giật mình.

Trong tay nó cầm một con búp bê tinh xảo trông giống y như nó, nhìn có vẻ rất đắt tiền, một lớn một nhỏ giống như hai chị em.

Nhìn người mở cửa là Triển Dực, vẻ mặt nó liền hiện ra vài phần kinh ngạc, nhưng nó vẫn nhìn chăm chăm, bởi vì lớn như vậy rồi nhưng nó vẫn chưa từng nhìn thấy người con trai nào đẹp thế này.

Triển Dực ngồi xổm xuống, đối diện với nó.

Tiểu hài nhi lập tức ngượng ngùng lấy búp bê che mặt lại.

Lại nghe Triển Dực hỏi, “Bao nhiêu tuổi?”

Nó chớp mắt vài cái.

“Năm mươi?” Triển Dực lạnh giọng nói, “Giả bộ cái gì.”

Xấu hổ trên mặt tiểu hài nhi lập tức biến mất, híp mắt nhìn Triển Dực, hất cằm oán trách, “Thấy ghét!”

Sở dĩ Triển Dực hỏi như vậy bởi vì hãn nhìn ra con bé này là hỗn huyết.

Hỗn huyết tộc so với huyết tộc có một kì hạn sinh lý đình trệ đặc biệt, đại khái có thể kéo dài tới qua ngoài 70.

Về ngoài của bọn họ sẽ dừng lại ở thời gian khoảng 20 tuổi, chính là tuổi đẹp nhất, cũng chính là tuổi thanh xuân như con người nói. Nhưng mà sự đình trệ không chịu khống chế bởi ý chí, 80% sẽ dừng lại ở độ tuổi 20-30, 15% sẽ dừng ở độ tuổi trung niên, 4% dừng ở tuổi già, 1% còn lại chính là dừng lại khi còn rất nhỏ.

Vì thế sẽ xuất hiện một tình huống, một người 50-60 tuổi xuất hiện trong một hình hài năm sáu tuổi. Loại này được gọi là chu nho huyết tộc. Tồn tại của chu nho rất thấp vì hỗn huyết cũng không phải dạng bất tử. Huyết tộc khác, sớm hay muộn gì cũng sẽ có một ngày lớn lên, nhưng hỗn huyết tộc bình thường có khi chưa lớn đã qua đời.

“Tôi tên là Sophie, cậu là huyết tộc?” Sophie thu hồi bộ dáng đáng yêu, bước vào phòng Fanny, nhìn trái phải, “Con tiện nhân kia đâu rồi? Không phải đã chạy rồi chứ.”

Triển Dực xoay đầu lại nhìn, “Chạy?”

Sophie ôm búp bê ngồi lên một cái ghế, “Cậu là ai? Mới tới à? Ông chủ sao có thể tìm được hàng tốt như vậy?”

Triển Dực đứng lên, hỏi, “Fanny gần đây có đặc biệt gặp ai không?”

“Gặp?” Sophie ngẩng mặt lên suy nghĩ, “Lúc trước ông chủ kêu cô ta đi tiếp một người, lúc trở về Fanny giống như sắp phát tài vậy, lúc nào cũng

vui vẻ. Sau đó lại trở nên thần thần bí bí, không giao du với tý muội chúng tôi nữa. Lần này lại được tham gia bữa tiệc của gia tộc Raymond... Phỏng chừng lúc trở về chắc không còn biết chúng tôi là ai nữa!”

“Người khách kia là ai?”

“Tại sao tôi phải trả lời?” Sophie híp mắt nhìn Triển Dực, “Cậu là ai? Sao nhiều vấn đề vậy?”

Triển Dực móc tiền ra đưa, “Hỏi cái gì làm ơn trả lời cái đó.”

Sophie vui vẻ nhận tiền, gật đầu, “Không thành vấn đề. Người khách kia tôi không biết, tôi quen Fanny từ nhỏ, cho nên cô ta lặng lẽ nói cho tôi biết, người kia là một đại nhân vật. Fanny tưởng phải nhảy hoặc làm chuyện đó, nhưng mà người nọ rất lạ, chính là muốn ít máu của Fanny.”

“Máu?” Triển Dực suy nghĩ, tiếp tục hỏi, “Fanny dùng thuốc phiện, đúng không?”

Sophie nhún vai, “Đúng vậy, mọi người đều cần một chút để có hứng.”

Triển Dực hỏi câu cuối, “Cô ta đã chết, cô cảm thấy ai là hung thủ, còn lý do là gì?”

Sophie ngây dại, một lát sau mới hiểu, suy nghĩ, vờn tay, “Nhiều đó chưa đủ.”

Triển Dực đưa cho Sophie gấp đôi.

Sophie cầm tiền, đứng lên, nhỏ giọng nói với Triển Dực, “Ông chủ!”

Triển Dực lập tức nhớ tới người mặc tây trang kia.

Nhắc mi nhìn Sophie, ý hỏi — Why?

Sophie híp mắt cười rộ lên, “Lúc cậu nhìn người ta, trông rất đẹp trai nha.”

“Bớt nói nhảm.”

“Được rồi được rồi.” Sophie không nói giỡn nữa, “Bởi vì Fanny hình như đã yêu vị khách kia!” Sophie chặc chặc hai tiếng, “Đây là tối ky!”

Triển Dực nhú mày, vẫn chưa đủ manh mối.

“Lần cuối tôi gặp Fanny là mấy hôm trước, cô ta trông rất tiêu tụy, còn nói với tôi một câu.” Sophie nhìn trái nhìn phải, dùng thanh âm cực thấp, nói, “Fanny nói ‘hoa hồng không thể sống trong bình, sau khi úa tàn, hy vọng có thể đốt cùng cái bình kia thành tro, vẩy vào vườn hãn, ít nhất có thể khiến hãn ngày nào cũng có thể liếc mắt nhìn tôi một cái’.”

Không đợi Triển Dực hiểu ra, Sophie liền nói thêm một câu, “Hôm nay tôi chưa từng gặp cậu, cậu cũng chưa từng gặp tôi.” Nói xong, chạy tới cánh cửa lúc nãy, bước vào trong, thuận tiện khóa luôn cửa.

Triển Dực nhớ lại câu lúc nãy của Sophie, tầm mắt không tự giác nhìn về phía bình hoa hồng trên bàn. Rút cành hoa ra, nước bên trong đã cạn, Triển Dực nhẹ nhàng lắc lắc, nghe tiếng “Cùm cụp” rất nhỏ trong chai truyền đến.

Triển Dực quyết định mang cả bình hoa về, trước khi ra ngoài, hãn cầm chiếc áo khoác lớn che đi bình hoa, mở cửa ra... Lại có người đứng ngoài cửa.

Đứng trước cửa là người đàn ông mặc tây trang lúc nãy.

Thấy Triển Dực ra ngoài, hãn vươn tay nhẹ nhàng đẩy kính, cười hỏi, “Sao không thay quần áo, không vừa à?”

Triển Dực không bối rối, vẻ mặt không hề thay đổi, gương mặt hoàn mỹ không sút mẻ đáp, “Bách thí bách linh (*).”

(*) Thử một trăm bộ nhưng kết quả vẫn như một.

Người mặc tây trang bị hấp dẫn, chậm rãi bước tới, nhìn nhìn áo choàng trên tay hắn, cong khóe miệng, hạ giọng hỏi, “Diễn ảo thuật? Khách của tôi không phải tới xem ảo thuật.”

Triển Dực ngẩng đầu, hai tròng mắt màu lam nhìn thẳng đối phương, không lùi còn tiến tới, dùng thanh âm trầm thấp, hỏi, “VẬY BỌN HỌ TỚI XEM CÁI GÌ?”

Nụ cười trên mặt đối phương càng tăng, nhìn mỹ nhân gần ngay trước mắt, vươn tay cởi nút áo thứ nhất trên cổ Triển Dực, ngón tay dọc theo sơmi chậm rãi trượt xuống, tới nút thứ hai, hô hấp cũng dồn dập hơn vài phần, “Ít nhất là phải thế này.”

Triển Dực không nhúc nhích, tựa hồ không thèm để ý tới ánh mắt nóng rực nhìn xương quai xanh của mình, hỏi lại, “Như vậy là đủ rồi?”

“Đương nhiên là không, nếu có thể...” Ngón tay lập tức trượt xuống nút thứ ba, đang muốn cởi ra, lại đứng sững cả người...

“Có thể thế nào?” Triển Dực kiễng chân, ghé vào lỗ tai hỏi, “Không cởi tiếp à?”

Người kia đứng cứng ngắc tại chỗ, bởi vì trước lồng ngực trắng như tuyết của Triển Dực, có một hình chữ thập rõ ràng như bị phồng, hay là nói... Một cái bớt đỏ như máu?

Vết phồng trên làn da tái nhợt, không biết là lửa nào gây nên, trên đời này, chỉ có một loại người sẽ được trời ban cho cái bớt này. Để chứng minh

người đó tồn tại, giống như cây thánh giá với quỷ hút máu vậy, là kiếp nạn không thể né tránh!

Người mặc tây trang mảnh liệt ngẩng đầu, liền nhìn thấy một màu đen mù mịt. Triển Dực dùng áo choàng phủ lên mặt hắn, cánh lớp vải giữ lấy khuôn mặt, bên tai truyền tới thanh âm như thủy tinh vỡ vụn. Nhưng hiển nhiên đối với huyết tộc mà nói, chấn thương này chỉ là món khai vị.

“Rầm” một tiếng, Triển Dực dùng một tay nện người kia lên tường, xương cốt cứng cáp của hắc huyết tộc bị Triển Dực không tốn chút sức nào ném vào vách. Dòng máu đỏ tươi theo lớp vải nhưng chảy xuống đất, thể xác cũng hơi biến hình, tất cả đều đã bị lớp vải đen che phủ.

Triển Dực nhìn đồng hồ trên tay, đại khái có thể làm tên này xỉu chừng 5 phút. Vì thế hắn lấy áo choàng ra, xoay người hướng về phía ánh sáng ở cuối con đường thật dài.

Hắn không nhìn tới huyết hắc tộc huyết nhục mơ hồ ở phía sau, đang dần dần khôi phục.

Con đường kia hướng ra sàn nhảy.

Dưới sàn nhảy có rất nhiều người đang kiến chân vịnh đài, rất nhiều người biết hôm nay sẽ có khách quý tới diễn, đặc biệt lúc này truyền ra một tiếng vang từ con đường nhỏ, lực chú ý của mọi người đều tập trung về phía đó.

Lúc mọi người còn chưa chuẩn bị tâm lý, một thân ảnh cao ráo thon gọn bước ra, bước hai ba bước ra giữa sàn nhảy.

Sau sự im lặng ngắn ngủi, đám người nhìn thấy bộ dáng của một người mặc đồ đen đứng ở chỗ cao nhất, tiếng thét chói tai cùng tiếng hoan hô biến hóa dưới ánh đèn cùng nhau vang lên, có vẻ điên cuồng cực độ.

Triển Dực đứng ở chỗ cao nhất, cúi đầu nhìn những người uốn éo phía dưới, đôi mắt sáng lóa trong bóng đêm nhìn thật xấu xí. Hắn một cước đá bay một tên đang bò lên sàn diễn, ý đồ hút máu của hắn.

Đôi chân dài không bị áo khoác che lấp hiện ra một cước vô cùng tự nhiên... Huyết tộc bay lên trong không trung tràn ngập mùi máu tươi, làm cho đám người càng thêm điên cuồng, nhạc một lúc một lớn, đạt tới trình độ con người không thể chịu đựng được, răng nanh của nhóm huyết tộc đều lộ ra ngoài.

Khải ở dưới đài đỡ trán... Sở trường của Triển Dực chính là cái này, không thích cái gì liền đá bay.

Triển Dực ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, trong bóng tối, thân ảnh trắng toát của Bạch Vũ hiện ra vô cùng rõ ràng.

Hắn hơi nghiêng đầu về phía cửa, ý bảo... Tới đó chờ. Theo một động tác cổ nhẹ nhàng này, dưới ánh đèn sân khấu, thân ảnh màu đen của hắn vô cùng nổi bật, làm phía dưới huyết sát liên tục.

Ngoại trừ Bạch Vũ đứng tại chỗ bất động, nhìn chăm chăm về phía Triển Dực, Khải cùng Mục Tát đều hiểu được gợi ý của hắn.

Mục Tát vẫn rất sợ Bạch Vũ, trốn ở đằng sau Khải hướng về phía sàn nhảy, nhìn không được thét chói tai, “Nha! Dực Dực đẹp trai quá! Không cần phấn son gì mà vẫn đẹp hơn bao người!”

Khải không nói gì, một phen túm lấy Mục Tát kéo đi, “Đi thôi!”

“Đi đâu?” Mục Tát vẫn chưa hoàn hồn, vẻ mặt khờ dại nghiêng đầu hỏi.

Đúng lúc này, trong con đường nhỏ, người đàn ông mặc tây trang chạy ra. Khuôn mặt còn dính máu, nhưng xem ra đã khôi phục ý thức, chỉ vào

Triển Dực ở giữa sàn nhảy, hét to với thuộc hạ, “Bắt lấy hắn!”

Triển Dực xoay đầu nhìn hắn, thấy hắn khôi phục rất nhanh, cười lạnh một tiếng.

Triển Dực cũng không cố ý xoay đầu lại cười, nhưng nụ cười kia có lực sát thương quá lớn. Huyết tộc đã mất đi không chế, không biết xuất phát từ bản năng hay vì nhan sắc của Triển Dực, đám người lập tức hét chói tai, ào về phía trước.

Bên dưới một mảng hỗn loạn, thuộc hạ của người kia không có cách nào tới gần.

Triển Dực thấy tình huống không sai biệt lắm, đưa tay mở rộng áo choàng, vươn người nhảy như bay, theo áo choàng phía trên, đập lên vài đầu huyết tộc bên dưới. Sau đó thuận thế nhảy một cái, thoát khỏi đám người, thuận tiện kéo Bạch Vũ đang đứng ngơ ngác chạy đi.

Mục Tát cùng Khải đã ở ngoài, khởi động xe chờ sẵn.

Nhưng lúc này trong quán bar vang lên tiếng cảnh báo, hàng rào lập tức đóng lại.

Có một đàn người mặc đồ đen xuất hiện chặn trước cửa.

Triển Dực đang nghĩ ngợi có nên giết người kiểm đường máu thoát chạy hay không, đột nhiên cảm thấy Bạch Vũ mình kéo theo đang bước về phía trước.

Hắn một cước đá bay tên huyết tộc chặn cửa, lực va đập rất lớn, đá người cùng cửa văng luôn ra ngoài.

Khải cùng Mục Tát ăn ý cúi đầu xuống, tránh khỏi cánh cửa sắt, mặc cho cánh cửa bay ra con đường không người, vẽ thành một đường cong

giữa tuyết trắng.

Tiếng động quá lớn này làm các bảo vệ đều sửng sốt một chút, ngay trong nháy mắt, thân ảnh màu trắng theo sát bên người, mang theo một cơn gió quý dị, rét lạnh thấu xương.

Bạch Vũ hít một hơi, nở nụ cười, không biết là do nhiệt độ chênh lệch trong ngoài hay do mùi máu tạo thành, hẳn cảm thấy bản thân vốn dĩ chìm trong cơn mộng bỗng nhiên choàng tỉnh, trong máu có một sức mạnh tà ác đang tuần hoàn... Chỉ có thể dùng nụ cười yêu dị lúc này của hắn để hình dung, mấy tên huyết tộc đang nhìn hắn, tất cả trong nháy mắt đều có cảm giác hít thở không thông, cảm giác sợ hãi bao trùm không thể nào ngăn cản.

Bạch Vũ nắm cổ một tên kéo tới trước mặt. Đôi mắt đỏ như máu gần giống huyết tộc, nhưng dữ tợn hơn gấp trăm ngàn lần, hơi thở khát máu trong tiếng nhạc âm ì cùng tiếng quát tháo hỗn độn, quấy rầy bước nhảy của đám người.

Trong một khắc kia, Bạch Vũ lộ ra răng nanh trong hơi thở tàn nhẫn. Huyết tộc lần đầu tiên chỉ vì một hơi thở, sợ tới mức run rẩy không thể nhúc nhích, đây là loại sợ hãi chỉ có thể dùng bản năng để hình dung, giống như ngựa vằn ở thảo nguyên khi nhìn thấy đàn sư tử vậy...

“Ê!”

Ngay thời điểm hắn thật sự khát máu, Triển Dực đột nhiên nắm lấy cánh tay Bạch Vũ đã có chút high quá mức.

Bạch Vũ hơi ngẩn người, vẫn duy trì trạng thái cắn người xoay đầu nhìn Triển Dực, không ngờ Triển Dực lại hung hăng vung tay đánh một phát vào đầu, “Là chó há, há miệng chi lớn vậy, ngậm miệng lại!”

Bạch Vũ chớp mắt vài cái, dáng vẻ bệ vệ biến mất trong nháy mắt, bản thân cũng cảm thấy buồn bực, vươn tay xoa xoa đầu, ba giây sau, từ con sói

chuẩn bị ăn mỗi liền biến thành con chó lớn bị chủ đánh. Vươn đầu lưỡi liếm răng nanh vẫn chưa dính máu, Bạch Vũ buồn bực, “Dực Dực, cậu bạo lực quá!”

Triển Dực nắm lấy áo hắn ném lên xe, sau đó đá bay tên huyết tộc bị ném lúc nãy, dù đã mất nửa cái mạng nhưng vẫn còn ráng cẳng tay cẳng chân. Leo lên mô tô, Triển Dực đưa bình hoa cho Bạch Vũ vẫn còn đang xoa đầu, để hắn giữ.

Người mặc tây trang lúc này mới đuổi tới, máu tươi dính trên mặt không còn thấy nữa, nhưng vết sẹo vẫn còn. Hắn hiển nhiên phần nộ tới cực điểm, nghe răng trợn mắt chạy ra ngoài, nhìn thấy Triển Dực vươn hai ngón tay, ở trên trán nhẹ vung, môi khẽ nhúc nhích, để lại khẩu hình miệng một chữ “Bye~”.

“Sưu” một tiếng, chiếc xe biến mất trong màn đêm, vô tung vô ảnh.

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Thi Cổ Tử

Mọi người thành công trở về trung tâm an toàn, Triển Dực đem hoa đưa cho Mục Tát, còn bình thì đưa cho Phương Húc.

Mục Tát thông qua phân tích đặc tính của hoa, xác định đây là hoa được trồng trong vườn. Vườn trồng hoa ở khu thứ 7 phần lớn đều tập trung ở nông trường phía nam, mỗi vườn hoa đều có số riêng, rất dễ tra được.

Sau khi Phương Húc chụp X quang cho bình hoa, phát hiện dưới đáy bình có hai lớp, bên trong rỗng ruột, cất giấu một chiếc đĩa nhỏ. Phương Húc lấy ra, xem tư liệu bên trong.

Mọi người vốn tưởng rằng bên trong chứa văn kiện hoặc video gì đó, nhưng khi toàn bộ tin tức hiện lên trên màn hình, ai cũng cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Thứ được cất chứa cẩn thận, là một mô hình đầu lâu, ba chiều, một khối hình học vô cùng đầy đủ. Xem kết cấu cơ bản, hẳn là thuộc về loài người, duy nhất không giống chính là răng nanh của đầu lâu này rất kì lạ.

Bình thường mà nói, đầu lâu của con người cùng huyết tộc khác nhau ở vị trí răng nanh. Răng nanh của huyết tộc nhọn dài, nhưng bình thường đều đâm sâu vào lợi, lúc hút máu mới vươn ra. Con người với huyết tộc chỉ có một bộ răng nanh, nhưng chiếc đầu lâu này lại có hai bộ. Một bộ giống như con người, mọc ở bên trong, bộ còn lại mọc ở ngoài vô cùng sắc nhọn, số răng so với bình thường hẳn là giống nhau, không thể co duỗi, cảm giác giống như khoang miệng của cá mập.

Triển Dực nhíu mày nhìn chiếc đầu lâu, “Đây là cái gì?”

“Có lẽ là nhân vật trò chơi?” Phương Húc nâng cằm quan sát, “Làm còn rất thật nữa chứ.”

“Trò chơi thì giấu vào cái bình làm gì?” Khải cảm thấy không hợp lý.

“Có manh mối gì trên cành hoa không?” Triển Dực hỏi Mục Tát.

Mục Tát lắc đầu, “Chỉ tra được vị trí của vườn hoa, là một vườn nhỏ chuyên trồng hoa hồng, ở nông trường được đánh số là khu 115. Hoa hồng của bọn họ không hề được nhập về cũng như buôn bán.”

Khải cảm thấy kì lạ, “Vậy bọn họ tiêu thụ hoa bằng cách nào?”

“Chắc là trồng để tặng người ta.” Nói xong, Mục Tát nhún vai, “Bởi vì không có kinh doanh, chỗ này là vườn hoa tư nhân nên chúng ta không có cách nào vào trong điều tra được.”

Triển Dực nhìn đồng hồ, “Vậy lén vào đi.”

“Quá mạo hiểm.” Khải ngăn cản, còn chưa nói xong đã nghe Bạch Vũ chậm rì rì nói, “Muốn đi thì đi buổi tối, thứ kia chỉ ra ngoài vào giờ đó thôi.”

Tất cả mọi người xoay đầu lại, chỉ thấy Bạch Vũ đang ngồi trên ghế xoay, hai tay đặt lên tay cầm, nâng quai hàm nhìn đầu lâu trôi nổi giữa không trung.

Triển Dực nhíu mày, “Anh biết đây là thứ gì?”

Bạch Vũ nghe thấy câu hỏi của hắn, ngược lại còn có chút bất ngờ, “Mọi người chưa từng thấy qua?”

Tất cả mọi người gật đầu.

“Thứ này có tên là thi cốt tử.” Bạch Vũ vươn tay chỉ xương đầu, phát hiện ngón tay có thể xuyên qua màn hình, cho nên rút tay lại, cảm thấy rất mới mẻ.

“Thi cốt tử là con gì?” Khải nhin không được hỏi Bạch Vũ.

“Ân...” Bạch Vũ nâng cằm, “Không biết phải giải thích làm sao nữa... Ví dụ như con người đi, nếu phụ nữ có thai ngoài ý muốn, vậy thai nhi cơ bản sẽ chết ở trong bụng, đúng không?”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, cùng gật đầu.

“Nhưng huyết tộc sẽ không.” Bạch Vũ không yên lòng, nhìn quanh bốn phía, cuối cùng tầm mắt rơi xuống cái ly đặt trên bàn Triển Dực, vươn tay lấy, nói với Mục Tát đang tận lực trốn đằng sau Khải, không muốn bị Bạch Vũ chú ý, “Có gì uống không?”

Mục Tát thật cẩn thận cầm cái ly, mở tủ lạnh ra đổ máu nhân tạo vào, cung kính đưa lại, Bạch Vũ nhận lấy, Mục Tát “Sưu” một tiếng lại trốn về sau lưng Khải.

Bạch Vũ uống một hơi, cảm thấy còn có thể miễn cưỡng chấp nhận được, vì thế chậm rãi nói tiếp, “Nếu như người mẹ mang thai tới tháng thứ 13 vẫn chưa sinh, như vậy chính là khó sinh, mà khó sinh thì lúc nào thai nhi mới ra đời thì không biết.”

“Có ý gì?” Triển Dực không hiểu rõ.

“Nói chính xác là, phụ nữ có thai rất có thể vì khó sinh mà chết, nhưng thai nhi trong bụng vẫn sẽ sống. Người nhà không biết, sẽ cùng lấy thi thể và thai nhi đem đi chôn. Cứ như thế qua nửa năm, thai nhi sẽ phá bụng chui ra, loại này không thể tiếp xúc với ánh mặt trời, nghe nói lúc ban đầu, nó hung mãnh vô cùng còn rất khát máu. Hai bộ răng nanh này chính là biểu hiện của bọn họ, có thể xưng là dã thú của huyết tộc.”

“Tại sao qua nhiều năm rồi tôi vẫn chưa từng gặp?” Khải khó hiểu, “Loại này rất ít à?”

“Bởi vì bây giờ có kiểu mổ bụng đẻ mà.” Mục Tát mở miệng, “Bây giờ nếu phát hiện phụ nữ khó sinh chỉ cần mổ bụng lấy thai nhi ra trước, như vậy sẽ không làm người mẹ tử vong, càng sẽ không khiến thai nhi biến dị.”

Tất cả đều cảm thấy có lý.

“Sinh mệnh thai nhi của huyết tộc là thứ khủng bố nhất thế giới, chuyện này huyết tộc cũng biết.” Triển Dực hơi lạnh giọng nói, “Không ai lại ngu ngốc đem cả cơ thể mẹ cùng thai nhi chôn cùng.”

“Nói như vậy là cố ý làm?” Phương Húc nhíu mày, “Sao tàn nhẫn vậy?”

“Lực sát thương của thi cổ tử rất mạnh à?” Triển Dực hỏi Bạch Vũ, “Cho nên mới phải hy sinh hai huyết tộc để thực hiện?”

“Bởi vì không đáng để làm vậy nên mới kì lạ.” Bạch Vũ cũng cười, “Nhiều răng nanh thì lợi hại à? Nếu như nói huyết tộc... chúng ta nói hồng huyết tộc uống máu là sói, vậy thi cổ tử chỉ là con chim bồ câu bị phát điên thôi. Con người bình thường đối phó với bọn họ cũng không có gì trở ngại, huống chi bọn họ không biết suy nghĩ, chỉ cần động não một chút là được.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

“Lại nói, đây chính là biến dị không hoàn chỉnh của huyết tộc.” Phương Húc nhíu mày, “Chẳng lẽ là ngoài ý muốn? Tại sao lại muốn cất giấu tin tức của đầu lâu?”

“Nhưng chiếc đầu lâu này thật sự có chút kì lạ.” Mục Tát lầm bầm, “Giống như rất gần với con người lại có chút khác biệt với huyết tộc.”

Tất cả mọi người nhìn hẳn, “Khác thế nào?”

“Xương của huyết tộc càng lớn càng cứng, hơn nữa tỉ lệ cũng sẽ cân đối hơn thứ này, quan trọng nhất chính là hai chiếc răng nanh này không giống như đã mọc từ lúc mới sinh, bộ bên ngoài có vẻ vừa mới mọc không bao lâu.”

Một câu của Mục Tát làm mọi người có chút lơ mơ, khó hiểu hỏi, “Sao lại nói vậy?”

“Nếu trời sinh có hai bộ răng nanh, một bộ chưa chắc sẽ mọc hết, hơn nữa vị trí cũng sẽ hướng vào trong. Nhưng hai chiếc này có vẻ khá dài, thoát nhìn là của nam giới khoảng 20 tuổi, răng nanh đột nhiên dài ra phía ngoài.”

“Không thế nào.” Bạch Vũ lắc đầu, “Hơn nữa tôi chưa hề thấy thi cổ tử nào sống qua 20 tuổi.”

“Tại sao?” Mọi người khó hiểu, “Vốn sinh ra đã yếu nên chết yếu?”

Bạch Vũ hồi lâu không nói, nhìn mọi người, “Không phải nói bọn họ không có suy nghĩ, khi gặp người liền cắn à, chui từ trong bụng ra mới có nhiều tuổi đâu? Đã sớm bị con người đánh chết rồi.”

“Vẫn là đi xem đi.” Triển Dực nghe xong, vẫn quyết định tối khuya đến chỗ đó nhìn thử.

Khải tựa hồ còn muốn ngăn cản, nhưng vô ích thôi, hẳn biết từ trước tới nay Triển Dực chưa bao giờ nghe lời ai.

Bạch Vũ uống xong ly máu, bước tới trước mặt Triển Dực, “Tôi cũng đi, cho tôi lái xe của cậu nha?”

Triển Dực nhíu mày nhìn hẳn, “Anh có bằng lái không?”

Bạch Vũ nghiêng đầu, tươi cười nhìn Triển Dực, “Bằng lái là cái gì?”

“Muốn lái mô tô phải trải qua một cuộc huấn luyện nghiêm khắc!” Phương Húc trả lời thay, “Tốc độ của mô tô nhanh như tốc độ âm thanh vậy, lại chạy trong không trung, vạn nhất đụng phải tòa nhà nào hoặc là người đi đường sẽ gây ra chuyện.”

Bạch Vũ gật đầu, tựa hồ đã hiểu, sau đó nói với Triển Dực, “Tôi cũng muốn một chiếc, một mua cho tôi chiếc màu trắng nha!”

Triển Dực không nói gì, ném tư liệu đi, Bạch Vũ đã te te chạy ra mô tô ngồi trước.

Khải cũng đi theo, vừa đi vừa hỏi Triển Dực, “Dực, hãn có phải là...”

Triển Dực nhìn hãn một cái, “Trong lịch sử của hắc huyết tộc có ghi lại à?”

Khải trầm mặc một lát, gật đầu, “Hãn đúng là...”

“Anh thấy thế nào thì là thế đó.” Triển Dực nhìn nhìn hãn, “Nếu cảm thấy không phải thì thôi.”

Nói xong, hướng ra bãi đỗ xe, trước mặt, Bạch Vũ đã ngồi trên mô tô sờ sờ.

Khải bước lên vài bước, trầm giọng hỏi Triển Dực, “Tại sao cậu lại giữ hãn bên cạnh? Không giống tính cách của cậu.”

Triển Dực không trả lời, đút hai tay vào túi bước về phía trước.

“Bởi vì hãn mạnh hơn hắc huyết tộc?” Khải thấp giọng hỏi, “Mạnh tới nỗi có thể tiêu diệt huyết tộc?”

Triển Dực dừng lại, đứng tại chỗ trầm mặc một lát, xoay đầu nhìn hẳn, “Vậy thì sao?”

“Nhờ hẳn rửa hận?” Khải thăm dò hỏi.

Triển Dực đột nhiên cười một tiếng, “Hẳn có lợi hại tới đâu thì vẫn là một huyết tộc.”

Khải ngơ ngác nhìn hẳn, “Đúng vậy...”

“Anh nên biết.” Triển Dực tiếp tục bước về phía trước, “Chỉ cần là huyết tộc, ai tôi cũng cảm thấy chán ghét.”

Khải bất đắc dĩ thở dài, đi theo.

“Triển Dực!”

Lúc này, từ phía hành lang phía sau, Lam Lạc đột nhiên chạy tới, đuổi theo vài bước hỏi, “Vụ án thế nào rồi?”

Triển Dực không để ý tới hẳn, nhìn Bạch Vũ ngồi trên mô tô, đã bắt đầu khởi động xe, cho xe bay lơ lửng giữa không trung, khống chế cũng được lắm.

Bạch Vũ vỗ vỗ chỗ ngồi phía sau, ý bảo Triển Dực leo lên.

“Này.” Lam Lạc thấy Triển Dực không để ý tới mình, nhú mày chạy theo, “Tôi nói...”

Nhưng Triển Dực đã đội nón bảo hiểm leo lên xe, vỗ Bạch Vũ, “Đi thôi.”

Bạch Vũ lập tức rời xe, sừ một tiếng, không thấy bóng nữa.

Bạn đang

Lam Lạc khó thở, leo lên xe Khải, “Cho anh đi với!”

Khải nhíu mày nhìn hẳn, “Anh đi theo làm gì?”

“Người chết chính là trong khách sạn của chúng ta!” Lam Lạc gõ mũ bảo hiểm của Khải nhắc nhở hẳn, “Em cũng là người của gia tộc Raymond, hôm nay anh sắp bị đâm thân thích kia cười cho tới chết! Triển Dực còn không chịu để ý tới anh.”

Khải nói thầm một câu, “Hẳn không chịu nhìn anh cũng không phải ngày một ngày hai...”

Lam Lạc cầm mũ bảo hiểm gõ hẳn, “To nhỏ gì đó, giờ có đi không hả?!”

Khải bất đắc dĩ, đành phải khởi động xe, đi theo Triển Dực.

Ngoài sở liệu của Triển Dực, Bạch Vũ chạy xe với tốc độ nhanh nhất, quẹo tới quẹo lui, cũng may là chạy trong không trung rồi đó, Bạch Vũ không khống chế được tốt.

Triển Dực cũng mặc kệ hẳn, tùy tiện để hẳn đụng người qua đường với mấy tòa nhà, giống như bất cần.

Bạch Vũ lúc đầu có chút buồn bực, nhưng rất nhanh hiểu ra, phát hiện ở trên tầng cao nhất cùng với mấy người lái máy bay, toàn bộ đều là huyết tộc, Triển Dực người này đúng là rất thú vị.

Rất nhanh hai người đã tới vườn hoa.

Triển Dực xuống xe, Khải cùng Lam Lạc cũng đã tới.

Lam Lạc vừa rồi vẫn còn tức, tháo nón ra, chạy tới trước mặt Triển Dực, “Cậu tới vườn hoa làm gì! Còn vụ án thì sao! Cậu đừng có kiểu liên quan tới huyết tộc thì làm loa qua cho xong...”

Nói còn chưa dứt lời, Triển Dực đã dùng tay đẩy mặt hắn ra, không thèm để ý tiếp tục bước về phía trước.

Mà ngay tại lúc hắn muốn vào trong, Bạch Vũ đột nhiên giữ tay kéo hắn sang một bên.

Đồng thời, một tiếng “Phốc” vang lên, có thứ gì đó màu đỏ bay ra, vừa lúc ném trúng chân Lam Lạc. Lam Lạc cúi đầu nhìn, chân mày đều chau lại hết — Bên dưới là nội tạng đang máu chảy đầm đìa...

Lập tức, một tiếng gầm rú vang lên, một bóng người vọt ra.

Tuy rằng động tác rất nhanh, nhưng Lam Lạc nhanh hơn, tâm tình lúc này của hắn không tốt, vươn tay nắm lấy cổ người kia, giơ lên giữa không trung... Bây giờ mới nhìn rõ, miệng người kia đầy máu, răng nanh dữ tợn dài ra ngoài.

Lam Lạc không kịp phản ứng, nhú mày, “Con gì vậy, quỷ đỏ?”

Triển Dực đột nhiên đẩy hắn một cái.

“Ê...” Lam Lạc lão đảo ngã sang một bên, tay cũng buông lỏng. Người nọ lấy tốc độ cực nhanh nhảy đi, tựa hồ là muốn chạy trốn.

Chính lúc này, chợt nghe Triển Dực mở miệng, dùng thanh âm trầm thấp nói, “Fanny...”

Người nọ bỗng nhiên dừng lại, giống như có chút chần chừ, xoay đầu nhìn Triển Dực.

Lúc này mọi người mới nhìn được rõ ràng bộ dáng của người kia, từ đôi mắt cho tới ngoại hình, rõ ràng là một con người, nhưng sao răng nanh lại dài như vậy?

Khải thấp giọng nhắc nhở Triển Dực, “Giống như cấu tạo của chiếc đầu lâu kia.”

Bạch Vũ tựa vào cột thủy tinh bên cạnh cánh cổng, khoanh tay nhìn, cảm thấy có gì không đúng, “Hắn không phải thi cô tử.”

“Vậy hắn là ai?” Khải hỏi, Lam Lạc bên cạnh đang dùng khăn lau máu, “Hồi muốn chết, là máu người chết...”

Mọi người đồng thời đánh giá quái vật kia, hắn cũng nhìn chăm chăm mọi người, cúi đầu hét lên, hai mắt nhìn chăm chăm Triển Dực, giống như muốn hỏi.

Triển Dực nhìn hắn, lấy cái đĩa trong túi ra, mở hình bên trong cho hắn xem chiếc đầu lâu kia, “Fanny chính là tìm cái này? Bí mật biến cậu thành thể này, còn có biện pháp chữa khỏi, đúng không?”

Khải cùng Lam Lạc nghe xong đều ngẩn người, liếc mắt nhìn nhau, có chút không rõ sao Triển Dực lại hỏi vậy.

Khóe miệng của Bạch Vũ hơi cong lên, vuốt cằm, nhìn mắt Triển Dực. Đôi mắt màu băng lam kia, lúc nhìn con người, rõ ràng so với huyết tộc ấm hơn, chẳng sợ người kia đã mất đi hình thái của một con người... Vẫn là câu đó, Triển Dực là một người rất thú vị.

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Nhật Ký

Triển Dực nhìn bản báo cáo của vụ án, ký tên, sau đó đưa lại cho Lam Lạc đang không kiên nhẫn cau mày đứng bên cạnh chờ.

Lam Lạc cầm văn kiện, “Tôi đi bắt người.”

...

Nửa giờ sau, tuyết lại rơi, Triển Dực kéo cổ áo khoác lên, chậm rãi bước đi trên con đường vắng, sao nhân tạo giữa cơn tuyết lớn có vẻ dư thừa, những bông tuyết được ngọn đèn chiếu rọi, lấp lánh, giống như những ngôi sao đang rơi xuống vậy, hiệu quả khó có thể hình dung đẹp tới cỡ nào.

Bạch Vũ sai đôi chân dài bước theo Triển Dực, cố ý không chạy theo, lựa chọn ở phía xa thưởng thức thân ảnh hoàn mỹ giữa tuyết trắng, cùng với góc áo bay bay trong gió, làm cho Triển Dực có vẻ đặc biệt trầm lặng... Từ khi Bạch Vũ đặt chân tới thành phố phức tạp này, đây là màn đêm đẹp nhất mà hắn từng thấy.

...

Quay ngược thời gian về lại trước đó, trở về vườn hoa kia.

Triển Dực mang tên quái vật sau khi nghe thấy “Fanny” liền đứng yên tại chỗ về cảnh cục, trải qua kiểm tra nhất định, nguyên nhân phát bệnh đã được chuẩn đoán chính xác, sau đó liền đưa hắn vào phòng cách ly tiến hành trị liệu.

Mục Tát cùng vài chuyên gia y học bắt đầu phân tích căn bệnh của hắn, rất đơn giản, hắn bị người ta tiêm máu của thi cổ tử cùng quỷ đỏ vào người, máu bị thay đổi, do đó sinh ra biến dị, răng nanh dài ra, tập kích loài người, tình huống vô cùng nguy cấp, có khả năng sẽ chết bất cứ lúc nào.

Mọi người tìm được thiết bị thử nghiệm trong vườn hoa, cùng với một chiếc lồng sắt. Thực nghiệm đáng sợ làm tại vườn hoa hồng đẹp đẽ, sinh ra thị giác đối lập mãnh liệt.

Trong phòng thí nghiệm, có ghi lại báo cáo số liệu thực nghiệm cùng vài công thức nghiên cứu. Thì ra có người ở đây làm nghiên cứu thay đổi máu người, mục đích chính là muốn con người cũng có sức mạnh cường đại, nhưng không phải đi bằng phương pháp của quỷ đỏ.

Nhưng mà khi điều tra tới đây, Triển Dực lại nhận được mệnh lệnh, đưa vụ án chuyển cho Lam Lạc, để hắn tự thông qua cách của mình đi bắt tội phạm, lý do là “Liên quan tới cấp cao của huyết tộc, có chút nhạy cảm”, không thể để con người xử lý.

Vì thế Triển Dực làm xong công việc hôm nay, trở về nhà.

Bạch Vũ đi theo một đoạn, sau đó bước nhanh đuổi theo, hỏi, “Tên quái vật kia sau này xử lý thế nào?”

“Cứu được thì thả về, sau đó giám thị nghiêm ngặt, không cứu được thì tiêu diệt.” Triển Dực không nhanh không chậm trả lời.

“Thân phận của người đó không cần điều tra sao?” Bạch Vũ tò mò, “Là người làm vườn hả? Hắn có vẻ ngày nào cũng tặng hoa cho Fanny, cậu đoán xem bọn họ có khi nào có tình cảm với nhau không? Sau đó người làm vườn không còn hình dáng của loài người cho nên Fanny tìm cách cứu hắn?”

Triển Dực không trả lời, tiếp tục bước đi, không biết có nghe thấy không.

“Nhưng mà sao Fanny lại muốn dùng thuốc?” Bạch Vũ nghiêm mặt, “Còn nữa, sao lại lấy máu của cô ta?”

Triển Dực khẽ nhú mày, “Anh thật nhiều lời.”

“Lâu lâu nói một câu có thể luyện cơ mặt mà.” Bạch Vũ tiến tới, cố ý để áo khoác của mình đụng phải áo khoác của Triển Dực, xoay đầu lại nhìn vạt áo dây dưa cùng một chỗ, khước miệng hơi cong lên, “Lâu lâu cũng cần đùa một chút hoặc là hiếu kỳ một chút.”

Triển Dực trả lời, “Dù sao cũng đã chết.”

Bạch Vũ nheo mắt lại, “Chật chịt, vô tình quá nha.”

Triển Dực cười lạnh, “Huyết tộc không vô tình à?”

Bạch Vũ cọ cọ bả vai hãnh, “Fanny sao lại dùng thuốc?”

“Anh hỏi sao cô ta lại dùng thuốc.” Triển Dực xoay mặt nhìn đôi mắt màu tím, “Vấn đề này thật sự rất buồn cười.”

Bạch Vũ càng không thể lý giải, “Sao lại buồn cười?”

“Cô ta dùng thuốc trường kỳ, vũ nữ dùng thuốc phiện là vô cùng phổ biến, có đủ mọi lý do, theo nam nhân về nhà, nợ nần, chán nản rất cô đơn, thậm chí là làm mất súng vật hoặc là mất thú vui trên đời, nó có gì quan trọng?” Triển Dực mở miệng nói ra một câu dài, “Anh hỏi một kẻ nghiện tại sao lại dùng thuốc phiện? Anh quan tâm tới làm gì?”

“Vậy cậu cảm thấy trọng điểm ở đâu?” Bạch Vũ vẻ mặt cao thâm, “Thì ra cậu cũng nói lưu loát ghê nhỉ.”

Triển Dực có chút không kiên nhẫn, nhìn ngọn đèn đường ở trên đầu, “Khả nghi không phải ở chỗ sao cô ta lại dùng thuốc, mà là sao lại giấu thuốc trong két sắt, két sắt của loài người đối với huyết tộc hoàn toàn không có ý nghĩa gì cả, có thể làm được cái gì?”

Bạch Vũ ngăn người, gãi đầu, “Đúng ha, tại sao nhỉ?”

“Hoa hồng không thể sống trong bình, sau khi úa tàn, hy vọng có thể đốt cùng cái bình kia thành tro, vấy vào vườn hãn, ít nhất có thể khiến hãn ngày nào cũng có thể liếc mắt nhìn tôi một cái.” Triển Dực lầm bầm, “Đây là di ngôn của Fanny.”

“Đúng rồi.” Bạch Vũ gật đầu, “Những lời này có thể khẳng định Fanny thích người làm vườn đó, tôi đoán không sai mà.”

Khóe miệng Triển Dực cong lên vài phần, giống như cảm thấy có hứng thú, hỏi Bạch Vũ, “Nếu có một ngày, anh yêu một con người, anh sẽ cảm thấy thế nào? Cảm thấy người kia rất vinh hạnh hay là thấy họ bất hạnh? Là bản thân tự hạ thấp địa vị hay là do người kia trèo cao?”

Bạch Vũ buông tay, cảm nâng lên có vài phần kiêu ngạo mà tao nhã, “Có thể được tôi yêu, người đó chắc chắn đã được trời ban ân.”

Vẻ mặt Triển Dực kiểu “Quả nhiên”, cười nhạt, “Trong mắt tôi, quý huyết tộc không có tư cách yêu con người.”

Bạch Vũ khẽ nhíu mày, “Tại sao huyết tộc không có tư cách yêu con người?”

Triển Dực dừng cước bộ, đến gần Bạch Vũ, con người màu lam tràn ngập trào phúng, “Con người trưởng thành vào năm 18 tuổi, cho dù sống tới 118 tuổi, cũng chỉ có một trăm năm, trong một trăm năm, sở hữu dung mạo xinh đẹp cũng chỉ từ 18 tới 30 tuổi, chỉ có 20 năm.”

Bạch Vũ gật đầu, “Cho nên mới nói là đẳng cấp thấp hơn.”

Triển Dực khinh thường, “Anh mới thấp.”

Bạch Vũ mở to mắt, chỉ vào mình, “Tôi? Tôi là người đứng đầu trong chuỗi thức ăn...”

“Vậy thì sao? Chỉ ăn hơn người ta một chút thôi.” Triển Dực lấy hai cái bao tay từ trong túi ra, chỉ chỉ ngực Bạch Vũ, “Hai mươi năm của con người là độc nhất vô nhị, còn với huyết tộc, hai mươi năm chẳng đáng một xu, thời gian đối với các người chưa bao giờ quan trọng cả.”

“A.” Bạch Vũ cười, nghiêng đầu nhìn Triển Dực, “Con người không thể bất tử cho nên mới quý trọng thời gian.”

Triển Dực cũng không tiếp tục tranh cãi, bước đi.

“Ai.” Bạch Vũ đuổi theo, “Cậu còn chưa nói sao Fanny lại giấu thuốc vào két sắt?”

“Tự ti.”

“Tự ti?” Bạch Vũ không rõ.

“Cô ta không muốn để người làm vườn nhìn thấy bộ dáng dùng thuốc của mình, cũng không muốn để thuốc làm bản thân hỗn loạn, vụt mất thời gian mình được ở cạnh hẳn.” Triển Dực nói, “Cai nghiện chính là biểu hiện cô ta biết quý trọng.”

“Oa, cấu tạo đại não của cậu không giống người bình thường nha...” Bạch Vũ vẻ mặt cảm khái vỗ tay, “Sức tưởng tượng cũng quá phong phú rồi? Một huyết tộc sao lại cai nghiện vì một con người?”

Triển Dực nhắc mi, “Là một huyết tộc, Fanny xem ra chính là một ngoại tộc.”

Đang nói chuyện, điện thoại vang lên, là Khải gọi. Sau khi bắt máy, Khải nói cho Triển Dực nghe tiến triển của vụ án — Đã bắt được hung thủ, chủ mưu của vụ án chính là chủ của vườn hoa, cũng chính là người tập kích Fanny, người mang mầm bệnh B.N, tên là Antique. Antique là một sinh vật học gia, muốn thay đổi huyết thống của mình, làm cho bản thân cường đại, có thể có được năng lực của quý đó, lại có thể khống chế. Hẳn đọc sách cổ sau đó làm thí nghiệm, lúc trước dùng động vật, thành công không ít, làm cho cơ thể bọn chúng càng thêm phát triển, hành động nhanh lẹ, có thể tập kích cùng chế phục hồng huyết tộc. Nhưng mà dần dần, thực nghiệm trên động vật không thể thỏa mãn nhu cầu của hắn, vì thế hắn muốn thử nghiệm trên con người... Vì thế hắn chọn cậu trai trẻ tuổi làm vườn của mình. Không nghĩ tới, thực nghiệm của thi cổ tử đã xảy ra chút ngoài ý muốn, người làm vườn bị biến dị, hắn đành phải giam lại. Không ngờ Fanny lại tìm đến, hơn nữa thừa lúc hắn không có nhà xông vào phòng thí nghiệm, trộm đi tư liệu của hắn... Cho nên hắn mới giết Fanny diệt khẩu.

Triển Dực cúp máy, “Xem ra Antique kia là người chịu tội thay.”

“Sao cậu lại nói vậy?” Bạch Vũ khó hiểu.

“Nếu vấn đề ở ông chủ đó, tại sao Fanny không trực tiếp báo án? Mà phải trộm đi tư liệu, giấu trong bình hoa... Hơn nữa, không tìm thấy máu của Fanny ở nhà hắn.”

“Cần gì quan tâm tới.” Bạch Vũ cười hì hì chọt chọt Triển Dực, “Chúng ta đi kiếm việc gì vui chơi đi?”

Triển Dực không để ý tới hắn, gọi điện thoại cho Phương Húc, tìm địa chỉ của Fanny, sau đó chạy tới đó.

...

Mở cửa phòng trọ của Fanny ra, trong phòng vô cùng sạch sẽ, không giống như nhà của một kẻ nghiện.

Triển Dực vào nhà tìm kiếm, Bạch Vũ đút tay vào túi rầu rĩ bước vào, ngậm miệng ngồi trên ghế sofa chờ.

Triển Dực còn thực sự đi tìm manh mối, Bạch Vũ nhàm chán nhìn đồng hồ, cuối cùng, bị quyến tập đề trên bàn hấp dẫn. Cầm lên, phát hiện là nhật ký của Fanny.

Bạch Vũ đột nhiên cảm thấy buồn cười, thậm chí có huyết tộc ngu ngốc đi viết nhật ký, đừng nói là viết mấy quyển luôn đi nha? Nhưng mà nghĩ một chút — hồng huyết tộc dù sao cũng thấp hơn một bậc.

Mở nhật ký ra, quả nhiên thiếu thiện khả trần, mỗi ngày vòng tới vòng lui cũng chỉ là nhảy múa với hút máu, vô kinh vô hi, khó trách tại sao lại dùng thuốc, mặc dù là huyết tộc nhưng Fanny này giống như bị mắc bệnh trầm uất. Thẳng đến trang cuối cùng, Bạch Vũ mới hơi nhăn mi lại... Nói thế nào nhỉ, cảm thấy chữ viết tung tăng nhảy nhót.

Fanny bắt đầu miêu tả một người làm vườn thuần khiết thường tặng hoa cho mình, cẩn thận tỉ mỉ, đặc biệt mỗi lần tặng hoa đều sẽ rất khẩn trương, nói với hân vài câu, lỗi tai của hân sẽ đỏ lên.

...

Bạch Vũ đọc kỹ, đến cuối trang, có một đoạn làm cho hân rất kinh ngạc, Fanny viết thế này:

So với một huyết tộc không đáng được yêu, tình cảm của anh ấy thật thuần khiết cùng quý báu. Tôi không muốn để anh ấy nhìn thấy bộ dáng xấu xí của mình, những cành hoa anh ấy tặng, tất cả tôi đều quý trọng. Tôi sẽ không dùng thuốc nữa, phải duy trì thanh tịnh, quý trọng mỗi một ngày hạnh phúc, chờ sau khi anh ấy chết, có thể vừa đọc nhật ký vừa từ từ tưởng niệm.

Trang sau đã bị xé, Bạch Vũ ngẩng đầu, không biết Triển Dực đã đến bên cạnh hẳn từ khi nào, vươn tay cầm lấy nhật ký. Nhưng mà hẳn không đọc nội dung, hẳn chỉ xem ngày trước trang bị xé. Sau đó đặt nhật ký lại chỗ cũ, “Người đi, nhớ kỹ mùi này, lần sau có gặp thì nói cho tôi biết.”

Bạch Vũ nhướn mày, “Sao cậu biết người xé trang này là người?”

Triển Dực nhìn hẳn, cảm thấy sự tò mò của hẳn thật đáng ghét, cái gì cũng hỏi, nhưng mà vẫn kiên nhẫn trả lời, “Huyết tộc sẽ trực tiếp đốt quyển này, không chỉ xé một trang.”

Bạch Vũ há miệng, không nói gì, cúi xuống ngửi ngửi, sau đó sờ cằm, “A? Mùi này hình như đã từng ngửi thấy rồi.”

“Ở đâu?”

“Không nhớ, hình như trong quán bar... A, cậu đi đâu vậy?” Bạch Vũ thấy Triển Dực xoay người ra ngoài, nghĩ hẳn muốn tới quán bar, “Tôi đi nữa, tôi đói.”

“Về nhà ngủ.” Triển Dực không nặng không nhẹ nói một câu, cầm cuốn nhật ký nhét vào trong áo khoác, về nhà, thật sự hẳn quá buồn ngủ rồi.

Trong phòng khách, Bạch Vũ bị bắt ôm gối ra sofa ngủ, hẳn cầm Ebook đã mua, bên trong có rất nhiều sách nói về tình yêu của con người.. Nói tới cũng kì lạ, thế nhưng lại có rất nhiều tiểu thuyết tình yêu, hơn nữa phần lớn người mua đều là huyết tộc.

Bạch Vũ chép miệng chọn một quyển xem, “Hương phát triển của con người cùng huyết tộc càng ngày càng kì lạ...”

Một tuần sau, Bạch Vũ bắt đầu trầm mê, mỗi ngày ngoại trừ ôm bình máu ngẫu nhiên cùng Triển Dực ra ngoài ăn cơm, toàn bộ thời gian đều vùi đầu vào tiểu thuyết.

Triển Dực tiếp tục làm công việc của mình, vụ án của Fanny đã chuyển sang cho Lam Lạc, Lam Lạc lại không điều tra người đứng phía sau đợt giây, kết án hung thủ là Antique. Triển Dực hoàn toàn không có chút tín nhiệm nào với Lam Lạc, nhưng mà cũng không nói gì thêm, bí mật của huyết tộc rất nhiều, vụ này cũng thế.

Một buổi chiều nọ, Triển Dực cầm ly cà phê, vừa uống vừa lật xem tư liệu của một vụ án, Mục Tát đột nhiên bước vào, “Dực Dực, có người tìm cậu.”

Triển Dực ngẩng đầu, chỉ thấy trước mặt là một nam tử chừng 20 tuổi, khuôn mặt thanh tú, ngoại trừ hơi gầy với làn da tái nhợt, không có gì là không ổn cả. Triển Dực nhìn hẩn trong chốc lát, sau đó nhận ra hẩn chính là người làm vườn.

Trải qua buổi trị liệu của đám người Mục Tát, hẩn đã khỏi hẩn, nhưng mà vẫn bị người ta giám thị, quan sát trong ba năm.

Hẩn đến nói cảm ơn Triển Dực, cũng dựa theo nguyện vọng của Fanny, nhận di vật của cô.

... Bạn đang

Nói tới Bạch Vũ, khó khăn đọc xong hết đồng tiểu thuyết, từ khi sinh ra tới giờ, lần đầu tiên hẩn có cảm giác bản thân đã lãng phí thời gian, quả nhiên những lời nói chó gặm của con người không thể sử dụng để tham khảo. Hẩn thay một bộ quần áo mới, chuẩn bị tới trung tâm quấy rầy Triển Dực.

Xuyên qua một công viên thật lớn, tâm tình của Bạch Vũ theo ánh sáng xuyên qua lá cây, cũng trở nên tốt hơn.

Cũng may con người biết bảo vệ môi trường, trong nội thành được rừng cây bao phủ tới 50%, công viên cũng có rất nhiều, không khí vô cùng

tươi mát.

Bạch Vũ bước đi trên bờ sông, nhìn thấy một người con trai ngồi dưới gốc đa có màu đỏ, tựa hồ đang đọc sách.

Hắn không tự giác dừng cước bộ, hấp dẫn ánh mắt hắn, cũng không phải do gốc đa kia, càng không phải người con trai đó, mà là cuốn ‘sách’ trên tay người đó cầm, quyển này hắn biết, là nhật ký của Fanny.

Cẩn thận đánh giá người kia, Bạch Vũ thậm chí xem nhẹ ngũ quan của hắn, chỉ nhìn thấy trong mắt hắn có một sự chuyên chú, mỗi lần lật một trang đều rất cẩn thận. Ánh mắt của hắn không hiểu sao lại làm Bạch Vũ nhớ tới bàn tay của trẻ sơ sinh, từng cái vuốt ve đều rất vội vàng cũng rất lưu luyến.

Bạch Vũ nhìn một lát, sau đó tiếp tục bước đi, đột nhiên cảm thấy những tiểu thuyết hắn đọc cả tuần qua cũng chẳng thể làm hắn cảm nhận được sự thâm tình như trong đôi mắt đó.

Hắn mua một cây kem trước cửa trung tâm, Bạch Vũ định bước vào trong, lè lưỡi ra liếm, chợt nghe thấy “Sư” một tiếng.

Hắn ngẩng mặt lên, trên bầu trời xanh biếc hiện ra một vệt dài màu trắng, mô tô của Triển Dực nhanh chóng rời khỏi tòa nhà, chạy về khu nhà xưởng ở phía nam.

Mơ hồ có thể nghe thấy trong trung tâm báo tin — Có quý đồ xuất hiện!

Bạch Vũ cầm cây kem, tựa vào cột đèn gần người, bên người vang lên tiếng xe mô tô. Hắn xoay đầu nhìn, chỉ thấy Khải đeo một cái balo lớn chạy tới bên cạnh hắn.

Khải đưa tay ném thứ gì đó cho Bạch Vũ.

Bạch Vũ vươn tay đón, là một chiếc chìa khóa.

Có chút khó hiểu.

Khải vươn tay chỉ ra sau, “Dực đưa cho anh.” Nói xong, rồ máy đuổi theo Triển Dực.

Bạch Vũ theo hướng hắt chỉ bước tới, nở nụ cười — Chỉ thấy cạnh bồn hoa, có một chiếc mô tô màu trắng, bảnh nha...

Bước tới bên chiếc mô tô, Bạch Vũ nhìn vào gương chiếu hậu, sửa lại tóc mình, cong miệng hôn lên thấu kính lạnh như băng, “Cảm giác vui sướng này, đã bao lâu rồi không xuất hiện?”

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Tòa Giáo Đường Màu Xám

Từ khi Bạch Vũ tới khu thứ bảy, ngày nào trời cũng rơi đầy tuyết trắng, nhưng hôm nay, Bạch Vũ lần đầu tiên nhìn thấy bông tuyết có màu xám.

Lấy chiếc mô tô mà Triển Dực mua cho hắn, Bạch Vũ chạy theo Khải bọ tới một khu rất xa, tới một thị trấn hoang vu.

Triển Dực dần thả chậm tốc độ, mở bản đồ, Khải cũng dừng xe lại, huýt sáo một cái.

Không lâu sau, chợt nghe một thanh âm “Bình bịch” truyền đến.

Bạch Vũ dừng xe bên cạnh Triển Dực, nhìn chăm chăm đôi bao tay bằng da màu đen, sờ sờ cảm... Chạy mô tô phải có một đôi bao tay thế này mới đẹp chứ.

Ngẩng đầu lên, chỉ thấy có hai con chó màu đen cực lớn, không biết từ đâu chạy tới, ngồi xồm trước xe Khải, vẫy vẫy đuôi.

Bạch Vũ kinh ngạc, giống như nhìn thấy trò mới, vươn tay chợt chợt Triển Dực.

Triển Dực đang chuyên tâm tìm đường, nhãn mặt không thèm để ý, chỉ hỏi Phương Húc ở bên kia, “Hướng nào?”

“Giáo đường xám ở gần đó.” Thanh âm của Phương Húc truyền tới, “Hắn là ở khu phía đông.”

“Dực Dực, Dực Dực.”

Bạch Vụ chột không ngừng.

Triển Dực không kiên nhẫn ngẩng đầu nhìn hẳn, muốn nói — Anh bị cái gì vậy hả?

Bạch Vũ vươn tay chỉ hai con chó phía trước, “Hai con kia là giống chó nào? Sao lại lớn vậy?”

Triển Dực hơi ngần người, đáp, “Chó robot.”

“Robot...” Bạch Vũ sờ cằm, “Nó có sống không?”

Triển Dực tiếp tục tìm đường, “Anh hỏi Khải đi, Khải rành hơn tôi.”

Bạch Vũ bĩu môi, chạy mô tô tới bên cạnh Khải, vạt áo hẳn bay bay, tay dựa vào đầu xe, nhìn chăm chăm hai con chó kia. Quan sát một lúc lâu mới hỏi, “Cậu nuôi?”

Khải đã biết lai lịch của Bạch Vũ, hiểu hẳn có nhiều chuyện vẫn chưa biết, cho nên rất kiên nhẫn giải thích cho hẳn, “Là chó nghiệp vụ, tính cách với ngoại hình đều bắt chước theo chó thật, nhưng không có máu thịt, được tạo bằng cốt thép và bọc bằng da nhân tạo, xài pin làm năng lượng. Đây là hai con chó nghiệp vụ, nhưng cũng có thể bầu bạn với mình, tìm mùi, cùng với nhiều công việc khác của chó, rất tiện.”

“Nga...” Bạch Vũ sờ sờ mũi, “Thì ra là thế, hèn chi không người được mùi.”

Khải xoay đầu lại hỏi Triển Dực, “Đi hướng nào?”

Triển Dực thu hồi thiết bị, không nói gì, vươn tay chỉ về phía bên trái.

Khải quẹo sang đường bên trái, hai con chó cũng chạy theo sau.

Bạch Vũ chờ Triển Dực chạy lên, cùng đi song song với hắn, thuận tiện hỏi, “Hai con chó kia vừa mới đuổi theo chạy tới đây?”

“Ừh.” Triển Dực gật đầu, “Mới vừa sạc đầy pin.”

“Sạc pin?” Bạch Vũ kinh ngạc, “Có thể xài trong bao lâu?”

Triển Dực nhú mày tròng mắt liếc hắn, “Phiền quá, về nhà tự kiểm sách đọc đi.”

Bạch Vũ một bên hơi nhăn mày lại — Chẳng đáng yêu gì hết!

Nhưng mà chiếu theo tính cách tò mò của Bạch Vũ hơn nữa còn chẳng biết gì, hắn im lặng chưa tới 30 giây đã mở miệng hỏi tiếp, “Khu bỏ phế ở đâu vậy? Tại sao ở đây lại có tuyết màu xám?”

Triển Dực thấy Bạch Vũ hỏi không ngừng, đành phải nói qua loa cho hắn biết một chút, “Ở đây bị ô nhiễm quá nhiều không thể cứu chữa, chỉ có thể dùng lồng kính cách ly, con người cơ bản sẽ không ở đây, cuộc sống sinh hoạt sản xuất đều sẽ bị ngừng lại, cho nên mới gọi là khu bỏ phế.”

“Cái này không phải tuyết a...” Bạch Vũ hình như không có nghe Triển Dực nhấn nại giải thích, mà là vươn tay đón một ‘bông tuyết’ màu xám đang rơi xuống, chà xát, nhìn Triển Dực, “Bụi mà.”

“Đúng là tro bụi.” Triển Dực gật đầu, “Kết quả của ô nhiễm gây ra, có rất nhiều tro bụi không thể xử lý, cho nên theo gió bay trong không khí. Con người không thể tự tiện vào đây, rất dễ dàng bị ho.”

Bạch Vũ nhìn hắn trong chốc lát, hỏi, “Còn cậu thì sao?”

Triển Dực đeo kính vào, không trả lời câu hỏi, tiếp tục lái xe.

Bạch Vũ sờ sờ cằm, bình thường mà nói, đứa con được di truyền từ cả cha lẫn mẹ, mỗi người một nửa, nếu như hắc kiếp có thể giống loài người

nhiều hơn, đương nhiên cũng có thể giống huyết tộc nhiều hơn. Lịch sử đối với ghi chép về hắc kiếp, tất cả tài liệu có thể nói là không hoàn chỉnh, bởi vì số lượng hắc kiếp quá ít! Nếu lịch sử đưa ra được 10 hắc kiếp, như vậy 9 người sẽ giống người nhiều hơn, nhưng không có nghĩa người thứ 10 sẽ nghiêng về phía huyết tộc, chẳng lẽ Triển Dực là trường hợp đặc biệt, có sức đề kháng của huyết tộc?

Đang nghĩ ngợi, Bạch Vũ chợt nghe thấy tiếng chó sủa.

Bạch Vũ ngẩng đầu, nhìn thấy hai con chó đang sủa to về phía cây cầu cổ xưa phía trước.

Kiểu cầu này Bạch Vũ đã từng nhìn thấy trong sách, là cầu đá thời Trung cổ Âu châu, cầu có dạng vòm chóp, song sắt cột trụ cao ngất, thoát nhìn vô cùng cũ kỹ. Từng lớp bụi đóng trên cây cầu, làm cho nó mang vẻ xám xịt âm u, hơn nữa còn ở giữa một mảng mây lung ‘tuyết’ xám, thậm chí còn mang theo một màu lam không hiểu từ đâu ra... Thoạt nhìn mang theo phong cách cổ xưa không nói nên lời.

Mà quý dị nhất chính là, trên cây cầu có một người đang đứng.

Đó là một cô gái mặc đồ trắng, mang ô, đứng giữa cầu, chiếc váy màu trắng bị gió thổi hơi phấp phồng. Khuôn mặt thanh tú, giống như búp bê. Cây dù trong tay có màu đen, kiểu cũ, đường viền xung quanh dính bụi. Tóc đen dài tới đầu gối, theo gió nhẹ nhẹ bay.

Bạch Vũ không nghe thấy hơi thở của bất kì ai, đại khái vì ở đây mang theo mùi hỗn hợp của gỉ sắt, chắc là do ô nhiễm tạo thành.

Bạch Vũ sờ mũi, đang muốn hỏi Triển Dực người kia là ai, quay sang, liền thấy Triển Dực móc súng ra, không hề do dự bắn về phía đó.

“Đùng” một tiếng, cô gái kia bị nổ tung giống như thủy tinh bể, nát vụn.

Đúng định nghĩa là nát, dưới mặt đất chỉ còn là bột phấn.

“Á, cái này là sao?” Bạch Vũ ngưỡng cổ xem.

“Đồ chơi.” Triển Dực dừng xe trước cây cầu, xuống xe, chuẩn bị đi lên.

“Đồ chơi?” Bạch Vũ cảm thấy rất mới mẻ, thấy Triển Dực đã lên cầu, liền quay sang hỏi Khải, “Chơi làm sao?”

“Anh có thể nặn nó thành hình người mà mình muốn.” Khải nói, “Có thể dựa vào người hay động vật mình thích mà nặn thành, thật tới 100%. Nhưng sau đó lại bị sử dụng thành công cụ phạm tội, rối loạn một thời gian, cho nên bây giờ đã bị cấm sản xuất, con kia chắc là bị vứt ở đây rất lâu rồi.”

“Nhưng mà nhìn mới lắm nha.” Bạch Vũ cảm thấy bị bắn nát rồi, thật tiếc.

“Loại búp bê này có trí năng của chó, có tư tưởng nhất định, sau khi sạc điện sử dụng được rất lâu. Nếu lúc bị vứt bỏ đã được đặt chế độ đi dạo, vậy chắc là đã ở đây mấy chục năm rồi.” Khải rút súng ra, “Khu bỏ phế này bị vứt khoảng 20 năm trước.”

“Nguyên nhân là gì?” Bạch Vũ hỏi.

“Nổ lớn.”

“Sao lại nổ?”

Khải cũng có chút không kiên nhẫn, tính của hắn chỉ tốt hơn Triển Dực một chút thôi, nhưng mà Bạch Vũ thì như tờ giấy trắng, cái gì cũng không biết, cái gì cũng phải giải thích, rất phiền phức.

Đúng lúc này, hai con chó sủa lên, chạy về phía trước.

Triển Dực đã đuổi theo qua cây cầu, Khải cũng chạy theo.

Bạch Vũ không nóng nảy, hần dễ dàng nhảy lên song sắt, bước đi trên mấy cây cột, ngón tay vẽ lên cột sắt. Hần nhìn thấy Triển Dực đuổi theo một người chạy hết hoảng ra đằng sau một tòa giáo đường. Sau đó tiếng súng vang lên... Trong không khí hỗn hợp mùi gỉ sắt, có một mùi máu tươi ngọt lịm thoang thoảng, kích thích khứu giác của Bạch Vũ. Mùi máu này không giống của con người, hẳn là của quỷ đỏ.

Bạch Vũ ngẩng mặt lên, nhảy xuống song sắt, bước đi trong ‘tuyết’ xám, bắt chước theo trong TV, nhảy điệu Tango. Hần ngẩng mặt nhìn không trung màu xám, bỗng nhiên muốn trời mưa. Hần tới nơi này, nắng hay tuyết đều đã thấy, chỉ có mưa to là chưa từng thấy... Thời tiết mà hần thích nhất.

Bạch Vũ đang nhớ lại cơn mưa to tầm tã ở một nơi nào đó 1000 năm trước, hẳn bỗng nhiên đứng lại, ngẩng mặt nhìn tòa giáo đường.

Tòa giáo đường cách hần rất xa, đã sớm không nhìn ra nhan sắc ban đầu, chỉ có thể dùng tro bụi bám dày đặc để hình dung mà thôi.

Ở một cửa sổ trên lầu ba của giáo đường, Bạch Vũ nhìn thấy một người.

Bạch Vũ hơi nghiêng đầu nhìn, người nọ cũng nghiêng đầu nhìn hần.

Hai người đối diện nhau. Bạch Vũ thoáng xoay đầu nhìn chỗ bụi phấn trên cây cầu. Xoay đầu lại, người nọ đã mất tích.

Bạch Vũ sờ sờ cằm, người vừa rồi giống như con búp bê kia, tóc đen, mặt đỏ trắng, nhưng không có dù... Cũng là do người nọ à?

Miên man suy nghĩ đi tới phía giáo đường, Bạch Vũ người thấy mùi máu quái dị, bịt mũi lại, lắc lư bước về phía đó.

Chỉ thấy trên mặt đất có 3 thi thể, Khải đang kiểm tra, còn Triển Dực thì dựa vào một thạch điêu màu xám, ghi chép.

Sau khi Khải cùng Phương Húc xác minh thân phận của quỷ đồ đã tử vong, đem ba thi thể đã có chút biến dị đặt lên lưng hai con chó, để chúng nó đưa về.

“Dực Dực.” Bạch Vũ bước tới khều Triển Dực.

Triển Dực đã ghi chép xong, ngẩng đầu nhìn hẳn, chờ hẳn nói.

Bạch Vũ chỉ chỉ trên lầu, “Bên kia hình như có búp bê.”

Triển Dực hơi sửng sốt, “Cái gì?”

“Con búp bê hồi nãy cậu bắn á.” Bạch Vũ chỉ lên lầu ba của giáo đường, “Ở lầu ba.”

Khải cũng đi tới, “Còn sao?”

“Ân.” Bạch Vũ thương lượng với Triển Dực, “Đừng bắn chết, cho tôi mang về chơi đi, nha?”

“Tất cả những búp bê như thế đều phải tiêu hủy.” Khải lắc đầu bảo không được, “Tôi đi...”

Ngay lúc Khải định lên lầu tiêu hủy búp bê kia, đột nhiên... có một tiếng chuông kinh thiên động địa vang lên.

Triển Dực nhíu mày ngẩng mặt lên, chỉ thấy chiếc chuông cực đại ở đỉnh tháp đang lắc lư, thanh âm vang đi rất lợi hại, huyết tộc có thánh lực vượt qua con người, cho nên Khải cùng Triển Dực đều hơi choáng váng đầu óc.

Bạch Vũ thì không hề gì, ngẩng mặt, tiếp tục nhìn vào không trung.

Triển Dực cảm thấy rất âm ỉ, dù sao quý đỏ cũng hạ được rồi, lo chuyện khác làm gì, về thôi.

Nhưng khi hần cùng Khải bước được hai bước, phát hiện Bạch Vũ không đi theo, mà là tiếp tục ngẩng mặt nhìn bầu trời, đôi mắt màu tím nhạt mang theo vài phần tò mò, còn có chút hưng phấn.

Triển Dực xoay người lại tóm lấy hần, “Sao còn chưa đi?”

Bạch Vũ vươn tay, tiếp được một ‘bông tuyết’, mở miệng nói, “Dực Dực, nhìn nè, tuyết có màu đỏ.”

Triển Dực cùng Khải nhìn vào tay hần, chỉ thấy trong lòng bàn tay của Bạch Vũ, ‘bông tuyết’ kia cũng chính là tro bụi, mang theo một màu đỏ giống như lời hần nói.

Cúi đầu xuống, trên mặt đất bao trùm lấy một tầng bụi mỏng màu đỏ, có vẻ dị thường chướng mắt.

“Là máu người.” Khải tiếp được một ‘bông tuyết’, đưa lên mũi ngửi ngửi, nói với Triển Dực, “Nhưng mà đã khô lâu lắm rồi.”

Triển Dực ngẩng mặt lên, nhìn chiếc chuông to trên đỉnh tháp, xem ra, là tro bụi bị dính máu bám vào chuông, sau một lần rung mới rơi xuống.

Vô luận là hình thành thế nào, đều cũng rất quý dị, hơn nữa dính nhiều máu thể này, người tuyệt đối đã chết — Hiện trường vụ án sao?

Theo tiếng chuông chậm rãi dừng lại, ba người bước tới trước cửa lớn.

“Cửa mở.” Bạch Vũ nhắc nhở, chỉ chỉ cánh cửa khép hờ.

“Lúc này không có.” Triển Dực thấp giọng nói, rất khẳng định.

“Xem ra có người muốn chúng ta vào.” Khải rút súng, bước nhanh lên bậc thang, Triển Dực cũng bước tới, cùng Khải mỗi người một bên, chậm rãi đẩy cửa ra... Bên trong lập tức truyền tới một mùi nấm mốc kì lạ.

Bạch Vũ nhìn vào không gian cực lớn, phía xa xa, có một cây thánh giá thật lớn bằng thủy tinh gắn trước cửa sổ, nếu như không có bầu không khí âm u này, ánh mặt trời mà chiếu vào, có thể tưởng tượng được có bao nhiêu tráng lệ.

Ba người bước vào trong giáo đường, nhìn xung quanh bốn phía, trên mặt đất có vài thứ nằm đó do mọi người hốt hoảng bỏ chạy làm rơi lại.

“Cạch” một tiếng.

Mọi người xoay đầu lại, nhìn thấy cánh cửa đột nhiên đóng chặt, nền tự động sáng lên.

Triển Dực theo bản năng ngẩng mặt nhìn lên trên, trên đỉnh đầu là bích họa cùng một chiếc đèn treo rất lớn. Nhưng mà ngay trên đỉnh hoàn mỹ đó, có thứ gì đó khá chướng mắt — Hai cái xác!

Thi thể đã khô quắp, nhìn từ dưới lên có vẻ hơi xoay tròn, hình như đã bị chấn động của cánh cửa lúc đóng lại gây ra. Thi thể hiển nhiên đã chết rất nhiều năm, khô héo rút lại, nhưng quần áo vẫn làm cho người ta nhận ra đó là ai.

“Là quần áo của cha xứ và giáo chủ.” Khải nhìn thoáng qua, nói với Triển Dực, “Xem kết cấu của thi thể thì đây là người.”

Triển Dực gật đầu, tầm mắt dời về phía khác, nơi đó là cầu thang u tối, thông lên lầu hai, thật lâu sau, thấp giọng nói với Khải, “Có tiếng bước chân.”

Khải nhíu mày, Bạch Vũ vẫn đứng ở phía sau đột nhiên bước về phía cây thánh giá, ngẩng mặt lên, duỗi thẳng hai tay.

Hành động của Bạch Vũ, làm cho Khải khó hiểu, cho nên liền nhìn quan sát hẳn.

Bạch Vũ bỗng nhiên mở miệng, phát ra giọng hát... Có thể nói đây là thanh âm dễ nghe nhất mà đời này Khải từng được nghe.

Khải từng đọc qua sách cổ, bên trong có ghi — Bạch huyết tộc sở hữu giọng hát của thiên sứ, có thể trực tiếp hát ra lời ca như hư ảo, nhạc khúc kỳ diệu mê hoặc lòng người. Lúc trước hẳn nghe thấy giọng Bạch Vũ trầm thấp cho nên không để ý. Nhưng mà lúc này, giọng hát của Bạch Vũ có thể xứng với cao âm cực độ, thanh âm linh hoạt kì ảo vọng trong không gian đóng kín, cảm giác kinh sợ thần thánh trong lòng mọi người bất giác dâng lên.

Đại khái bởi vì huyết thống hoặc do bản năng, Khải sinh ra cảm giác bị áp bách mạnh mẽ, còn ần ần sợ hãi cùng tôn sùng. Theo bản năng nhìn về phía Triển Dực, đôi mắt màu lam nhìn chăm chăm bóng dáng trắng như tuyết của Bạch Vũ, bài hát này hẳn đã từng được nghe.

Có lần Bạch Vũ xem TV, bật trúng một kênh đang chiếu dàn hợp xướng hát thánh ca. Lúc đó Bạch Vũ cũng bắt đầu hát theo, sau đó kính thủy tinh của tòa nhà đều nát hết... Triển Dực phải bỏ ra một số tiền rất lớn để bồi thường, nhưng mà lần đầu tiên nghe thấy giọng hát rung động kia, thật sự không thể nào dùng ngôn ngữ để hình dung.

Triển Dực trước kia không thích nghệ thuật, đặc biệt là âm nhạc, hẳn cảm thấy thứ đó rất ồn ào, nhưng giọng hát của Bạch Vũ lại làm người ta có cảm giác tinh thần được thanh tẩy, thanh âm mờ ảo làm người ta quên đi mọi phiền não. Triển Dực đã từng hỏi Bạch Vũ, giọng hát này là thứ đặc biệt mà bạch huyết tộc có?

Bạch Vũ trả lời, “Đúng vậy.”

“Trời ban à?” Triển Dực chỉ thuận miệng hỏi, câu trả lời của Bạch Vũ lại ngoài dự đoán của hắn. Bạch Vũ nói, “Giọng hát này gọi là ma âm, vô luận là ai, khichết đi đều sẽ nghe thấy, nó sẽ làm cho họ quên đi mọi đau khổ, an bình mà ra đi. Đây là âm điệu đẹp nhất trên đời, cũng cho chúng sinh một thứ ngang hàng cuối cùng trong xã hội không công bằng này.”

Cùng với tiếng ca thần bí, tiếng đàn organ trong giáo đường vang lên, giống như nhạc đệm. Nhưng thanh âm này xem ra rất dư thừa khi kết hợp với tiếng hát của Bạch Vũ.

Bạch Vũ ngừng hát, nhìn xung quanh.

Triển Dực lên lầu hai nhìn xem. Lúc này, trước cửa cầu thang, truyền đến một tiếng cười, thanh thúy giống như chuông bạc, là một cô gái, còn mang theo một chút bướng bỉnh.

“Người ở đâu?” Khải hỏi.

Tiếng cười ngừng bật, một giọng nữ dễ nghe truyền tới, “Chúng ta chơi một trò chơi đi?”

Triển Dực khẽ cau mày, tóm lấy Khải đẩy sang một bên, “Đùng” một tiếng, tiếng súng truyền đến, cái bàn gỗ phía sau Khải gãy nát.

Khải nhíu mày — Người này thuộc chủng tộc nào? Không người được mùi, không thể nào phòng bị.

“Ha ha ha...” Tiếng cười lại truyền tới, còn trở nên hơi điên cuồng, “Đến đây, đến đây chơi cùng ta!”

Triển Dực cùng Khải núp dưới cầu thang, thuận tiện kéo Bạch Vũ còn đang ngẩn người gần đó.

“Cái gì vậy?” Triển Dực hỏi Bạch Vũ.

Bạch Vũ sờ mũi, cười tủm tỉm, “Búp bê.”

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Thú Cưng

Triển Dực cùng Khải nghe xong, đều cảm thấy có chút kì lạ — Nếu là búp bê mô phỏng, vậy sao có thể giết người? Búp bê là khuôn mẫu cho con người đặt ra, cho nên phải hoàn toàn phục tùng mới đúng.

“Tít tít...”

Đang lúc nghi hoặc, trên lầu truyền đến tiếng đồng hồ báo thức, sau đó là một giọng nữ sinh dễ nghe vang lên, “Cưng ơi, dậy đi.”

“Cưng ơi, dậy đi.”

...

“Cưng ơi, dậy đi.”

Mỗi lần cách nhau 15 giây, ngữ điệu giống nhau, cùng loại với máy ghi âm.

Triển Dực theo thói quen đặt ngón tay bên miệng, đây là động tác lúc hần suy nghĩ, theo Bạch Vũ quan sát mà nói, hần cảm thấy động tác này là đáng yêu nhất.

Khải nghiêng mình nhìn cầu thang, xoay đầu nhìn Triển Dực, ý bảo — Lên xem thử không?

Triển Dực gật đầu, nghiêng người bước lên cầu thang.

Bạch Vũ ở dưới lầu, đút hai tay vào túi, lắc lư bước ra giữa giáo đường, giống như hoàn toàn không quan tâm tới con búp bê ở tầng hai.

Triển Dực với Khải chỉ mới bước tới nửa cầu thang, tiếng cười kia lại truyền tới, mà thanh âm gọi thức dậy cũng dần nhỏ lại.

Bạch Vũ bước tới một cái bàn, ngồi lên trên, mở miệng dùng giọng nói vô cùng dễ nghe, “Baby, wake up.”

Hắn vừa dứt lời, phía tây bắc trên dãy hành lang lầu hai, bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh màu trắng. Mặc đầm, nhìn kỹ thì giống như đồ ngủ, mái tóc đen dài chảnh tề, một nữ sinh vô cùng dễ thương. Cô ghé vào lan can nhìn Bạch Vũ, đôi mắt màu đen trong suốt, tinh tế, sáng bóng như thủy tinh, có vẻ không thực.

Khải nhíu mày, là búp bê mô phỏng, nhưng trong trí nhớ của hắn, búp bê mô phỏng chỉ cho người ta cảm giác như khúc gỗ, làm sao có thể tự nhiên như thế này?

Triển Dực cũng nhìn chăm chăm, búp bê này có thể là người mà Bạch Vũ nói lúc nãy... Rất giống con búp bê bị bắn trên cây cầu, nhưng có gì đó khác khác.

Lúc này, búp bê kia đột nhiên thả mình nhảy xuống từ lầu hai. Chiếc đầm trắng tung bay, lúc đáp xuống mặt đất, hai tay nhẹ nhàng giữ đầm lại, lộ ra hai chân trắng nõn, cười hì hì nhìn Bạch Vũ.

Bạch Vũ gác chân ngồi trên bàn, nâng cằm nhìn búp bê.

Búp bê thả tay ra, dáng đứng nhu thuận, nhìn Bạch Vũ, “Cùng chơi đi?”

Bạch Vũ suy nghĩ một chút, lắc đầu, “Tôi thích con ở trên cầu hơn.”

Sắc mặt búp bê hơi trầm xuống, “Tôi kém nó ở chỗ nào?”

Bạch Vũ suy nghĩ, “Làm người thì cô không bằng, làm búp bê thì vượt hơi xa rồi.”

Trong câu nói của Bạch Vũ, làm Triển Dực cảm thấy nó giống như mang theo hàm ý khác, người này là người hay búp bê? Tại sao không cảm nhận được hơi thở?

“Mấy anh thiệt xấu.” Lúc nói chuyện, bộ dáng của búp bê có vẻ rất xinh, nhưng mà không biết tại sao, diện mạo rõ ràng rất dễ thương, giọng nói cũng rất đáng yêu, thế mà khi nghe lại thấy có gì đó không được tự nhiên.

“Tôi cho các anh xem vài thứ, có được không?” Búp bê giống như cho vật quý, đưa tay ra sau lưng, đột nhiên rút ra một cây súng săn.

Khải theo bản năng đẩy Triển Dực đi, nhưng búp bê lại chia súng vào Bạch Vũ, không chút do dự một phát.

Bạch Vũ ngáp một cái, không hề nhúc nhích, viên đạn sượt qua mái tóc màu trắng của hắn, để lại một lỗ thủng rất lớn trên tường.

Búp bê không ngờ tới mình lại bắn hụt, chuẩn bị bắn phát thứ hai, Triển Dực giơ súng lên, bắn ba phát về phía búp bê.

“Cạch” một tiếng, cây súng trong tay búp bê rơi xuống đất, cô trúng ba phát đạn, nhưng không hề nổ tung thành bột phấn, ngược lại còn chảy máu.

Triển Dực chau mày, liếc Bạch Vũ, “Cô ta không phải búp bê?”

Bạch Vũ nhin cười chỉ Triển Dực, “Sao dễ dụ vậy, tôi nói gì cũng tin...”

Nói còn chưa dứt, búp bê lại rút ra cây súng lục, nhưng còn chưa kịp nổ súng, Triển Dực đã bắn rớt súng trong tay cô.

Bạch Vũ lập tức vỗ tay, “Đẹp trai quá, đẹp trai quá đi, tư thế bắn súng đẹp quá trời quá đất luôn vậy hà!”

Triển Dực không rảnh để ý tới hẳn, bởi vì búp bê kia đã nhảy lên lầu hai, chui vào trong bóng tối.

Cô ta bị thương, máu chảy xuống mặt đất, Khải nhíu mày, nhìn Triển Dực, “Là máu nhân tạo.”

Chảy máu nghĩa là không phải búp bê, vậy chỉ còn lại người hoặc huyết tộc. Nhưng vô luận là người hay huyết tộc, máu trong cơ thể không thể nào là máu nhân tạo!

Lúc này, một loạt đạn được bắn từ lầu hai xuống, tiếng súng liên tiếp vang lên trong giáo đường, Triển Dực giẫm lên lan can leo lên lầu hai, vọt ra sau một cây cột. Xung quanh tối đen như mực, nhưng Triển Dực có thị lực hơn người, nhìn được lầu hai không hề lộn xộn, chính là giống như một phòng ngủ, trên mặt đất có rất nhiều sách rơi rớt, góc tường có một chiếc TV đang mở.

Trong TV có một người đàn ông đang nằm, một người khác nửa quỳ bên cạnh hẳn, ôn nhu nói gì đó. Tuy rằng đã tắt tiếng, nhưng Triển Dực có thể đọc khẩu hình miệng, người đó nói — Cưng ơi, dậy đi.

Chính là thanh âm mà lúc nãy bọn họ nghe thấy.

Triển Dực nhìn hình ảnh trong TV không ngừng lặp lại, phát hiện người quỳ bên cạnh người đàn ông kia giống y như đực con búp bê bị bắn lúc nãy, so với con nổ súng bậy bạ cũng có chút tương tự.

Triển Dực đang suy nghĩ, nhưng đúng lúc này, hắn cảm thấy bên cạnh xuất hiện một người. Đảo mắt, cổ tay bị nắm lấy, tay của đối phương lạnh lẽo, xúc cảm giống như nước đá, mềm mềm làm người ta ghê tởm.

Khuôn mặt trắng bệnh của cô gái hiện ra trước mặt, đôi mắt thủy tinh nhìn chằm chằm Triển Dực, “Anh là người? Sao lại xinh đẹp như vậy?”

Triển Dực cùng cô gái nhìn nhau 3 giây, bình tĩnh trả lời, “Quá khen.” Nói xong, phản thủ nắm lấy tay đối phương.

Cùng lúc đó, Khải chạy tới, đá văng búp bê sang một bên.

Nháy mắt, huyết quang xuất hiện, một vết máu dài chảy ra. Triển Dực nhíu mày nhìn cánh tay mình đang cầm... Nó giống như túi nước vậy, không có xương, không có thịt, chỉ có máu, là máu nhân tạo, có thể người thấy mùi của chất bảo quản.

Búp bê không còn nguyên vẹn đứng lên bỏ chạy.

Khải cau mày nhìn vết máu trên mặt đất, hỏi Triển Dực, “Rốt cuộc là thứ gì?”

Triển Dực thu súng, rút dao ra, đuổi theo, “Lột da nhìn sẽ biết.”

Khải đi theo Triển Dực, nhìn xuống dưới lầu, lại không thấy Bạch Vũ đâu. Hắn đang buồn bực, chợt nghe một tiếng huýt sáo không to không nhỏ vang lên. Khải ngẩng đầu... Nhìn thấy trên đỉnh cây thánh giá, Bạch Vũ đang ngồi chồm hổm ở đó, nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không biết hắn leo lên trên đó từ bao giờ.

“Anh đang làm gì vậy?” Khải hỏi.

Bạch Vũ xoay đầu, nhếch khóe miệng, thần bí nói, “Nói với Dực Dực cứ mạnh tay vào, tôi sẽ canh thời gian xuất hiện.”

Khải không hiểu lắm, nhưng cũng không để ý nhiều, chạy theo Triển Dực lên lầu.

Trên đỉnh là tháp chuông, bốn vách tường thông gió chỉ có lan can, đỉnh đầu là chiếc chuông rất lớn, dưới đất đầy tro bụi đỏ, xương khô được tro phủ lên... Khó trách vừa rồi khi rung chuông, lại có rất nhiều tro màu đỏ rơi xuống.

Búp bê kia đứng dưới chuông lớn, một tay cầm dây thừng đựng đưa, chuông lớn phát ra tiếng kêu. Thấy Triển Dực đuổi tới, búp bê lập tức bỏ chạy, nhưng động tác của Triển Dực nhanh hơn, chặn đường lại. Lúc này, chỗ vết thương đột nhiên vươn ra một cánh tay, giống như châm đâm thẳng tới đôi mắt của Triển Dực.

Triển Dực tựa hồ đã sớm có chuẩn bị, né sang một bên, đâm dao từ trên xuống xé búp bê ra, một cước đá người bên trong chỉ bằng 1/3 kích cỡ đi.

Người kia bay rất xa, đụng phải lan can, liền đỡ lan can đứng dậy, mở miệng rít gào.

Triển Dực một phen lột được da, dưới chân rớt ra hai con mắt thủy tinh tròn vo... Lại nhìn con quái vật kia, đôi mắt đỏ như máu, quý khí dày đặc, nhìn chăm chăm Triển Dực.

“Quý đồ!” Khải kinh hãi, thì ra là quý đồ đã biến dị trốn bên trong lớp da người, nạp máu duy trì sinh mạng, quả thực là đủ biến thái, khó trách dụng cụ giám thị không thể dò ra, còn cố ý dùng mắt thủy tinh nữa chứ, đây quả thật là một phương pháp rất thông minh.

“Thật hiếm thấy.” Triển Dực giẫm lên sợi dây thừng, rút súng ra, không nhanh không chậm nạp đạn, “Đúng là quý đồ bị biến dị.”

Quý đỏ kia dựa vào lan can, liếc mắt nhìn xuống dưới, kinh hoàng trên mặt liền đổi sang nét cười quý dị.

Lúc này, Triển Dực cùng Khải nghe được vài thanh âm kì lạ, dưới lầu hình như có thứ gì đó náo động, còn có thanh âm gầm nhẹ. Khải bước tới lan can nhìn xuống, kinh ngạc không thôi, “Dực!”

Triển Dực cũng bước tới nhìn xuống, chỉ thấy khu rừng cách đó không xa, có không ít người lục tục chạy tới. Cảm giác của những người này không khác gì con búp bê giả lúc nãy, Bạch Vũ hình dung rất chính xác — Làm người thì không bằng, làm búp bê thì vượt hơi xa!

“Xem ra đụng phải ổ rồi.” Khải nhắc nhở Triển Dực, “Có muốn kêu viện trợ không?”

“Đã quá muộn.” Quý đỏ kia cười khanh khách, “Bây giờ có kêu viện trợ cũng đã quá muộn.”

Khải lại nhìn dưới lầu, phát hiện những con ‘búp bê’ kia đã bắt đầu leo lên đây.

“Biết gì không?” Quý đỏ kia cười đến thật đắc ý, “Thì ra những khu bị ô nhiễm thế này, rất tốt cho quý đỏ, có thể giúp tụi ta bảo trì thanh tỉnh!”

Triển Dực hơi kinh ngạc, chẳng lẽ trong môi trường ô nhiễm có thành phần giúp quý đỏ biến dị?

“Nếu không chạy, sẽ không còn kịp đâu.” Quý đỏ nhắc nhở Triển Dực.

Triển Dực vẫn như cũ, không có biểu tình gì, hỏi hẩn, “Da trên người làm bằng cái gì?”

“Tất nhiên là con người!” Quý đỏ cười xấu xa, “Ta rất thích da của người, lát nữa giết xong, ta sẽ lột da người nhé.”

“Nói như vậy tất cả đều đã từng giết người, đúng không?” Triển Dực thu súng.

Khải cùng quý đỏ đều bị hành động của hắn làm cho sửng sốt.

Quý đỏ hồ nghi nhìn hắn, “Thế nào? Tính bỏ cuộc hay muốn giảng hòa?”

Mặt Triển Dực không chút thay đổi, “Quý đỏ đã từng giết người, có thể trực tiếp bắn chết, không cần giữ.”

Quý đỏ nhăn mày lại, Khải cũng có chút buồn bực, Triển Dực định một lần giải quyết hết đồng quý đỏ này? Đương nhiên hắn tin tưởng năng lực của Triển Dực, nhưng cái này có chút mạo hiểm.

Lúc này, có một con đã leo tới lan can bên cạnh Triển Dực. Hắn đang muốn trèo lên, Triển Dực vươn chân đá hắn xuống, không nhẹ không nặng gọi, “Bạch Vũ.”

Triển Dực vừa dứt lời, một tiếng “Xoảng” đột nhiên vang lên thật lớn, toàn bộ thủy tinh trong giáo đường đều vỡ nát, thân ảnh màu trắng nhảy ra, vừa lúc bắt được quý đỏ mà Triển Dực đá xuống.

Thân ảnh màu trắng mang quý đỏ cùng nhau rơi xuống, hắn nhấn đầu quý đỏ vào sâu trong lòng đất, tro tàn xung quanh một lần nữa nhuộm đỏ.

Bạch Vũ ngẩng mặt lên, duỗi thẳng hai tay nhìn Triển Dực, “Hớ nì, gọi anh hả?”

Triển Dực dựa vào lan can, thấp giọng nói, “Vận động chút đi.”

Khóe miệng Bạch Vũ nhếch lên, tao nhã đặt một tay lên ngực, hành lễ với Triển Dực, “Rất sẵn lòng.”

Nói xong, Bạch Vũ búng tay một cái, gọi quý đồ xung quanh, “Tới chỗ ta nè, động vật cấp thấp!”

“Hắn là ai... A!” Quý đồ đứng bên lan can nhú mày nhìn Bạch Vũ bên dưới, không hề để phòng Triển Dực đã tới bên cạnh, một phen túm cổ, ném xuống đất, giẫm một chân lên, rút súng ra chia vào đầu hắn, “Người kia ở đâu?”

“Hả... Người nào?” Quý đồ có chút bối rối.

“Đừng giả ngu.” Thanh âm Triển Dực trầm thấp.

Quý đồ giương miệng, lúc đầu là do dự có nên nói hay không, nhưng rất nhanh, trên mặt lập tức xuất hiện vẻ kinh ngạc.

Quý đồ há mồm trợn mắt nhìn bên lan can, bởi vì Bạch Vũ lúc này còn ở dưới, bây giờ đã bay lên, gió thổi tà áo hắn bay bay giữa trời đầy tro tàn.

Khải đứng bên lan can, nhìn một đồng hồ độn phía dưới, chỉ trong nháy mắt, tất cả quý đồ đã bị một phương thức vô cùng đơn giản xử quyết.

Tro tàn xung quanh giáo đường toàn bộ nhuộm đỏ, mà Bạch Vũ đang bay bay bên cạnh lan can, trên người lại không hề dính một vết máu!

Bạch Vũ dễ dàng nhảy vào tháp chuông, bước qua người Khải. Tuy rằng chỉ đi ngang, nhưng không khí tựa hồ như ngưng tụ. Khải có thể cảm thụ rõ ràng mình đang trong trạng thái nào — Đó là sợ hãi!

Khải bước tới bên cạnh Triển Dực, hí mắt nhìn chăm chăm quý đồ trên mặt đất.

Quý đồ bị đá tới lan can, xoay mặt nhìn xuống, sau đó hoảng sợ nhìn Bạch Vũ, “Người... người là ai?”

Bạch Vũ ngẩng mặt lên suy nghĩ, sau đó ôm lấy cánh tay Triển Dực, gác cằm lên vai hắn, cười hì hì nói, “Thú cưng!”

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Người Thân

Quý đỏ nhìn thẳng hai mắt Bạch Vũ, tựa hồ không thể chịu đựng được, trả lời, “Ờ... tầng hầm.”

Bạch Vũ chớp mắt mấy cái, hỏi Triển Dực, “Cái gì ở tầng hầm?”

Triển Dực không nói gì, đứng lên, ngay lúc quý đỏ chưa kịp nói câu nào, Triển Dực đã chia nòng súng lạnh băng vào trán quý đỏ, bắn một phát, Khải khẽ nhíu mày.

Quý đỏ trúng đạn, ngã xuống... Triển Dực xoay người xuống lầu, vạt áo tung bay trong gió, tạo thành một vòng cung rất đẹp, thi thể của quý đỏ ngã xuống mặt đất, tro bụi một lần nữa nhuộm đỏ.

Khải nhìn bóng dáng Triển Dực xuống lầu, lại xoay đầu nhìn thi thể quý đỏ — Một phát súng của Triển Dực, xem ra còn lạnh khốc hơn cả cách giết của Bạch Vũ.

Than nhẹ một tiếng, Khải gọi điện cho người tới mang thi thể đi.

Bạch Vũ đứng bên cạnh thi thể, vươn tay, nhặt lên một thứ trong đồng tro bụi ướt át. Tuy rằng máu chảy đầy đất, nhưng vật kia không hề dính chút máu, là một chiếc nhẫn bạc đơn giản. Bạch Vũ nhặt lên, giơ ra giữa trời đầy bụi, nhìn nhìn, bên trong chiếc nhẫn có khắc chữ.

Khải muốn xuống lầu, xoay đầu thấy hành động của Bạch Vũ, lên tiếng, “Đó là nhẫn.”

Bạch Vũ xoay đầu lại, “Tôi biết.” Nói xong, nhắc tay giơ cho Khải xem chiếc nhẫn ruby trên tay mình, ý bảo — Tôi cũng có nè.

Khải nở nụ cười, “Đây là nhẫn cưới, phải có một đôi, chiếc này nhỏ như vậy, hẳn là của nữ.”

Bạch Vũ chớp mắt một cái, “Thì sao?”

“Tôi biết trong tầm hầm có giấu một người.”

Bạch Vũ suy nghĩ, thu nhẫn, bước xuống lầu.

Vừa xuống dưới, liền nhìn thấy một nam tử mập mập mang theo mấy con chó robot còn có mấy chiếc xe cổ quái đến đây. Người kia nhìn rất trẻ, bởi vì mập mập nên không thấy rõ ngũ quan, còn đeo khẩu trang với đội nón đen, quần áo cũng đen nốt, mang đôi giày to, trông rất quái dị.

“Oa...” Hắn vừa mới vào cửa liền nhìn thấy Khải, lập tức ồn ào, “Triển Dực càng ngày càng tanh mùi máu, cái này có được xem là đại khai sát giới không?”

Khải không nhiều lời, chỉ chỉ nóc nhà, “Ở trên còn một con.”

“Nga.” Người nọ gật đầu, gọi cấp dưới đi thu dọn thi thể.

Bạch Vũ ngử ngử, đại khái người ra người kia là hỗn huyết, vừa bước chân xuống cầu thang liền hỏi Khải, “Ai vậy?”

“Người chuyên thu dọn thi thể quỷ đồ.” Khải nói, “Công nhân quét đường.”

Bạch Vũ nhắc mi gật đầu, trước cửa tầng hầm, cánh cửa sắt bị ngã xuống đất, xem ra là do Triển Dực đá.

So với âm u trên lầu, bên dưới vô cùng sạch sẽ, bên trong còn được trang bị máy làm sạch không khí, có thể nghe thấy tiếng ong ong nhưng không rõ ràng lắm.

Vật trang trí trong phòng rất mới, xem ra có người ngày nào cũng cẩn thận dọn dẹp.

Chính giữa được đặt một chiếc giường lớn, xung quanh có cắm đủ loại thiết bị y học, trên giường có một người đàn ông, toàn thân được cắm đầy dây, còn được truyền dịch. Triển Dực đứng bên cạnh, nhìn hẳn.

Bạch Vũ và Khải cũng bước tới nhìn, phát hiện người nằm trên giường, chính là người đàn ông trong TV lúc này.

Bạch Vũ chú ý tới chiếc nhẫn trên tay hẳn, có chút giống với chiếc lúc này, hẳn lấy chiếc nhẫn ra so sánh, một lớn một nhỏ, “Là vợ chồng?”

“Là gì thì cũng không quan trọng.” Triển Dực tắt thiết bị, tất cả máy móc đều dừng lại.

“Dực?” Khải kinh ngạc, “Hẳn hình như bệnh rất nặng, có ổn không?”

“Hẳn chết từ lâu rồi.” Triển Dực nói, “Máy móc chỉ giữ cho thi thể của hẳn vẫn còn nguyên vẹn thôi.”

Khải tiến tới nhìn kỹ, nhìn không được nhíu mày... Đúng vậy, trên giường chính là một thi thể, không còn thở. Tất cả máy móc chỉ là phương pháp dùng để giữ thi thể, cam đoan thi thể vẫn luôn giống như đang ngủ, “Con quỷ đỏ kia quả là rất biến thái.”

Triển Dực thấy đã hoàn thành nhiệm vụ, liền xoay người ra ngoài.

Bạch Vũ đi theo sau, “Búp bê kia, còn có quỷ đỏ kia, có liên quan gì tới người này?”

“Không biết.”

Triển Dực thuận miệng đáp, Bạch Vũ lại không chịu buông tha, kè kè đi theo, “Nói nghe chút đi, giờ rảnh quá nè.”

Triển Dực ra ngoài, chỉ thấy công nhân quét đường đã thu dọn xong, đang ở gần đó chôn thuốc nổ.

“Bọn họ đang làm gì vậy?” Bạch Vũ thấy Triển Dực leo lên mô tô, hẳn cũng leo lên xe mình, lên tiếng hỏi.

“Nơi này là nơi tụ tập của quý đồ, phải cho nổ.” Triển Dực đội mũ bảo hiểm lên.

“Cái này không phải rất tiếc sao?” Bạch Vũ cảm thấy giáo đường này, tuy rằng xung quanh đầy bụi, nhưng nhìn kỹ vẫn rất đẹp.

“Loại tình huống này thật ra rất bình thường.” Triển Dực đột nhiên mở miệng.

“Tình huống gì?” Bạch Vũ nghe không rõ.

“Lúc hai vợ chồng kết hôn, không biết đối phương mang mầm bệnh. Chờ đối phương phát bệnh, chuyện chia lìa chỉ là chuyện sớm muộn. Một là lưu luyến, hai là cô đơn, búp bê cũng được, quái vật cũng chẳng sao, dù sao nếu không phải hài kịch thì là bi kịch... Không còn quan trọng nữa.”

“Sao lại không quan trọng?” Bạch Vũ cười hỏi, “Cậu không hiểu kỳ hả?”

“Chuyện này thường xuyên xảy ra, nguyên nhân khác nhau nhưng kết quả lại như nhau, có cái gì phải hiểu kỳ?” Triển Dực khởi động xe, Khải cũng leo lên xe chạy đi.

Người quét đường lúc này cũng gọi mọi người lên xe, lái đi, sau khi tới một khoảng cách an toàn, người quét đường nhấn nút, tiếng nổ lớn lập tức vang lên, tòa giáo đường cùng cây cầu đều sụp đổ, tro bụi tung lên, sau đó chậm rãi chìm xuống, rất nhanh, chỗ đó chỉ còn lại một đồng trống nát. Sau đó, ngọn lửa bùng lên, trong nháy mắt cả tro tàn cũng không còn, những đốm lửa giống như hoa phiêu phiêu trong gió.

Bạch Vũ đột nhiên hiểu ra câu “Đã không còn quan trọng” của Triển Dực, đúng là không còn quan trọng, bị lửa thiêu cháy thì có gì còn quan trọng chứ? Làm gì có ai quan tâm tới quý đồ kia thật lòng thật dạ yêu người đó thế nào, cho dù có gọi tới khẩn cổ, cũng sẽ không có cách nào wake up.

“Về sửa lại báo cáo, còn nữa.” Triển Dực quay sang nói với Khải, vươn tay chỉ Bạch Vũ, “Nhớ cho hăn ăn cơm.”

Bạch Vũ bất mãn, “Vậy còn cậu?”

“Tôi còn một số việc phải làm.” Nói xong, Triển Dực quẹo sang một đường khác.

Người quét đường đã mang đàn chó đi rồi, dưới bầu trời xám xịt, chỉ còn lại Bạch Vũ bất mãn với Khải xấu hổ mà thôi.

Trầm mặc ba giây, Bạch Vũ quay sang hỏi Khải, “Dực Dực đi đâu vậy?”

“Là việc riêng.” Khải còn muốn chạy, tay lái lại bị Bạch Vũ đè xuống.

Khải ngẩng đầu, Bạch Vũ mỉm cười với hăn, “Tiểu quý.”

Khải thở dài, tháo nón xuống liếc Bạch Vũ, “Chắc là đi gặp bà ngoại.”

“Bà ngoại?” Bạch Vũ nhớ tới lần trước Triển Dực không chịu tham gia bữa tiệc của quý hút máu, hình như là sinh nhật bà nội, còn lúc này...

“Là người?”

“Ân.” Khải gật đầu.

“Người a...” Bạch Vũ cảm thấy không có gì thú vị, nhưng lại có chút ngạc nhiên về sinh hoạt cá nhân của Triển Dực, vì thế hí mắt nhìn Khải, “Dẫn tôi đi.”

Khải nhíu mày, “Anh đi làm gì?”

“Rình!” Lúc trả lời, mặt Bạch Vũ không hề đổi sắc.

Khóe miệng Khải khẽ rút, “Dực sẽ giết tôi.”

Bạch Vũ muốn cười, “Vậy cậu muốn chết trong tay ai?”

Khải nhìn trời, không rõ tại sao một chuyện phiền phức thế này lại rơi xuống đầu mình, nhưng mà Triển Dực sẽ không giết mình, Bạch Vũ thì khỏi cần bàn, cho nên cũng không muốn phản kháng, “Nhưng mà anh đừng có khai tôi ra đó.”

Bạch Vũ đội nón lên, thúc giục, “Nhanh lên!”

Hai người chạy tới một khu giống như hoa viên, căn nhà rất đẹp, còn mang sắc thái truyện thiếu nhi.

Bạch Vũ liếc mắt nhìn cái cây giữa hoa viên, tán cây giống như một chiếc ô, vô cùng to lớn, đóa hoa đỏ rực trên cây vô cùng diễm lệ.

“Đây là cây gì?” Bạch Vũ nhớ rõ lúc trước chưa từng thấy qua.

“Hoa phượng hoàng.” Khải trả lời, “Tuổi của cây hình như rất lớn.” Nói xong, chỉ về một căn nhà phía sau cái cây, “Căn nhà nhỏ màu trắng đó, có thấy không?”

“Ân.” Bạch Vũ gật gật đầu, căn nhà màu trắng, nóc nhà màu xám, có vẻ rất lịch sự tao nhã.

“Chỗ đó là nhà của bà ngoại Triển Dực.” Khải nói xong, xoay người rời đi, còn dặn một câu, “Nhưng mà tôi phải nhắc anh một câu.”

Bạch Vũ đang chuẩn bị chạy tới, nghe Khải nói vậy, có chút không kiên nhẫn dừng lại, xoay đầu nhìn hẳn.

“Đối với Triển Dực, bà ngoại là quan trọng nhất, chỗ này tuyệt đối không thể để huyết tộc xuất hiện.” Khải thấp giọng nói, “Khi tôi tới gần, Dực có thể sẽ không chút do dự giết chết tôi, cho nên anh tự cầu phúc đi.”

“Sao lại không cho huyết tộc xuất hiện?” Bạch Vũ khó hiểu.

“Tôi cảm thấy, đây là chuyện riêng của hẳn, anh tốt nhất chỉ đứng ở phía xa, nhìn một cái, thỏa mãn lòng hiếu kỳ rồi đi ngay, đừng quấy rầy bọn họ.” Nói xong, Khải rời đi.

Bạn đang

Bạch Vũ suy nghĩ, vẫn dừng xe lại, đi bộ tới chỗ gần đó, đánh giá hàng rào, sau đó nhảy vào sân, tìm một vòng cũng không thấy người đâu.

Bạch Vũ có chút thất vọng, nghĩ Khải có phải gạt mình không? Trở về phải làm thịt hẳn.

Đang muốn đi về, ngẩng đầu, liền nhìn thấy trên con đường nhỏ dưới tàng cây hoa phượng hoàng, có một người đi tới.

Bạch Vũ ngồi xổm xuống trên nóc nhà, cúi đầu nhìn kỹ, áo khoác màu đen giữa tàng cây đỏ trông rất bắt mắt. Triển Dực chậm rãi đi tới, đẩy một chiếc xe lăn, trên xe lăn có một bà cụ tóc bạc.

Hai người bọn họ bây giờ chắc là đang nói chuyện? Bạch Vũ vươn tay nâng cằm, từ khi biết Triển Dực tới giờ, hẳn chưa bao giờ nhìn thấy Triển Dực tươi cười. Nên hình dung thế nào nhỉ... Chỉ có thể nói trên gương mặt hoàn mỹ của Triển Dực, lúc cười rộ lên nhìn đẹp lắm. Đương nhiên, không phải loại cười lạnh ngày thường, mà là cười từ trong tâm, trong đáy mắt cũng xuất hiện nét cười, vô cùng ấm áp.

Người Triển Dực đang đẩy trên xe lăn, chính là bà ngoại của hắn, mặc dù là người, nhưng nhìn bà rất hiền lành, Bạch Vũ không biết tại sao bà lại ngồi trên xe lăn, vì không tiện hoạt động? Tuổi tác hình như đầu lớn lắm.

Triển Dực đẩy xe lăn tới cạnh cửa, đỡ bà ngoại đứng lên, mở cửa ra. Xem ra bà ngoại của Triển Dực cũng không tới nỗi không tiện hoạt động, mà là do Triển Dực không muốn bà mình hoạt động nhiều nên mới dùng xe lăn.

Bạch Vũ suy nghĩ, lặng lẽ leo xuống, làm bộ vô tình gặp được, lão đạo chạy vào con đường nhỏ.

Triển Dực giúp bà ngoại vào nhà, bà đột nhiên vỗ vỗ tay hắn, nói, “Dực Dực, nhìn người bên kia kia.”

Triển Dực ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy giữa tầng cây đỏ rực, có một bóng người màu trắng, tiêu sái bước tới đây, hai tai đút vào túi quần, có một phần tùy ý, cùng với chút quý dị, dù đã sống hơn ngàn năm nhưng trên người vẫn tồn tại nét ngây thơ, liếc mắt một cái liền biết là ai, không cần bàn tới mái tóc trắng toát kia.

Hai hàng lông mày của Triển Dực hơi chau lại, chợt nghe bà ngoại cười nói, “Người nọ thật đẹp.”

Triển Dực trả lời, “Đẹp ở chỗ nào hả bà? Đã già còn trắng từ đầu tới chân, giống y chang con chó Samoyed.”

Bà xì một tiếng cười lên, ngẩng đầu nhìn Triển Dực, “VẬY con thì sao, chẳng phải cũng đen thui như con Doberman hả?”

Triển Dực xấu hổ nhìn bà ngoại.

“Dực Dực.”

Bạch Vũ từ xa vẫy vẫy tay.

Triển Dực nghiêng răng, khắc chế xúc động muốn bắn mấy phát đạn vào người hắn.

Bà ngoại của hắn lại vô cùng cao hứng, “Dực Dực, là bạn của con?”

Triển Dực đành phải trả lời, “Bạn bình thường thôi bà.”

“Con hẹn nó tới?” Bà ngoại tươi cười, “Con chưa từng dẫn bạn tới đây.”

“Chỉ trùng hợp thôi bà...” Triển Dực đỡ bà vào nhà, không ngờ Bạch Vũ lại nhanh chân phóng tới, đỡ lấy, “Con chào bà, con tên là Bạch Vũ.”

Bà ngoại càng thêm kinh ngạc, tâm nói, cậu trai trẻ này thật không thể dùng hai từ xinh đẹp để hình dung, cảm giác như nhìn thấy thần vậy, rất lóa mắt.

“Chào con.” Bà ngoại thấy tính cách hắn sôi nổi, liền hỏi hắn, “Con rất thân với Dực? Nó rất ít khi nào dẫn bạn tới đây.”

Bạch Vũ cười, “Dạ, con với Dực Dực ở chung nhà, hợp nhau lắm.” Nói xong, vươn tay ôm bả vai Triển Dực.

“Ra vậy.” Bà ngoại cười toe toét, tiếp đón Bạch Vũ, “Vào đây, bà đi nấu cơm, ở lại ăn với bà cùng Dực Dực, mai một nhớ tới đây thường xuyên thăm bà.”

Bà ngoại vào nhà, Bạch Vũ cũng hớn hở vào theo, Triển Dực một phen năm áo hăn, “Ai cho anh tới đây?”

Bạch Vũ chớp mắt mấy cái, ra vẻ vô tội, “Người ta vô tình gặp thôi mà.”

Sắc mặt Triển Dực càng thêm khó coi.

Bạch Vũ buồn cười, vươn tay捏o cằm hăn, “Cằm của cậu di truyền từ bà ngoại a, rất đẹp.”

Triển Dực giơ chân đá, Bạch Vũ tránh được, nhắc hăn, “Bà ngoại của cậu nhìn rất vui, đứa cháu đích tôn có tính cách quái gở rồi cuộc cũng tìm được bạn, chúng ta vào trong ăn mừng đi?”

Sắc mặt Triển Dực vẫn âm trầm như trước.

Bạch Vũ cười xấu xa, chọt chọt bả vai Triển Dực, “Yên tâm, tôi sẽ làm bà vui vẻ.” Nói xong, chạy như bay vào trong nhà, ồn ào nói, “Bà ngoại, cho con vô phụ với! Nhưng mà bà phải chỉ con cách sử dụng bếp ga với nhe!”

Triển Dực nghe thấy tiếng cười của bà ngoại, đứng trước cửa nhu nhu mi tâm.

Lúc này, cửa sổ đột nhiên mở ra, Bạch Vũ với bà ngoại vẫy vẫy hăn, ngữ điệu nói chuyện rất đồng bộ, “Dực Dực, vào đây lẹ lên, sao chậm chạp quá vậy?”

Triển Dực đành phải điều chỉnh lại vẻ mặt mình, bước vào nhà.

Xa xa, xe máy của Khải vừa mới quay lại, vừa lúc nhìn thấy một cảnh, bên cửa sổ, Triển Dực đang dùng khăn lau chỗ dính đường trên mặt cho Bạch Vũ.

Khóe miệng Khải hơi nhếch lên, lắc lắc đầu, lái xe rời đi — Bộ dáng lau mặt cho Bạch Vũ, rất giống như lúc nhỏ, ngây ngốc, một chút cũng không hề lãnh khốc.

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Khách Hàng Bé Nhỏ

Vừa trải qua mấy ngày nắng đẹp, tuyết lại bắt đầu rơi.

Bạch Vũ nằm bên mép giường, hà hơi vào lớp cửa thủy tinh, sau đó ngấn người, thỉnh thoảng lấy tay vẽ hai vòng, sau đó lại hà hơi, hành động thoạt nhìn có chút ngây thơ.

Xòe bàn tay hôm qua bắt quý đồ, mười mấy người đột nhiên mất lý trí, hấn xông vào một căn nhà bỏ hoang, Triển Dực và Khải đã đánh bọn họ cả đêm, toàn bộ đều diệt sạch, Triển Dực vừa về nhà liền đi rửa tay, mặc kệ Bạch Vũ lẻo đẻo theo sau, nằm xuống ghế sofa, nói một câu, “Lát trưa nhớ kêu tôi dậy.” Sau đó ngủ thiếp đi.

...

Tiếng chuông đồng hồ điểm 12h trưa vang lên, Bạch Vũ lập tức nhào tới bên Triển Dực, dùng ngón tay chọt chọt hấn, “Dực Dực!”

Triển Dực xoay người, dùng chăn che kín đầu.

Bạch Vũ lại đẩy hấn, “Cậu nói trưa kêu cậu dậy, giờ 12h rồi.”

Triển Dực vung chân đá văng, đập chăn ngủ tiếp.

Bạch Vũ bước tới bên cửa sổ, qua 60 giây, nhin không được, lần nữa nhào tới, “Dực Dực, Phương Húc gọi, bảo phát hiện quý đồ!”

Triển Dực lập tức bật dậy, vươn tay giống như nghe điện thoại.

Bạch Vũ ngồi bên kia nhìn hẩn híp mắt cười, giống như một con chó lớn đang vẫy vẫy đuôi kiểu “Chơi với ta đi, chơi với ta đi.”

Triển Dực mất 10 giây mới hiểu Bạch Vũ gạt mình, hơn nữa còn phát hiện ra bản thân đã tỉnh ngủ, vì vậy nhấc chân đạp một phát lên khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Vũ.

Bạch Vũ ôm lấy chân hẩn, “Dực Dực! Ra ngoài chơi đi!” Vừa nói, vừa lắc lắc cuốn tạp chí trong tay, “Chúng ta đi mua quần áo đi!”

Triển Dực ngáp, “Tôi đưa tiền cho anh, anh tự đi mua đi.”

“Ai nha, có một chút sức sống đi có được không vậy hả?” Bạch Vũ trách móc, “Nhìn tôi đi, hơn ngàn tuổi rồi mà vẫn còn trẻ trung tươi xinh quá trời nè.”

Triển Dực không nói gì, Bạch Vũ không những đã hòa nhập vào cuộc sống ở đây, hơn nữa còn làm cho bà ngoại hẩn trở nên vui vẻ. Bây giờ nếu hẩn muốn đi gặp bà ngoại thì phải mang cái tên bạch huyết tộc miệng lưỡi ngon ngọt này theo, không dẫn theo thì bị ý kiến, thật là...

Bạch Vũ chui vào một shop bán quần áo, Triển Dực hai tay đút vào túi đứng ngoài cửa đợi trả tiền, chỉ đứng tùy tiện lại y như người mẫu. Mặc dù lúc này tuyết vẫn còn rơi, trên đường người đi vội vã, nhưng ai đi ngang đều phải liếc mắt nhìn chàng trai mặc chiếc áo khoác màu đen này.

“Xin hỏi.”

Triển Dực nghe có người gọi, vì thế xoay đầu sang nhìn, nhưng mà bên cạnh không có ai, hẩn dờn ánh mắt xuống dưới, phát hiện một đứa bé có thắt hai cái bính.

Triển Dực khẽ chau mày, bé gái khoảng chừng bảy tám tuổi, ngẩng mặt lên hỏi hẩn, “Anh có phải hắc huyết tộc không?”

Triển Dực nhìn một hồi, phát hiện đây là người, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Không phải a...” Bé gái nhìn đôi mắt màu xanh dương của hắn, có chút thất vọng, ừ ừ cúi đầu bước về phía trước, trong miệng lầm bầm, “Còn tưởng là...”

Triển Dực nhìn cô bé bước được hai bước, mở miệng nói, “Trên đường không gặp được hắc huyết tộc đâu.”

Bé gái đứng lại, xoay đầu nhìn hắn, “VẬY anh có biết tìm ở đâu không?”

Triển Dực quan sát nó một lúc, bé gái mặc một bộ trang phục mùa đông rất dày, vừa nhìn liền biết không hề rẻ, da dẻ trắng nõn, có thể biết nó rất được quan tâm chăm sóc, “Em tìm hắc huyết tộc làm gì?”

Bé gái nhìn chăm chăm Triển Dực một hồi, mắt sáng lên, chạy tới trước mặt hắn, “Anh có quen hắc huyết tộc không? Giới thiệu cho em đi!”

Triển Dực vẫn hỏi câu kia, “Em tìm làm gì?”

“Em muốn thuê bọn họ làm chút chuyện.” Bé gái ngẩng mặt lên, nghiêm túc nói.

Triển Dực nhin không được bật cười, “Em có nhiều tiền lắm à?”

“Có chứ!” Bé gái nghiêm túc gật đầu.

Triển Dực nhìn vào trong, thấy Bạch Vũ lựa được một đồng đồ, hắn ngồi xổm xuống nhìn bé gái, “Em có thể trả bao nhiêu?”

“Anh muốn bao nhiêu?” Bé gái thấy có hy vọng, mắt sáng lên.

Triển Dực tính thử trả hết đồng quần áo cho Bạch Vũ thì tốn khoảng bao nhiêu, sau đó vươn một ngón, “Một triệu.”

Bé gái chớp mắt vài cái, gật đầu, “Dạ được!”

Triển Dực ngược lại có chút bất ngờ, trong lòng nghĩ con bé này có phải không có khái niệm về tiền không, nhưng bé gái thật sự có tiền, nó móc từ trong túi ra một cái ví điện tử, bắt đầu đếm.

Triển Dực cau mày, ví điện tử trong tay bé gái là công cụ dùng để đếm những số tiền lớn, vội vàng vươn tay ngăn nó lại, “Em còn rất nhỏ, sao lại có nhiều tiền như vậy?”

Bé gái sừng mặt lên, “Tiền em để dành!”

Triển Dực cười, “Em muốn nhờ hắc huyết tộc làm chuyện gì?”

“Anh đâu phải hắc huyết tộc.” Bé gái vênh mồm lên, “Anh tìm hắc huyết tộc tới đây, em đưa tiền cho anh, sau đó giúp em làm một chuyện.”

Lúc này, Bạch Vũ cầm bao lớn bao nhỏ bước ra, “Dực Dực, trả tiền!”

Triển Dực vươn tay nắm áo hắc kéo tới, “Đây, huyết tộc.”

Bạch Vũ chớp mắt, nhìn thẳng mắt bé gái kia.

“Không phải nói hắc huyết tộc có đôi mắt màu đen sao?” Bé gái nghi ngờ nhìn Triển Dực, “Hơn nữa nhìn anh này đâu bằng đâu, dáng vẻ không đáng tin!”

Khóe miệng Bạch Vũ khẽ rút... Cái gì?

Triển Dực có chút buồn cười, vỗ vỗ đầu Bạch Vũ, “Àn, người này bị bạch tạng, chủng loại có chút hiếm.”

“Vậy hả...” Bé gái vẫn còn hơi nghi ngờ, suy nghĩ một chút, hỏi, “Có thể chứng minh một chút không?”

Triển Dực tiếp tục vỗ đầu Bạch Vũ, “Nhe răng ra cho nó coi.”

Bạch Vũ buồn bực nhìn Triển Dực, “Hả?”

“Giờ sao?” Triển Dực nhắc mi, cầm tiền quơ quơ về phía quỳ tính tiền, uy hiếp Bạch Vũ, “Không nhe thì tôi không trả tiền!”

Bạch Vũ buồn bực, há miệng cho bé gái xem.

Bé gái ngược mặt nhìn hàm răng trắng lóa của Bạch Vũ, bĩu môi, “Quả nhiên là gạt người.”

Bạch Vũ nheo mắt lại, lộ ra hai chiếc răng nanh bén nhọn, bé gái cả kinh, ngồi xuống mặt đất.

Triển Dực nhìn nó, “Được chưa?”

Bé gái gật đầu, đứng dậy phủi tuyết dưới lông mày, ngoắc ngoắc hai người, “Chúng ta tới chỗ khác nói chuyện đi.” Nói xong, lôi áo Bạch Vũ, dẫn hai người tới chỗ yên tĩnh hơn.

Bạch Vũ có chút không hiểu nhìn Triển Dực — Là sao?

Triển Dực nhắc mi, “Kiếm tiền nuôi anh.”

Bạch Vũ hơi bối rối.

Đến chỗ vắng người, bé gái thở phào nhẹ nhõm, tự giới thiệu, “Em tên là Tiểu Hạ, hai anh tên gì?”

Bạch Vũ và Triển Dực cùng nói tên.

Bé gái nhìn xung quanh, hỏi, “Hắc huyết tộc có phải là người mạnh nhất không?”

Bạch Vũ định nói tầm bậy, lại bị Triển Dực đè đầu xuống, gật đầu, “Phải.”

“Vậy có thể giết hết quái vật đúng không?” Tiểu Hạ nói.

“Ừh.” Triển Dực tiếp tục gật đầu.

“Hai anh có thể giúp em giết người này không?” Tiểu Hạ rút một tấm hình từ trong túi ra.

Triển Dực thật sự không ngờ tới, một bé gái như thế này lại nhờ bọn họ giết người — Người trong hình là một nam tử khoảng chừng hơn 30 tuổi, khá đẹp, mặc tây trang, dựa vào con người có thể xác định đây là người. Phải nói thế nào đây, ngoại trừ có chút bại hoại ra, thì cũng chẳng nhìn thấy có gì đáng sợ.

“Em khó khăn đi tìm một huyết tộc, chính là muốn giết người này?” Triển Dực trả tấm hình lại cho nó.

“Giết người sao?” Bạch Vũ cảm thấy hứng thú, nhét đồng quần áo vào tay Triển Dực, tới gần bé gái hỏi, “Em gái, em có bao nhiêu tiền?”

Bạn đang

“Em nói với anh kia rồi, một triệu!” Tiểu Hạ nói xong, Bạch Vũ há hốc, “Oa, Được nha! Anh làm!”

“Thật sao?” Tiểu Hạ vui vẻ vỗ tay, Bạch Vũ bị Triển Dực nắm cổ kéo lại.

Trả đồng quần áo lại cho Bạch Vũ, Triển Dực nhìn Tiểu Hạ, “Giết người là sai, con nít không được làm mấy chuyện này, mau về nhà đi.”

“Tại sao?” Tiểu Hạ gấp gáp, “Anh đồng ý rồi mà!”

Triển Dực lắc đầu, không nói nhiều, xoay đầu lôi Bạch Vũ về.

“Em trả gấp đôi!” Tiểu Hạ ở phía sau nói với theo.

Bạch Vũ nhìn Triển Dực, “Ê, được quá kìa!”

Triển Dực liếc hăn một cái, tiếp tục lôi đi.

“Gấp ba!”

Bạch Vũ lập tức dừng lại, Triển Dực không thể lôi hăn đi, xoay mặt nhìn hăn.

Bạch Vũ giơ ba ngón, ý nói — Gấp ba kìa gấp ba đó!

Triển Dực trừng hăn.

“Nếu như hai anh không giết ông ta, ông ta sẽ đi hại người!” Tiểu Hạ đuổi theo, “Ông ta đã hại rất nhiều người rồi!”

Triển Dực cau mày, “Nếu ông ta là người xấu, em chỉ cần báo cảnh sát là được.”

“Báo cảnh sát không có ích lợi gì, người này có công năng đặc dị!” Tiểu Hạ vô cùng nghiêm túc, đáng tiếc còn quá nhỏ, Triển Dực cùng Bạch Vũ đều cảm thấy không dễ tin.

“Ông ta không phải người, ông ta là quái vật!” Tiểu Hạ vươn tay giữ chặt áo khoác của Triển Dực, “Anh mau để huyết tộc giết ông ta đi, bao nhiêu tiền em cũng trả, nếu không chị em sẽ chết!”

Triển Dực dừng bước nhìn Tiểu Hạ, “Ông ta có quan hệ gì với chị em?”

Tiểu Hạ vươn hai tay giơ hình cho hăn xem, “Là chồng của chị em!”

Triển Dực cùng Bạch Vũ nhìn nhau — Thì ra là tranh chấp gia đình! Chắc là hai vợ chồng gây gổ, làm cho đứa em gái cảm thấy anh rể là quái vật.

“Anh nói nè em gái, hay là em nói với ba mẹ đi, để bọn họ giải quyết. Chuyện này là chuyện của người lớn, con nít đừng xen vào.” Bạch Vũ bày ra dáng vẻ người lớn, dạy Tiểu Hạ.

“Baba với mama cũng không tin em!” Tiểu Hạ nghiêm túc nói, “Ông ta thật sự là quái vật, mắt của ông ta màu đỏ! Em nhìn thấy mà!”

Những lời này của Tiểu Hạ đã làm Triển Dực dừng bước, xoay mặt nhìn nó.

“Thật!” Tiểu Hạ nghiêm túc.

Triển Dực đưa tay cầm lấy tấm ảnh, nhìn một chút, cau mày hỏi, “Cái gì có màu đỏ? Nói cụ thể một chút.”

“Lúc bình thường thì không có gì, nhưng mà khi ông ta tức giận, mắt sẽ đỏ lên, nhưng chỉ trong chớp nhoáng thôi.”

Bạch Vũ hỏi, “Có phải em nhìn lầm không?”

“Dĩ nhiên là không phải!”

“Ê.” Bạch Vũ thấy Triển Dực nhìn tấm hình tới gần người, lên tiếng hỏi, “Có phải là quỷ đỏ gì đó không? Mà loại này không phải cũng có mắt đỏ như hồng huyết tộc sao? Chẳng lẽ là người mang mầm bệnh? Hay là đeo kính?”

Triển Dực lắc đầu, “Nếu người mang mầm bệnh BN vẫn chưa phát tát thì vẫn là người vô hại, chỉ khi nào phát bệnh mới có trường hợp biến dị.

Đôi mắt màu đỏ cũng chỉ là bước đầu, nếu như trải qua giai đoạn mắt màu đỏ mà không bị ai phát hiện, sẽ tiến tới giai đoạn thứ hai.”

“Giai đoạn gì?”

“Trường hợp này rất hiếm, nhưng khi gặp sẽ rất phiền phức.” Triển Dực nói, “Quý đồ được phân làm nhiều loại, đám hôm qua chúng ta bắt là loại không biết suy nghĩ, cấp bậc thấp, lần ở giáo đường là loại biết suy nghĩ, so với loại trước tương đối cao cấp, mà quý đồ sau khi tiến hóa hoàn toàn, họ sẽ khôi phục loại hình dạng con người, nhưng có năng lực đặc biệt, loại này vừa biết suy nghĩ vừa có thể lực, tóm lại khác hẳn với người thường. Loại này rất khó đối phó, bởi vì vẻ ngoài không khác gì con người, phần lớn đều vô cùng thông minh, có địa vị xã hội, biết che giấu, dĩ nhiên, sự tà ác cũng không phải loại tầm thường thường. Bọn họ không có điểm yếu, chỉ có lúc không thể kiểm soát tâm tình, mới không thể khống chế đôi mắt biến màu, cũng chính là ‘đỏ’ lên một cái rất biến mất.”

“Rất ác hả?” Bạch Vũ buồn bực, “Tôi thật sự không hiểu, đã tiến hóa đến mức đó, an phận đi không phải tốt hơn à? Đi hại người làm gì.”

“Nếu chỉ có năng lực đặc biệt thì chứng huyết dạ đã chẳng phải là bệnh nguy hiểm.” Triển Dực cười lạnh một tiếng, “Người mắc bệnh BN, điểm đặc trưng đó chính là vô cùng độc ác, lấy việc hại người làm thú vui, người ta đau khổ thì hẳn vui sướng.”

Bạch Vũ nghe tới đó, đột nhiên bật cười, “Trong một ngàn năm đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao lại sinh ra loại bệnh này?”

Triển Dực không trả lời, ngồi xồm xuống hỏi Tiểu Hạ, “Nói cụ thể cho anh nghe.”

“Anh chịu giúp em giết ông ta?” Tiểu Hạ cao hứng.

Triển Dực nhẹ nhàng nhắc mi, “Nếu ông ta thật sự là quái vật như lời em nói.”

Tiểu Hạ cao hứng hô lên, Triển Dực ngẩng mặt, Bạch Vũ đang hăng hái nhìn hẳn, trong con ngươi màu tím có thể thấy hẳn đang quan tâm.

“Chuyện gì?”

“Tôi có một việc muốn hỏi.” Bạch Vũ hỏi hẳn.

“Hỏi gì?”

“Quý đồ với huyết tộc, cậu ghét ai hơn?” Bạch Vũ nghiêng đầu, bày ra bộ dáng ngây thơ vô tội.

Triển Dực đứng lên, vươn tay nắm lấy tay Tiểu Hạ, dẫn nó đi, để lại một câu trả lời cho Bạch Vũ, “Như nhau, chỉ là một bên thì đáng để đồng tình, còn một bên thì không mà thôi.”

Bạch Vũ nhìn Triển Dực bước đi, “Sách” một tiếng — Ăn gì mà lưng đẹp quá vậy!

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Quý Tộc

Tiểu Hạ tìm một quán cà phê, chọn một vị trí trong góc, ngồi xuống cùng Triển Dực và Bạch Vũ.

“Em cho hai anh xem cái này.” Tiểu Hạ thần bí mở túi ra, lấy vài lọ thuốc, đặt trước mặt hai người.

Triển Dực cầm cái lọ lên nhìn, khẽ cau mày, đều là thuốc trị chứng trầm cảm, có chút không hiểu nhìn nó, “Em lấy ở đâu?”

“Là thuốc của chị em!” Tiểu Hạ buồn bực, “Mỗi ngày chị em đều gặp ác mộng, ngày nào cũng mất ngủ hết!” Vừa nói vừa mở ví ra, lấy một tấm hình chụp cùng chị gái, “Anh nhìn nè, đây là chị em.”

“Cũng đẹp nhỉ.” Bạch Vũ liếc một cái.

“Còn đây là bộ dáng của chị em bây giờ.” Tiểu Hạ lấy ra một tấm khác, giơ cho hai người nhìn.

Hai người có chút không hiểu, bởi vì người trong tấm hình rất gầy, hơn nữa hai mắt không có thần sắc, mắt nổi gân xanh, hõm sâu vào trong, nhìn thế nào cũng không ra đây là một người chỉ hơn 20 tuổi.

Triển Dực khẽ cau mày, nhìn Tiểu Hạ, “Bị cái gì thế này?”

“Là do anh rể hại!” Tiểu Hạ thần bí nói.

Bạch Vũ liếc nhìn cô gái người không ra người, quý không ra quý trong tấm hình, gật đầu, “Anh rể của em có thù oán gì với chị em hả?”

Tiểu Hạ lắc đầu.

“Vậy chứ yêu thương nhau lắm sao?” Bạch Vũ bĩu môi.

Triển Dực không lên tiếng, ngấn người nhìn tấm hình.

Bạch Vũ nhỏ giọng nhắc nhở hẳn, “Ai, chỉ bằng một câu mắt đỏ của con bé này mà cậu lại tin? Cũng có thể là do nhìn lầm.”

Tiểu Hạ tức giận, “Tất nhiên là không phải! Chị em nói, chị em cảm thấy có người theo dõi mình!”

“Tại sao em lại nghi ngờ anh về mình?” Triển Dực hỏi.

“Anh về của em rất bận rộn, thường xuyên không ngủ ở nhà. Có một lần, chị em đột nhiên dậy lúc nửa đêm, nói có người ở ngoài cửa sổ.” Tiểu Hạ nói tới đây, thanh âm giảm xuống vài phần, “Một tối kia, em thấy anh về đứng trên ban công, nhìn chăm chăm vào phòng.”

Triển Dực cùng Bạch Vũ đều nhắc mi, “Sau đó?”

“Lúc đó em cũng không để ý tới, nhưng sau đó nghe chị em nói... tối hôm đó anh về không ở nhà.”

Trừ lần đó ra, Tiểu Hạ cũng không đưa ra thêm chứng cứ xác thực nào khác. Triển Dực cảm thấy chi bằng gặp người kia thử một lần, cho nên liền hỏi, “Anh về em làm nghề gì?”

“Bác sĩ.” Tiểu Hạ bổ sung thêm, “Khoa phụ sản.”

“Vậy chẳng phải hẳn là người rất tốt sao?” Triển Dực lầm bầm, “Có hơi phiền phức.”

“Sao lại phiền phức?” Bạch Vũ tò mò hỏi.

Triển Dực nhìn hần một cái, nói, “Các khoa khác còn vào được, chứ khoa phụ sản làm sao vô?”

Khóe miệng Bạch Vũ hơi rút, chậm rãi nói, “Cũng không phải là không có cách.”

Triển Dực sửng sốt, sau đó cau mày nhìn Bạch Vũ, hồi lâu mới hỏi, “Đừng nói là bạch huyết tộc đã tiến hóa tới mức độ, muốn sinh con là sinh được luôn nha?”

Bạch Vũ nhìn chăm chăm Triển Dực thật lâu, vươn tay sờ cằm hần, “Thật dễ thương...”

Triển Dực vẫn còn khiếp sợ, vì vậy không kịp đề phòng, vươn tay đẩy hần ra.

Bạch Vũ nhắc nhở, “Đồng nghiệp của cậu, cái tên hồng huyết tộc mặc đồ trắng toát đó, chẳng phải hần cũng là bác sĩ à?”

Triển Dực nghĩ lại, Mục Tát đúng là bác sĩ, nói không chừng có thể giúp bọn họ lên vào trong, tiếp xúc với anh rể của Tiểu Hạ.

Sau khi hỏi thêm một vài thông tin về người đàn ông kia, Bạch Vũ và Triển Dực cùng đứng dậy, trở về trung tâm tìm Mục Tát, nhờ vả giúp một tay.

Ngoài dự đoán của hai người, Mục Tát lại biết người ‘anh rể’ kia.

“Người này không phải bác sĩ Trần sao?” Mục Tát cầm tấm hình tỏ vẻ kinh ngạc, “Trần Vĩ, một bác sĩ rất có tiếng trong ngành phụ sản.”

“Anh biết? Hần là người thế nào?” Triển Dực hỏi.

“Cũng ok, nổi tiếng lắm, nhã nhặn, thương người, mặc dù đỡ đẻ cho huyết tộc có độ khó rất cao, nhưng mà hần rất được các đồng nghiệp công

nhận, cho nên rất nổi tiếng.”

Sau khi nghe câu chuyện do hai người thuật lại, Mục Tát khẽ nhíu mày, chạy đi tìm Phương Húc để lục tài liệu.

“Quý đó tiến hóa hoàn toàn, đúng là có một số năng lực đặc biệt.” Mục Tát một tay cầm ly máu, một tay lật tài liệu cho Triển Dực và Bạch Vũ xem, “Trong đó phân ra làm hai loại là tinh thần và thể chất, loại tinh thần chú trọng ở bên trong, có thể khống chế suy nghĩ của người khác, có thể làm người ta sinh ra ảo giác hoặc khiến cho năm giác quan trở nên rối loạn. Loại thể chất thì đơn giản hơn, nhưng được chia làm hai thức: thức chất chông và thức phân giải, thức chất chông nghĩa là tăng mạnh năng lực vốn có, nói ví dụ như họ có khí lực đặc biệt lớn, tay dài hơn người bình thường, vân vân... Mà thức phân giải cũng giống như thân thể được hóa giải, không có ngũ giác, biết giả chết, biến hình, vân vân... rất nhiều loại hình. Dựa theo virus BN không ngừng tiến hóa, cùng với giai đoạn tiến hóa khác nhau của người bệnh, chứng bệnh sẽ trở nên vô cùng đa dạng, rất khó thống kê.”

“Nếu quả thật là hãn đang giở trò quỷ, vậy hẳn là loại tinh thần rồi, loại này hình như rất khó tra.” Mục Tát lục soát một lần, “Sắp tới có một hội nghị y học, tôi nghĩ hẳn sẽ tham gia, hay là tôi dẫn hai người theo?” Mục Tát nghiêm nghị nhìn hai người, “Nhưng mà hai người phải xem sách y học trước, phòng hờ để khỏi lộ.”

Triển Dực với Bạch Vũ cảm thấy có thể chấp nhận, hai người liền về nhà chờ động tĩnh.

Ba ngày sau mới mở hội nghị, nhiệm vụ đọc sách thì giao cho Bạch Vũ, Triển Dực không có nhận mệnh đi bắt quỷ đỏ, vô cùng rảnh rỗi cho nên leo lên giường đi ngủ.

Bạch Vũ đang cầm một cuốn tạp chí y học, đi một vòng rồi lại một vòng tới trước cửa phòng Triển Dực, người kia một ngày 24 tiếng, ngoại

trừ ăn cơm thì đi ngủ, hơn nữa cái tướng vô cùng hấp dẫn, chẳng lẽ hắc kiếp thích ngủ?

Trước giờ cơm tối, Triển Dực rất cuộc tỉnh ngủ, mở mắt ra, liền nhìn thấy cái đầu trắng nhách kể bên mình, cau mày liếc một cái, Bạch Vũ một tay nâng cằm thường thức dáng vẻ khi ngủ của mình, cũng chẳng biết hấn vào từ lúc nào.

Triển Dực ngồi dậy, mặc kệ chiếc áo sơmi đã tháo vài nút càng ngày càng trễ xuống, vươn tay cầm đồng hồ báo thức lên nhìn, các khớp xương phối hợp với cử động này, làm cho cổ áo càng mở rộng, lộ ra một mảng da trắng như tuyết, Bạch Vũ càng thêm tươi cười hơn hở.

“Điện thoại của cậu kêu này giờ.” Bạch Vũ lên tiếng nhắc nhở cái người chuẩn bị nằm xuống ngủ tiếp.

Triển Dực cầm di động lên, nghĩ không thể nào, hấn không có nghe thấy tiếng chuông di động kêu, hy vọng đừng làm nhiệm vụ chậm trễ.

“Không phải điện thoại di động.”

Lúc Triển Dực phát hiện không có cuộc gọi tới, Bạch Vũ liền chỉ chiếc điện thoại cũ kỹ trong phòng khách, “Cái đó kêu á.”

Triển Dực nhú mày, giơ tay lên, cổ tay xinh đẹp thu hút lực chú ý của Bạch Vũ, ngón tay nhẹ nhàng chỉ về phòng khách, ý bảo — Đi mở tin nhắn đi.

Bạch Vũ chạy ra ngoài mở tin nhắn thoại.

Triển Dực xuống giường, đang cài nút lại, liền nghe thanh âm của Bạch Vũ truyền ra từ điện thoại, “Hế lô, tôi là Bạch Vũ, Dực Dực bây giờ không có nhà, có chuyện gì xin nhắn lại sau tiếng Bíp, tôi sẽ nói cho hấn sau.... Bíp!”

Triển Dực cau mày nhìn Bạch Vũ.

Bạch Vũ ôm cuốn từ điển y học thật dày ngẩng mặt nhìn trần nhà, dáng vẻ hờn hở thường thức kiệt tác của mình.

Đầu dây bên kia không nói gì, mà là trầm mặc một lúc lâu, sau đó có một giọng nam nghiêm túc truyền tới, “Bạch Vũ là ai?”

Động tác tay của Triển Dực hơi dừng lại, khoảng 3 giây sau, tiếp tục cài nút áo.

Bạch Vũ sờ cằm, trong giọng nói của người kia hình như có chút không vui.

“Sinh nhật của bà nội sao lại không về? Bà rất buồn.” Thanh âm tiếp tục truyền tới, “Nhớ gọi lại.”

Triển Dực cài nút áo xong, liền vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

“Còn nữa á.” Bạch Vũ nhắc nhở, nhưng Triển Dực lại “Rầm” một tiếng, đóng cửa lại.

Trong điện thoại tiếp tục truyền ra thanh âm, “Dực, em nói chuyện kia phải tính thế nào? Phải trả lời chắc chắn cho anh biết.”

“Gọi lại cho anh.”

“Em đi đâu vậy?”

“Cái thứ động vật cấp thấp kia đâu cần em phải liều mạng đi bắt chứ?!”

“Dực!”

...

Bạch Vũ gãi cằm, cùng là đàn ông với nhau nhưng người kia sao nói nhiều quá vậy!

Triển Dực vệ sinh cá nhân xong, bước ra, mở tủ lấy một bộ âu phục màu đen, hỏi Bạch Vũ, “Đói chưa?”

Bạch Vũ gật đầu, “Đói rồi.”

“Tôi dẫn anh đi ăn cơm.” Triển Dực mặc âu phục vào, động tác kéo lại cổ áo làm cho Bạch Vũ mím môi lại — Đẹp quá!

“Thay đồ đi.” Triển Dực nói một câu, Bạch Vũ dùng tốc độ ánh sáng chạy đi thay quần áo, hai người cùng nhau ra ngoài, mới vừa đóng cửa lại, chuông điện thoại lại vang lên. Bạch Vũ phát hiện ra Triển Dực đối với chiếc điện thoại đó có bài xích, khi tiếng chuông reo lên cũng rất nhạy cảm, có bí mật!

Lên xe, Bạch Vũ cũng không hỏi cái người đàn ông dài dòng kia là ai, mà là thương thức chiếc xe của Triển Dực. Đây là chiếc xe thứ hai của Triển Dực, chiếc xe lần này có vỏ ngoài màu trắng, có thể kiểm soát áp suất, vô cùng đẹp. Bên trong bọc da nhân tạo đen trắng đan xen, đường nét cũng rất đẹp mắt, vô cùng khí phái. Bạch Vũ nhìn hồi lâu, quay mặt sang nhìn Triển Dực đang đeo kính, bắt đầu quan sát từ trên xuống dưới. Mặc dù người này chỉ mặc quần áo có màu đen, nhưng rất để ý tới cách ăn mặc, nhìn tới chiếc đồng hồ đeo tay, dây đeo làm bằng da, tóm lại, tất cả những thứ Triển Dực mặc trên người, đều rất thanh lịch.

Bạch Vũ đột nhiên phát hiện ra, Triển Dực hình như rất có tiền, hơn nữa ngoại trừ thời gian bắt quỷ đỏ, những lúc còn lại đều rất lười biếng, giống như một thiếu gia được nuông chiều.

Ánh mắt của Bạch Vũ lại đặt lên bàn tay của Triển Dực, ngón tay thon dài, không giống bàn tay của một con người.

Triển Dực dừng xe trước một nhà hàng xa hoa.

Hai người xuống xe, người giữ xe ân cần giữ tay lái, giúp hai người dắt xe vào bãi, Triển Dực hình như là khách quen ở đây.

Tìm một chỗ an tĩnh ngồi xuống, Bạch Vũ nhìn thực đơn, hỏi Triển Dực, “Cậu giàu lắm hả?”

Triển Dực ngược lại hơi sừng sốt, thuận miệng đáp, “Cứ xem là vậy đi.”

Bạch Vũ hơi bất ngờ, “Tiền lương nhiều lắm hả?”

Triển Dực lật thực đơn, “Thấp lắm.”

Bạch Vũ nâng cằm, “Nhìn bà ngoại rất có khí phái quý tộc, nhờ di sản gia tộc hả?”

Triển Dực chọn món, hời hợt trả lời, “Mẹ tôi để lại rất nhiều tư sản cho tôi.”

Lông mày Bạch Vũ khê động, đây là lần đầu tiên Triển Dực nhắc tới mẹ mình trước mặt hẳn.

“Vậy tại sao cậu lại làm cảnh sát?” Bạch Vũ híp mắt cười hỏi, “Lý tưởng hay là muốn bảo vệ công lý?”

“Con người luôn phải tìm một vài chuyện để làm, nếu không thì sẽ rất nhàm chán.” Triển Dực thờ ơ nói.

“Vậy sao cậu lại giúp con bé kia, còn nhận tiền của nó nữa?” Bạch Vũ nghĩ không ra.

Triển Dực không trả lời, cầm ly rượu lên uống, ngẩn người.

Lúc này, có một phục vụ tới bàn bọn họ, nói nhỏ vào tai Triển Dực, Triển Dực gật đầu một cái, ý bảo đã biết.

“Tôi vào phòng vệ sinh rửa tay, đồ ăn ra thì anh ăn trước đi.” Triển Dực đứng lên rời khỏi, Bạch Vũ hiểu ra, Triển Dực cố ý chọn chỗ này, là vì có chuyện muốn làm. Tầm mắt dõi theo Triển Dực lên lầu hai, cho đến khi thân ảnh khuất ngay khúc cua... Lầu một có phòng vệ sinh sao không đi, chui lên lầu hai làm gì?

Đặt ly rượu xuống, chắp hai tay ra sau, bước tới cầu thang. Bởi vì dáng dấp rất dễ bị để ý, cho nên mới lên một nửa đã có người phát hiện, hai người mặc áo đen chạy tới ngăn hãm lại, ý bảo — Lầu hai không được lên.

Bạch Vũ quan sát hai người, biết đây là hồng huyết tộc, tóc hình như đã được nhuộm đen, mắt đeo kính áp tròng màu đen, nhìn rất quái dị, không biết chủ nhà hàng này là ai, sở thích có chút kì lạ.

Dĩ nhiên, hai người này không thể ngăn được Bạch Vũ. Cặp mắt vừa nhìn vào mắt Bạch Vũ, khí thế của hai hồng huyết tộc liền biến mất, trong đầu trở nên trống rỗng.

Bạch Vũ hỏi, “Triển Dực ở trên đó?”

“Dạ... Tam thiếu gia ở phòng ăn riêng.” Một bảo vệ trả lời.

“Tam thiếu gia?” Bạch Vũ bất ngờ, có tam thiếu gia tất nhiên sẽ có đại thiếu gia và nhị thiếu gia, Triển Dực không phải con một? Cũng đúng thôi, gia tộc của hắc huyết bình thường rất lớn, đặc biệt là hắc huyết ưu tú, anh chị em hẳn là rất nhiều, Dực là hắc kiếp, vậy anh chị em của hẳn, hẳn là hắc huyết tộc hết đi?

Lòng hiếu kỳ nổi lên, Bạch Vũ lập tức chạy lên lầu hai, hướng về phòng ăn riêng duy nhất của tầng.

Cửa phòng khép hờ, Bạch Vũ tới chỗ gần đó, liền nghe thấy giọng nói quen thuộc, “Đây là câu trả lời của em?”

Bạch Vũ hơi sững sốt — Giọng nói này không phải của người dài dòng hồi nãy sao? Cho nên càng thêm tò mò, nhìn vào khe cửa.

Hắn vốn muốn nhìn xem người đang nói chuyện là ai, thế nhưng lại bị Triển Dực ngồi bên ghế sofa hấp dẫn tầm mắt.

Triển Dực ngồi trên một chiếc ghế sofa màu trắng, bắt chéo chân, một tay đặt lên tay vịn, ngón tay theo thói quen đặt bên cằm, tay khác tùy ý đặt lên tay vịn còn lại, bối cảnh ấm áp của giấy dán tường xung quanh làm cảnh này như một bức tranh, dĩ nhiên, còn đẹp hơn tranh vẽ.

Bạch Vũ đứng ngoài cửa thường thức, hoàn toàn quên mất ý niệm ban đầu.

Trên mặt Triển Dực vẫn là biểu cảm vạn năm không thay đổi, trong đôi mắt có thể thấy sự chán ghét mơ hồ, cho thấy... hắn không thích người trong phòng.

“Tốt xấu gì em cũng có một nửa dòng máu của huyết tộc, có phải nên chia sẻ một chút không?” Thanh âm kia lần nữa vang lên, Bạch Vũ rốt cuộc cũng dời tầm mắt, nhìn về phía đối diện, phát hiện bên kia không chỉ có một người.

Người đối diện đang dùng cơm, bên cạnh còn hai người khác, tuổi đã lớn, cúi đầu không nói lời nào, sắc mặt xem ra rất nặng nề. Mà người ngồi đối diện với Triển Dực xem ra khoảng chừng 30 tuổi.

Bạch Vũ nhắc mi, dáng dấp người này không tệ, đôi mắt sắc bén đã che đi vài phần nhã nhặn trên khuôn mặt, người này vô cùng uy nghiêm, trong mắt mang theo thù địch, vừa nhìn liền biết người này có địa vị không

thấp. Bên ngực trái có cài một cây thánh giá nhỏ màu đỏ, cho biết thân phận của hắn.

Bạch Vũ buồn cười — Quý tộc thuộc hắc huyết!

“Tam thiếu gia, hay là cậu suy nghĩ một chút đi?” Lúc này, có một ông này giờ vẫn không nói gì, lên tiếng, “Hai người dù sao cũng là anh em.”

Bạch Vũ hơi kinh ngạc, cái tên hắc huyết kia là anh của Triển Dực á? Sau đó liền âm thầm lắc đầu, Triển Dực hẳn là giống mẹ nhiều hơn, không giống người này, đồng thời hắn cũng xác định — Mẹ của Triển Dực nhất định là một đại mỹ nữ!

Triển Dực đứng lên, “Tôi đã nói hết lời, anh đừng gọi cho tôi nữa.”

Nói xong, muốn rời đi.

Lúc này, người kia mở miệng hỏi, “Em đang ở với ai đó?”

Triển Dực không thèm để ý, cước bộ cũng không dừng.

“Cái người tên Bạch Vũ kia là người hay huyết tộc?”

“Không liên quan tới anh.” Triển Dực đã ra tới cửa.

“Thật sự rất khó tin khi nghe thấy em sống cùng với người khác, thân thiết lắm à?”

Triển Dực mở cửa ra, hơi sửng sốt, vì Bạch Vũ đang khoanh tay dựa vào cửa nhìn vào trong, một chút che giấu cảm xúc cũng không có.

Triển Dực cau mày.

Khóe miệng Bạch Vũ hơi cong, con người màu tím có chút tà ý, làm cho người ta không thể đoán được hắn đang suy tính điều gì.

Anh của Triển Dực nhìn thấy Bạch Vũ, lập tức kinh ngạc, đối với một hắc huyết tộc mà nói, một người từ đầu cho tới chân đều trắng toát là vô cùng chói mắt.

Triển Dực không nói gì, đút hai tay vào túi, xuống lầu.

Bạch Vũ đứng trước cửa nhìn ba hắc huyết tộc đang sững sờ nhìn mình, nhẹ nhàng vẫy tay, coi như lời say goodbye.

“Dực!”

Chờ Triển Dực cùng Bạch Vũ bước ra khúc cua của cầu thang, người kia liền đuổi theo chạy tới, nhìn từ dưới lên, thân hình người này rất cao, còn có cảm giác áp bách.

“Hắn là ai?” Đối phương tựa hồ rất để ý tới vấn đề này, nhìn chăm chăm Bạch Vũ.

Triển Dực nhìn Bạch Vũ, “Hỏi anh kìa.”

Bạch Vũ chớp mắt vài cái, vươn tay giữ eo Triển Dực, đây là chuyện hắn thích làm nhất, eo của Triển Dực rất mềm, ôm đã lắm. Bạch Vũ cười, ngẩng mặt lên, lộ ra hai chiếc răng nanh, nói, “Hắn là hớ nì của tôi!”

Triển Dực không thèm giải thích, trực tiếp xuống lầu.

Bạch Vũ nhìn người đứng phía trên đang mang vẻ mặt quái dị, hỏi, “Xưng hô thế nào?”

Sắc mặt đối phương hơi trầm xuống, “Tôi họ Dracula, Eide • Dracula (*).”

Bạch Vũ suy nghĩ, “Dracula a... Một trong ba gia tộc đứng đầu, khó trách lại đeo hình thánh giá. Ân, xem ra Triển Dực theo họ mẹ, Dực Dực vừa là con lai vừa có hai dòng máu, hèn chi đẹp dữ thần.”

“Anh là huyết tộc?” Eide có chút nghi ngờ nhìn chăm chăm Bạch Vũ, hăn lớn hơn Khải nhiều lắm, Khải biết, đương nhiên hăn cũng biết, hơn nữa còn biết nhiều hơn Khải, chẳng qua là... hăn không dám tin.

Bạch Vũ thấy hăn kinh ngạc, híp mắt cười, con người màu tím nháy mắt chuyển sang đỏ.

Eide hiển nhiên vô cùng giật mình, “Anh là...”

Cặp mắt của Bạch Vũ liền khôi phục màu bình thường chỉ trong chớp mắt, nhún vai nói, “Ai, mặc dù là anh em nhưng Dực Dực dễ thương hơn nhiều, đừng quấy rầy chúng tôi ăn tối.” Nói xong, xoay người xuống lầu.

Bước tới trước mặt Triển Dực, hăn kéo ghế ra ngồi xuống, tạo một cái dáng chuẩn, kéo kéo cà vạt đen, mở miệng nói, “Thật ra khẩu vị của chúng ta rất giống nhau, cậu ghét người kia, tôi cũng ghét nữa.”

Khóe miệng Triển Dực khẽ nhếch, cầm ly rượu lên chạm vào ly của Bạch Vũ, một tiếng kêu thanh thúy vang lên, vô cùng dễ nghe.

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Ba Anh Em

Không biết hai người sẽ ăn tối trong bao lâu, nhưng chắc chắn sẽ uống nhiều rượu, say rượu không được lái xe, hai người quyết định đi bộ, hai chiếc xe có thể tự động chạy về nhà, không cần lo lắng.

Bạch Vũ hôm nay được uống một loại rượu mà trước đây hẳn chưa bao giờ được uống, một loại rượu được tạo thành từ hơn một trăm vị khác nhau. Loại này mới được chế ra, vị trái cây, rất mạnh. Mấu chốt chính là có rất nhiều màu, mùi vị cũng khác biệt rất lớn, kích thích thần kinh của người uống. Bạch Vũ chọn một ly màu tím giống như màu mắt của mình, chọn cho Triển Dực một ly màu băng lam.

Uống một hớp, phát hiện ra, màu tím rất ngon ngoài dự tính, mà màu xanh uống vào thì lạnh như băng, cũng làm người ta vô cùng bất ngờ.

Bạch Vũ có sáng kiến hòa chung hai loại rượu, phát hiện ra nó không dung hòa, màu tím cùng màu xanh dây dưa với nhau tạo thành từng đường cong đẹp mắt, nhìn có chút mộng ảo. Uống thử một hớp, một nửa êm dịu, một nửa cay nồng, hình dung thế nào mới đúng nhỉ? Tao nhã nhưng lại mang chút kích thích, Bạch Vũ cảm thấy vị này rất hợp với Triển Dực đang ngồi dưới ánh đèn ảm đạm, vẻ mặt vừa lãnh khốc lại không thể che giấu nét xinh đẹp trời ban, cùng với khóe mắt mang nét u buồn.

Mang chút cảm dục, tràn ngập mê hoặc.

Bạch Vũ hình như đã uống quá nhiều, trên đường về, Bạch Vũ cởi vạt nút áo, xắn tay áo lên, nhìn hẳn giống như một tên thanh niên ăn mặc cầu

thả, hần bước đi trên vỉa hè vắng người. Mở rộng hai tay, lão đảo lắc lư, híp mắt lại, hưởng thụ gió trời mát mẻ.

Đi được một đoạn, Bạch Vũ xoay đầu lại, nhìn Triển Dực đang đút hai tay vào túi bước đi ở phía sau, áo quần chỉnh tề, lúc này Triển Dực cũng uống rất nhiều, nhưng tử lượng của hần rất tốt, một chút cũng không nhìn ra hần đã uống nhiều rượu, thậm chí chưa hề say. Bạch Vũ xoay hần người lại, một tay cầm áo khoác ngoài, một tay đút vào túi, bước lùi, cho người ta thấy năng lực thăng bằng kinh người của mình. Hần nhìn dáng vẻ của Triển Dực, lúc bước đi lộ ra vài phần quý tộc, mặc dù lạnh lùng như vô cùng bình thản.

Triển Dực ngẩng đầu lên, thấy Bạch Vũ đang nhìn mình, cũng mặc kệ hần, tới khúc cua Triển Dực dừng lại, chỉ chỉ thang máy trong không trung cách đó không xa.

Bạch Vũ xoay đầu nhìn, về nhà phải đi đường hầm dưới lòng đất chứ, sao lại đổi hướng?

“Đi đâu vậy?”

“Tới bờ biển một lát.” Triển Dực bước đi, xoay đầu nhìn Bạch Vũ, “Anh không muốn đi thì về nhà trước đi.”

“Đi chứ.” Bạch Vũ chạy tới, đứng song song cùng Triển Dực, theo thang máy chậm rãi di chuyển, càng ngày càng cao, lên trên cả những tòa nhà. Bạch Vũ giữ tay vịn nhìn phong cảnh bên ngoài, ban đêm yên tĩnh không một bóng người, cảnh đêm phồn hoa, ánh đèn sáng soi tinh tú, cảnh này vào một ngàn năm trước tuyệt đối không hề có, Bạch Vũ rất thích xem cảnh đêm, thậm chí có thể đứng bên cửa sổ ngắm suốt một buổi tối. Cảnh tượng xa lạ lại chói mắt này, là một cảm giác rất tuyệt vời, như thể nhắc nhở hần thời gian đã trôi qua một ngàn năm, rất xa vời. Loại cảm giác này, giống như ánh đèn phía xa kia, trải qua một ngàn năm, hạnh phúc hay đau

khô, cuối cùng cũng chỉ là một ngọn đèn, chỉ có nó là vĩnh hằng, có thể thường thức nhưng không bao giờ chạm được.

Thang máy chạy mấy vòng cuối cùng tiến vào một khoang máy, đây là lần đầu tiên Bạch Vũ được đi, tốc độ rất nhanh, Bạch Vũ có chút hưng phấn. Rất nhanh, hai người có thể nhìn thấy bãi biển hiện ra trước mặt rất rõ ràng, một mảng tối om, rộng đến vô tận, bờ bên kia lập lòe ánh lửa, ở chỗ này có thể thấy biển rất rộng, rất lớn, rất bao la.

Bạch Vũ tò mò hỏi Triển Dực, “Không phải ngồi bên bờ cát sao?”

“Tôi thích đứng nhìn ở trên tháp đèn hơn.” Triển Dực nhấn mấy nút, hai người dừng lại trước tháp đèn.

Bạch Vũ bước ra, phát hiện hai người đã ra giữa biển, tháp đèn cao chọc trời không một bóng người, bốn phía là cấu trúc tường mặt lồi, làm cho hẳn không khỏi nhớ về chuyện xưa.

Triển Dực nhảy lên tường đá, đứng bên bờ có hơi nguy hiểm, bắt đầu nhìn phía về xa xăm.

Bạch Vũ đứng bên thành tường ngược mặt nhìn Triển Dực, phát hiện ra, người này suốt 24 tiếng đều giữ trạng thái không vui, trời sinh trầm tĩnh à? Nhưng mỗi lần đi gặp bà ngoại, Triển Dực vẫn tương đối bình thường, thay vì nói hẳn lãnh khốc hay tinh táo, chỉ bằng nói hẳn đã trưởng thành quá mức.

“Dực Dực.” Bạch Vũ gọi, chỉ về phía lấm tẩm đèn, “Bên kia là chỗ nào?”

“Ân.” Triển Dực gật đầu, tỏ vẻ nghe thấy, “Một ngôi làng.”

Bạch Vũ sờ mũi, “Cậu đang nghĩ gì vậy?”

Triển Dực nhảy xuống, nhìn Bạch Vũ, “Sao anh lại biết về gia tộc Dracula?”

Bạch Vũ chớp mắt, “Quý hút máu chỉ có mấy gia tộc là quý tộc thôi, trí nhớ của tôi không tệ lắm.”

“Anh có biết bí mật của gia tộc này không?”

Bạch Vũ cong khóe miệng, “Là một gia tộc thì tất nhiên sẽ có bí mật, nhưng tôi đứng ở vị trí rất cao, không thể nhìn thấy bí mật của bọn họ, ngược lại tôi còn bị người ta tìm kiếm bí mật.”

Triển Dực thấy hần bắt đầu đặc ý, cũng không hỏi nữa, “Về thôi.”

Bạch Vũ thấy Triển Dực xoay người đi, cũng bước theo, “Anh cậu làm nghề gì vậy?”

“Người đứng đầu gia tộc hiện tại.” Triển Dực bước vào khoang máy, trực tiếp chỉnh địa điểm tới trung tâm.

“Vậy gia tộc Dracula bây giờ đang làm gì thế?” Bạch Vũ hỏi tiếp.

“Đại khái là về phương diện chế thuốc.”

“Gia đình cậu có mẫu thuẫn nội bộ hả?” Bạch Vũ bắt đầu nhiều chuyện, “Cậu là người có hai dòng máu nên bọn họ ăn hiếp cậu?”

“Không hợp nhau thôi.” Triển Dực bình tĩnh trả lời, “Có vài người rõ ràng không thể hợp nhau nhưng cứ bị huyết thống ràng buộc, chỉ vậy thôi.”

Bạch Vũ gật đầu — Đơn giản mà rõ ràng, quả nhiên đủ lãnh đạm.

Rất nhanh, hai người đã đến trung tâm, trong tòa nhà lớn chỉ còn lại nhóm người trực đêm và bảo vệ, Triển Dực lên lầu, trực tiếp tới phòng làm việc.

Mục Tát đang ôm một đồng hồ ăn nhẹ, nằm dài trên ghế sofa, bọc chăn xem phim kinh dị, thấy Triển Dực tới, có chút kinh ngạc, “Trễ rồi sao còn chưa ngủ? Lạ nha, có nhiệm vụ hả?”

“Cần tra chút tài liệu.” Triển Dực bước tới trước máy tính của Phương Húc, mở máy lên, bắt đầu tìm tài liệu, rất nhanh tìm được một vài văn kiện, sau khi xem xong, lông mày nhíu lại.

Bạch Vũ bước tới xem, phát hiện Triển Dực đang xem tài liệu về máu nhân tạo, còn rất nghiêm túc.

Bạch Vũ nhớ tới, hẳn đã từng đọc được trong báo, thứ kinh doanh mạnh nhất thế giới không gì khác chính là sản xuất máu nhân tạo, hình như có vài công ty độc quyền, trong đó có nhắc tới gia tộc Dracula. Máu nhân tạo liên quan tới sự tồn tại của huyết tộc, cũng liên quan tới việc huyết tộc và loài người có thể sống hòa bình cùng nhau hay không, phải biết rằng, một khi máu nhân tạo có vấn đề, con người từ bạn bè sẽ lập tức biến thành thức ăn của huyết tộc, tựa như thế kỷ trước, vô cùng hỗn loạn.

“Có liên quan tới việc anh cậu tìm cậu à?” Bạch Vũ tò mò.

“Cái tên Eide kia lại tìm cậu nữa hả?” Mục Tát đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt, nói, “Một tên giữ em siêu cấp biến thái.”

Bạch Vũ xoay đầu lại, “Giữ em?”

Mục Tát hít một hơi, đôi mắt đỏ lên, nhiều chuyện với Bạch Vũ, “Hai người anh của Dực Dực biến thái lắm nha, anh hai tên là Eide, oa, ai cũng không chịu nổi tính tình của hắn, bá đạo muốn chết luôn. Anh ba thì rất nổi tiếng...” Vừa nói vừa cầm một cuốn tạp chí lên, lật lật vài tờ, chỉ một người trong đó cho Bạch Vũ, “Đây nè, đại minh tinh đó.”

Bạch Vũ liếc mắt nhìn, là một tên hắc huyết tộc vô cùng đẹp trai, trong tạp chí phỏng chừng là chụp theo dạng Stills shoot (1), mặc dù hẳn

không hiểu lắm đó là khái niệm gì, nhưng người kia ăn mặc rất mát mẻ, chỉ cần tạo mẫu sexy là được.

(1) Stills là một dạng thuật ngữ của nhiếp ảnh, thường chụp cho quảng cáo hay tạp chí nhưng chỉ lấy phần mặt. [theo Baike]

“Hai người kia không giống Dực Dực, Dực Dực đẹp hơn.” Bạch Vũ lật tạp chí, vừa lúc có giới thiệu về anh ba của Triển Dực, tên là Ryan • Dracula, hình như là một ngôi sao rất nổi tiếng, fan rất nhiều, trong tạp chí có tuyên truyền về buổi hòa nhạc của hắn.

“Buổi hòa nhạc...” Bạch Vũ tò mò, “Bộ hắn hát hay lắm hả?”

Mục Tát vừa định gật đầu, Triển Dực đã xem xong tài liệu, chen vào trả lời, “So với giọng hát của anh thì giọng hắn như vẹt đực.”

Mục Tát phồng má — Á?!

Bạch Vũ cong khóe miệng, hiển nhiên tâm trạng vô cùng tốt.

Triển Dực mặt không đổi sắc, “Tôi chỉ nói sự thật thôi.”

“Anh hai thì bá đạo, còn anh ba?” Bạch Vũ tò mò hỏi Mục Tát.

“Anh ba thì hết thuốc chữa rồi, dạng tự yêu mình á.” Mục Tát chắc chắn hai tiếng, “Gia tộc Dracula, ai cũng bị bệnh thần kinh hết.”

Bạch Vũ nhắc mi, “Quý tộc của huyết tộc không phải đều như thế sao?”

“Chuẩn quá anh ơi!” Mục Tát cầm ly máu lên muốn cụng ly với Bạch Vũ.

Triển Dực thấy không còn sớm, ngoắc ngoắc Bạch Vũ, “Về thôi.”

...

Vừa về tới trước cửa nhà, Triển Dực liền nhíu mày. Trước nhà có một chiếc xe khổng lồ đang đậu, vỏ ngoài màu vàng hết sức khoa trương. Bạch Vũ rất thích xem tạp chí liên quan tới xe, cái này tên là dã thú hoàng kim, hẳn đã từng thấy trên tạp chí, nghe nói có thể đi lại trong khách sạn sang trọng, rất đắt.

Triển Dực bước qua đầu xe, đèn xe liền mở lên, ánh đèn sáng chói chiếu lên người Triển Dực.

Bạch Vũ ở phía sau nhìn làn da cơ hồ trắng như tuyết của Triển Dực bị ánh đèn bao phủ, chỉ có thể nhìn thấy ngũ quan xinh xắn, giống như một bức tượng, rất đẹp.

Cửa xe mở ra, thanh âm kim loại ma sát vang lên.

“Ui, Dực.”

Một thanh âm lười biếng truyền tới.

Bạch Vũ xoay mặt nhìn, chỉ thấy có một người đứng trước cửa xe, trang phục của người nọ đã thuộc về phạm trù Bạch Vũ không thể hiểu nổi, nhưng mà đôi giày với ống quần có chút nữ tính. người nọ một tay giữ nắm cửa, tạo ra một tư thế khó khăn, có thể nhận ra giới tính là nam.

Hắn nhẹ nhàng vươn tay chặn Triển Dực lại... Tay dài mà chân cũng dài, vóc người coi như không tệ.

Kính đen cực lớn che đi một nửa khuôn mặt, chiếc mũi cao cùng với khóe miệng hơi cong, một cảm giác ưu việt hiện ra trên mặt.

Bạch Vũ vừa nhìn liền nhận ra, là vị ngôi sao, anh ba của Triển Dực, lúc này vừa thấy trong tạp chí.

Chỉ tiếc, người nọ bày ra một tư thế khó khăn chào hỏi với Triển Dực, Triển Dực thì không thèm nhìn, đi thẳng vào tòa nhà.

Đèn xe rớt cuộc cũng tắt, Ryan bước lên cầu thang, “Anh tới đưa cho em vé xem hòa nhạc, nghe nói em vừa làm anh hai mất mặt trước mấy ông bác, có đúng không nhỉ?”

Triển Dực đứng trước thang máy, cầm điện thoại nhìn tài liệu ngày mai phải giải quyết do Khải mới gửi tới, vẫn như cũ không để người kia vào mắt.

Ryan định nói gì đó, đột nhiên có một thân ảnh màu trắng vọt tới trước mặt hắn.

Ryan hơi sửng sốt.

Vốn là, dáng người của ba anh em đều thuộc vào dạng cao gầy, nhưng Bạch Vũ lại cao hơn, Ryan vốn chỉ liếc mắt nhìn một cái, nhưng Bạch Vũ lại trắng tới chói mắt, cùng với vẻ đẹp không ai sánh bằng, làm cho hắn không khỏi kinh hãi.

Rất rõ ràng, Bạch Vũ ở chung với Triển Dực, điều này làm Ryan hơi tò mò, quan sát Bạch Vũ từ trên xuống dưới, sau đó lên tiếng hỏi Triển Dực, “Em cuối cùng cũng tìm được bạn trai rồi hả?”

Triển Dực bước vào thang máy, Ryan chặn cửa lại, “Sao lại không để ý tới anh?”

Lúc này, có vài bảo vệ bước tới, nghĩ Triển Dực gặp phải chuyện phiền phức, nhưng khi nhìn thấy Ryan, bọn họ liền do dự.

Ryan vô cùng đặc ý nhìn Triển Dực đang nhíu mày, rút ra hai tấm vé, “Tới xem mị lực của anh một chút, thế nào?”

Triển Dực rớt cuộc ngẩng mặt lên nhìn hần, sau đó nghiêm trang hỏi lại, “Anh thì có mị lực gì? Nhìn anh chi bằng tự soi gương còn thú vị hơn.”

Sắc mặt Ryan lập tức đổi màu.

Bạch Vũ cùng hai bảo vệ đều gật đầu — So về xinh đẹp, đúng là Triển Dực cũng thuộc hàng ưu tú, chẳng qua không có ăn mặc như Ryan mà thôi.

“Không giống, em cùng lắm chỉ trẻ hơn anh thôi.” Ryan rất tự tin, dựa vào cửa thang máy, mỉm cười, “Chúng ta đang nói mị lực nha.”

Triển Dực cười nhạt, vươn tay ra sau cổ Bạch Vũ, đè đầu hần xuống, để Bạch Vũ cùng Ryan đối mặt nhau, mở miệng, “Đứng chung với hần, anh chỉ giống một cái cây khô héo mà thôi.”

Ryan câm miệng nửa ngày không nói được lời nào.

Bạch Vũ ngoại trừ rất vui thì cũng chỉ có rất vui, hôm nay là ngày gì vậy, sao đẹp quá vậy, hơn nữa hần còn vui mừng phát hiện ra một chuyện, Dực Dực rất độc mồm độc miệng!

“Chọc tức anh bộ vui lắm à?” Sắc mặt Ryan trầm xuống, nhìn chằm chằm Triển Dực, “Đồ con hoang.”

Mặt Triển Dực không hề đổi sắc, giọng nói cũng không thay đổi, “Anh thì ngu xuẩn, rất vẻ vang, cửa ra bên phải.”

“Sao lại phải đi đường bên phải?” Bạch Vũ cùng Ryan đồng thanh.

Triển Dực giơ hai ngón tay, “Đường của 2B (2).”

(2) 2B là bút chì 2B á, cũng chỉ độ cứng, ta cũng không biết tại sao bên Trung lại đổi sang ý mắng chửi người khác. Đại khái là Dực Dực chửi Ryan ngu [=)). Sorry ta dùng từ hơi thô nhưng mà dùng ngốc thì nó không phải câu chửi rồi :3

Khóe mắt với khóe miệng của Ryan đều nhú lại, Bạch Vũ vỗ tay cười ha hả.

“Em...” Ryan còn chưa dứt lời, Triển Dực đã nhấn nút đóng cửa lại.

Ryan không thể làm gì khác đành buông cửa ra, lùi lại một bước.

Nhìn cửa thang máy từ từ đóng lại, Triển Dực và Bạch Vũ cùng biến mất sau cánh cửa, Ryan vươn chân đá văng thùng rác bên cạnh, thùng rác bay lên cao đập phải vách tường rơi xuống, tanh bành.

Ryan vừa đi vừa kéo cà vạt, vô cùng tức giận.

Vừa ra ngoài, có mấy người bị chiếc xe của hắn hấp dẫn đứng lại xem, người có mà huyết tộc cũng có.

“Ryan!” Có mấy người hét lên chói tai.

Ryan không thèm liếc nhìn, mắng một câu, “Cút ngay, dám chó!”

“A!” Mấy huyết tộc cùng loài người cao hứng nhảy tưng tưng.

Bảo vệ hai mặt nhìn nhau — Bị chửi mà cũng vui vậy sao?

“Cô bé.” Một bác bảo vệ tới hỏi một cô gái đang sắp sửa muốn chết ngất, “Hắn vừa mới chửi cô nha.”

“Mắc mớ gì tới chú, biến giùm cái, Ryan có giết tôi, tôi cũng chịu nữa!”

“Đúng thế đúng thế!” Một đám người cùng phụ họa.

Mấy bảo vệ cả kinh lui về sau, đây là cái suy nghĩ gì a? Đám con nít con nôi này, một chút lễ phép với người lớn cũng không có? Bọn họ nhớ lại lời Triển Dực lúc nãy nói về Ryan, không khỏi nhin cười.

Ryan bước vào xe, giận hừng hực ngồi xuống, cầm lấy ly rượu do trợ lý xinh đẹp đưa cho, uống một hớp, giơ tay lên đập nát chiếc ly, “Cái thằng con hoang kia dám chọc giận tôi! Cái đồ không biết xấu hổ, nếu anh hai không thiên vị nó, tôi đã sớm chinh nó rồi!”

Bạn đang

Trợ lý nhờ người máy dọn dẹp đồng thủy tinh nát dưới đất, nói, “Muốn chinh hẳn cũng không khó.”

Ryan ngẩng đầu lên, nhìn người trợ lý hồng huyết tộc xinh đẹp, nâng cằm hỏi, “Cô mới tới? Tên gì?”

“Tôi tên là Shelly.” Nữ trợ lý hồng huyết tộc mỉm cười bước tới trước mặt Ryan, “Tôi sẵn sàng làm mọi chuyện vì anh.”

Ryan suy nghĩ một chút, cau mày, “Quên đi, để anh hai biết thì rất phiền phức, hơn nữa, Triển Dực không phải loại dễ đối phó.”

“Anh có thể làm mà không để lại dấu vết.” Trên mặt Shelly mang theo vài phần dụ dỗ.

Ryan buồn cười nhìn cô, “Điều kiện thế nào? Huyết tộc từ trước tới giờ chưa làm không cho ai cái gì.”

“Tôi muốn... đến gần quý tộc một chút.” Shelly đột nhiên trở nên khéo léo, mang theo vài phần cầu xin.

Ryan liền hiểu ra, cấp bậc của huyết tộc vô cùng nghiêm ngặt, hồng huyết tộc có quý tộc và dân thường, hắc huyết tộc lại có cấp bậc riêng của hắc huyết tộc. Mà dân thường thuộc hồng huyết tộc được quý tộc hắc huyết đề cử, sẽ có thể thuận lợi lên hàng quý tộc, từ đó có thể nắm giữ được thứ riêng, cuộc sống cùng địa vị cũng sẽ trở nên cao hơn.

“Để xem năng lực của cô thế nào.” Ryan khẽ mỉm cười, “Tôi sẽ chờ xem.”

Shelly đứng lên, tắt người máy thu dọn, ngồi vào chỗ lái, khởi động xe, mặc kệ đám fan điên cuồng, lái xe đi.

“Á, nhiều người ghê.”

Trên lầu, Bạch Vũ đang đứng bên cửa sổ nhìn tình hình bên dưới.

Triển Dực rửa mặt xong, bước ra, trên tay cầm một quả táo.

Bạch Vũ xoay đầu lại, “So với anh hai, hình như cậu ghét anh ba hơn nhiều lắm thì phải.”

“Có gì lạ đâu.” Triển Dực thờ ơ trả lời, “Hắn vốn rất đáng ghét.”

“Àn, tôi không phải muốn mổ xẻ quá khứ của cậu, nhưng mà có thể kể một chuyện điển hình do người kia làm cho tôi nghe không?” Bạch Vũ tò mò, Triển Dực là một người rất lãnh đạm, tại sao lại dùng thái độ cay nghiệt đối đãi với người kia?

Triển Dực đặt quả táo lên bàn, cầm con dao lên, “Hắn dọa bà ngoại tôi.”

Vừa nói, vừa “Ba” một tiếng, chẻ quả táo ra làm hai.

Bạch Vũ cầm một nửa, gật đầu, “Quả nhiên là chuyện không thể tha thứ.”

“Vậy cậu không sợ hắn lại nhắm vào bà ngoại sao?” Bạch Vũ có chút lo lắng.

“Hắn không dám đâu.” Triển Dực ngậm miếng táo, đứng lên đi thay đồ, “Lần đó tôi chém hắn nát bấy, hắn phải tốn hai năm mới hồi phục hoàn

toàn, thử làm lần nữa xem, tôi sẽ bằm hẳn ra, đổ vào bồn cầu, giặt nước cho biến luôn.”

Nói xong, “Rầm” một tiếng, đóng cửa phòng tắm lại.

Bạch Vũ bưng mặt cảm thán, “Dực Dực oai quá đi! Dễ thương muốn chết!”

HUYẾT DẠ DỊ VẤN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Âm Mưu

Khiêu khích của Ryan cũng không làm Triển Dực để vào mắt, có thể thấy đây không phải là lần đầu tiên, Bạch Vũ lại có thể hiểu rõ quan hệ giữa các thành viên trong gia đình của gia tộc quý hút máu, anh em yêu thương nhau là chuyện rất hiếm thấy, căn bản chỉ có phức tùng thôi. Nói ví dụ như em trai sẽ nghe lời anh mình, mặc dù không cam tâm tình nguyện, nhưng theo bản năng trong huyết dịch, không có cách nào kháng cự. Cái này thật ra cũng chỉ là dấu hiệu tiến hóa của huyết tộc, lúc đầu cũng không huynh đệ tương tàn như loài người.

Nhưng loại quan hệ giống như Triển Dực không chịu sự khống chế của máu mủ ruột thịt thì lại khác. Những anh em trong huyết tộc sẽ thi triển tất cả những trò chơi âm mưu ác độc lên người hãn. Quan hệ giữa huyết tộc rất đặc biệt, hơn nữa năng lực của hắc kiếp lại có thể làm cho hắc huyết hoảng sợ, dĩ nhiên, năng lực cùng giá trị chân chính của hắc kiếp... đoán chừng cũng không ai biết, cái này cũng chính là điều kiện đảm bảo an toàn cho Triển Dực, đó cũng là một chuyện tốt.

Triển Dực về đến nhà liền khôi phục bộ dáng lười biếng, nằm xuống ghế sofa, mắt mơ màng buồn ngủ.

Bạch Vũ cầm một lon nước, tiến tới bên cạnh Triển Dực, cúi đầu nhìn hãn đang nhắm mắt dưỡng thần, vươn tay sờ tóc hãn.

Triển Dực mở mắt ra, nhìn thẳng mặt Bạch Vũ.

Bạch Vũ một tay cầm lon nước, một tay chống lưng ghế sofa, con ngươi màu tím nhìn thẳng đôi mắt màu băng lam.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, Triển Dực hơi nhíu mày, vươn tay, nhẹ nhàng giữ mặt Bạch Vũ, thuận tiện kéo lại gần, nhìn kỹ đôi mắt hấn.

“Làm gì vậy?” Bạch Vũ cảm thấy khoảng cách tương đối gần, rất tiện để hôn môi.

“Nhìn mắt anh.” Triển Dực cảm thấy rất thú vị, “Tôi nghe nói trong mắt của huyết tộc có ghi lại lịch sử, nhưng mấy trăm năm trước bỗng nhiên đứt đoạn, có rất nhiều huyết tộc đã mất đi năng lực này, nhưng anh thì chắc vẫn còn giữ đi?”

“Vậy cậu nhìn kỹ một chút đi.” Bạch Vũ nhích lại gần, “Thấy cái gì?”

Triển Dực lắc đầu, con người kia chỉ có trống rỗng, trong suốt lại ấm áp, một chút cũng không nhìn ra dấu tích lịch sử, ngược lại còn nhìn thấy một chút ưu tư.

Triển Dực phát hiện ra trong đôi mắt của Bạch Vũ có những cảm xúc không giống nhau, lúc bắt đầu là tò mò, sau đó là kinh ngạc, rồi đến một loại thương tiếc cùng đồng tình mơ hồ, cuối cùng dần dần bình tĩnh trở lại.

Triển Dực cau mày.

Bạch Vũ đột nhiên vươn tay, chạm vào hốc mắt của Triển Dực, động tác này làm Triển Dực kinh ngạc.

Bạch Vũ mỉm cười, “Thật ra năng lực này vẫn còn, chỉ là có rất nhiều huyết tộc không thể học được mà thôi...”

Ngón tay trượt xuống gò má, xẹt qua sống mũi, Bạch Vũ chậm rãi mở miệng, “Màu xanh da trời rất hợp với cậu... Cô đơn, lại buồn bã. Màu đen cũng rất hợp với cậu, tràn ngập thù hận.”

Triển Dực đưa tay đánh vào ngực Bạch Vũ, hăn đột nhiên có cảm giác bị người ta nhìn thấu, Bạch Vũ tựa hồ trong thời gian ngắn đã nhìn lén quá khứ của hăn.

“Trong truyền thuyết, thật ra huyết tộc có thể thông qua đôi mắt nhìn thấu quá khứ của một người... đôi mắt là một thứ rất thần kỳ, có rất nhiều cảnh tượng sẽ không truyền vào đại não, mà sẽ giữ lại trong đôi mắt, giống như một mật mã. Nhưng mà cậu yên tâm, loại năng lực này đúng là đã xảy ra đứt đoạn, bởi vì không được truyền đi, huyết tộc không biết mật mã, coi như thấy được nhưng không hiểu được.” Thanh âm Bạch Vũ trở nên trầm xuống, “Nói tới nói lui, cậu đúng là rất bất hạnh, có cần tôi an ủi không?”

“Không cần.” Triển Dực lạnh nhạt.

“Cậu cảm thấy, phương pháp nào là tốt nhất để an ủi một người?” Bạch Vũ ngược lại rất nghiêm túc, tựa hồ đang tham khảo một vấn đề, “Thương tâm có thể quên đi nhưng cừu hận thì không thể à?”

Triển Dực không trả lời, cừu hận, hăn cứ một mực giữ thứ này ở trong lòng. Lúc đầu không hiểu cừu hận là gì, khi hiểu ra, lại biến thành một thứ không thể khống chế. Hăn cũng biết, mất lý trí là một chuyện rất đáng sợ, hậu quả thường là chuyện không thể tưởng tượng.

Bạch Vũ quan sát vẻ mặt của Triển Dực, suy nghĩ một lát, mở miệng, “Cái này chắc là cậu sẽ thích...” Vừa nói vừa vươn tay ra sau nhẹ sờ lỗ tai Triển Dực, để hăn nhìn thẳng vào mắt mình.

Triển Dực nhìn thẳng vào đôi mắt màu tím nhạt, thấy nó dần dần chuyển sang màu đỏ, tựa như huyết dịch mãnh liệt, cũng giống như hận ý sôi trào, rất nhanh, hăn cảm thấy bản thân như đắm chìm trong biển máu.

Triển Dực như trôi giữa biển đỏ rộng lớn, nước rất ấm, bình lặng. Hăn nghe thấy những thanh âm hỗn loạn: có khóc, có rống giận, cũng có binh khí pháo lửa...

Trước mặt có những hình ảnh không ngừng hiện ra, mỗi một cảnh đều là thảm kịch. Triển Dực nghĩ, đây có phải là lịch sử do bạch huyết tộc dùng đôi mắt ghi chép lại? Thời gian, luôn đi đôi với sinh mạng, thời gian trôi đi, sinh mạng kết thúc. Cũng giống như cừu hận, tới cuối cùng vẫn sẽ chìm vào trong biển máu. Sung sướng được báo thù và hối tiếc khi không làm được, cũng sẽ chìm vào lòng biển mênh mông, một ngày nào đó cũng sẽ biến mất. Sóng biển mạnh mẽ ập tới, mỗi tháng mỗi năm, nghiền nát tất cả, một chút trí nhớ cũng không để lại.

Triển Dực ở giữa những hình ảnh thảm thiết trong biển máu quỷ dị, tìm được một sự bình yên khác thường, đó cũng chính là sự giải thoát, đồng thời, hẳn nghe được một giọng hát.

Hắn đã từng nghe qua, là giọng hát của Bạch Vũ. Chỉ có bạch huyết tộc mới có, âm điệu cao vô hạn, âm vực có thể chạm tới chân trời, thanh khiết, có thể rửa sạch tâm hồn.

Triển Dực chưa bao giờ có cảm giác bình yên như lúc này, làm hắn có thể quên hết mọi thứ, mặc dù hẳn nghe không hiểu nội dung trong bài hát, ngôn ngữ kia cũng không thuộc về nhân loại, nhưng khi nghe được, Triển Dực cảm thấy, đây là lời an ủi cực lớn. Từ trước tới giờ, hẳn chưa từng được ai an ủi, đây là sự giải thoát mà hắn hằng mong ước, những vết thương được vuốt ve, quên đi tất cả.

...

Khi Triển Dực tỉnh lại, đã là sáng sớm hôm sau, mở mắt ra, một mảng đỏ như máu đã sớm không thấy đâu, thay vào đó là một mảng trắng toát.

Triển Dực ngẩng mặt lên, thấy Bạch Vũ đang ngồi trên ghế sofa xem TV, còn mình thì nằm trong lòng hắn, hình như đã nằm thế này ngủ cả đêm.

“Hế lô.” Bạch Vũ thấy Triển Dực đã tỉnh, lên tiếng chào hân, “Cậu ngủ ngoan dễ sợ, không chảy nước miếng cũng không nói mơ.”

Triển Dực ngồi dậy, cảm thấy đầu óc thanh tỉnh, tinh thần cũng tốt... Tựa hồ cảm thấy toàn thân đều trong trạng thái rất tốt, có chút không hiểu nhìn Bạch Vũ, “Anh đã làm gì?”

Bạch Vũ thần bí nháy mắt, làm bộ nói, “Sở trường của người ta là an ủi đó.”

Triển Dực nhớ lại giấc mơ trôi giữa biển đỏ, nhưng lại không thể nhớ được gì, chỉ có khúc hát kia là vô cùng rõ ràng, vừa nhớ tới, liền cảm thấy tâm bình khí hòa.

Bạch Vũ đắc ý, “Hay không?”

Triển Dực không cam tâm hỏi, “Bài đó tên gì vậy?”

Bạch Vũ nâng cằm, “Âm lạc vong linh.”

“Vong linh...”

“Cậu nghĩ như thế này nè.” Bạch Vũ nhắc chân, “Từ khi loài người xuất hiện, đã có bao nhiêu người phải chết rồi? Người bọn họ nhớ nhung, có tâm nguyện gì chưa hoàn thành, hận thù ai... Muốn bọn họ an nghỉ, dĩ nhiên phải nghe một bài hát.”

Triển Dực ngồi tại chỗ nhìn Bạch Vũ, “Linh hồn không tồn tại, khoa học đã chứng minh, không có thần, không có quỷ, không có u linh, chỉ có người, huyết tộc cùng các loài sinh vật biến dị mà thôi.”

Bạch Vũ cười, vươn tay đè ngực Triển Dực, “Vậy cậu trả lời cho tôi biết, sao cậu lại cảm thấy thanh thản như vậy?”

Triển Dực nhìn cánh tay của hân, “Lời hát có ý nghĩa gì?”

“Bí mật ~~~” Bạch Vũ kéo dài thanh âm.

Triển Dực không thèm hỏi nữa, Bạch Vũ có rất nhiều bí mật... Hay là nói, bản thân hẳn chính là một bí mật. Tại sao lúc này lại xuất hiện, hết lần này tới lần khác ở cạnh mình?

Tiếng điện thoại kêu một lần nữa phá vỡ trầm mặc, Bạch Vũ cười hì hì hỏi, “Hey! What’s up?”

Khóe miệng Triển Dực khẽ rút, đầu dây bên kia rõ ràng cũng hơi lúng túng, Khải mở miệng, “Dực, có chuyện, trong lễ khai mạc của một siêu thị hôm nay, hệ thống cảnh sát tự động vừa báo phát hiện có quỷ đỏ.”

“Khai mạc siêu thị?” Triển Dực ngẩn người, “Vậy phải có rất nhiều người?”

“Vốn là khai mạc một siêu thị lớn, ước chừng có khoảng mười ngàn người.” Khải nói, “Hệ thống báo động chỉ kêu một lần.”

Triển Dực gật đầu, “Tôi tới ngay, mọi người cẩn thận đừng để quỷ đỏ gây chuyện.”

“Ân.” Khải cúp máy.

Triển Dực đứng lên đi thay quần áo, cau mày, không biết đang nghĩ cái gì.

“Sao vậy?” Bạch Vũ ngồi lên ghế xoay, ôm lưng ghế trượt trượt tới, lộ ra vẻ mặt ngây thơ.

Triển Dực vừa cài nút áo vừa nói, “Người mang mầm bệnh BN căn bản rất sợ đám đông, cũng sợ ánh sáng, gần giống với bệnh chó dại, theo lý mà nói sẽ không bao giờ tới nơi đông người vào ban ngày ban mặt.”

“Hệ thống báo động của các cậu có khi nào nhầm không?” Bạch Vũ hỏi.

“Cũng đã từng xảy ra.” Triển Dực gật đầu, thay xong quần áo, kiểm tra lại vũ khí, “Nhưng mà rất ít.”

Thấy Triển Dực phải ra ngoài, Bạch Vũ chạy theo, ai ngờ Triển Dực lại đẩy hẳn vào nhà, “Anh ở nhà đi, đừng đi gây chuyện.”

“Rầm” một tiếng, cửa đóng lại, Bạch Vũ bất mãn nhíu mày, vừa định làm mặt quỷ, cửa lại mở ra.

Bạch Vũ chưa kịp thu lại, Triển Dực hình như còn quên thứ gì, mở cửa ra nói với hẳn, “Lát nữa anh tới chỗ bà ngoại đi, hình như bà cần mua ít đồ.”

“Hả? Ờ.” Bạch Vũ gật đầu, cửa một lần nữa đóng lại.

Bạch Vũ nheo mắt, Dực Dực gần đây khi bận quá sẽ nhờ mình tới chỗ bà ngoại phụ giúp, có thể thấy vị trí của mình trong lòng Dực Dực... đã tới một vị trí không ai có thể sánh được! So với các huyết tộc khác khẳng định cao hơn!

Tâm tình vô cùng tốt, Bạch Vũ đi thay quần áo, thuận tay bật TV lên.

Trên TV, đài nào cũng chiếu tin tức về lễ khai mạc của siêu thị kia, một hình ảnh thoáng qua, động tác đang cài nút của Bạch Vũ dừng lại.

Hắn tìm được hộp điều khiển, kéo hình ảnh lại, dừng lại ngay cảnh kia, kéo ghế ngồi xuống, ôm lưng ghế nhìn chăm chăm.

Cảnh này cũng không có gì lạ, chẳng qua đang làm nghi thức khai mạc, nhân viên đứng trên sân khấu, hò hét mọi người.

Tâm mắt của Bạch Vũ hướng tới một góc không được chú ý.

Ở một khúc cua, có gắn một cái kính lồi... Trong nháy mắt kia có một thân ảnh xuất hiện.

Bạch Vũ nâng cằm nhìn, đó là một cô gái, trẻ đẹp, có thể là một huyết tộc, mặc dù đã nhuộm tóc vàng, trang điểm đậm, nhưng Bạch Vũ xác định, hẳn đã từng gặp qua.

Trí nhớ và trí khôn của Bạch Vũ lúc này có thể sử dụng rồi, Bạch Vũ nhớ lại, tối hôm qua, lúc Ryan đến tìm Triển Dực gây phiền phức, hẳn xác định đã nhìn thấy người này trong xe của Ryan, vốn là, người đi theo mình tinh cũng không phải chuyện gì kì lạ, chẳng qua đột nhiên xuất hiện ở đó hơn nữa còn trang điểm đậm che thân phận... Lại đột nhiên có quý đồ xuất hiện, tính thêm ân oán của Ryan với Triển Dực, đúng là có chút khả nghi.

Bạch Vũ móc điện thoại ra, bấm số của Mục Tát, cái tên hồng huyết tộc này vô cùng nhiều chuyện, cũng là người cung cấp tin tức cho Triển Dực.

Sau khi kết nối, thanh âm hoạt bát của Mục Tát truyền tới, “Đại vương!”

Bạch Vũ nâng cằm, “Bên cạnh Ryan có phải có một nữ hồng huyết tộc không?”

Mục Tát ngần người, “Ryan nổi danh là công tử ăn chơi, bên cạnh có nhiều đàn bà lắm.”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Vậy sao.” Bạch Vũ tò mò, “Hôm nay hẳn tới siêu thị diễn hả?”

“Không thể nào.” Mục Tát kiên quyết bác bỏ, “Siêu thị kia là của gia tộc Hysen, quan hệ với gia tộc Dracula không tốt lắm, Ryan sao có thể tới diễn cho bọn họ được?”

“Nga...” Bạch Vũ cúp điện thoại, nụ cười vờn bên khóe miệng — Hẳn đánh hơi thấy có một âm mưu ở đây.

Giờ sao ta, hấn gõ gõ lưng ghế, sờ cằm tự lẫm bẫm, “Bà ngoại, Dực Dực, bà ngoại, Dực Dực, bà ngoại, Dực Dực...”

Đấu tranh chừng mười giây, Bạch Vũ lấy áo khoác phủ thêm, nghênh ngang bước ra cửa, hướng về phía siêu thị, “Đương nhiên là anh hùng cứu mỹ nhân quan trọng hơn chứ!”

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân Là Một Chuyện Không Hề Dễ Dàng

Triển Dực một mình tới siêu thị, bởi vì hôm nay là ngày khai trương cho nên sẽ có khuyến mại, hạ giá, khu nào cũng sẽ loạn lên, người cũng rất nhiều.

Thật ra siêu thị đã từng biến mất một thời gian, nhưng cuộc sống quá hiện đại lại làm người ta nhàm chán và buồn bực, cho nên vài siêu thị cùng chỗ vui chơi lại một lần nữa thịnh hành, mua sắm lại biến thành hoạt động giải trí.

Siêu thị là sản nghiệp của gia tộc Hysen, giống như gia tộc Dracula, Hysen cũng là một quý tộc, lĩnh vực kinh doanh cũng giống như gia tộc Dracula, hai bên là oan gia, quan hệ không tốt.

Triển Dực căn bản không xuất hiện trong gia tộc Dracula, nhưng không có nghĩa là người ta không biết hẳn, để tránh gặp chuyện phiền phức, hẳn đậu xe ở một chỗ rất xa, sau khi xuống xe, liền tới một tòa tháp gần đó quan sát.

Triển Dực đứng trên đỉnh, cao gần năm trăm thước, Triển Dực đút hai tay vào túi, gió thổi làm vạt áo bay bay.

Hắn đứng đó nhìn về phía siêu thị.

Gia tộc Hysen đứng đầu về kiến trúc hình củ hành, đứng ở chỗ Triển Dực có thể thấy toàn bộ, hình cầu có nhiều cửa sổ, mặt kính cùng khung cửa màu đen làm cho người ta cảm thấy, kiến trúc tòa nhà này giống như

một con côn trùng, loại dị hình này khó có thể làm người ta liên tưởng đến từ ‘đẹp’, chỉ có thể liên tưởng đến ‘biến thái’ của huyết tộc mà thôi.

Triển Dực cau mày quan sát đại khái năm phút, hệ thống bảo vệ của siêu thị xem ra rất tốt, hơn nữa gia tộc Hysen rất có thực lực, xung quanh có không ít bảo vệ là huyết tộc, quý đồ thật sự tới đây gây rối à?

Triển Dực nhảy xuống khỏi ban công, xoay người xuống lầu.

Lúc này, có mấy nữ sinh đeo balo hăng hái chạy lên.

Triển Dực đi ngang qua họ.

Mấy nữ sinh nhin không được xoay đầu lại nhìn, nhưng Triển Dực đã nhanh chóng đi mất.

“Có thấy không?”

“Đẹp trai quá! Có phải là hắc huyết tộc không?”

“Hình như còn đẹp hơn Ryan nữa!”

“Ê, thay lòng hả?”

Mấy nữ sinh nói chuyện một lúc, sau đó rút bản đồ điện tử ra, đứng trên tháp dò xét, cuối cùng chỉ về hướng siêu thị, “Có phải ở đó không?”

“Ryan diễn ở đó thật sao?”

“Có thể tin được, có người nhìn thấy xe của anh ấy ở dưới!”

“Vậy chúng ta mau đi!”

Lúc mấy nữ sinh thảo luận xong, Triển Dực đã rời khỏi tòa tháp, hướng về phía siêu thị đi tới.

Mới vừa rồi, máy báo động phát hiện quỹ đỏ ở dưới lòng đất gần siêu thị, vì có kiến trúc hình tròn, cho nên bãi đậu xe phải xây dưới lòng đất. Triển Dực móc thiết bị ra, đi tới chỗ máy theo dõi gần đó, giơ tay lên tra thử trạng thái của máy — Không có vấn đề, nói cách khác đúng là đã phát hiện quỹ đỏ.

Khẽ cau mày, Triển Dực cầm cái máy hướng về bãi đậu xe, máy theo dõi có phản ứng — Đúng là có quỹ đỏ từng tiến vào.

Triển Dực cảm thấy có chút kì lạ, loại máy theo dõi này bình thường không có tác dụng, dù sao, một hai con quỹ đỏ cũng chẳng để lại mùi gì nhiều, trừ khi quỹ đỏ bị thương để lại máu. Hay là... có mấy chục con thậm chí đến một trăm tiến vào, có thể à?

Dưới đất có máy giám sát, Triển Dực quan sát một vị trí, cười lạnh một tiếng. Một là bảo vệ của gia tộc Hysen là tay mơ, hai là cố ý để một lối đi. Camera dưới đất mặc dù rất nhiều, nhưng vẫn có góc chết, có thể tránh tất cả các máy quay.

Triển Dực cầm máy theo dõi bước nhanh xuống lòng đất, bên dưới thật ra rất rộng và sạch sẽ, có không ít xe mô tô... Ngoại trừ mùi nhiên liệu, còn có thể ngửi thấy mùi máu tanh, đây là mùi không nên xuất hiện.

Triển Dực nhanh chóng tìm được nơi phát ra mùi máu, dựa vào sự nhạy cảm của hắc kiếp, hẳn tìm được một nam sinh trong góc tối. Nam sinh kia dáng vẻ khoảng chừng 16, 17 tuổi, trên cổ có một cái lỗ, nửa người bị nhuộm máu.

Triển Dực nhìn máy theo dõi xoay tròn trong tay, ngồi chồm hổm xuống quan sát nam sinh kia.

Nam sinh yếu ớt tựa bên cây cột, bởi vì mất quá nhiều máu nên hai mắt có chút thất thần, nhưng thoạt nhìn vẫn chưa chết được.

Triển Dực giúp hấn cầm máu trước, làm thêm kiểm tra máu cho nam sinh, phát hiện người này mang theo mầm bệnh BN.

Tín hiệu lúc này chính là người này?

“Ân...” Nam sinh sau khi được Triển Dực cấp cứu, dần khôi phục lại ý thức, mở mắt nhìn sang.

Triển Dực nhìn vết thương của hấn, cảm giác giống như do dao gây ra, liền hỏi, “Có người tập kích cậu?”

Nam sinh há miệng, hoảng sợ nhìn phía sau Triển Dực. Đồng thời, Triển Dực cũng cảm thấy có một cơn gió tới gần, vô thanh vô tức nhanh động tác rất nhanh, hấn nhanh chóng đánh cùi chỏ ra sau, chặn được một cước, đồng thời giữ được người đánh lên sau lưng.

Động tác quá nhanh hiển nhiên cũng làm đối phương kinh hãi.

Triển Dực giữ cổ người kia, xoay đầu nhìn, phát hiện là một thiếu niên, hơn nữa... còn là một hắc huyết tộc.

Làn da trắng với đôi mắt đen, tóc cũng nhuộm thành màu vàng, mang vẻ kiêu ngạo, tuyệt đối thuộc về thành phần phản nghịch trong hắc huyết tộc.

Thiếu niên kia nhe răng trợn mắt nhìn Triển Dực.

Triển Dực ném hấn xuống đất, hỏi thiếu niên bị thương, “Hấn tập kích cậu?”

Thiếu niên gật đầu, che vết thương lui ra sau.

“Anh là ai? Đây là chỗ tư nhân!” Thiếu niên hắc huyết đứng lên, ngẩng đầu nhìn Triển Dực, sau đó nghi ngờ cau mày, “Anh cũng là huyết tộc?”

Triển Dực không để ý đến hẳn, bởi vì hẳn đang chú ý tới xung quanh còn người, nhìn ra bên ngoài một chút, phát hiện cách đó không xa có vài hắc huyết tộc, tuổi đời không lớn, lăm la lăm lét nhìn về phía này.

Triển Dực đại khái đã đoán ra, “Các cậu đang chơi săn mồi?”

“Đúng vậy! Con mồi là do tôi mua, tôi lại không giết hẳn, chỉ tìm chút hưng phấn thôi, tôi có trả tiền mà.”

Thiếu niên bị thương tựa hồ không hiểu, nhìn Triển Dực, “Con mồi là gì?”

“Cậu không phải người được trả tiền để làm con mồi sao?” Thiếu niên hắc huyết cau mày, “Vậy cậu tới đây làm gì?”

“Có người cho tôi tiền, bảo tôi vào lấy ít đồ.” Thiếu niên vươn tay, móc từ trong túi ra một tờ giấy, trên đó có viết địa chỉ, còn rất cẩn thận vẽ đường đi.

Triển Dực cau mày, “Ai đưa cho cậu?”

“Tôi không biết, tôi làm trong quán cà phê, một cô gái tóc ngắn cho tôi tiền nhờ tôi giúp.” Thiếu niên che cổ lại, cảm thấy đầu có hơi choáng váng.

Triển Dực đang muốn nói, bỗng nhiên có một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Nhanh chóng nhìn ra ngoài, liền thấy có vài nữ sinh không biết từ đâu ra xông vào, bị mấy thiếu niên hắc huyết tập kích, cắn vào cổ, thét lên chói tai.

Triển Dực tiến tới, kéo hai huyết tộc bị mùi máu kích thích ra, ném sang một bên.

“Này, chúng tôi chơi săn mồi không hề phạm pháp! Nơi này là chỗ tư nhân, ai chui vào sẽ tự nguyện làm con mồi!” Thiếu niên hắc huyết cứng rắn.

Triển Dực thấy mấy nữ sinh kia có chút quen mắt, hình như vừa gặp ở tòa tháp, vừa quay lại định hỏi, mấy nữ sinh đã bỏ chạy mất.

Ý thức tình huống có chút không đúng, Triển Dực không muốn ở lại, ngoắc ngoắc thiếu niên bị thương, ý bảo đi với mình.

Thiếu niên kia đã sớm bị dọa mất nửa cái mạng, vội vàng muốn chạy theo Triển Dực ra ngoài, mấy hắc huyết tộc liền chặn hai người lại.

Thiếu niên hắc huyết cầm đầu vuốt cánh tay, “Anh mang con mồi của chúng tôi đi, chúng tôi làm sao chơi tiếp đây?”

Lúc này, có mười mấy người bảo vệ theo thang máy chạy xuống, bước tới bên cạnh thiếu niên hắc huyết, “Thiếu gia, xảy ra chuyện gì vậy?”

Thiếu niên hắc huyết cười một tiếng, chỉ Triển Dực, “Bắt lấy hắn.”

Mấy bảo vệ nghe thấy liền nhào tới chỗ Triển Dực. Triển Dực dĩ nhiên không thèm để bọn họ vào mắt, đập bay hai tên, cảm thấy không cần giằng co cùng bọn họ, liền kéo thiếu niên chạy ra ngoài.

Vừa ra tới cửa liền thấy Bạch Vũ dừng xe ngay trước mặt, hắn có chút bất ngờ, nhưng vẫn leo lên xe cùng thiếu niên kia, rời đi.

Bạch Vũ vừa lái xe vừa tức giận, “Không được biểu hiện gì hết!”

Triển Dực hỏi hắn, “Sao anh lại ở đây?”

Bạch Vũ lập tức kể lại chuyện mình nhìn thấy cô gái kia trên TV, sau khi nói xong, Triển Dực cau mày lại, mơ hồ cảm thấy có một âm mưu.

“Cậu không sao chứ?” Bạch Vũ tò mò.

“Mấy tên huyết tộc kia căn bản không thể đụng tới tôi, nếu đây là cái bẫy của người kia thì thủ pháp quá tệ rồi.” Triển Dực để Bạch Vũ lái xe về trung tâm, giao thiếu niên cho bác sĩ, giám sát hẳn, sau khi chữa lành sẽ thả.

Triển Dực ngồi trong phòng làm việc ngăn người, Bạch Vũ vừa định bước vào hỏi hẳn nên làm gì tiếp theo, Phương Húc đột nhiên hô, “A, Dực Dực!”

Triển Dực ngẩng đầu lên, thấy Mục Tát với Phương Húc đang nhìn màn hình máy tính, trợn mắt há mồm, Khải vừa lúc bước vào, cũng nhìn thấy, nhú mày, “Xảy ra chuyện gì?”

“Dực Dực, mau xem!”

Triển Dực bước tới, thì ra có một đoạn video gửi tới tổng bộ BN, hình ảnh là Triển Dực ở bãi đậu xe, còn có phụ đề, đại khái là, bảo Triển Dực thân là một nhân viên phụ trách BN, lại trợ giúp quý đỏ, tập kích huyết tộc.

Triển Dực nháy mắt hiểu ra — Thì ra dụng ý của đối phương là thế này, quả nhiên đã sớm thiết kế bẫy rất tốt.

Bạch Vũ cũng có chút bất ngờ — Vốn tưởng ai kia sẽ trực tiếp hành động uy hiếp an toàn của Triển Dực, ai ngờ lại sử dụng cái cách hèn hạ này!

Lúc này, điện thoại Triển Dực reo lên.

Là một dãy số chưa từng thấy trước đây.

Triển Dực bắt máy.

“Cậu còn đeo kính nữa chứ, mỹ nhân đúng là mỹ nhân.”

Triển Dực suy nghĩ một lát, không biết là ai, nên không nói gì, tiếp tục nghe.

“Thích đoạn video kia không?” Đối phương nói, “Nếu như công khai ra, nhất định sẽ rất oanh động.”

Triển Dực vẫn không nói lời nào.

“Thế nào? Kinh ngạc tới...”

Triển Dực nghe được một đoạn thì cúp máy.

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Mục Tát hỏi, “Dực Dực, có người gọi tới đưa ra điều kiện?”

Triển Dực vẫn bình tĩnh như cũ, “Chắc vậy.”

“Sao cậu không nghe tiếp?” Mục Tát gấp gáp, “Đối phương ra giá bao nhiêu?”

Triển Dực trầm mặc một lát, nói, “Giọng nói nghe rất khó chịu.”

Mọi người không nói gì, Bạch Vũ thì cười.

Lúc này, Phương Húc nhận được một email, gửi cho Triển Dực, nội dung như sau:

Quả nhiên lạnh lùng như truyền thuyết, tôi có thành ý mời cậu tới tham gia nghi thức khai mạc chiều nay, tôi ở phòng tiếp khách ở trên cùng chờ cậu. Sau ba giờ chiều nếu không thấy người, video sẽ được công khai, nhớ tới một mình.

Khả nhíu chặt hai hàng lông mày, nhìn đồng hồ, đã hai giờ rồi, “Dực...”

Mục Tát sờ sờ cằm, “Tầng cao nhất của siêu thị, là chỗ của gia tộc Hysen, nói cách khác, chuyện này không liên quan tới Ryan?”

“Ryan có liên quan tới chuyện này sao?” Khải không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

“Vậy cậu không đi?” Phương Húc hỏi Triển Dực, “Có thể có mai phục, hơn nữa chỗ đó là của gia tộc Hysen, nếu để đám chú bác của gia tộc Dracula biết cậu lui tới chỗ Hysen, vậy chẳng phải càng thêm hư chuyện sao?”

“Cậu không được đi!” Khải cản Triển Dực.

Triển Dực đưa đoạn ghi âm cho Phương Húc, “Phân biệt giọng đi.”

“Nga.” Phương Húc bắt đầu ra tay.

Loài người và huyết tộc có tần số âm không giống nhau, vì vậy coi như không thể phân biệt thân phận thì cũng phân biệt được chủng loại. Kết quả đều làm mọi người kinh hãi — Là người.

“Người?” Mục Tát cảm thấy vấn đề bắt đầu nghiêm trọng hơn, “Nếu là huyết tộc, cùng lắm đánh hấn, hấn cũng không chết, còn là người thì càng không nên động thủ.”

“Mục đích của đối phương là gì?” Khải nghĩ không ra, “Tại sao tầng cao nhất của siêu thị Hysen lại để một con người sử dụng, huyết tộc còn phải trợ giúp loài người nữa sao?”

“Đi nhìn một cái liền biết.” Triển Dực thờ ơ xoay người ra ngoài.

“Cậu không được đi!” Khải ngăn cản, “Nghĩ cách khác đi.”

“Tôi có cách!” Bạch Vũ giơ tay.

Tất cả mọi người nhìn hẳn.

Bạch Vũ chỉ mũi mình, “Mang tôi theo!”

Triển Dực chỉ vào màn hình máy tính, “Bốn chữ kia đọc thế nào?”

Bạch Vũ đọc lên, “Nhớ tới một mình.”

Triển Dực lấy ví ra đưa cho hẳn, “Đi mua đồ cho bà đi, chuyện này anh không cần xen vào.”

“Dực.” Khải còn muốn nói.

Triển Dực không dừng bước, “Con người có thể sử dụng lời nói, không cần đánh đấm.”

Nói xong, bước ra ngoài.

Mục Tát có chút xấu hổ bĩu môi, nhỏ giọng nói, “Dực Dực lạnh lùng quá đi, kỳ thị huyết tộc, thiên vị con người.”

Khải nhìn Bạch Vũ đang cầm bóp đếm tiền, “Anh định thế nào?”

Bạch Vũ rút một tờ ra gấp máy bay, miệng lẩm bẩm, “Bà ngoại, Dực Dực, bà ngoại, Dực Dực...”

“Đại vương?” Mục Tát ngẩng mặt nhìn Bạch Vũ.

Bạch Vũ ném máy bay giấy đi... máy bay giấy bay hai vòng, lại trở về tay Bạch Vũ.

“Giúp bà ngoại đi mua đồ.” Bạch Vũ cầm máy bay giấy, bước ra ngoài.

Trong phòng, ba người đều có một cảm giác — Xạo bà cố, làm sao có thể đi mua đồ cho bà ngoại chứ!

Bước đi trên hành lang thật dài, Bạch Vũ chạm mặt Lam Lạc.

“Này.” Lam Lạc đột nhiên gọi hẳn, “Trong sách có ghi, nơi nào bạch huyết tộc xuất hiện, nơi đó sẽ gặp nạn.”

Bạch Vũ xoay đầu lại, đôi mắt màu tím nhạt nhìn Lam Lạc, tựa hồ đang quan sát, đưa ra phán xét.

“Sao anh lại xuất hiện ở đây?” Lam Lạc cau mày, “Nếu công khai thân phận, sẽ tạo ra một khủng hoảng rất lớn cho huyết tộc.”

“Khủng hoảng?” Bạch Vũ hơi ngưỡng mặt lên, lộ ra nụ cười xinh đẹp, “Đức vua trở về sẽ tạo khủng hoảng cho các người à?”

Lam Lạc cau mày, Bạch Vũ đột nhiên vươn một ngón tay nhẹ nhàng lắc, “Đúng rồi, có một chuyện cần phải nói rõ ràng.” Nguồn :

Lam Lạc lắng nghe.

Bạch Vũ đặt ngón tay lên cằm, chiếc nhẫn bảo thạch dưới ánh nắng sáng lấp lánh. Hắn chậm rãi mở miệng, dáng vẻ lộ ra vài phần cao quý cùng ngạo mạn, “Không phải tự ta muốn tỉnh lại.”

“Cái gì?” Lam Lạc khó hiểu.

“Có người đánh thức ta.” Ngón tay Bạch Vũ chuyển tới môi, cho Lam Lạc câu trả lời, “Một người thần bí.”

Nói xong, Bạch Vũ xoay người đi.

Lam Lạc hơi biến sắc, “Nói cho rõ ràng đi!”

“Cho dù là tổ tiên của mi, khi nhìn thấy ta thì vẫn sẽ cúi đầu quỳ lạy thôi.” Bạch Vũ không hề dừng bước, cũng không xoay đầu lại, nhưng động

tác tay lại tùy ý như cảnh Lam Lạc, “Thôi ta đi làm anh hùng cứu mỹ nhân đây, lần này không thềm so đo với mi, bye ~”

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Bóng Đêm

Sau khi Triển Dực ra khỏi trung tâm, hắn cũng không trực tiếp chạy thẳng tới siêu thị, mà là tới một nơi khác — Nghĩa trang.

Trải qua nhiều năm, tuổi thọ của loài người càng ngày càng kéo dài, tử vong dần dần biến thành một chuyện rất long trọng, rất nhiều người muốn chết, nhất là huyết tộc có được sự trường sinh bất tử.

Nghĩa trang ngày nay, được chia làm hai loại, một loại là chôn, một loại là đóng băng, hỏa táng đã bị bỏ, trừ phi người chết có yêu cầu, nếu không thi thể sẽ được bỏ vào một chiếc quan tài làm bằng băng, phong tồn mãi mãi.

Triển Dực bước tới một khu, kiến tạo hai tòa đá hai bên nhìn như cung điện, hết sức hùng vĩ, một tòa một đen, một tòa làm bằng thủy tinh, một đen một trắng xếp trên sườn núi, bởi vì lựa chọn được góc độ đặc biệt, cho nên mỗi một lần trời mọc hay trời lặn, sẽ chiếu vào hai tòa đá tạo thành cái bóng hẹp dài, tạo ra hai chữ ‘tử vong’, hai chữ này vô cùng chói mắt, đến từ đâu, về nơi đó, luân hồi không ngừng.

Trước cửa thủy tinh có để một cái máy bán hoa tự động, Triển Dực vươn tay chọn hoa, hắn không chọn bách hợp màu trắng, cũng không chọn hoa hồng, mà rút ra hai cành phong lan màu vàng chói mắt. Triển Dực đơn giản kẹp hai cành vào ngón tay, bông hoa đung đưa giống như con bướm bay nhẹ nhẹ, áo khoác của Triển Dực bay bay trong gió.

Triển Dực đẩy cửa ra, kết cấu bên trong làm bằng gương, ánh sáng phản chiếu làm linh quang trông như nhảy nhót giữa không trung.

Triển Dực tiện tay đóng cửa lại, một tay cầm cành phong lan, một tay theo thói quen đút vào túi quần, đôi chân dài không nhanh không chậm bước đi trên hành lang bằng kính thật dài, mặt kính xung quanh đều phản chiếu thân ảnh của hắn, vô luận là ở mặt nào, nếu không hoàn mỹ thì cũng là hoàn mỹ đến lạ, đây là từ thường được người ta hình dung về Triển Dực.

Ở thời đại này, hoàn mỹ đã không còn là chuyện gì kì lạ, huyết tộc, loài người, ai cũng có thể trở nên hoàn mỹ, nhưng trên đời này, cũng chưa có ai xinh đẹp toàn diện.

Rất nhanh Triển Dực đã đi tới cuối hành lang, hắn dừng lại trước một cửa kính.

Trên cửa kính có một đóa hoa làm bằng băng, là phong lan, Triển Dực nhẹ nhàng mở đóa hoa ra, sau đó đặt ngón tay lên mở khóa vân tay.

Cửa kính mở ra, hàn khí và hơi nước truyền ra ngoài, mang theo mùi thơm hoa lan nồng đậm.

Triển Dực vốn là người trầm tĩnh, sau khi mở cửa ra, trong nháy mắt càng thêm trầm tĩnh, bước vào trong, trong phòng không có thứ gì, chỉ có bên dưới lớp thủy tinh, là mặt biển xanh mênh mông. Giữa biển sâu, có một chiếc quan tài làm bằng thủy tinh, bên trong có một người.

Lòng biển hẳn là rất sâu, quan tài làm bằng băng, xung quanh hẳn là rất lạnh, khoảng cách rất xa, nhưng không cách nào che được sự hoàn mỹ của người bên trong.

Triển Dực chậm rãi ngồi xổm xuống, nhặt cành hoa đã héo lên, đặt cành hoa diễm lệ khác xuống nền thủy tinh, cách quan tài sâu trong mặt biển, vẫn tựa hồ đặt cành hoa vào tay người trong đó.

Triển Dực chậm rãi đứng lên, trầm mặc không nói.

Đứng đó rất lâu, Triển Dực vươn tay, mu bàn tay nhẹ nhàng trượt qua bên mặt, ngón tay thon dài lướt qua đôi mắt, động tác tự nhiên, không hiểu ý nghĩa là gì. Thoạt nhìn giống như một đứa trẻ lau đi giọt nước mắt, nhưng mà... Triển Dực không hề khóc, trên mặt thậm chí không hề biểu lộ cảm xúc nào, càng không có ngây thơ.

Rời khỏi đó, Triển Dực đút hai tay vào túi, cúi đầu nhìn lớp thủy tinh dưới chân bước ra ngoài, mơ hồ trong yên lặng, có thể cảm thấy hẫng đang oán giận, Triển Dực leo lên xe, nhắc chân đạp ga, lộ ra nhàn nhạt tức giận.

Triển Dực chạy về hướng siêu thị, hẫng không chú ý tới trên nóc cung điện, có một thân ảnh màu trắng đang đứng.

Bạch Vũ đứng trên cao, quan sát nhất cử nhất động của Triển Dực — Ai ở bên trong nhỉ?

Bạch Vũ dễ dàng leo xuống, cũng thuận tay cầm một cành hoa phong lan, bước vào cung điện, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào mặt kính, nhìn mình trong kính thật hoàn hảo, Bạch Vũ nương theo hơi thở nhàn nhạt của Triển Dực để lại, bước theo. Triển Dực là một dạng tồn tại đặc biệt, nhất là đối với sinh vật cấp cao như bạch huyết tộc mà nói, mùi máu của hắc kiếp để lại trong không khí, nó giống như một loại mật ngọt thơm ngát, rất dễ phân biệt, cũng rất có sức hút.

Đến trước tấm cửa có găng khóa vân tay, Bạch Vũ nhìn chăm chăm cái máy.

Tựa hồ không có biện pháp vào trong, nhưng mà Bạch Vũ không muốn bỏ cuộc, xung quanh đây không lý nào lại không có quản lý, cho nên... hẫng ngẩng mặt lên, “Có ai ở đây không?”

Quả nhiên, vừa gọi xong liền có một nam tử trung niên mặc đồ trắng chạy tới, “Có chuyện gì vậy?”

Bạch Vũ liếc một cái, là hồng huyết tộc, vì thế gõ gõ vào cửa kính, “Tôi muốn vào trong.”

“Ách...” Người kia quan sát Bạch Vũ, lấp bắp, “Chỗ này là mộ tư nhân, không có sự cho phép của Triển tiên sinh thì không được mở.”

Bạch Vũ nghe thấy chữ “mộ” ngược lại có chút bất ngờ, nhưng hẳn cũng không biểu hiện ra ngoài, mà là trầm mặt, tròng mắt màu tím hơi chuyển đỏ, nhìn chăm chăm người kia, “Ta nói, mở cửa cho ta vào.”

Quả nhiên, sức mạnh của huyết thống đã làm người kia luống cuống tay chân, mở cửa ra, nhưng vẫn không quên dặn dò, “Đừng làm dơ nha, Triển tiên sinh sẽ giết người đó.”

Bạch Vũ có chút ngạc nhiên, liền hỏi, “Người bên trong là ai?”

Người kia có chút do dự, nhưng vẫn trả lời, “Là mẹ của Triển tiên sinh.”

Bạch Vũ hơi sửng sốt, còn có chút thẫn thờ, có nên vào không?

Hắn vươn tay nhẹ nhàng vỗ bả vai người kia, thấp giọng nói, “Chuyện hôm nay không được nói cho bất kì ai, kể cả Triển Dực.”

“A... Vâng!” Người kia cung kính gật đầu, bị Bạch Vũ nhìn chăm chăm như vậy, hai chân bất giác đều nhũn hết cả ra, vội vàng bỏ chạy.

Bạch Vũ cuối cùng vẫn chọn bước vào trong.

Lần đầu tiên hẳn thấy mộ kiểu này, cũng không nhìn thấy quan tài đâu, hẳn nhìn tới nhìn lui, suy nghĩ, tốt nhất là có dán hình, để hẳn có thể xem hình dáng của mẹ Triển Dực thế nào, hẳn là một đại mỹ nhân đi?

Hai cành phong lan trên mặt đất hấp dẫn tầm mắt hẳn, hẳn cúi đầu xuống... chỉ thấy giữa lòng biển mêh mông, có một chiếc quan tài lẳng

lặng nằm trên mặt cát trắng. Trong biển có một loại cá vàng nho nhỏ, tựa hồ là ăn sinh vật phù du, giữ cho nước biển và quan tài được sạch sẽ, hình dáng cũng giống như hoa phong lan, bơi xung quanh quan tài, phảng phất như lá rụng lại giống như bướm bay, rất sinh động.

Bạch Vũ lẳng lẳng cúi đầu nhìn người trong quan tài.

Bên trong là một người phụ nữ mặc đầm trắng, rất trẻ, đại khái chỉ hơn hai mươi tuổi, nhắm mắt, tóc dài màu mật nhu hòa uốn lọn, so với Triển Dực phải đến bảy phần giống nhau. Dù sao cũng là nữ, nét đẹp của Triển Dực vẫn thuộc về nam, còn người trong quan tài, ngoại trừ xinh đẹp cũng chỉ là xinh đẹp quá mức.

Bạch Vũ sờ cằm quan sát — Không có lý nào con người lại đẹp tới mức này, con lai nữa sao? Nhưng cách quá xa, không ngửi được mùi, cũng không thấy được màu mắt, không thể phân biệt được chủng tộc. Xinh đẹp của người này làm Bạch Vũ rất hài lòng, nhưng mà ‘bác gái’ lại an tường nằm như thế, vẻ mặt cũng đẹp, nhưng không đẹp tới kinh ngạc như Triển Dực, là mẹ con ruột sao?

Bạch Vũ rất khó tưởng tượng, người này chính là lý do để Triển Dực hận huyết tộc đến tận xương tủy, theo cảm thụ của Bạch Vũ về trí nhớ của Triển Dực, ngoại trừ tức giận thì là không cam lòng, ngoại trừ thù hận thì chính là đau khổ, có thể thấy tuổi thơ của hắn rất bất hạnh, một đứa trẻ bị tự kỷ tất nhiên phải có nguyên nhân, nhưng bản tính của hắn vẫn rất bình thường, có thể thấy trên đường đời có gặp biến cố. Nhưng Bạch Vũ để ý tới một điều, trong trí nhớ của Triển Dực, hắn không tìm được cảm giác nào gọi là yêu, là ấm áp...

Bạch huyết tộc cảm nhận về trí nhớ và tâm tình của con người, đại khái đều có điểm giống nhau. Thù hận đỏ như máu, đau khổ màu đen lạnh lùng, tình yêu là màu tím nhẹ nhàng ấm áp, mà tình mẹ con là một loại tồn tại đẹp nhất trên đời, cho nên đó là màu vàng nhạt ôn hòa, giống như cảm

giác của ngón tay khi chạm vào cánh hoa phong lan vậy. Trong trí nhớ của Triển Dực, Bạch Vũ không cảm nhận được bất kì tia ấm áp nào, vì thế mới có thể bồi dưỡng được một Triển Dực lạnh lùng như thế.

Một người có tính cách như vậy, có thù hận sẽ càng có bao nhiêu kì lạ, mà đó có nghĩa là hẳn đã bị kích động tới mức nào! Một đứa trẻ đáng thương.

Bạch Vũ nhìn người mẹ trẻ một lúc lâu, cũng không biết Triển Dực tới đây làm gì, vì thế đứng lên bước ra ngoài.

Ra đến cửa, mới nhớ tới vẻ mặt thoáng chút tức giận của Triển Dực, đột nhiên nghĩ ra — Chẳng lẽ hẳn tới đây là bồi dưỡng tâm tình?

...

Ở siêu thị của gia tộc Hysen, nghi thức khai mạc vừa lúc bắt đầu, xung quanh có rất nhiều người tụ tập, rất náo nhiệt.

Triển Dực không thèm để ý tới mọi người xung quanh, cũng chẳng quan tâm mình có bị ai nhìn thấy không, trực tiếp lên tầng cao nhất theo chỉ định của đối phương, bây giờ là 2 giờ 58 phút.

Đồng hồ vừa điểm 3 giờ, Triển Dực cũng vừa bước ra khỏi thang máy.

Tầng cao nhất của siêu thị được trùng tu rất trang trọng, tràn ngập hương vị phục cổ, gia cụ đều làm bằng gỗ, đương nhiên gỗ nhân tạo, hoa văn đều thuộc thời trung cổ, có cảm giác Trung Tây kết hợp, bất quá nhìn rất thật.

Triển Dực cũng chẳng có tâm tình nhìn đồ vật xung quanh, toàn bộ tầng lầu chỉ có một phòng khách, có chút giống bảo tàng, bốn phía được treo đầy các tác phẩm nghệ thuật, phần lớn đều là điêu khắc và tranh, cũng chẳng có bàn ghế trang trí.

Triển Dực bước tới giữa phòng, hẳn có để ý thấy, xung quanh đều gắn camera.

Chính giữa có một cái hộp hình tròn.

Triển Dực khẽ cau mày, lúc này có một thanh âm truyền tới, tựa hồ phát ra từ một cái loa, giọng nói cũng chính là người vừa gọi lúc nãy.

“Trong hộp là đồ của cậu, để phòng hờ, cậu mở hộp lấy đồ ra, sau đó đặt vũ khí vào trong.”

Triển Dực vẫn đút hai tay vào túi, nhắc chân nhẹ nhàng đá cái hộp, nắp hộp mở ra, bên trong có một chiếc còng tay trí năng của cảnh sát.

Triển Dực có chút buồn cười, vươn tay lấy chiếc còng tay, ngẩng đầu, nhìn về phía camera gần nhất, hỏi, “Muốn tôi tự còng hay còng người khác?”

“Haha.” Người nọ cười lên, trong giọng mang theo tính toán, “Đương nhiên là còng cậu rồi.”

Triển Dực một tay nâng còng, rút súng nhìn bốn phía.

“Tôi không có trong phòng, không lý nào lại để bản thân nguy hiểm, đúng không?” Ngữ điệu người kia đã ôn hòa đi một chút, “Tôi bảo cậu tự còng mình lại, cũng chính là không muốn lát nữa trao đổi, cậu lại đột nhiên sử dụng bạo lực.”

Triển Dực đặt súng vào trong hộp, đẩy hộp lại, đá đi, sau đó đeo còng tay vào, “Rồi.”

Theo thanh âm của Triển Dực, vách tường cách đó không xa đột nhiên mở ra.

Ngoài dự liệu của Triển Dực, người kia đúng là loài người, hơn nữa còn là người rất bình thường.

Người nọ đại khái hơn 30 tuổi, tóc chia bảy ba, dáng dấp sạch sẽ, không cao lắm, hơi mập, đeo mắt kính mạ vàng, làm cho người ta cảm thấy đây là người làm kinh doanh.

Triển Dực cau mày — Đây là tình huống gì?

“Người thật so với trong màn hình đúng là rất khác nhau, dĩ nhiên, bên ngoài đẹp hơn.” Người nọ xoa xoa tay, nghiêm mặt cười, “Tôi đại diện cho chủ nhân tôi, tới đây bàn chuyện làm ăn với cậu.”

Triển Dực nhẫn nhịn lắng nghe, nghiêng người tựa vào bức tượng điêu khắc thuộc thế kỉ thứ 14, nhìn hẳn, “Nói chuyện gì?”

“Haha.” Người nọ lại cười, “Hắc kiếp, quả nhiên có mị lực phi thường.”

“Anh là người nhưng cũng biết nhiều nhỉ.”

“Chủ nhân rất coi trọng tôi, bởi vì tôi có bản lĩnh đặc biệt.” Người nọ mặt mày hớn hờ, “Tôi xin tự giới thiệu, tôi tên là Schmidt, là chuyên gia đàm phán, căn bản là bất cứ chuyện làm ăn nào đều có thể giải quyết được.”

Triển Dực cũng không dư hơi nói chuyện với hẳn, thờ ơ nhìn, ý nói — Vậy thì nói lẹ đi!

“Rất đơn giản, gia tộc Hysen muốn thuê cậu làm việc.”

Đối phương nói xong, Triển Dực trợn mắt nhìn, hai tay mặc dù đã bị còng, nhưng vẫn nhấc lên, dùng ngón tay ngoáy ngoáy lỗ tai, “Nói gì?”

“Gia tộc Hysen muốn thuê cậu.”

Triển Dực coi như đã nghe rõ, có chút muốn cười, “Muốn tôi làm gì?”

“Muốn thuê cậu làm cố vấn tư nhân, giúp Hysen tìm kiếm một thứ.”
Schmidt hạ giọng, “Chúng ta có thể bí mật hợp tác, cho cậu ra điều kiện!”

Triển Dực suy nghĩ một chút, “Tìm cái gì?”

“Cậu phải đồng ý tôi mới nói.”

Triển Dực sáng khoái gật đầu, “Tôi đồng ý, anh nói đi, tìm cái gì?”

Schmidt ngược lại không phản ứng kịp, nhìn Triển Dực, “Cậu... đồng ý?”

Triển Dực cau mày, “Dài dòng quá, chuyên gia đàm phán.”

“Tìm... chén thánh.”

Triển Dực gật đầu, “Thì ra là tìm chén thánh, vậy thì tôi không có hứng thú.”

“Ách, nhưng cậu vừa mới đồng ý...”

Triển Dực nhẹ nhàng mở còng tay, “Chủ nhân của anh nếu là huyết tộc, vậy tôi đang đàm phán với huyết tộc, đối với tôi, từ trước tới nay, huyết tộc chẳng đáng tin.”

Schmidt lui về sau vài bước, sao lại mở được...

Triển Dực mở áo khoác ra, treo còng tay vào bên hông, “Tự tay mở đó, tôi là cảnh sát, tất nhiên cũng có còng tay, và tất nhiên cũng có chìa khóa.”

Schmidt há miệng, ngời xồm xuống mở hộp ra, phát hiện bên trong có đầy đủ còng tay, nhưng không có súng.

“Rắc rắc” hai tiếng truyền tới.

Schmidt ngẩng đầu lên, Triển Dực nhẹ nhàng chia súng vào trán hắn, mồ hôi lạnh trên trán Schmidt đổ xuống.

“Cây súng này có thể giết quỷ đỏ, có thể giết huyết tộc, cũng có thể giết loài người.” Triển Dực nhẹ nhàng gõ ót hắn, “Đi gọi chủ nhân của anh ra đây, tôi không ra điều kiện với lâu la.”

Một tiếng “Bụp” truyền tới, xung quanh đen kịt, tựa hồ còn nghe thấy tiếng cửa khóa lại.

“Hắc hắc...”

Triển Dực cảm thấy có một bàn tay trượt từ cây súng tới cổ tay mình, đầu ngón tay lạnh như băng, hắn liền lùi lại một bước.

Đồng thời, hắn cảm nhận được một hơi thở tức giận, mang theo âm lãnh còn có mùi máu.

Một thanh âm âm trầm vang lên, “Đôi mắt của con người không giống huyết tộc, trong bóng tối, con người căn bản không thể nhìn thấy gì, nhưng huyết tộc thì có thể...”

Lời còn chưa dứt, liền nghe thấy một tiếng súng vang lên.

Sau đó một tiếng kêu thảm thiết truyền tới.

Triển Dực nhờ vào đó phân biệt vị trí, giơ súng lên, cuối cùng nghe thấy tiếng bước chân, hắn chạy theo, lại cảm thấy phía sau có động tĩnh, hắn cúi đầu xuống...

Một trận gió thổi qua đỉnh đầu.

“Dưới tình huống không nhìn thấy, cậu làm sao đối phó với một huyết tộc đánh lén đây?”

Lúc này, một thanh âm khác truyền tới, thông qua loa, thanh âm có hơi khàn khàn, mang theo hứng thú vô cùng, trong lòng Triển Dực (#) khẽ động, thanh âm này đã nghe ở đâu rồi.

“Tôi rất muốn thưởng thức, cậu phải biểu hiện thật tốt nha...”

Sau đó, Triển Dực cảm thấy xung quanh mình có rất nhiều người, trong bóng tối, mùi máu bay ngập trong không khí, kích thích thần kinh hãn, huyết tộc đáng ghét đứng cùng hãn trong bóng tối, bóng đêm làm người ta tức giận, huyết sắc tôn tạo nên bóng đêm, cái này vẫn luôn là giáo huấn của huyết tộc.

Triển Dực thu súng, rút một chuôi đao màu đen hẹp dài, nhấn nút, trường đao bén nhọn bật ra, bóng đêm, cũng là đích đến của huyết sắc, không có sự lựa chọn thứ hai.

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Sai Lầm

Triển Dực có dòng máu hắc kiếp, hắn có ngũ giác mạnh như huyết tộc, mặc dù cấu tạo của đôi mắt vẫn không có cách nào sửa đổi, không thể nhìn trong bóng đêm, nhưng hắn có thể thích ứng rất nhanh, đồng thời... thính giác và khứu giác cũng trở nên càng thêm nhạy bén.

Từ mùi máu tanh tỏa ra trong không khí, hắn có thể nhận định mình đang giao đấu với huyết tộc, vì vậy cũng nâng cao đề phòng. Đối phó với huyết tộc không giống đối phó với con người, sức mạnh và lực tấn công đều hơn con người rất nhiều, mà điều bất đồng lớn nhất chính là — huyết tộc giết không chết, còn con người thì sẽ một đi không trở lại.

Triển Dực đến nghĩa trang bồi dưỡng tâm tình, sau khi đến đây hắn cảm thấy mình giống như bị lừa gạt, rất nhàm chán, càng làm hắn muốn ra tay không để lại chút lưu tình.

Một trận chém giết bắt đầu, một tiếng sau... kết thúc.

Triển Dực cầm đao trong bóng tối khẽ cau mày, hắn lúc này đánh ngã 11 huyết tộc, sức chiến đấu rất cao, nhưng không hề day dưa, kì lạ.

“Đúng là không chịu nổi một kích.”

Thanh âm kia một lần nữa truyền tới, Triển Dực vẫn luôn cảm thấy rất quen, đã nghe ở đâu nhỉ, hắn cẩn thận suy nghĩ lại, trong lòng khẽ động, đã nhớ ra.

Lần đi tới quán bar điều tra vụ án của Fanny, gặp ông chủ của quán bar, nhìn cỡ nào cũng không thuận mắt, hẳn còn phóng hỏa đốt hết chứng cứ liên quan tới quý đồ, một hắc huyết tộc. Triển Dực nghe thanh âm của người này, rất giống người đàn ông kia!

Cứ như thế, Triển Dực lại cảm thấy kì lạ — Lúc giao thủ với đối phương, hẳn thấy vết bớt trên người mình, nói cách khác, hẳn chắc chắn đoán ra mình là hắc kiếp. Nghĩa là, sử dụng cách đánh lén của huyết tộc chẳng có tác dụng gì, vậy tại sao còn muốn tập kích bằng kiểu đó?

Đang nghi ngờ, hẳn chợt nghe tiếng bước chân.

Triển Dực cau mày, vươn tay nắm lấy người kia, hẳn thăm thiết kêu lên.

Chính là người lúc nãy đàm phán với Triển Dực, Schmidt.

Triển Dực đặt hẳn ở trên tường, đồng thời cảm thấy dưới chân có đập trúng gì đó. Khẽ cau mày... có thể cảm nhận hẳn đập trúng ngón tay. Triển Dực nắm Schmidt còn đang sợ hãi xuống đất, ngồi xồm xuống, vươn tay nhẹ nhàng lục lọi, sờ trúng một bàn tay. Nhiệt độ của tay nắm giữa nóng và lạnh, xác thực mà nói là đang từ từ hạ nhiệt, từ nóng dần dần chuyển sang lạnh.

Triển Dực ngồi ở đó, ngẩn người.

Đây là “huyết tộc” hẳn vừa giao đấu. Huyết tộc không có nhiệt độ, bàn tay này lại càng lúc càng lạnh, sao có thể... Đồng thời, hẳn nhận ra đối phương không hề phục hồi trở lại, một ý niệm thoáng qua trong đầu — Chẳng lẽ không phải huyết tộc?

Trong lúc đang nghi ngờ, hẳn lại nghe thấy thanh âm của người kia, “Đợt thứ hai.”

Triển Dực nghe thấy tiếng mở cửa, tựa hồ có nhóm tập kích thứ hai bước vào, đôi mắt đỏ như máu sáng trong bóng tối, Triển Dực đột nhiên rút súng ra, hướng về cánh cửa vừa mới mở bắn mấy phát.

Vị trí kia hẳn đã chú ý tới lúc này, nơi đó là hộp điều khiển hệ thống của căn phòng này. Căn phòng này rất lớn, lại dùng các tác phẩm nghệ thuật để trang trí, hệ thống khử nhiệt có một hộp khống chế riêng. Mà cái hộp này xài điện, một khi bị đạn bắn vào, nhất định sẽ nổ tung, nhưng uy lực không lớn.

Sau khi nổ súng, quả nhiên nổ thật, trong lúc nhất thời, lửa điện bắn ra tung tóe, căn phòng trống được ánh sáng lập lòe thắp lên, làm cho Triển Dực thấy rõ lần tập kích này có đôi mắt đỏ, cùng với máu chảy đầy đất. Người tập kích hẳn căn bản không phải hồng huyết tộc, từ tướng mạo vạm vỡ và vóc người có chút biến hình, có thể thấy được — Đây là quý đỏ biến dị.

Trên người của quý đỏ được vấy huyết dịch, chắc là của huyết tộc, mùi máu tanh đặc biệt này đã mê hoặc khứu giác của Triển Dực, cùng với lời nói của tên hắc huyết kia, làm cho hắn ngay từ đầu tưởng mình đang giao đấu với huyết tộc.

Triển Dực trong nháy mắt hiểu rõ mọi chuyện, hắn cũng không chần chờ nữa, giơ súng lên bắn về phía quý đỏ gần trong gang tấc, nhưng hắn sử dụng loại đạn khác lần trước, lần này hắn dùng thuốc mê chuyên dụng chế phục quý đỏ. Nhưng kì lạ chính là, một phát bắn vào thân thể quý đỏ, vốn là phải hét lên rồi ngã xuống, nhưng bọn họ vẫn nhào tới không chần chờ.

Triển Dực chợt lách sang một bên, phát hiện tốc độ của nhóm người này còn hơn cả nhóm trước, hắn liền ý thức được, chẳng lẽ người kia đang thí nghiệm sức chiến đấu của quý đỏ?

Sức chiến đấu của quý đồ đúng là có thể tăng cường, nhưng mạnh cỡ nào cũng không thể vượt qua được huyết tộc! Quý đồ trước mặt đã mạnh hơn cả hồng huyết tộc... Rốt cuộc đã tới cấp bao nhiêu?

“Cẩn thận nha.”

Lúc này thanh âm kia truyền tới, nhắc nhở Triển Dực, “Bọn họ sẽ cẩn đó nha.”

Triển Dực hơi sửng sốt, cảm giác hơi thờ bên tai, nghiêng người, một con quý đồ nhào tới, Triển Dực phải khó khăn lắm mới thoát được.

“Đừng khách khí chứ, công việc của cậu là giết quý đồ...”

Lời còn chưa dứt, Triển Dực đã nổ súng về phía chiếc loa. Thanh âm phiền phức lập tức biến mất, Triển Dực rút đao ra, một cước đạp bay quý đồ trước mặt, xem ra đã không còn cách cứu vãn, những người này đã biến dị hoàn toàn, phải giết thôi.

Ngay trong lúc những tia lửa dần biến mất, Triển Dực thấy có cái gì đó rơi ra từ túi con quý đồ vừa bị hấn đạp bay, rớt xuống cạnh chân hắn.

Triển Dực lúc này đã để ý tới trang phục của bọn họ, có tây trang, có đồng phục công nhân, còn có quần áo của người già, hình như đến từ các giai cấp khác nhau, chẳng qua chỉ là người bình thường, chẳng phải côn đồ chuyên nghiệp.

Thứ rơi cạnh chân hắn là một chiếc ví cũ kỹ, chỉ có con người mới sử dụng loại này, bởi vì ví điện tử không cách nào có thể để hình người thân.

Quả nhiên, ví mở ra, Triển Dực thấy bên trong có để một tấm hình. Dưới ánh sáng mờ mờ, hắn nhìn thấy trong hình là một bé gái mập mạp, nụ cười ngọt ngào, mặc dù chỉ là tấm hình nhưng đôi mắt vẫn vô cùng linh động.

Triển Dực vốn đang định một đao chém chết quý đồ, hăn liền đổi sang đánh vào xương sườn, nhưng những người này dường như đã mất cảm giác đau, vẫn hung hãn nhào tới.

Đang lúc này, một tiếng “Oanh” thật lớn vang lên.

Căn phòng lập tức được ánh sáng chiếu rọi.

Triển Dực nhìn về phía cánh cửa bị đá văng, cánh cửa sắt ngã xuống, vừa lúc đề lên vị đàm phán Schmidt đang định bò ra ngoài. Cánh cửa khoảng chừng 200kg, cộng thêm lực đạo bị đá, vị đàm phán đó chắc cũng bị ép thành nước.

Giữa ánh sáng chói mắt, có một người đang đứng, tóc trắng nổi bật, dựa theo vóc người, Triển Dực biết người đó là Bạch Vũ.

Bạch Vũ duỗi hai tay, mở miệng, “Hớ nì, anh tới cứu em nè!”

Triển Dực cau mày, đồng thời nghe thấy bốn tiếng súng vang lên, bốn con quý đồ đang định đánh lén bị bắn gục.

Bạch Vũ không hiểu, quay đầu lại, chỉ thấy Khải mang theo cảnh viên vọt vào trong, quý đồ xoay ngược lại tấn công những cảnh viên cũng bị bắn chết.

Triển Dực đứng giữa căn phòng.

Khải thu súng hỏi hăn, “Không sao chứ?”

Triển Dực không lên tiếng, Bạch Vũ phồng má chậm rãi bước vào, híp mắt nhìn Khải, người đoạt đi danh tiếng của mình — Anh hùng cứu mỹ nhân thất bại.

Nhưng mà lấy sức công kích của Triển Dực mà nói, đối phó với bọn này cũng chẳng hề gì, Bạch Vũ xoay mặt nhìn Triển Dực, mà sắc mặt của

hắn lúc này vẫn không tốt, trời vốn ban cho hắn làn da trắng như tuyết... Không biết có phải vì mấy vết máu dính trên mặt hay không, nay càng lộ ra sự tái nhợt, hết sức diêm lệ.

“Ai có thể giải thích chuyện này?” Lúc Khải kiểm tra thi thể, hỏi người phụ trách siêu thị cùng đi với bọn họ.

“Tôi có thể giải thích.”

Thanh âm kia lại truyền tới, Triển Dực nhìn ra cửa, quả nhiên... Chính là hắc huyết tộc bị hắn đánh hôm ở quán bar.

Khải với Bạch Vũ cũng nhìn ra, có chút bất ngờ.

Ánh mắt của Triển Dực lập tức lạnh đi mấy phần, nhưng đối phương càng lộ ra vui mừng, “Tôi xin tự giới thiệu, tôi là Andrea • Hysen.”

Khải khẽ cau mày, nhìn Triển Dực — Thì ra hắn là người của gia tộc Hysen.

“Người báo cảnh sát là tôi, mọi người tới thật nhanh.” Andrea mở miệng, mọi người cũng không rõ.

“Báo cảnh sát?” Khải hỏi lại.

Đúng lúc này, cửa thang máy mở ra, không ít ký giả tràn vào, còn có Lam Lạc, hắn mang theo cảnh viên chạy tới, hiển nhiên rất hợp lẽ với ba từ “Báo cảnh sát” của Andrea.

Lam Lạc thấy trong phòng còn có Khải và Triển Dực, hơi ngần người, một tay sờ cằm, khóe miệng toát ra nụ cười vui vẻ.

“Vấn đề đã được giải quyết, Lam Lạc.” Andrea bắt tay với Lam Lạc, chỉ Triển Dực trong phòng, “Nha, hành động của BN7 rất tốt, giải quyết đám quỷ đồ định tập kích siêu thị rất gọn lẹ.”

Thoáng chốc, đèn flash liên tục nhấp nháy.

Có người hỏi, “Sao quý đồ lại tập kích siêu thị?”

Andrea nở nụ cười bảo cũng không rõ, đại khái vì phần tử khủng bố, còn khen Triển Dực nữa, nói hẳn quả nhiên rất hợp làm quản lý của BN7, hành động kinh người, được người như vậy bảo vệ, trị an tuyệt đối sẽ được giữ vững, hẳn còn đại diện gia tộc Hysen cảm ơn Triển Dực.

Bạch Vũ chú ý thấy Khải đang nắm chặt cánh tay của Triển Dực, hẳn làm vậy để tránh việc Triển Dực trực tiếp nhào tới vạm đầu Andrea trước mặt đông đảo truyền thông.

Lam Lạc chậm rãi vào trong, nhìn Khải rồi lại nhìn thần sắc Triển Dực lạnh lùng, mở miệng thấp giọng nói, “Có tính toán, người kia rõ ràng đang lợi dụng cậu, không biết ngày mai các mặt báo sẽ viết tiêu đề gì đây, tự suy nghĩ cách giải thích với mấy ông già đi.” Nói xong, hẳn gọi người tới thu dọn thi thể quý đồ.

Triển Dực xoay mặt nhìn Khải, “Bỏ tay ra.”

Khải chần chờ, “Cậu muốn làm gì? Ở đây có rất nhiều truyền thông...”

Triển Dực nhìn hẳn chăm chăm không nói lời nào, Khải không thể làm gì khác đành thả tay ra.

Triển Dực cũng không nhào tới đánh Andrea, cũng chẳng thềm để ý tới cánh phóng viên, mà là ngồi xuống kiểm tra thi thể một ông cụ.

Đang quan sát, Bạch Vũ tiến tới, nhỏ giọng nói bên tai hẳn, “Giống mùi kia.”

Triển Dực nhìn hẳn, “Mùi gì?”

Bạch Vũ vươn ngón tay, chỉ chỉ thi thể quý đỏ trên mặt đất, “Mấy con này, cùng loại với mấy con bị tôi làm thịt ở nhà ga.”

Triển Dực đứng lên — Quả nhiên là đột biến.

“Còn nữa.” Bạch Vũ chỉ chỉ Schmidt bị cửa sắt đè bẹp.

Triển Dực khẽ cau mày, “Hắn cũng là quý đỏ?”

“Không, là người, nhưng mùi của hắn tôi đã từng ngửi thấy.” Bạch Vũ nói, “Lần đi tìm nhật ký của Fanny, cậu không phải bảo tôi nhớ mùi à, người xé mấy trang nhật ký, chẳng phải là người sao?”

Triển Dực nhớ lại, thấp giọng hỏi, “Là hắn?”

“Ân, mà tiếc quá, chết mất tiêu rồi.”

Triển Dực nhìn về phía Andrea đang đứng trước cửa đối phó với cánh phóng viên, “Người thiêu hủy đầu mối về quý đỏ lần trước chính là hắn, cái chết của Fanny cũng dính tới hắn, hắn lại là ông chủ của Fanny, xem ra những con quý đỏ đột biến này, liên quan tới hắn không ít.”

Khái không rõ mọi chuyện lắm, liền hỏi Triển Dực, “Dực, Andrea lừa cậu tới đây không có tống tiền gì sao?”

“Hắn chẳng qua chỉ lừa tôi tới để thử sức chiến đấu của bọn họ thôi.” Triển Dực thu vũ khí, lấy khăn lau mặt, “Nhưng người gọi là Schmidt, hắn giờ chết rồi, không có ai đối chứng, chúng ta thì không được tra Andrea, nhưng mà hắn lại không ngờ Bạch Vũ lại biết mùi của Schmidt.”

Lam Lạc đột nhiên cười lạnh một tiếng.

Triển Dực nhìn hắn.

Lam Lạc hơi nhún vai, “Gia tộc Hysen từ trước tới giờ về vấn đề làm ăn vẫn luôn mập mờ, không minh bạch, đáng tiếc, gia tộc Lancer cầm đầu hắc huyết tộc đã chết, gia tộc Hysen đã trở thành một trong những gia tộc cao nhất, chẳng ai quản được bọn họ.”

Khải cau mày, “Cho nên vụ lần trước đang điều tra một nửa thì bị đứt ngang? Gia tộc Hysen giờ trò quý à?”

“Mặc dù gia tộc Raymond chúng ta và Dracula là người nhà.” Lam Lạc vỗ vỗ bả vai Khải, “Nhưng không có nghĩa chúng ta phải trở mặt với Hysen.”

Khải khinh bỉ nhìn hăn, “Chính trị gia bản thù.”

Khóe miệng Lam Lạc rút hai cái, vươn tay nắm lỗ tai Khải, “Em mới là đồ ngây thơ, không biết phân biệt lớn nhỏ!”

Mặc kệ hai anh em bất đồng ý kiến dẫn đến cãi nhau, Triển Dực đã hết hứng thú với chuyện ở đây, cúi xuống nhặt vật dưới đất lên, xoay người ra cửa.

Bạch Vũ cũng thấy không còn gì náo nhiệt, đi theo Triển Dực.

Lúc ra cửa đụng phải Andrea.

Andrea chạy tới, vươn tay trước mặt Triển Dực, “Lần này hợp tác vui vẻ.”

Triển Dực nhìn tay hăn, không động đậy.

Những ký giả đã chuẩn bị sẵn máy, định chụp lại sáng mai lấy hình đăng báo.

Triển Dực nhìn tay Andrea một lát, sau đó ngẩng đầu, cặp mắt màu xanh nhạt nhìn thẳng Andrea, khóe miệng cong lên tạo thành nụ cười mê

hoặc.

Đang lúc Andrea bị nộ cười kia hấp dẫn, Triển Dực đột nhiên giơ tay, giống như lần trước, nắm cổ Andrea ném đi. Nhưng lần này đằng sau không phải vách tường mà là cửa thủy tinh.

Sau đó, “Xoảng” một tiếng, thủy tinh không thể chịu đựng nổi lực va chạm quá lớn, bể thành từng mảnh nhỏ.

Những tiếng thét chói tai vang lên, Triển Dực buông tay bước lại một bước, còn Andrea thì trực tiếp bay ra ngoài.

“A!”

Trong tiếng thét chói tai của mọi người, Triển Dực phúi tay, mặc kệ Andrea đang rơi tự do, lát nữa tiếp đất sẽ biến thành thịt vụn, đi thẳng về phía trước. Tập kích trong nháy mắt, động tác cũng quá nhanh, các phóng viên không ai nhớ đến chuyện chụp lại.

Lầu dưới bận rộn, Andrea bị thương nghiêm trọng, vẫn là câu kia, hắc huyết tộc không thể chết, nhưng dựa theo tình hình của hắn, hắn là phải nằm nửa năm mới có thể khôi phục.

Triển Dực thản nhiên đi tới trước mặt đám phóng viên, lạnh nhạt mở miệng, “Tránh ra.”

Các phóng viên bây giờ mới ý thức ra mình đứng chặn thang máy, lập tức vọt sang hai bên, đứng im chĩnh tề.

Triển Dực vào thang máy, vươn tay nhẹ nhàng mở một nút áo trên cổ, thở ra, cảm giác thoải mái hơn nhiều rồi.

Bạch Vũ bưng mặt theo Triển Dực vào thang máy, trong mắt hắn lúc này chỉ có — Đẹp trai quá, đẹp quá đi, đẹp muốn chết... Trong không khí

cùng tràn ngập mấy chữ đẹp trai bay vòng vòng.

Ngày hôm sau, trên các mặt báo cũng chẳng đưa tin gì, chỉ nói hôm qua khai mạc siêu thị, có người không cẩn thận té lầu. Các tòa soạn đều bị các đại gia tộc khống chế, gia tộc Dracula tất nhiên sẽ không được báo cáo, gia tộc Raymond cũng không muốn thừa nước đục, gia tộc Hysen lại cảm thấy mất mặt, các tòa soạn không thể làm gì khác hơn là đem những tin chuẩn bị đưa lên mặt báo thu lại.

Bạch Vũ ngồi trong phòng làm việc của BN xem hết báo hôm nay, ngẩng đầu lên không thấy Triển Dực đâu, vì vậy quay sang hỏi Mục Tát đang làm nghiên cứu huyết dịch của quý đỏ, “Dực Dực đâu?”

“Không biết đại vương ơi, vừa rồi thấy hấn cầm cái bóp da đi đâu mất rồi.” Mục Tát trả lời.

“Bóp da?” Bạch Vũ ngoái đầu lại, chớp mắt.

Dựa theo mùi vị quen thuộc của Triển Dực, Bạch Vũ tìm đến cửa chính phía tây của trung tâm.

Trước cửa có rất nhiều xe.

Bạch Vũ liếc mắt liền nhận ra người dọn đường mập mập lần trước, liền chạy tới hỏi hấn, “Tiểu mập, sao ở đây nhiều người quá vậy?”

“Tới nhận di thể đó.” Tiểu mập trả lời, “Thi thể của quý đỏ phải đem đi đốt, thân nhân không thể làm gì khác hơn là tới nhận di vật rồi nhìn thi thể lần cuối, sau khi đốt xong sẽ bỏ tro vào hủ trả lại cho bọn họ.”

“Nga...” Bạch Vũ bước về phía trước, hấn thấy cách đó không xa, Triển Dực đang đứng cạnh máy bán nước.

Triển Dực một tay đút vào túi, một tay cầm ly cà phê, ly giấy màu trắng, bây giờ ánh nắng rất đẹp... Chiếu xuống mái tóc của Triển Dực, có linh quang trong suốt nhảy nháy.

Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt Triển Dực như được ánh sáng bao lấy, lộ ra nhu hòa, trong đôi mắt màu băng lam, có ánh sáng, rất sáng. Cảnh tượng hoàn mỹ đến không tưởng, Bạch Vũ nhìn chăm chăm một lúc, có khi hẳn cảm thấy thời gian như dừng lại. Trên mặt Triển Dực vẫn không để lộ biểu tình nào, ánh mắt bình tĩnh, cũng rất chăm chú, đang nhìn gì đó.

Bạch Vũ theo ánh mắt của hắn nhìn tới, chỉ thấy từ lối đi của phòng nhận di thể, có hai người đi ra. Một người là phụ nữ hơn 30 tuổi, vừa lau nước mắt, vừa nắm tay kéo đứa bé gái khoảng bốn năm tuổi đi.

Ánh mắt của Triển Dực nhẹ nhàng rơi xuống cổ chân của bé gái.

Bạch Vũ trợn mắt nhìn, bé gái mang đôi vớ màu trắng, giày da đen, cổ chân cũng không đeo gì cả.

Bạch Vũ không hiểu, xoay đầu nhìn Triển Dực, chỉ thấy khoe miệng hắn nhẹ nhàng cong cong, hai lông mày nhấc lên, cơ hồ khó có thể thấy rõ biến hóa rất nhỏ này của hắn, đó là vui sướng nhàn nhạt.

Bạch Vũ xoay đầu lại, để ý thấy có người khác đi ra, trên cổ chân có đeo một cái vòng theo dõi màu đen, hắn lập tức hiểu ra... Những người này khi tới nhận di thể sẽ còn phải trải qua một cuộc kiểm tra. Virus BN là di truyền, nếu người con quả thật có bệnh, như vậy họ phải tiếp nhận theo dõi. Thế giới này vẫn luôn tồn tại kỳ thị, những người đeo vòng theo dõi này sẽ giống như thú hoang bị giam cầm, không có cách nào dung nhập vào cuộc sống bình thường của con người, còn chưa làm gì đã bị gọi là ác ma hại người, từ nay trở đi sẽ không được đối xử công bằng nữa.

Triển Dực lẳng lẳng tựa bên máy bán nước uống cà phê.

Bạch Vũ đột nhiên thấy tức giận ần ần trong lòng, có chút rối rắm. Hắn không có bước tới mà quay về tổng bộ BN, chọt chọt Phương Húc, “Cái gia tộc Hysen đó, ngoại trừ siêu thị, có kinh doanh cái gì khác không, giống như xí nghiệp vậy á!”

“Có.” Phương Húc gật đầu, “Tư sản của gia tộc Hysen phải nói là không lỗ luôn.”

“Vậy gia tộc Hysen có phải có rất nhiều sản nghiệp tư nhân?”

“Đúng vậy.” Phương Húc lại gật đầu, “Nào là câu lạc bộ, sân golf, nhiều lắm...”

“In cho tôi danh sách địa chỉ những chỗ làm ăn của họ đi.”

Phương Húc không rõ nhưng vẫn làm theo.

Tối đó, Triển Dực cầm cái chén tìm một vòng trong nhà cũng chẳng thấy Bạch Vũ đâu, hắn dùng cái đũa gõ gõ chén, cũng không thấy mặt Bạch Vũ xuất hiện, có chút kì lạ — Chạy đi đâu rồi, cơm cũng không ăn?

Hôm sau, Triển Dực vừa tới trung tâm, có rất nhiều người tụm lại với nhau nói chuyện, giống như đã xảy ra chuyện gì đó.

“Dực Dực, coi nè!” Mục Tát cầm tờ báo chạy như bay tới, đưa cho Triển Dực, “Nhìn đi nhìn đi, hôm qua, 10 xí nghiệp của Hysen, hơn 30 căn biệt thự còn có siêu thị, câu lạc bộ, vân vân, đều biến mất!”

“Biến mất?” Triển Dực kinh ngạc.

“Nghe nói là bên trong mấy xí nghiệp có hóa chất bị đổ, bị lãnh hậu quả để lửa thiêu sạch!” Mục Tát bưng mặt, “Tổn thất mấy trăm tỷ lận đó, quá dữ! Có người báo cảnh sát, nhưng mà Lam Lạc nói hắn không tra được gì, đối phương đã đắc tội với một người không nên đắc tội!”

Triển Dực nhìn tờ báo, trầm mặc một lát, hỏi Mục Tát, “Bạch Vũ đâu?”

Mục Tát chớp mắt mấy cái, “Đại vương lúc này còn ở đây mà, chắc ra cửa tây...”

Lời còn chưa dứt, Triển Dực đã xoay người bước đi.

Cuối cùng hắn gặp Bạch Vũ ở chỗ hôm qua hắn đứng.

Triển Dực bước nhanh tới, “Anh thật ngây thơ.”

Bạch Vũ xoay mặt sang, cười tươi nhìn hắn.

Triển Dực cau mày, một ly cà phê đưa tới trước mặt, Bạch Vũ cười hề hề nói, “Cái máy này thần kỳ ghê á, đưa cà phê uống ngon dễ sợ!”

Triển Dực sững sốt hồi lâu, nhận lấy, chỉ thấy Bạch Vũ vươn hai ngón tay, đặc ý nói, “Anh hùng cứu mỹ nhân, thành công!”

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Cái Chết Bất Ngờ

Trong mật thất âm u, có một cái bàn hình bầu dục màu đen được trang trí bằng nhiều hoa văn phức tạp. Giữa bàn có một chiếc huy chương hình tròn, bị dây thánh giá chẻ đôi, từng giọt nước nhỏ xuống trông như huyết dịch đỏ tươi, đây là một loại ruby được chế từ xa xưa, cho nên trong bóng tối, cái bàn vốn dĩ đã làm căn phòng trở nên nặng nề nay càng thêm phần yêu dã.

Một ngón tay dài, trắng như tuyết, nhẹ nhàng vuốt lên khe rãnh của cái bàn, sờ soạng hoa văn lồi lõm, làn da trắng mịn, làm người ta không khỏi liên tưởng đến một thiếu nữ đang ở tuổi thanh xuân, vẻ đẹp đầy sức sống so với chiếc bàn tạo nên mỹ cảm trái ngược vô cùng.

“Dực Dực gần đây chẳng thềm để ý tới ta.”

Thanh âm u oán kiêu my vang lên, bàn tay nhẹ nhàng khoác lên bả vai của một người mặc áo đen anh tuấn, cao ráo, chiếc váy màu trắng mỏng manh phất qua chiếc áo màu đen của đối phương, tạo nên tiếng va chạm rất nhỏ.

“Cô không lo sao?” Người áo đen quay mặt sang, nửa khuôn mặt lộ ra nét tuấn tú xinh đẹp, nửa mặt bên kia đã bị lớp vảy màu xanh che đậy, có một loại tà dị, nhưng cũng không quá khó coi.

“Lo cái gì?” Thiếu nữ ngẩng đầu lên, đôi mắt màu xanh như biển sâu xinh đẹp, màu sắc giống như nước, đôi môi màu mật càng làm khuôn mặt hoàn mỹ trở nên cám dỗ. Ngũ quan xinh đẹp, đường cong thân thể mềm mại, so với Triển Dực có vài phần giống nhau. Gương mặt kia, ngoại trừ

xinh đẹp, thì cũng chẳng tìm được từ gì khác để hình dung, hoặc có thể nói, khi nhìn thấy gương mặt này, ai cũng không thể suy tính bất cứ điều gì.

“Gia tộc Raymond đưa đồ tới cho cô chưa?”

Nhưng mà, người áo đen đứng đối diện, chẳng có chút suy suyễn gì với nhan sắc kia, tựa hồ đã sớm tập thành thói quen, dùng thanh âm không nóng không lạnh hỏi, trong đó cũng ẩn vài phần cung kính.

“Coi rồi.” Thiếu nữ cong khóe miệng, lộ ra nụ cười hoạt bát, vươn tay mở một cái hộp trên bàn, lấy ra sợi tóc trắng, đưa đến bên mũi nhẹ nhàng ngửi mấy cái, hơi nheo mắt lại, “Không có mùi gì hết, a, không đúng, có mùi của thần minh.”

“Cô không thấy lạ à, sao bạch huyết tộc lại tự nhiên hồi sinh?”

“Sao phải thấy lạ?” Giơ sợi tóc màu trắng như ẩn như hiện trước mặt, thiếu nữ nghiêng người tựa vào ngực người áo đen, “Dực Dực có thể sống, nghĩa là trên đời này có nhiều chuyện bất ngờ lắm, cho dù có long trời lở đất cũng là chuyện bình thường.”

“Không cần điều tra?”

“Ừ...” Thiếu nữ xoay người, bước tới cái hộp làm bằng da gấu màu trắng, vươn chân, dùng ngón chân nhẹ nhàng vuốt lông, “Quà của ta đó!”

“Ai tặng vậy?”

“Ryan!” Trên vẻ mặt thiếu nữ mang nét ngây thơ, mở hộp ra, chỉ thấy bên trong có một đôi giày cao gót màu đỏ.

Thiếu nữ cầm lên nhìn một chút, “Ân... Rất đẹp.”

“Sao lại nồng nặc mùi máu thế này?” Người áo đen không hiểu.

“Ryan tặng cho ta dĩ nhiên không phải giày bình thường.” Vừa nói thiếu nữ vừa mang giày vào, sau đó đi lại tại chỗ.

Trong bóng tối, người áo đen thấy đôi giày thoáng hiện lên ánh sáng quý dị, buồn bực, “Màu trắng men rất lạ.”

“Cái này là trắng máu.”

Người áo đen cau mày, “Mảnh khố mới của Ryan à?”

“Từ trước tới nay nó đều lấy lòng phụ nữ.” Thiếu nữ nói rất đắc ý, “Hơn nữa ta còn là mỹ nhân!”

Người áo đen lắc đầu một cái, lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Người áo đen ra mở, cung kính chào, “Đại thiếu gia.”

Vào cửa chính là Eide, hần khê gạt đầu, bước tới bên bàn tròn, “Dực bị cuốn vào chuyện của gia tộc Hysen.”

“Ta biết.” Thiếu nữ vừa nói vừa tựa vào chiếc bàn, than nhẹ, “Ai, Dực Dực càng ngày càng nghịch hà.”

“Các trưởng lão muốn gọi nó tới để chất vấn.” Eide trầm giọng, “Cảm thấy sao?”

“Ta cảm thấy thế nào quan trọng à? Nó sẽ nghe lời ta sao?”

“Lần này mang tính cưỡng chế, Dracula không cho phép xuất hiện phản đồ, kể cả hắc kiếp cũng không được.” Eide lạnh giọng, “Tôi đã dung túng nó quá lâu.”

“Ý mi là nếu giờ nó không muốn tới, mi sẽ xuất hắc kỵ sĩ bắt nó có phải không?” Thiếu nữ nâng tai, nhắc chân lên, hoảng a.

“Đúng vậy.”

“Ân, nhưng mà theo ta thì không nên.” Thiếu nữ hảo ý nhắc nhở, “Tám thằng chưa chắc bắt được Dực Dực, tám chục thằng cũng không giải quyết được người luôn ở cạnh nó...” Vừa nói thiếu nữ vừa quơ quơ sợi tóc trắng.

Hàng lông mày của Eide nhíu lại, “Tóm lại lần này nó không thể không tới.”

“Muốn Dực Dực nghe lời cũng chẳng phải chuyện khó khăn, chúng ta đốt nhà nó đi, nó không có chỗ ở liền về đây.” Thiếu nữ cười hì hì, cặp mắt linh động tỏa ra linh khí, nhưng trong nháy mắt đó lại làm người ta có một cảm giác cổ quái.

Eide than thở, “Đằng ấy cũng hơn 700 tuổi rồi, lúc nói chuyện có thể bình thường một chút không?”

“Thấy ghét!” Thiếu nữ bĩu môi, “Người ta đâu có già dữ vậy!”

“Phải không? Bà nội.” Eide hiển nhiên là cố ý.

“Phải gọi là Elena!”

Emma đỡ trán, “Chuyện này tôi sẽ xử lý, còn định trông cậy vào bà ai ngờ lại cực kì lãng phí thời gian.”

“Thằng nhóc chết dẫm!”

Eide xoay người ra ngoài.

Người áo đen đóng cửa lại, xoay đầu liền thấy người mặc đồ trắng nhào vào lòng mình, “Lân, bọn họ không tôn trọng ta!”

“Cô là trưởng lão lớn nhất của hắc huyết tộc, lúc chơi đùa cũng phải có giới hạn.” Người áo đen nhắc nhở, “Hay để tôi đi, muốn bắt Triển Dực chẳng phải chuyện khó, hơn nữa tôi cũng muốn thử xem, bạch huyết tộc lợi hại đến cỡ nào.”

“Cũng tốt.” Vị “thiếu nữ” lớn tuổi nhất hắc huyết tộc, mang trong mình cái danh bà nội, gật đầu, “Ngủ vùi hơn ngàn năm, bây giờ bò ra, hẳn là sẽ biến chất, đúng không?”

Người áo đen xoay người muốn đi.

“Đợi đã.” Elena gọi hắn lại.

Người áo đen xoay đầu, nhận được một thứ mà đối phương ném sang, cau mày, phát hiện là một con dao, con dao mang màu đỏ của bảo thạch xem ra tương đối trân quý, nhưng cũng cảm thấy yếu ớt.

“Đây là đồ trang sức?” Lân lắc đầu, “Tôi không cần.”

“Con dao này được làm từ máu của thủ lĩnh hắc huyết tộc.” Elena mỉm cười, “Bên trong giam cầm linh hồn của gia tộc Lancer.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên là không.” Elena liếc hắn một cái, “Trên con dao có thuốc mê, có thể dễ dàng chế ngự Triển Dực, mang nó về cũng dễ hơn.”

“Cô thật sự muốn dẫn Triển Dực về cho các trưởng lão chất vấn? Hẳn sẽ phản kháng, đến lúc đó lỡ ra tay giết các trưởng lão thì...”

“Vậy thì càng tốt.” Elena nở nụ cười, lộ ra vẻ tà ác ẩn trong máu của huyết tộc, “Đám già kia chết người nào càng tốt người đó, về phần Dực Dực, nó không nghe lời thì phải chịu phạt chứ.”

...

Tiếng đồng hồ báo thức vào sáng sớm cũng chẳng có tác dụng đối với Triển Dực, Bạch Vũ không ngại nguy hiểm, nhào tới nắm cổ áo đang mở rộng của Triển Dực, “Dực Dực, dậy đi, trễ giờ rồi!”

Triển Dực cầm cái gối lên ném vào người hăn, mơ mơ màng màng không biết đã tỉnh chưa.

Bạch Vũ không thể làm gì, “Không dậy thì trễ buổi hội thảo y học đó!”

Lời này quả nhiên có tác dụng, Triển Dực lập tức bật dậy, nhớ ra hôm nay phải tới hội thảo y học với Mục Tát, điều tra anh rể của cô bé kia.

“Sao không kêu tôi sớm hơn!” Triển Dực liếc mắt nhìn đồng hồ, một cước đá văng Bạch Vũ đang bất mãn, rời giường thay quần áo.

Bạch Vũ khoanh tay tựa bên cửa.

Triển Dực vào phòng tắm, bởi vì quá vội nên không khóa cửa, chừa ra một khe nhỏ.

Vì thế Bạch Vũ liền hớn hờ nhìn lén vào trong, thường thức dòng nước chảy xuống cái cổ xinh đẹp, dọc theo đường cong hoàn mỹ trượt xuống, hình ảnh hết sức động lòng người.

Triển Dực xối nước vào cái, bước ra mặc quần áo vào, thấy Bạch Vũ đang nhìn lén, nhưng cũng mặc kệ.

Điều này làm Bạch Vũ có chút bất mãn, “Sao cậu không chửi tôi?”

“Thần kinh.” Triển Dực nhanh chóng thay áo sơmi.

“Cậu luôn tùy tiện để người ta nhìn vậy ư?” Bạch Vũ càng thêm bất mãn.

Triển Dực cài nút áo không hiểu hỏi hần, “Nhìn cái gì?”

“Nhìn cậu tắm đó!” Bạch Vũ nhướn mày.

“Nhìn thì sao?” Triển Dực cầm âu phục mặc vào.

“Thì cậu sẽ thua thiệt chứ sao!” Bạch Vũ bước tới bên cạnh nhìn Triển Dực cài nút áo, “Có muốn nhìn tôi không?”

Triển Dực cuối cùng cũng thay xong, “Nhìn con khi, cởi quần ra!”

Bạch Vũ há to miệng, nhăn nhó nói, “Nha! Dực Dực chủ động quá!”

Triển Dực đưa quần tây cho hần, “Anh đang mặc đồ ngủ, ai mà cho vào, ba phút sau có mặt dưới nhà xe, không xuống đúng giờ thì ở nhà đi.” Nói xong, vươn tay cầm bữa sáng của Bạch Vũ, xuống lầu.

Bạch Vũ buồn bực thay quần, trong miệng lẩm bầm bầm, “Hồng có tình thú gì hết á.”

Đang mặc đồ, điện thoại bàn đột nhiên reo lên.

Quả nhiên lại chuyển vào hệ thống tin nhắn tự động.

Thanh âm của Eide truyền tới, “Mấy trưởng lão muốn chất vấn em, về giải thích một chút đi, chuyện khác anh sẽ giúp em xử lý.”

Bạch Vũ hơi sững sốt, khóe miệng lộ ra vòng cung mờ nhạt, nhấn nút nói chuyện.

“Dực?” Đối phương hiển nhiên rất kinh ngạc, “Em chịu nghe máy?”

Bạch Vũ trầm mặc ba giây, cười lên.

Tiếng cười của hần rất dễ nghe, nhưng mà lời nói thì không dễ nghe chút nào, “Chất vấn?”

Eide khẽ cau mày, “Là anh...”

“Tôi thách cậu dám để bọn họ thử!” Bạch Vũ nói xong, cúp máy, cảm thấy chiếc điện thoại này để ở đây thật chướng mắt, vì thế cầm lên, bước tới bên cửa sổ... ném đi.

Đúng lúc đó, Triển Dực ở dưới lầu, thấy Bạch Vũ sao còn chưa xuống, ngẩng đầu lên, chỉ thấy một chiếc điện thoại bàn từ trên trời bay xuống chỗ mình.

Triển Dực vội vàng né sang một bên, ngẩng đầu thấy Bạch Vũ nhào người ra nhìn, chỉ một ngón tay, lời còn chưa nói, bên cạnh đã xuất hiện một bóng trắng.

Triển Dực hơi kinh hãi, không dám tin nhìn sang bên cạnh.

Lúc này, Bạch Vũ đang đứng cạnh hắn, vươn tay chộp lấy chiếc điện thoại bàn, suy tư một chút, “Còn chưa có bể, chắc còn xài được.”

Triển Dực cau mày, hẳn cho tới bây giờ vẫn chưa biết rõ Bạch Vũ là người thế nào, năng lực của bạch huyết tộc mạnh tới đâu, có thể nói là rất đáng sợ. Cái tên bạch huyết tộc hắn nuôi như chó nhà này, có thể một tay bẻ gãy cổ hắn như chơi...

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Dực Dực.” Bạch Vũ bĩu môi, “Quên đổi giày rồi!”

Triển Dực đỡ trán, người này cho dù có năng lực mạnh tới đỉnh, thì trí lực cũng chỉ từ dưới đếm lên! Thôi kệ hắn đi, đi trước vậy.

“Ê! Đợi xúu đi!” Bạch Vũ vội vàng phóng lên thay giày.

Trong lòng Triển Dực nghĩ, không phải anh biết bay sao, đợi chi cho mệt!

Rốt cuộc, hai người cũng đến, Mục Tát đang đứng trước cửa chờ, trong tay cầm vé mời, ngoắc ngoắc bọn họ.

Triển Dực cau mày nhìn Khải đứng bên cạnh, “Anh tới đây làm gì?”

“Cậu chưa biết gì hả?” Khải hiển nhiên vô cùng lo lắng, “Mấy trưởng lão quyết định chất vấn cậu đó!”

Triển Dực hơi ngần người, ngay sau đó liền tưởng tới chiếc điện thoại xém nữa ném trúng mình, xoay đầu nhìn Bạch Vũ.

Bạch Vũ lúc này đang ngược mặt nhìn trung tâm hội nghị bay giữa không trung, “Ồ! Khí phái ghê.”

“Trung tâm này lớn nhất thế giới đó.” Mục Tát chạy tới giới thiệu với Bạch Vũ, “Đại vương, hội nghị của chúng ta ở tầng 138.”

Bạch Vũ nhìn hai giây, vươn tay che mắt do ánh nắng chiếu vào thủy tinh, hắt ra rất chói, tự nói với mình, “Hôm nay ông trời ném cái gì xuống vậy a...”

Mục Tát với Khải đều không hiểu, Bạch Vũ vươn tay nhẹ nhàng kéo Triển Dực, để hẳn bước sang hai bước.

Mục Tát nghi ngờ ý nghĩa của động tác này, sau đó lập tức truyền tới thanh âm kì lạ.

Hai người ngẩng đầu, vội vàng tránh ra, sau đó một thanh âm “Ba” thanh thúy vang lên, một người ngã xuống cạnh bọn họ, có thể vì rơi từ nơi quá cao, nên khi rớt xuống đã biến thành một miếng thịt nát, đồng thời cũng nổ tứ tung.

Dưới đất máu chảy ồ ồ không dứt.

Mà quý dị hơn chính là, bên trong thi thể kia, có rất nhiều viên nhỏ nhỏ rơi ra, nhìn giống như quả ô liu, màu đen, hình như một loại quả nào đó.

“Trái này là mận khô?” Mục Tát đứng bên cạnh miếng thịt nát, xoay đầu nhìn đống quả màu đen, “Chết kiểu này thật quý dị, ăn nhiều mận khô quá xong tiêu hóa không được rồi nhảy lầu.”

Lúc này, trong không trung có một cái vé từ từ bay xuống, vừa lúc rơi trên đống quả cùng thi thể huyết nhục mơ hồ.

Mục Tát nhặt vé lên nhìn, phát hiện là vé mời tới buổi hội thảo y học, mà ở trên đó viết tên một người, đó là — Trần Vĩ!

HUYẾT DẠ DỊ VẮN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Quả Mận Khô Kì Lạ

Triển Dực bọn họ tới đây là để điều tra Trần Vĩ, vậy mà chưa vào phòng hội nghị, Trần Vĩ đã té lầu chết, càng quý dị hơn chính là còn nuốt một bụng mận khô.

Nhiều máu chảy như vậy tất nhiên sẽ có người báo cảnh sát, hơn nữa Trần Vĩ lại rất nổi tiếng trong giới y học, mấy vị bác sĩ vừa tới cũng ríu rít chạy lại xem, không tin Trần Vĩ lại tự sát. Triển Dực không thể làm gì khác hơn là giữ hiện trường, hẳn tới đây để tham gia hội nghị, tất nhiên sẽ không mang theo dụng cụ kiểm tra, vì vậy cũng không tiện nhận định, Trần Vĩ là người hay quý đồ.

Lam Lạc rất nhanh mang người tới, vừa nhìn thấy Triển Dực liền cau mày, “Sao cậu lại...”

Lúc này, Phương Húc nhận được điện thoại cũng đã tới, đưa dụng cụ kiểm tra cho Mục Tát. Mục Tát kiểm tra máu của Trần Vĩ, ngẩng đầu nhìn Triển Dực, “Là quý đồ, không sai.”

Triển Dực rất hài lòng phát tay với Lam Lạc, ý nói — Hết chuyện rồi, biến đi.

Lam Lạc bực mình, thuận tiện trợn mắt nhìn Khải, “Hôm nay chẳng phải em nghỉ à? Về nhà đi!”

Khải nhìn chăm chăm một lúc, học theo điệu bộ của Triển Dực, phát tay — Anh biến đi.

Lam Lạc trở mặt, nắm cổ áo Khải kéo đi.

Triển Dực cũng lười để ý, ngồi xồm xuống hỏi Mục Tát đang nghiệm thi, “Sao hẳn lại ăn nhiều mặn khô vậy?”

“Ân...” Mục Tát dùng nhíp gắp một quả mặn khô, phát hiện ra, chẳng qua ngoại hình giống mặn khô thôi, nhưng cảm giác mềm hơn, giống như một quả cầu thịt, vì vậy cũng buồn bực, “Đây là cái gì?”

“Anh bỏ tay ra, đừng làm ảnh hưởng công việc!” Khải kéo cổ áo lại, đang muốn đi thì bị Lam Lạc níu lại, “Mấy ngày nay em tránh xa Triển Dực một chút, mắc công bị họa lây!”

Khải hơi sững sốt, dừng bước nhìn hẳn, “Anh có phải nhận được tin tức gì rồi không?”

“Tin tức?” Lam Lạc cười lạnh, “Trong gia tộc Dracula, ngoại trừ Eide ra chỉ còn mỗi cái ông quái vật ở cạnh Elena là không thể dò xét tâm tư thôi, ai chẳng biết Triển Dực sắp chết tới nơi? Lần này vất vả lắm mới tìm được cơ hội, em cho là người ta không thừa nước đục thả câu à?”

“Vậy thì tôi càng muốn quản!” Khải đã sớm có thói quen phản lại Lam Lạc.

Lam Lạc tức giận cũng vô dụng, không thể làm gì khác hơn là giận cá chém thớt, “Em rốt cuộc có phải em ruột của anh không? Tại sao...”

Lam Lạc kích động, dậm chân, cảm thấy hình như mình đập trúng cái gì mềm mềm, sau đó nghe “Bụp” một tiếng.

Lam Lạc cúi đầu, lòng nói đập trúng gián hay trứng đây? Sao thấy ghê quá vậy?

Bên chân, có một cục gì đó vừa đỏ vừa đen, Lam Lạc nhíu mày giờ chân lên, nhìn đế giày... Chỉ thấy có thứ gì đó giống như thịt, nhìn kỹ, phát hiện bên chân có mấy quả ‘mận khô’.

“Cái này là gì a?” Lam Lạc chà đế giày, phát hiện ra, trong cái viên thịt mình đạp trúng có cái gì đó như ruột.

“Con gì đây?” Lam Lạc cau mày, quả ‘mận khô’ bên cạnh đột nhiên cử động.

Lam Lạc cả kinh, nhìn kỹ, chỉ thấy quả ‘mận khô’ kia mở mắt.

“Á!”

Lam Lạc la lên, cũng có không ít người hét toáng, bởi vì đồng ‘mận khô’ rơi ra từ bụng Trần Vĩ, bây giờ đồng thời mở mắt. Quả ‘mận khô’ chỉ có một con mắt, một đồng chớp chớp mắt, trong rất rợn người.

Mục Tát cũng ném đi lui về sau, hắn chưa từng thấy quả nào như vậy, chẳng lẽ là của quý đỏ biến dị?

“A!”

Đang lúc này, một người đi đường hét lên, thì ra có một quả đột nhiên bay thẳng về phía mặt hắn, hắn vươn tay đỡ, bàn tay đột nhiên đau nhói, nhìn lại, quả mận khô kia mở miệng cắn đứt một ngón tay hắn. Cũng may người bị cắn là huyết tộc, bị cắn mất ngón tay còn có thể mọc lại.

Đồng thời, mấy quả mận khô còn lại cũng bắt đầu tạo vết rách, bên trong vết rách có mấy chiếc răng chằng chịt bén nhọn, hơn nữa còn phát ra thanh âm ‘nha nha nha’, còn hơi nháy căng lên, giống như mấy đứa trẻ đòi đi chơi.

“Kinh tởm!” Phương Húc không nhịn được cau mày.

Viên thịt màu đen có hình thù kì quái, sinh vật chỉ có một mắt, miệng rộng là thứ chưa ai từng nhìn thấy, nhảy về bốn phía giống như đi kiếm thức ăn.

Đang lúc mấy viên thịt nhảy lung tung, Triển Dực nhanh tay lẹ mắt rút chiếc khăn quàng cổ của một cô gái đứng xem náo nhiệt còn đang la hét, che lên đám ‘mận khô’.

Có người gỡ bỏ phụ tùng trên xe mô tô, đồ nhiên liệu ra, người khác cầm bật lửa, bật lên ném về phía đám ‘mận khô’.

“Oanh” một tiếng.

Hiện trường liền truyền tới những tiếng thét thảm thiết của những con quái vật kì lạ, trong chốc lát... kể cả thi thể của Trần Vĩ, đều bị lửa thiêu trụi.

Lam Lạc một cước đạp bẹp một con bên chân, cau mày, “Mấy vụ gần đây càng ngày càng biến thái!”

“Thi thể bị đốt rồi, làm sao tra án đây?” Mục Tát xoay đầu lại nhìn Triển Dực.

Triển Dực cũng cau mày, đang lúc mọi người không biết làm sao, Triển Dực lại nghe tiếng “nha nha nha” truyền tới, có chút quỷ dị, đó chính là tiếng kêu của mấy con quái vật kia.

Triển Dực xoay đầu lại, chỉ thấy Bạch Vũ đang cầm một con lên giờ trước mặt mình, “Đáng yêu ghê.”

“Đại vương anh minh thần vũ!” Mục Tát vội vàng lấy cái bình bỏ con quái vật kia vào, đập nắp lại, không hiểu hỏi Bạch Vũ, “Sao nó không cắn anh?”

Bạch Vũ nhắc mi, “Chắc là cảm thấy không hợp khẩu vị.”

Để lại vài cảnh viên thu dọn hiện trường, Mục Tát vui vẻ cầm con quái vật về trung tâm nghiên cứu, Phương Húc nhìn trái nhìn phải, cảm thấy mình hết chuyện làm rồi, liền chuẩn bị về trung tâm điều tra con sinh vật kì lạ kia.

Triển Dực xoay đầu, hỏi một người phụ trách trung tâm hội nghị, “Trần Vĩ sao lại té lâu? Hắn nhảy từ chỗ nào?”

“Hắn là không phải ở sảnh giao lưu.”

Một thanh âm khác vang lên, trả lời câu hỏi của Triển Dực, thanh âm rất nặng, thập phần từ tính, nhưng cũng rất thấp. Triển Dực ngẩng đầu nhìn sang, hơi sững sốt... Từ bên trong trung tâm hội nghị bước ra, là một người đàn ông, thân hình và tuổi tác cũng gần như Eide, tóc đen, tròng mắt màu xanh lá cây, trông rất yêu dị. Triển Dực biết người này, ngày đó trong bãi đậu xe, có một đồng người bu theo hắn.

“Ngài Abel.” Quản lý lập tức cung kính chào hỏi, tựa hồ rất sợ hắn.

Abel, không chỉ là hắc huyết tộc, thân phận của hắn thế nào bọn Triển Dực cũng có thể đoán ra — Đứng đầu gia tộc Hysen, tuổi tác gần bằng Elena, một trong những quý tộc của hắc huyết, Abel Hysen.

“Lúc này tôi đang ở phòng hội nghị.” Abel bước tới, hình tượng lãnh khốc quả là rất tương xứng, lời văn nhã nhặn, hết sức khiêm tốn, “Bác sĩ Trần không có vào phòng hội nghị.”

Lúc đang nói chuyện, có một ông cụ tóc trắng bước tới, “Là thế này, bác sĩ Trần nói không được thoải mái, bảo tôi chuẩn bị một phòng nghỉ ngơi, có thể hắn đã nhảy ở đó.”

Triển Dực hỏi số phòng, sau đó nhờ ông dẫn đi.

Abel cũng không ngăn cản, lui sang một bên, phân phó ông cụ tóc trắng, “Bọn họ cần cái gì thì giúp.”

“Vâng, chủ nhân.”

Giao phó xong xuôi, Abel cũng rời khỏi.

Triển Dực cũng không để ý tới, đi theo ông cụ kia, lúc lên lầu, xoay đầu lại, liền thấy Bạch Vũ đang đứng ngoài cửa, sờ cằm suy nghĩ tới gần người.

“Bạch Vũ.”

Triển Dực kêu hẩn một tiếng.

Bạch Vũ ngẩng đầu, bước tới.

“Cậu có muốn gọi tôi bằng tên khác không?” Bạch Vũ vỗ vỗ bả vai Triển Dực, không biết bụi ở đâu ra bám lên.

“Tên gì?”

“Thì gọi hớ nì hay cưng đi?” Bạch Vũ híp mắt cười.

Triển Dực lặng lẽ nhìn hẩn một cái, Bạch Vũ bĩu môi — Nữa rồi, hông có tình thú gì hết á!

“Lúc này anh suy nghĩ cái gì vậy?” Triển Dực đổi đề tài, hỏi Bạch Vũ.

“Hả?” Bạch Vũ tựa hồ không hiểu, nói, “Đi thôi!”

Triển Dực mơ hồ cảm thấy Bạch Vũ đang giấu mình điều gì đó, nhưng nếu hẩn không muốn nói thì mình cũng đừng hỏi làm gì.

Hai người lúc này bước tới một căn phòng.

Ông cụ tóc trắng mở cửa ra, nói với hai người, “Chính là ở đây.”

Triển Dực gật đầu, ông cụ tóc trắng nói cần gì thì phân phó với nhân viên của trung tâm, sau đó rời khỏi.

“Huyết tộc kia già ghê.” Bạch Vũ nhìn bóng lưng ông cụ khuất xa.

“Hắn là quản gia của Hysen.” Triển Dực bước vào phòng, chỉ thấy cửa sổ bên kia mở rộng.

Triển Dực bước tới bên cửa sổ nhìn xuống, lại nhìn cửa sổ, phát hiện trên đó có không ít dấu viết trầy xước, lập tức cau mày, “Có thể té từ đây xuống.”

Lời vừa ra khỏi miệng, lại không thấy Bạch Vũ trả lời, Triển Dực xoay đầu nhìn ra cửa, phát hiện không thấy Bạch Vũ ở đó.

Triển Dực hơi bực mình, bước ra hành lang nhìn — Bạch Vũ không có ở đây.

“Bạch Vũ?” Triển Dực gọi một tiếng, không có ai trả lời.

Lắc đầu, Triển Dực cũng không quản, vào phòng tiếp tục tra xét.

“Hình như có người đã từng đụng vào.”

Khải bước vào.

Triển Dực gật đầu, “Bên cửa sổ rõ ràng có dấu vết giầy dụa.”

“Hắn bị người tay đẩy xuống?” Khải phát hiện xung quanh không có camera, bước tới bên cạnh Triển Dực, “Trung tâm hội nghị này hình như cũng là gia sản của Hysen, cậu có muốn tránh không?”

Triển Dực có chút buồn cười, “Tôi không có cách ép người ta chết chỗ khác.”

“Tôi nói thật.” Khải nghiêm túc, “Ngay cả Lam Lạc còn nghe tin tức thì lần này đối phương chắc chắn không buông tha rồi.”

“Đây là cái gì?” Triển Dực tựa hồ không hứng thú với khuyến cáo của Khải, mở ngăn kéo ra, tìm được một chai thuốc màu tím.

Nhẹ nhàng lắc lắc cái chai, phía trên có nổi lên ít bọt.

“Bạch Vũ đâu?” Khải lúc này mới phát hiện ra, Bạch Vũ luôn kè kè Triển Dực không chịu buông, bây giờ lại hông thấy đâu.

“Không biết, chắc đi vệ sinh rồi.” Triển Dực thuận miệng trả lời, đưa chai thuốc cho Khải, “Đem về cho Mục Tát.”

“Vậy còn cậu...”

Triển Dực buồn cười nhìn hăn.

Bất đắc dĩ thở dài, Khải dặn dò, “Vậy cậu cẩn thận một chút.”

Triển Dực xoay đầu tiếp tục tìm kiếm, Khải không thể làm gì khác đành về trung tâm. Lúc đi còn cố ý liếc mắt vào nhà vệ sinh — Bên trong không có ai, Bạch Vũ căn bản không có đi vệ sinh. Khải có chút bực mình, Bạch Vũ đi đâu vậy?

Đi tới cuối hành lang, Khải gặp một phục vụ đang dùng dụng robot dọn dẹp hành lang.

“Cậu có thấy một người tóc trắng không?” Khải hỏi.

“Có.” Người phục vụ trẻ tuổi gật đầu, “Hình như hăn lên lầu với ông chủ rồi.”

“Ông chủ?” Khải cau mày, “Ông chủ của cậu có phải là Abel không?”

“Đúng vậy.”

Trong lòng Khải nghi ngờ — Bạch Vũ sao lại đi cùng Abel? Còn gạt Triển Dực?

Một bụng chứa đầy câu hỏi, Khải bước vào thang máy...

Trung tâm hội nghị này có rất nhiều thang máy, đều trong suốt, tất cả đều dùng cho mục đích ngắm cảnh, Khải đứng bên trong, bấm nút xuống lầu, đang nghĩ ngợi hần liền thấy một bóng người đang đi thang máy lên.

Trong nháy mắt đó, hai thang máy xẹt qua nhau.

Khải sửng sốt một chút, ngẩng mặt lên... Đối phương đã biến mất trong tầm mắt, nhưng áo khoác ngoài màu đen với vảy tay màu xanh, chẳng thể làm đi đâu được.

Khải kinh hãi, cửa thang máy vẫn đóng chặt không tài nào mở được, hần gấp gáp bấm điện thoại gọi cho Triển Dực... Vậy mà Triển Dực lại không nghe máy.

Khải gấp đến độ đi lại trong thang máy, nếu như lúc này hần không nhìn lầm, người vừa rời chính là vệ sĩ của Elena, Lân.

Lân là một sự tồn tại kì lạ, hần là hắc huyết tộc, tuổi tác trên năm trăm, một mực bảo vệ Elena, một trong những trọng thần của gia tộc Dracula, nghe nói năm đó, chiến tranh lạc loạn, hần bị kiếm chém bị thương nửa người, mặc dù là hắc huyết tộc nhưng vẫn không tài nào lành lại. Elena tự tay dùng răng nanh của quý hút máu tạo thành vảy cho hần, từ đó hần trở thành một hắc huyết tộc duy nhất có thân hình nửa người nửa rồng.

Lân là một trong những hắc huyết tộc có sức công kích mạnh nhất, hơn nữa lại vô cùng xảo quyệt.

HUYẾT DẠ DỊ VẮN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Cuộc Chết Vắn Của Huyết Tộc

Bạch Vũ đột nhiên mất tích, bởi vì hắn nhớ tới một chuyện.

Hắc huyết tộc căn bản đều có mắt đen và tóc đen, tuy nhiên vẫn có một sự phân biệt nhất định, sẽ có người mang đôi mắt màu xanh lá cây... Giống như cặp mắt của Abel vậy. Loại cảm giác yêu dị này, mặc dù đã trải qua một ngàn năm nhưng Bạch Vũ vẫn còn nhớ rõ, là huyết mạch của gia tộc Lancer, vì thế Bạch Vũ liền nghi ngờ gia tộc Hysen có phải là con cháu của gia tộc Lancer sau khi bị diệt vong?

Bạch Vũ cho tới bây giờ vẫn luôn tự hỏi, ai đã đánh thức hắn dậy, đối phương có biết chân tướng thật sự đằng sau giấc ngủ dài của hắn không, mà trải qua một ngàn năm, lịch sử của huyết tộc đã xảy ra đứt gãy, bí mật của nó đã không còn nhiều người biết, nhưng việc Triển Dực ra đời, so với chuyện mình bị đánh thức, có thể cất giấu điều gì không, đây là điều Bạch Vũ tương đối quan tâm.

Bạch Vũ lúc này đi theo ông cụ tóc trắng kia, lên lầu, đến phòng họp ở tầng cao nhất.

Ông cụ tóc trắng gõ cửa, vào trong.

“Chủ nhân, bọn họ đã bắt đầu điều tra.”

“Ừ.” Abel nhẹ nhàng đáp ứng, “Hội nghị cứ dựa theo kế hoạch mà tiến hành, đừng để bị ảnh hưởng.”

“Vâng.”

Quán gia sau khi đáp ứng liền rời đi.

Bạch Vũ bí mật đứng ngoài cửa, cảm thấy cũng chẳng có gì khả nghi, chẳng lẽ là mình đa nghi?

Đang do dự, Abel đột nhiên lên tiếng, “Nếu đã tới thì vào nói chuyện một lát đi.”

Bạch Vũ nhướn mày, cảm thấy vào trong nói chuyện cũng chẳng mất mát gì, liền bước vào.

Abel nhìn Bạch Vũ, đứng lên, tự rót trà tiếp đãi hẳn, “Không nghĩ tới tôi lại có thể gặp được một bạch huyết tộc, đúng là rất vinh hạnh.”

Bạch Vũ nghe giọng của hẳn, người đánh thức mình là hẳn? Hơn nữa hẳn cũng cảm thấy, là huyết tộc, mặc dù Abel cũng coi là xuất chúng nhưng bề ngoài nhìn vẫn còn quá trẻ, không có bản lĩnh gọi mình dậy được.

“Tôi rất muốn biết tại sao bạch huyết tộc lại xuất hiện?” Abel mở miệng hỏi.

Bạch Vũ không nói gì, chẳng qua chỉ nhìn chăm chăm cặp mắt màu xanh của hẳn, càng nhìn mày càng chau lại, cuối cùng nở nụ cười, nói với cặp mắt kia, “Lancer, ông già sống dai như ông thì ra là trốn ở đây.”

Abel nghe không hiểu, nhìn Bạch Vũ.

“A a.” Bạch Vũ chỉ cười nhưng không nói, đứng lên, “Tôi phải đi rồi, xem ra cậu cũng chẳng biết gì.”

“Chờ một chút, tôi có một thứ muốn đưa cho anh xem.” Abel giữ Bạch Vũ lại, bước tới bên két sắt, mở khóa ra, lấy ra một cái hộp gỗ màu đen cổ xưa. Trên hộp gỗ được khắc đầy hoa văn chẳng chịt. Cái hộp vừa

đưa tới trước mặt, Bạch Vũ liền biết bên trong có thứ gì, ánh mắt cũng trở nên âm đạm vài phần. Vươn tay nhẹ nhàng chậm rãi mở nắp hộp.

Bên trong là một chiếc đầu lâu bằng thủy tinh trong suốt. Hẳn là thuộc về một đứa trẻ, hoặc chẳng qua chỉ thu nhỏ lại, rất tinh xảo.

Bạch Vũ nhẹ nhàng nâng đầu lâu lên, khoe miệng không khỏi lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Abel không rõ, nhìn khuôn mặt biến hóa của Bạch Vũ, “Đây là cái gì?”

“Một trong những tổ tiên của cậu.” Bạch Vũ nhàn nhạt trả lời.

“Cái gì?” Abel không hiểu.

“Lancer, đã qua nhiều năm rồi vẫn không chịu bỏ nó à?”

Abel bất đắc dĩ nhìn Bạch Vũ, “Nãy giờ anh cứ một mực gọi Lancer, là nói vua Lancer?”

“Cất đi, thứ này ngoại trừ có giá trị kỉ niệm ra thì cũng chẳng xài được đâu.” Bạch Vũ đặt đầu lâu vào trong hộp, nhẹ nhàng vuốt hoa văn ở trên.

“À đúng rồi, về chuyện của em tôi, nhờ anh xin lỗi Triển Dực giùm.” Abel nói.

Bạch Vũ gằn người, nhớ lại tên hắc huyết tộc hai ngày trước bị té thành thối nát, tên là gì nhỉ...

“Rượu của gia tộc Lancer rất ngon, anh có muốn uống thử không?” Abel lấy một chai rượu từ trong ngăn kéo ra.

Bạch Vũ cong khoe miệng, cảm thấy có gì đó rất buồn cười. Hắn nhận chai rượu, nhìn, “Rượu của Lancer...” Mở nắp ra ngửi ngửi, nhắc mi —

Cũng không tồi.

...

Triển Dực ở trong phòng tìm một hồi, cuối cùng tìm được một văn kiện, một nửa tài liệu bên trong không cánh mà bay.

Triển Dực cảm thấy kì lạ, Trần Vĩ là quý đở biến dị cấp mấy? Trước đó hẳn đã từng gặp qua không ít, nhưng trong cơ thể sinh trưởng mấy quả cầu thịt kia là lần đầu tiên, hơn nữa quả cầu thịt đó còn có sinh mạng.

Đang suy nghĩ, hẳn cảm thấy một trận lạnh lẽo từ cửa truyền tới.

Triển Dực buông xấp tài liệu trong tay, hơi nghiêng mặt nhìn ra cửa.

Ngoài cửa chính, có một người đàn ông mặt quần áo đen.

Dáng người cao ráo, nửa bên mặt kết vảy, Triển Dực biết người này.

Đại khái đoán được lý do hẳn tới đây, Triển Dực cũng chẳng thêm để ý, đặt tài liệu xuống, lật văn kiện khác.

“Mấy trưởng lão muốn cậu về nói chuyện.” Lân mở miệng, nhìn quanh bốn phía, cũng không phát hiện bạch huyết tộc kia.

“Đó là trưởng lão của huyết tộc, tôi là người.” Triển Dực tiếp tục lật tài liệu, “Ở đây là hiện trường gây án, người không có nhiệm vụ thì miễn vào.”

“Tôi không nói lại lần thứ hai, đây là lệnh của cấp trên.”

Lời vừa dứt, Triển Dực liền thấy có bốn người mặc áo đen.

Triển Dực cau mày, lăm bằm, “Phiền phức.”

“Dực Dracula, tôi cho cậu một cơ hội cuối cùng!” Lân vừa dứt lời, bốn người mặc áo đen rút ra một dải lụa.

Triển Dực xoay đầu, lạnh lùng nhìn Lân, “Tôi đã nói rất nhiều lần rồi, tôi tên là Triển Dực, Dracula cái gì chứ, tôi không biết.”

“Vũ nhục tổ tiên của mình, chỉ làm tội của cậu càng thêm nặng.” Thanh âm của Lân lãnh khốc, “Đừng ép tôi phải động thủ.”

Triển Dực buồn cười nhìn hẳn, “Anh cảm thấy tôi sợ anh?”

Lân run lên, phân phó thuộc hạ, “Bắt hẳn!”

Ra lệnh một tiếng, bốn người còn chưa làm gì, Triển Dực đã cầm cái gạt tàn thuốc trên bàn, đập lên đầu một người áo đen đứng cạnh cửa sổ.

Người kia né tránh, nhưng Triển Dực lại vươn tay nắm dải lụa sau lưng hẳn, níu lại, lui về phía sau kéo một phát đồng thời cũng đập hẳn bay ra ngoài.

Ba người còn lại tụ thành một chỗ, nhào về phía Triển Dực.

Triển Dực phi ra ngoài, nhưng cũng không rơi xuống, dải lụa trong tay hẳn như cao su, đàn hồi rất tốt, Triển Dực quấn dải lụa vào cổ người áo đen bên cửa sổ, vòng sang cửa sổ bên kia, người áo đen đứng không vững, từ bệ cửa rơi xuống dưới.

Triển Dực thuận thế bay qua cửa sổ, xoay người đập người thứ ba ra ngoài, thuận tiện dùng dải lụa quấn chân người thứ tư, đánh cùi chỏ vào mặt hẳn, ném đi.

Toàn bộ đều xảy ra trong chớp mắt, Triển Dực vút dải lụa, nhìn Lân, “Tôi không phải người của Dracula, quy củ của mấy người không thể áp dụng với tôi.”

“Gia tộc chỉ có người chết, không có phản đồ.” Lân có chút đần độn, vẫn lao đầu về phía Triển Dực. Bạn đang ❖

Triển Dực nghiêng người né tránh công kích của hắn, tay trái của Lân đầy vảy, cứng rắn không đao thương nào có thể chặt được. Hàm răng của quỷ hút máu là thứ cứng nhất trên đời, chế tạo thành vảy sẽ biến thành một công cụ phòng ngự mạnh nhất, còn tương đối sắc bén.

Lấy tay làm vũ khí, Lân chính là một người rất mạnh.

Đáng tiếc người hấn đối phó lúc này là Triển Dực. Thân thể Triển Dực linh hoạt vô cùng, tạo thành một áp lực rất lớn với Lân.

Lân phát hiện ra, năng lực của Triển Dực hình như đã mạnh hơn, cơ hội giao thủ với hắn không nhiều, mặc dù Triển Dực không phải dùng sự chiến đấu làm mục đích sống sót, nhưng dù sao hắc kiếp vẫn hơn huyết tộc ở tốc độ và sức mạnh, cho nên Triển Dực đang chiếm thế thượng phong.

Lân không còn nhẫn nại, hắn liền nhớ tới con dao Elena cho mình.

Con dao chưa chắc có thể làm Triển Dực bị thương, coi như trên đó có thuốc mê đi, nhưng làm sao để Triển Dực trúng kế? Chỉ có thể xài chiêu đánh lén thôi.

Suy nghĩ, hắn vung tay, con dao màu đỏ bay đi.

Ngay cả Lân cũng không ngờ tới, chiêu này lại có hiệu quả không ngờ.

Con dao màu đỏ dưới ánh mặt trời sinh ra phản quang đỏ rực, ánh sáng trực tiếp chiếu vào mắt Triển Dực.

Trong nháy mắt đó, Triển Dực cảm thấy mắt mình như ngừng hoạt động. Hắn hơi sững sốt, cảm thấy bên vai hơi đau, có cái gì đó đâm vào...

Đại não Triển Dực lưu lại ba giây thanh tỉnh, hiểu mình bị người ta đánh lén. Hồng quang kia, phải là của hồng diệp thạch tạo thành.

Kết cấu của mắt Triển Dực với huyết tộc rất khác nhau, nhưng so với con người thì nhạy bén hơn, cái này tốt cũng không tốt, hai mắt của hắn sẽ gặp trở ngại khi thấy ánh sáng quá đỏ. Một dao kia, Triển Dực liền biết chiêu này của ai — Trong đầu thoáng hiện lên khuôn mặt tươi cười quý dị của bà già Elena, hắn còn nhớ lúc nhỏ Elena có nói, “Thì ra Dực Dực sợ ánh sáng của hồng diệp thạch a.”

Lân tiếp nhận Triển Dực té xuống, nghe thấy tiếng bước chân, hắn liền nhảy ra ngoài cửa sổ, lên xe rời đi.

Trong nháy mắt hắn nhảy xuống, Khải chạy vào, bốn phía tìm kiếm, không thấy ai, hồng rồi!

Suy nghĩ một chút, hắn chạy ra hành lang, lên cầu.

Khải vừa mới vào thang máy lên lầu, thang máy xuống lầu bên kia mở ra, ông quản gia tóc trắng chậm rãi bước ra, đi về phía người phục vụ, “Đại nhân.”

“Có làm theo lời ta không?”

“Dạ có.” Người phục vụ gật đầu, “Người tới hỏi là Khải chứ không phải Triển Dực, tôi nói hắn lên lầu với ông chủ.”

Quản gia gật đầu, sau khi đuổi hắn đi, ông vào thang máy, không nghĩ ra — Người kia lại tới đây, không biết Bạch Vũ may mắn hay Triển Dực xui xẻo đây?

Bạch Vũ đang thưởng thức chai rượu với Abel, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân dồn dập bên ngoài.

Khải vội tới cửa, nhìn thấy tình cảnh bên trong, quả nhiên — Bạch Vũ hình như đang nói chuyện rất vui vẻ với Abel, bộ dáng hai người còn như muốn cụng ly.

Khải nhin không được, bước nhanh vào, níu cổ áo Bạch Vũ, “Anh rốt cuộc là người nào?”

Bạch Vũ nhắc mi, “Cậu mới là người, ông đây là huyết tộc!”

“Anh tới gần Dực là có mục đích gì?” Khải nhìn Abel đang cầm ly rượu mờ mờ, “Hai người quen nhau?”

Bạch Vũ ngẩng mặt lên suy nghĩ, “Àn... Hẳn có thể coi là bạn cũ.”

Abel nhìn Bạch Vũ, bạn cũ?

“Đúng rồi.” Bạch Vũ cũng không để ý tới khuôn mặt đen xì của Khải, hỏi, “Dực Dực đâu? Kêu lên đây uống một ly.”

“Uống cái đầu anh, Triển Dực bị bắt về rồi!”

Khải đẩy chai rượu Bạch Vũ đưa tới trước mặt, “Anh cũng là huyết tộc mà ha, cũng biết phản bội gia tộc là cái tội gì, anh không phải là bạch huyết tộc sao? Sao lúc Dực nguy hiểm nhất lại không ở cạnh hẳn?”

Bạch Vũ trầm mặc, đặt chai rượu xuống bàn, nói tỉnh, “Tôi cảm thấy hẳn không cần bảo vệ.”

Khải không muốn nói nữa, xoay người ra ngoài.

Bạch Vũ sờ cằm, nhìn Khải nổi giận đùng đùng rời đi.

Abel bước tới, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Tôi cũng muốn biết.” Bạch Vũ nhìn hẳn, “Cái thằng gốc ruột ngựa kia sao lại biết tôi ở đây?”

Abel hơi sừng sốt, mỉm cười nhìn Bạch Vũ, “Chuyện anh chú ý không giống người bình thường.”

“Cũng không kì lạ, bởi vì giao thiệp với một số người, vẫn nên cẩn thận một chút.” Bạch Vũ giống như hàm ý điều gì đó, “Rượu lần sau uống tiếp, gần đây phải bận rộn làm anh hùng cứu mỹ nhân.”

Nói xong, Bạch Vũ đút hai tay vào túi, bước ra ngoài, vừa ra tới cửa liền xoay đầu lại hỏi Abel, “Mấy trường lão của Dracula ở đâu?”

Abel cười, “Tôi rất sẵn lòng nói cho anh biết địa chỉ, chuyện phát triển so với kế hoạch của tôi càng thú vị hơn.”

Bạch Vũ đưa tay nhận địa chỉ, liếc mắt nhìn, rời đi, nụ cười trên môi cũng dần biến mất — Chuyện càng ngày càng kì lạ, mấy trường lão rõ ràng chỉ tìm đại một cái cớ để bắt Triển Dực. Dù sao Triển Dực cũng không phải huyết tộc, con người hẳn là không cần bị mấy ông già kia chất vấn, nói cái gì mà không cho phép có phản đồ, dòng máu chảy trong người Triển Dực căn bản chẳng phải huyết tộc, không phải người mình thì phản bội cái gì? Chẳng lẽ mấy ông già đó định mượn cớ để tra cái gì? Lấy sự thông minh của Triển Dực, có phải hẳn cũng nghi ngờ, cho nên mới cố tình đi theo?

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Toàn Diệt Nhóm Trưởng Lão

Trong không gian tối tăm, trên cây cột đá cao vút, có một chiếc ghế ba chân, Triển Dực đang bị dây xích nặng nề trói chặt.

Eide bước nhanh tới, đẩy cửa phòng chất vãn ra, ngẩng đầu nhìn, xung quanh cây cột đá có rất nhiều trưởng lão đang ngồi, ở đây có khoảng 100 người, xem ra đã kinh động toàn bộ nhóm trưởng lão.

Eide cau mày, có chút không hiểu liếc mắt nhìn Lân, đến gần hỏi, “Tại sao có nhiều trưởng lão tới quá vậy?”

Lân chỉ nhàn nhạt lắc đầu, “Tôi chỉ phụ trách bắt người.”

Eide nhìn xung quanh, không thấy Elena đâu, lại hỏi Lân, “Elena chưa tới sao?”

Lân trầm mặc, thuật lại lời Elena, “Cô ấy nói, đi gặp bảo bối Dực Dực phải ăn mặc đẹp một chút.”

Eide nhìn trời, không nói được lời nào.

Thanh âm kim loại thanh thúy vang lên, Eide ngẩng đầu, thấy Triển Dực đã tỉnh.

Triển Dực mở mắt, cảm thấy ngủ rất ngon, giật giật cánh tay, có cảm giác mình bị cái gì đó trói chặt, ngẩng đầu nhìn xung quanh, phát hiện ra mình đang ở trên cột đá cao ngất, đường kính chừng 1m, ba chân ghế cũng

không trụ vững, bên dưới là vực sâu vạn trượng, còn có ánh sáng của lửa nhấp nháy.

Triển Dực nhìn hai tay cùng hai chân mình bị dây xích trói chặt, ngược lại cảm thấy buồn cười... hắn rất hăng hái đi tham quan thánh địa tra tấn trong truyền thuyết của huyết tộc, phòng chất vấn.

Đỉnh đầu là núi đá, bên dưới là con rắn Anaconda được huyết tộc dùng máu nuôi hơn trăm năm, hình thể khổng lồ, Triển Dực có thể ngồi thăng bằng trên ghế, đều là nhờ dây xích trói lại, một khi có gì sai lệch, đoán chừng hắn sẽ ngã xuống dưới, làm mồi cho rắn.

Ở đây, các trưởng lão sẽ đặt câu hỏi với hắn, hỏi cái gì hắn phải đáp cái đó, nếu không chỉ có con đường chết.

Triển Dực thường thức phong cảnh trong phòng chất vấn, sau đó bắt đầu quan sát các vị trưởng lão.

Nói là trưởng lão, căn bản họ cũng vô cùng thần bí, đều là những thành viên của Dracula trên 400 năm. Huyết tộc là một thế giới có tôn ti trật tự, ở đây, chỉ có huyết thống, không có tài năng, chỉ có năm tháng, không có cố gắng, có người khi sinh ra đã là quý tộc, mặc kệ họ có ngu dốt tới đâu, họ vẫn có quyền lực. Có vài người có thiên phú cũng nỗ lực vô cùng, nhưng lại bị đè ép xuống dưới chót không tài nào ngóc đầu lên được, có thể nói đây là một thế giới đã chết, không có lực hấp dẫn.

Triển Dực nhìn một vòng, rốt cuộc cũng không nhìn thấy gì, các trưởng lão đều dùng mặt nạ, căn bản không thấy được gì.

“Im lặng!”

Một trưởng lão ngồi chính giữa lên tiếng, tướng mạo già nua trông không giống huyết tộc.

“Những người không thuộc nhóm trưởng lão, xin mời đi ra ngoài.”

Eide không hiểu, “Tôi là người đứng đầu gia tộc Dracula, tôi có quyền tham gia buổi chất vấn.”

“Eide, cậu là anh của Triển Dực, tốt nhất nên đi khỏi để tránh hiềm nghi.”

Eide cảm thấy hoang đường, chỗ này đều là người của Dracula, có cái gì hiềm nghi?

“Đi thôi.” Lân ra ngoài trước.

Eide xoay đầu nhìn Triển Dực phía xa, có chút do dự, giống như mình bị lợi dụng...

“Elena nói.” Lân dừng lại, dùng thanh âm cực thấp, “Chuyện này, các trưởng lão có toàn bộ quyền quyết định.”

“Cái gì?” Eide kinh ngạc, hẳn không tin Elena lại ra lệnh đó.

Lân nhún vai, “Đó đúng là do Elena phân phó.” Nói xong, hẳn kéo Eide ra ngoài, đóng cửa lại.

Eide vội vàng chạy đi tìm Elena.

Trong phòng, quần áo rơi đầy đất, đồ trang sức rải đầy giường, nhưng lại không có ai ở đây.

Eide không rõ, đột nhiên nghe thấy có người la lối ngoài cửa sổ, “Mau lên coi, ngu quá!”

Eide bước tới bên cửa sổ, chỉ thấy Elena mặc một cái đầm màu đỏ, tóc dài uốn lọn, nữ trang tinh xảo, đứng trong bụi hoa hồng chỉ huy đám người,

“Nhanh lên! Rõ ràng sáng nay ta có thấy một đóa hoa màu trắng mà, mau tìm cho ta!”

Eide cau mày, “Elena!”

Elena ngẩng mặt lên, lập tức lộ ra nụ cười kiêu mị, “Eide Eide, dây chuyền màu đỏ với dây chuyền xanh biếc, cái nào hợp với bộ này hơn? Ta có nên buộc chặt thêm một chút không?”

Eide nhíu chặt mày, “Nhóm trưởng lão rốt cuộc đang giở trò gì?”

“Tìm được rồi!”

Lúc này, một người cao hứng kêu lên, dùng kéo cắt đóa hoa màu trắng xuống, đóa hoa vừa mới nở, bên trong vẫn còn sương đọng lại.

Elena vui mừng nhận lấy, cắm đóa hoa vào búi tóc đằng sau, xoay vòng hỏi Eide, “Eide Eide, có đẹp không?”

Eide nhìn trời, cảm thấy có hỏi cũng vậy thôi, xoay người rời đi.

Elena tựa hồ rất thỏa mãn, năm váy, bước ra khỏi bụi hoa hồng, đứng múa trên bụi cỏ, trong miệng còn ngâm nga hát, loáng thoáng có thể nghe ra, đó là khúc an hồn thường được hát trong các buổi tang lễ.

Nhóm hạ nhân thì thảo với nhau, “Sao hôm nay Elena vui thế nhỉ?”

“Không biết, có phải có tình nhân mới không?”

“Không đúng, xem ra chúng ta lại có thêm phân bón rồi.” Người làm vườn cười khở, “Ai mà xui dữ vậy?”

Elena ngẩng mặt, nhìn đám mây xanh trên bầu trời, trong miệng tiếp tục hát, “Hôm nay là một ngày tốt, để các vong hồn được an nghỉ, cho dù bọn họ chỉ thuộc về địa ngục rực lửa...”

“Đốc đốc đốc.”

Tiếng gõ bàn vang lên, toàn bộ căn phòng bắt đầu lặng đi.

Người đội nón trắng chính là hội trưởng.

“Dực Dracula...”

“Triển Dực.” Triển Dực cắt ngang, “Lão hồ đồ, đừng đọc sai nữa.”

Trong phòng liền có tiếng bàn tán xôn xao.

Triển Dực từ trước tới giờ đều vậy, nghĩ gì nói đó, lại còn hết sức kiêu ngạo, điều này làm các trưởng lão ngồi trên ngai cao tại thượng vô cùng bất mãn.

“Dực Dracula...”

“Triển Dực.” Triển Dực ngẩng đầu, đôi mắt màu băng lam nhìn thẳng tới, “Còn gọi sai nữa, tôi sẽ không trả lời bất cứ câu hỏi nào.”

Trưởng lão há miệng, cuối cùng phải đổi lời, “Được rồi, Triển Dực.”

“Nếu tôi không phải người của gia tộc các người, các người có quyền gì chất vấn tôi?” Triển Dực nói, “Hơn nữa chiếu theo tính cách ngạo mạn của các người, hẳn là chẳng cần quản việc một người có tiếp xúc với gia tộc Hysen hay không, tóm lại chỉ là viện cớ, muốn hỏi cái gì?”

Các trưởng lão lẩn nhau châu đầu vào nhau, cho đến khi tiếng gõ bàn lần nữa vang lên, bốn phía mới yên tĩnh trở lại.

“Tại sao ngươi lại ở cùng bạch huyết tộc?”

“Nga...” Triển Dực gật đầu, “Thì ra là các người sợ tôi sẽ lợi dụng bạch huyết tộc để tiêu diệt hắc huyết tộc? Hay là sợ sức mạnh của bạch

huyết tộc? Yên tâm đi, cho dù là ai, thì kết cục của các người cũng chỉ có cái chết thôi, các người chẳng có cửa lên thiên đường đâu, tất cả sẽ chen chúc dưới địa ngục.”

“Triển Dực!”

Nhóm trưởng lão đập bàn, “Người đừng có quá phận!”

Triển Dực lắc lắc dây xích, ý nói — Ai mới quá phận đây?

“Hỏi cái gì, người chỉ cần trả lời đàng hoàng là được.”

Một giọng nữ già nua truyền tới. Người kia đội chiếc nón đỏ quý tộc, che đi nửa khuôn mặt, lộ ra chiếc cằm nhọn cùng đôi môi đỏ mọng.

“Tôi biết bà.” Triển Dực bỗng nhiên ngẩng mặt lên suy nghĩ, “Bà chính là người yêu đương vụng trộm với hội trưởng có phải không?”

Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao.

Hội trưởng xấu hổ gõ bàn, “Người đừng có ăn nói bậy bạ!”

Triển Dực nhún vai, “Chuyện này không phải rất bình thường ư, sống mấy trăm năm, ai lại không tư tình, huyết tộc vốn có đủ tà đạo ngũ độc mà.”

“Vô liêm sỉ!”

Hội trưởng thẹn quá hóa giận.

Triển Dực lè lưỡi, “Sợ xấu thì tôi không nói nữa, tôi tuyệt đối sẽ không khai chuyện hai người có con riêng đâu.”

Mọi người lại tiếp tục ồn ào.

“Triển Dực! Người sẽ phải trả giá cho lời nói hôm nay!” Hội trưởng uy hiếp.

Triển Dực cười lạnh, “Trả giá? Các người cũng biết làm chuyện xấu sẽ bị trả giá à?”

Ánh mắt của hội trưởng lạnh đi, ông cầm cái chuông đặt trên bàn lên, nhẹ nhàng lắc vài cái, cột đá bắt đầu hơi lắc lư.

Triển Dực cảm thấy con trăn ở dưới đang cử động, cúi đầu nhìn, con trăn đang chậm rãi nhô đầu lên.

Không hổ là quái vật đã nuôi hơn trăm năm, đôi mắt màu đỏ trên cái đầu hình tam giác, nhìn chăm chăm Triển Dực, lè ra chiếc lưỡi đỏ tươi.

“Triển Dực, người là con người, không phải huyết tộc, đứt tay đứt chân cũng chẳng mọc lại được.” Hội trưởng uy hiếp, “Tự mình suy nghĩ đi, bây giờ phải bắt đầu ngoan ngoãn trả lời, bằng không...”

“Bằng không thì sao?” Triển Dực ngẩng mặt lên nhìn dây xích còng tay mình, đứng dậy, cùm cụp một tiếng... Cái ghế ba chân mất đi thăng bằng, theo cột đá ngã xuống, vỡ nát.

“Triển Dực!” Hội trưởng nhíu mày, “Phản kháng chỉ vô ích thôi, ngay cả hắc huyết tộc cũng không có quyền cãi lại...”

Lời của đối phương còn chưa dứt, chỉ thấy Triển Dực dùng sức kéo dây xích, dây xích xuyên vào vách tường làm nó lắc lư.

Hội trưởng đập bàn.

Triển Dực buồn cười, “Thấy các người là lão yêu tinh sống mấy trăm năm, thì ra cũng yếu tim như người ta thôi.”

“Người xác định người không muốn phối hợp?” Thành viên trong nhóm trưởng lão hiển nhiên mất đi nhẫn nại, dồn dập đòi trừng phạt Triển Dực.

Hội trường lại lắng chiếc chuông.

Rất nhanh, con trăn nhô đầu lên.

“Triển Dực, ta hỏi lại lần cuối, bạch huyết tộc kia sao lại thức dậy, người để hãn bên cạnh mình là có mục đích gì, nếu không trả lời, ta sẽ để con trăn kia cắn đứt cánh tay người.”

Triển Dực suy nghĩ, “Hãn đại khái bị đồng hồ báo thức, mục đích để hãn ở bên cạnh, chính là... làm thú cưng.”

Các trưởng lão ồ lên.

“Triển Dực, hôm nay chẳng ai bảo vệ được người, người là sự sỉ nhục của hắc huyết tộc...”

“Ông mới chính là sự sỉ nhục của hắc huyết tộc.” Triển Dực cắt ngang, “Tôi chẳng liên quan gì tới hắc huyết tộc cả.”

Trưởng lão tức giận rung chuông.

Lúc này, có hai con trăn đồng thời nhào lên trên, đan xen như lò xo, vọt về phía Triển Dực.

Tay chân Triển Dực đều bị trói, không tiện né tránh, nhưng mà... Hãn cũng chẳng hoảng hốt, hơn nữa cũng chẳng thềm cử động.

Khi hai đầu trăn sắp tiếp cận hãn, chúng nó đột nhiên dừng lại.

Triển Dực có chút khó hiểu, bởi vì ngày thường hãn bị thương đều rất dễ lành, vốn muốn nhìn xem, tay chân bị đứt có lành lại không, ai ngờ hai

con trăn này lại không làm gì hết.

Các trưởng lão ngấn người.

Hội trưởng dùng sức rung chuông, nhưng hai con trăn vẫn không nhúc nhích, thoát nhìn có chút ngu đần.

Triển Dực cũng không rõ, ngay lúc xung quanh vẫn đang im lặng, một tiếng ca kỳ ảo vang lên.

Thanh âm quen thuộc, Triển Dực chậm rãi mở mắt, đồng thời, “Ầm” một tiếng thật lớn, thạch bích trên đầu vỡ tung, tạo ra một cái lỗ to, một hòn đá thật lớn rơi xuống vực sâu vạn trượng bên cạnh Triển Dực.

Ánh nắng chiếu vào, vừa lúc chiếu xuống người Triển Dực, xung quanh hẵn giống như có vàng sáng chói lọi.

Dây xích cũng bị đứt theo hòn đá kia.

Triển Dực tháo dây xích ra, tự do trở lại, đồng thời ngửa mặt nhìn lên trên... Quả nhiên, trên cái lỗ kia, dưới ánh mặt trời, có một thân ảnh màu trắng đang ngồi, nhàn nhã ngâm nga.

Triển Dực nhìn lên thân ảnh đang phản quang, trắng đến thuần túy, giống như ánh sáng có thể xuyên thấu qua người hẵn vậy.

Nhóm trưởng lão loạn thành một mảng, hai con trăn lớn biến hóa theo tiếng hát ngâm nga... bỗng nhiên xoay về hướng các trưởng lão, đôi mắt đỏ ngầu với chiếc lưới đỏ tươi, mang theo tín hiệu nguy hiểm.

Hội trưởng nhìn thấy không ổn, tiếp tục rung chuông, nhưng mà...

“Á!” Tiếng kêu thảm thiết từ bốn phía truyền tới, hai con trăn nhào về phía các trưởng lão.

Đầu rắn đâm vào vách tường chỗ các trưởng lão đang ngồi, một phần rơi xuống vực sâu, tan xương nát thịt, một phần bị con rắn xé ra, nuốt vào bụng.

Trong bóng tối, ngoại trừ chỗ của Triển Dực được ánh nắng chiếu sáng, những chỗ còn lại đều là hắc ám cùng huyết tinh.

Triển Dực cảm thấy có người ở phía sau, xoay đầu lại, liền nhìn thấy Bạch Vũ đang tươi cười nhìn mình, “Hớ nì, anh tới đón em nè!”

Lúc này, tiếng “kêo kẹt” vang lên, cửa phòng bị mở ra.

Elena mặc đầm đỏ chạy vào, đôi giày đỏ giẫm vào vũng máu, làn da trắng như tuyết trong bóng đêm hết sức rõ ràng.

“Dực Dực!” Elena kêu lên, trong thanh âm mang theo vui mừng.

Hai hàng lông mày của Triển Dực hơi nhíu lại, đây là thứ Elena muốn ư... Giết hết tất cả các trưởng lão trong gia tộc, lại chẳng cần dùng tới bàn tay của người mình.

Eide đi theo sau cùng với Ryan đột nhiên trở về, nhìn thấy máu chảy đầy đất, cũng có chút giật mình.

Ryan hỏi Eide, “Có chuyện gì vậy?”

Eide hơi lắc đầu, không phải mang ý không biết, mà là bảo Ryan đừng hỏi nữa, đã không còn ý nghĩa rồi, tất cả trưởng lão vướng chân vướng tay đã chết, người trẻ tuổi có thể lên kế nghiệp, phần vinh của gia tộc chỉ còn ngay trước mắt thôi, rất đáng ăn mừng!

Hắn theo bản năng ngẩng đầu nhìn Bạch Vũ đang đứng trên cột đá với Triển Dực.

“Thần minh!” Elena chạy tới bên vách, gọi Bạch Vũ ở phía sau Triển Dực, “Thần minh của ta!”

Bạch Vũ hơi cong khóe miệng, trầm mặc một lúc, nở nụ cười, “Quả nhiên vô luận qua bao nhiêu lâu, có vài thứ vẫn luôn không thay đổi!”

“Dực!”

Lúc này, giữa không trung ở phía trên, Khải lái mô tô chạy tới, thấy Bạch Vũ còn nhanh hơn mình, hẳn có chút giật mình, lại thấy mảng huyết tinh bên dưới, hoàn toàn trở nên choáng váng.

“Lái xe lại đây.” Triển Dực đang lo không có cách ra ngoài.

“Chi vậy?” Bạch Vũ mỉm cười hỏi hẳn.

“Nếu không thì ra ngoài bằng cách nào?” Triển Dực xoay đầu nhìn hẳn, “Anh đừng nói là bay tới đây nha?”

“Sao lại không?”

Bạch Vũ vừa dứt lời, Triển Dực liền nghe thấy một thanh âm như tiếng xé vải, có chút kinh ngạc, đồng thời, ở phía vách tường xa xa, xuất hiện hai cái bóng hình cánh chim thật lớn.

Lại nhìn ra sau Bạch Vũ, soạt một tiếng hai cái cánh xuất hiện.

Triển Dực mở to mắt, không thể tin nhìn Bạch Vũ.

“Biểu tình của cậu dễ thương quá đi!” Bạch Vũ uốn éo, cho hẳn xem cái chốt mở, “Xin mời gọi số 99967, mua sắm online xin được phục vụ quý khách!”

Triển Dực giờ mới phát hiện, đây là dù lượn hình chiếc cánh.

Triển Dực hoàn toàn bó tay không thể nói được gì, vươn tay đẩy Bạch Vũ đang vui tươi hớn hờ.

Mượn động lực của khí lưu, Bạch Vũ xoay quanh Triển Dực một vòng, sau đó vươn tay nắm lấy Triển Dực, mang hẳn bay lên trên.

Khải chợt nghe tiếng Bạch Vũ vui sướng hô lên “Dà hú!”, xẹt qua bên cạnh mình... Xoay đầu lại nhìn, hai người đã bay đi xa lắm rồi.

Thẳng đến khi thân ảnh của hai người hoàn toàn biến mất, mọi người mới hồi phục tinh thần hoàn toàn, Elide cúi đầu hỏi Elena, “Bà rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Elena dùng hai tay trắng như tuyết, nâng đầu một người máu chảy đầm đìa lên, tháo mặt nạ xuống, chỉ thấy khuôn mặt già nua nhăn nheo của hội trưởng. Sinh mệnh quý dị của huyết tộc làm ông lúc này vẫn còn động đậy hai mắt, giương miệng, “E... Elena...”

“Chặc chặc.” Elena lắc đầu, nhìn máu tươi chảy đầy tay, ném người kia vào không trung.

Chỉ thấy một con trăn há miệng, một hơi nuốt chửng hội trưởng vào bụng.

Elena đứng lên mở rộng hai tay, “Hôm nay là một ngày tốt, để các vong hồn được an nghỉ, cho dù bọn họ chỉ thuộc về địa ngục rục rủa...”

Vừa dứt lời, dưới vực sâu đen tối, ngọn lửa màu băng lam hừng hực cháy, giống như màu mắt của Elena, nóng tới điên cuồng.

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Hương Vị Của Tình Yêu

Tin tức nhóm trưởng lão của gia tộc Dracula bị giết đã làm chấn kinh toàn bộ huyết tộc, sáng sớm hôm sau, hầu như ai ai cũng bàn về chuyện này, ngoại trừ Bạch Vũ và Triển Dực đang mơ màng buồn ngủ.

Hôm qua sau khi rời khỏi đó, Triển Dực không hề quay lại trung tâm, cũng không tới hiện trường vụ án, cũng không về nhà, mà là tới chỗ bà ngoại.

Bởi vì Triển Dực nhận được điện thoại của bà ngoại, bà nói mua nhiều táo quá ăn không hết, bảo hai người tới ăn phụ.

Cho nên, chiều hôm đó hai người cùng tới chỗ bà ngoại ăn táo.

Một người không thích đồ ngọt như Triển Dực lại cầm trái táo gặm rất ngon lành, không có chút gì là kén chọn như trước kia.

Bạch Vũ từ trước tới nay đều không từ chối bất kì món ăn nào, nhìn Triển Dực ăn lấy ăn để, ít khi nào thấy ngoan như thế này, hẳn cũng cảm thấy ăn ngon hơn.

Lúc phụ bà ngoại rửa chén, Bạch Vũ nhỏ giọng hỏi bà, “Bà có biết Triển Dực còn bà nội không?”

Bà ngoại buồn cười nhìn hắn, “Elena ấy hả?”

“Quan hệ của hai người thế nào?” Bạch Vũ lại bắt đầu nhiều chuyện, theo lý mà nói, thông gia thì quan hệ hai bên chắc là ok đi ha? Nhưng mà

một bên là huyết tộc, một bên là con người, hơn nữa rõ ràng là một người biến thái, một người bình thường, hai bên sẽ quan hệ tốt ư?

“Không tiếp xúc nhiều lắm, bên kia hình như rất phức tạp, Dực Dực không cho bà hỏi.” Bà ngoại vỗ vỗ bả vai Bạch Vũ, “Nhìn con rất giống người từng trải, con phải chiếu cố Dực Dực đó.”

Bạch Vũ lại cảm thấy bất ngờ, mỉm cười nhìn bà, “Người từng trải?”

“Ừh...” Một tay cầm đĩa, một tay cầm đồ rửa chén, nụ cười trên mặt bà theo Bạch Vũ mà nói, đây là nụ cười đẹp nhất trong tất cả người lớn tuổi.

“Con nhìn không được vui, Dực Dực cũng thế, nhưng mà con cho bà một cảm giác rất giỏi giang.” Bà ngoại mở vòi nước, dòng nước trong suốt chạy xuống ào ào, bọt nước bắn lên cánh tay Bạch Vũ, nước rất lạnh.

“Con không vui á?” Bạch Vũ cảm thấy rất buồn cười.

“Có đôi khi bà cũng không rõ, tại sao người trẻ tuổi lại dễ buồn hơn người lớn tuổi?” Bà ngoại còn thật sự nghĩ, vẻ mặt thập phần đáng yêu, “Lúc đầu bà cảm thấy có phải vì tuổi thanh xuân quá ngắn? Nhưng sau đó, bà tiếp xúc với huyết tộc, phát hiện bọn họ được trẻ mãi không già, vậy mà bọn họ lại không vui, còn nhiều hơn cả con người.”

“Bà ngoại.” Bạch Vũ từ trước tới nay đều rất thành thực, bắt chước Triển Dực gọi bà ngoại, mặc kệ bản thân so với bà còn lớn hơn n tuổi. Hắn vươn tay khoác bả vai bà, vô cùng thân cận, nói, “Huyết tộc có vui vẻ không, so với tuổi thanh xuân, vĩnh hằng gì đó cũng không liên quan lắm đâu.”

Bà ngoại nhìn hắn, “Vậy thì tại sao?”

“Vấn đề này có chút thâm ảo!” Bạch Vũ vô cùng buồn bực lắc đầu, “Huyết tộc chán vậy đó bà ơi, lúc người ta tưởng mình vui, thì thật ra lại không vui, lúc người ta tưởng mình không vui thì thật ra mình rất bình thường.” Vừa nói hần vừa vươn tay tắt vòi nước, “Bà đừng nghĩ nhiều chi mệt, con nghĩ cả ngàn năm rồi cũng có ra đâu.”

Bà ngoại vươn tay xoa xoa mái tóc màu bạc của hần, “Con thăm vậy sao?”

“Hả?” Bạch Vũ kinh ngạc nhìn bà, “Sao lại thăm?”

“Nga... Không phải.” Bà ngoại lắc đầu, “Bà chỉ cảm thấy kì lạ, hơn một ngàn năm rồi mà con cũng chưa từng thích ai?”

Bạch Vũ chớp chớp mắt, sờ cằm, “Vậy nếu thích một người thì sẽ biết cái gì là vui cái gì là không vui sao?”

“Tất nhiên rồi.” Bà ngoại cười, “Có phải con cũng giống Dực Dực, không tin vào tình yêu?”

Bạch Vũ cong khóe miệng, ngẩng mặt làm bộ cân nhắc, “Tình yêu không phải thứ quan trọng.”

Bà ngoại gật đầu, “Đối với vài người thì nó chẳng là gì, nhưng đối với vài người... lại rất quan trọng, không có sẽ không sống được.”

Bạch Vũ cảm thấy trong lời nói của bà ngoại ẩn chứa một ý gì đó, nhưng hơn một ngàn năm qua, hần vẫn không tìm thấy ai đáng giá để yêu hoặc làm cho hần động lòng. Đừng nói là con người, có thể bởi vì dòng máu của bạch huyết tộc quá mức vĩ đại, cho nên đối với vật sống hay chết đều chẳng có chút gì gọi là không muốn xa rời.

Sau đó, Triển Dực cùng bà ngoại đi tản bộ, Bạch Vũ lết lết phía sau, tiếp tục tự hỏi.

...

Sáng hôm sau, hai người cùng tới trung tâm.

“Oa, Dực!” Mục Tát chạy tới, “Cả trung tâm đều bàn tán chuyện hôm qua!”

Sắc mặt Triển Dực không hề thay đổi, hỏi hẩn, “Mấy quả cầu thịt đó, kết quả phân tích sao rồi?”

Vẻ mặt Mục Tát có chút phức tạp, “Vụ... vụ hôm qua...”

Triển Dực nhướn mày, ý nói — Công việc!

Mục Tát mất hứng chặn lại lòng hiếu kỳ của mình, nói với Triển Dực, “DNA của mấy quả cầu đó giống DNA của Trần Vĩ, có di truyền.”

“Anh nói cái gì?” Triển Dực cho là mình nghe lầm, ngoáy ngoáy lỗ tai, “Di truyền?”

“Cho cậu xem cái này.” Mục Tát vẫy vẫy hai người, bước vào phòng thí nghiệm.

Quả cầu thịt vẫn còn bị nhốt trong chai, so với hôm qua thì lớn hơn một chút, không giống quả mận khô, giống trái táo hơn, màu sắc cũng chuyển đỏ.

Triển Dực và Bạch Vũ cảm thấy có chút buồn nôn, không hiểu sao lại nghĩ tới mấy trái táo hôm qua.

“Tôi đã chụp X quang cho nó, hai người nhìn kết cấu bên trong đi.”

Triển Dực và Bạch Vũ cùng bước tới trước màn hình, nhíu mày...

Bạch Vũ vuốt cằm, “Xương của cái con này sao giống một người cuộn tròn lại vậy?”

“Bên trong đúng là có thai nhi đang phát triển, còn nữa.” Mục Tát chỉ vào phần miệng, “Răng rất bén!”

Sau khi Triển Dực và Bạch Vũ xem xong, cả hai đều yên lặng xoay mặt nhìn về quả cầu màu đỏ đang bị nhốt trong chai, nó tò mò nhìn ra ngoài, răng nanh mọc dài ra ngoài chạm vào lớp thủy tinh, phát ra tiếng động kì lạ.

Triển Dực chậm rãi bước tới, đối diện cái chai.

“Con này cũng là quý đỏ?”

“Ân, theo nhóm máu đúng là quý đỏ, nhưng cấp biến dị là 21.”

Triển Dực ngẩng đầu, kinh ngạc xoay lại nhìn Mục Tát, “Vượt qua cấp 20? Tại sao thế hệ sau lại biến dị còn hơn thế hệ trước?”

Mục Tát nhún vai, lắc đầu ý bảo mình cũng không biết.

“Dực.”

Lúc này, Khải từ bên ngoài bước vào.

Triển Dực xoay đầu lại, vẻ mặt của Khải có chút phức tạp, đặc biệt là khi nhìn thấy Bạch Vũ, hiển nhiên... Hắn vẫn không tin tưởng Bạch Vũ.

Bạch Vũ cũng chẳng thèm quan tâm, bước tới bên cạnh Mục Tát, cầm lấy tấm X quang, giống như có điều suy nghĩ.

“Có người tới nhận thi thể Trần Vĩ.” Khải thấp giọng nói với Triển Dực, “Nói là vợ hắn.”

Triển Dực và Bạch Vũ liếc mắt nhìn nhau, đồng thanh hỏi, “Có bộ dáng thế nào?”

Khải ngẩn người, trả lời, “Rất xinh đẹp.”

Triển Dực và Bạch Vũ đều nhú mày — Hôm đó Tiểu Hạ cho bọn họ xem tấm ảnh của chị nó, rõ ràng cô rất gầy yếu còn bị chứng kén ăn, thế nào lại rất xinh đẹp?

“Người đâu?” Triển Dực đặt vấn đề xuống.

“Ở bên ngoài.” Khải chỉ chỉ.

Triển Dực và Bạch Vũ cùng bước tới nhìn ra ngoài, cả hai đều sinh ra một ảo giác...

Bên ngoài lớp cửa thủy tinh, trên chiếc ghế sofa màu trắng, có một cô gái xinh đẹp, khoảng chừng 20 tuổi, da trắng như tuyết, một bộ dáng thanh thuần động lòng người.

“Á, đúng là mỹ nhân.” Phương Húc ngẩng mặt nhìn thoáng qua, cảm khái, “Sao lại gả cho một con quái vật như Trần Vĩ?”

Hai hàng lông mi của Triển Dực hơi chau lại, Bạch Vũ bên cạnh thì lộ ra tươi cười hứng thú.

“Mời cô ta tới phòng thăm hỏi đi.” Triển Dực thấp giọng nói.

“Hả?” Khải kinh ngạc, “Cô ta tới nhận thi thể...”

“Cứ nói là vào phòng ngồi, thi thể còn phải chờ một chút.” Triển Dực vừa nói vừa lấy điện thoại, định gọi cho Tiểu Hạ.

Thế nhưng hăn lại không gọi được, đuôi lông mày của Triển Dực hơi nhăn lại, đột nhiên cảm thấy bên tai có hơi thổi, xoay đầu lại... Khuôn mặt

của Bạch Vũ hiện ra ngay trước mắt, môi mím lại, giống như phát hiện một cái gì đó rất đặc ý.

Triển Dực nhìn hẳn, “Anh muốn nói cái gì?”

“Nga... Tôi nghĩ tới cái thất bại mà hôm qua bà ngoại nói với tôi.” Bạch Vũ cười hì hì đáp.

Triển Dực có chút khó hiểu, không rõ vì sao hẳn lại đột nhiên nói lời này.

“Bà ngoại nói tôi sống hơn một ngàn năm rồi mà cũng không kiếm được vợ, cậu nói xem có phải tôi đã thua?”

Triển Dực quyết định không nói nhảm với hẳn, chuẩn bị ra ngoài nói chuyện với chị gái Tiểu Hạ.

Nhưng vừa bước hai bước, cánh tay đã bị Bạch Vũ giữ lại. Triển Dực xoay mặt nhìn bàn tay đang nắm cánh tay mình, không nói gì, chờ hẳn nói.

“Bà ngoại nói, có vài người nếu không có tình yêu thì cũng chẳng sao, nhưng có vài người thì sẽ không sống được nếu không có nó.” Bạch Vũ thấy trong mắt Triển Dực hiện lên một tia thiếu kiên nhẫn, liền mím cười nói một câu, “Cậu có biết một loài sinh vật tên là nhện không?”

Triển Dực hơi nhướn mày, ý nói — Anh tưởng tôi là đồ ngốc chắc?

“Khi yêu, nó sẽ dùng tơ cuốn người bầu bạn của mình lại, yêu xong sẽ giết chết, để trứng ra, dùng thi thể của đối phương để nuôi năng thế hệ tiếp theo...”

Triển Dực nhìn hẳn, “Anh muốn nói chị của Tiểu Hạ là nhện tinh?”

“Tôi chỉ cảm thấy rất giống.” Bạch Vũ tiến sát tới bên tai Triển Dực, nói một câu, “Người chị kia... thị lực có vẻ không được tốt.”

Triển Dực mặc dù đang nói chuyện với Bạch Vũ, nhưng tầm mắt lúc nào cũng đặt lên cô gái ở bên ngoài, lúc cô ta đứng dậy bước vào phòng, đúng là thiếu chút nữa đụng trúng cửa thủy tinh... Trong lòng Triển Dực đã có suy tính, sau đó bước vào phòng thăm hỏi.

Bạch Vũ bước tới trước màn hình camera, ngồi xuống, đặt tay lên bàn, nghiêm mặt nhìn chị gái Tiểu Hạ đang có chút bất an.

“Camera này có thể soi X quang không?” Bạch Vũ hỏi Phương Húc.

“Có thể.” Phương Húc gật đầu, “Anh nghi ngờ kết cấu bên trong của người này?”

“Xem thử đã rồi mới biết.” Bạch Vũ nheo mắt lại.

Phương Húc điều chỉnh camera.

Khải và Mục Tát cũng bước tới xem.

Chỉ vừa nhìn thoáng qua, tất cả đều nhăn mày lại — Xuyên thấu qua lớp da, là một bộ xương của con người, nhưng lại dài và nhỏ, có chút cổ quái... Nhưng đặc biệt nhất chính là ở khoang miệng, có một bộ phận theo camera chiếu thành một bóng lớn, không rõ ràng lắm, nhưng tuyệt đối đó không phải là kết cấu của một con người.

Mục Tát nhăn mặt, “Thì ra là quỷ đồ biến dị!”

“Rầm...”

Phía sau, có một thanh âm va vào lớp thủy tinh thật lớn vang lên. Mọi người theo tiếng động nhìn sang, chỉ thấy quả cầu thịt bị nhốt trong chai bắt đầu nhảy lung tung, hình như nhìn thấy chị gái của Tiểu Hạ qua màn hình, vì thế trở nên rất kích động.

“Vậy người này chính là quý đỏ, hay chỉ là đồ giả mạo?” Bạch Vũ khoanh tay xem náo nhiệt.

Triển Dực đẩy cửa phòng thăm hỏi, bước vào.

Cô gái kia ngẩng đầu nhìn hẳn, “Chùng nào tôi mới được mang thi thể A Vĩ đi?”

“Cô không hỏi về cái chết của hẳn sao?” Triển Dực ngồi xuống, đối diện với cô, bắt đầu quan sát, làn da có vẻ rất tự nhiên, vừa trẻ lại tràn ngập tinh thần...

“Chẳng phải nói anh ấy tự sát ư?”

“Xưng hô thế nào?” Triển Dực đổi đề tài.

“Tôi là Lư Hạ.”

Triển Dực nhíu mày, “Cô có anh chị em gì không?”

“Tôi có một cô em gái.”

Triển Dực cảm thấy bực bội, em cô bảo mình là Tiểu Hạ, vậy hai người tên giống nhau? Hay con bé Tiểu Hạ kia nói dối?

“Tầng này, hình như không phải cảnh sát, có phải không...”

Lư Hạ mở miệng trước, đánh vỡ trầm mặc.

“Nơi này là BN7, chuyên xử lý những vụ án liên quan tới quý đỏ.” Triển Dực cũng không hề giấu diếm, trực tiếp hỏi, “Cô có biết Trần Vĩ là người mang theo mầm bệnh BN không?”

“Tôi biết.” Lư Hạ gật đầu.

“Nhưng hẳn lại không nằm trong danh sách giám thị.” Triển Dực thấy vẻ mặt của cô có biến hóa.

“Anh ấy có uống thuốc khống chế.”

“Thuốc?” Triển Dực khó hiểu, “Tất cả các loại thuốc liên quan tới BN đều được kiểm soát, hẳn lấy ở đâu ra?”

“Một loại thuốc rất có hiệu quả, là do một người bạn cho.”

“Bạn hẳn tên gì?” Triển Dực hỏi.

“Ân, cũng là bác sĩ, cho Trần Vĩ dùng rất lâu, thân thể cũng tốt, nhưng tính cách thì âm trầm hơn lúc trước...”

Triển Dực bảo Lư Hạ viết lại phương thức liên lạc với vị bác sĩ kia, sau đó cho cô về.

Lư Hạ đi nhận thi thể, còn Triển Dực thì về phòng uống trà.

“Dực, sao lại để cô ta đi?” Khải có chút không yên lòng, “Cô ta có thể là người mang mầm bệnh, còn là biến dị.”

“Tôi biết.” Triển Dực gật đầu, vẫy vẫy tờ giấy mà Lư Hạ viết cho hẳn, “Nếu cô ta muốn tôi tới đây, chi bằng thỏa mãn người ta một chút đi.”

Nói xong, Triển Dực lại gọi cho Tiểu Hạ, nhưng bên kia vẫn không có ai bắt máy.

Triển Dực lấy áo khoác mặc vào, ra ngoài, theo dõi Lư Hạ.

Lư Hạ đi bộ, không dùng phương tiện giao thông nào khác, đi rất chậm, Triển Dực tận lực tạo khoảng cách.

“Phù phù.”

Lúc tựa vào cột đèn chờ đợi, Triển Dực đột nhiên cảm thấy có gió thổi vào tai mình... Hắn vươn tay che lại, bất mãn xoay đầu.

“Thật đáng yêu.” Bạch Vũ cười hì hì, nhìn lỗ tai Triển Dực ửng đỏ, cảm thấy rất thú vị.

Triển Dực bị hắn quấy rầy, xoay đầu lại nhìn, Lư Hạ đã biến mất, hắn lập tức đẩy Bạch Vũ ra, đuổi theo.

Nhưng xuyên qua mấy con hẻm nhỏ, vẫn không thấy bóng dáng Lư Hạ đâu.

Triển Dực nhíu mày.

Bạch Vũ sờ sờ mũi, trước khi Triển Dực mở miệng mắng, hắn liền vươn tay chỉ về phía bên kia, “Chạy bên kia kìa.”

Triển Dực đuổi theo, chạy qua nhiều con hẻm, băng ra đường cái, cũng không hề thấy thân ảnh của Lư Hạ.

Đang nghi hoặc, Bạch Vũ vươn tay chỉ lối vào nhà ga, “Kìa.”

Triển Dực theo hướng ngón tay nhìn sang, sửng sốt... Bởi vì trước lối vào, người đang bước nhanh, chẳng phải là Lư Hạ, mà là người đã nhờ bọn họ giết Trần Vĩ, chính là con bé kia, Tiểu Hạ.

“Sao nó lại ở đây?” Triển Dực nhíu mày.

Bạch Vũ bước tới, tiến sát hơn bình thường, môi gần như chạm vào lỗ tai Triển Dực, “Hương vị rất giống!”

“Hương vị gì?”

Bạch Vũ cười thần bí, “Hương vị của tình yêu!”

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Túy Sinh Mộng Tử

Vui đùa của Bạch Vũ hiển nhiên không làm Triển Dực để ý, hẳn có điều để ý tới “có hương vị giống nhau”.

“Anh muốn nói, hai người họ là cùng một người?” Triển Dực khó hiểu.

Bạch Vũ cười cười, “Cậu nói biến hình hả? Siêu nhân sao? Thiếu cái quần lót rồi.”

Triển Dực xoay đầu lại nhìn hẳn.

“Không đuổi theo?” Bạch Vũ chỉ chỉ lối vào tàu điện ngầm, “Người ta đi mất tiêu rồi kìa!”

“Biến hình cũng không có khả năng nhanh như thế, dù cho thay quần áo cũng phải có đồ để lại.” Trên mặt Triển Dực không hề có nhân tố gì là hài hước, nhưng hẳn lại phát hiện được đáp án trong sự ‘hài hước’ của Bạch Vũ.

“Phân liệt?”

Trầm mặc một lát, Triển Dực thì thào nói.

Bạch Vũ cong khóe mắt, khen ngợi nhìn Triển Dực, “Lúc trước tôi đã từng nghĩ, cậu không phải thông minh bình thường đâu.”

Triển Dực cũng bất vi sở động, vượt cằm nói, “Nếu Tiểu Hạ cùng loại với quý đồ đang phát triển... Thì đây chính là biến dị nghiêm trọng nhất từ

trước tới nay.”

“Nghĩa là mấy thứ này có khả năng tự sinh sôi nảy nở?” Bạch Vũ cười một tiếng, “Thú vị nha.”

“Một chút cũng không thú vị.” Triển Dực nhíu mày, “Tôi chỉ không rõ, nếu Tiểu Hạ và chị nó là cùng một người, vậy sao lại tới tìm chúng ta nhờ giúp đỡ?”

“Cậu có nghĩ tới biện pháp trực tiếp một chút để xử lý vụ này không?” Bạch Vũ mở miệng.

“Biện pháp gì?”

Bạch Vũ quơ quơ tấm danh tiếp, “Chúng ta có địa chỉ của Trần Vĩ, hai ta có thể tới hỏi thăm hai vị Tiểu Hạ kia.”

Triển Dực thu tấm danh tiếp lại, vừa định đi, đột nhiên nghe Bạch Vũ “Xuyt” một tiếng, giữ chặt hẳn đứng trong góc tường, nhìn ra ngoài.

Trong chốc lát, ở ngõ hẻm cách đó không xa, Lữ Hạ ủ rũ bước ra ngoài, cô đi rất chậm, cúi đầu, nhìn theo bóng dáng, cảm thấy cô rất buồn rầu.

“Cái này đúng là hợp tình huống hơn.”

Triển Dực khẽ nhíu mày.

“Cô ta thoát nhìn rất khổ sở.” Bạch Vũ cười cười, nói với Triển Dực, “Cho dù biến thành quỷ đỏ thì con người vẫn là con người, động vật cấp thấp vẫn phải chịu ảnh hưởng của cảm xúc.”

“Nhưng lúc này khi tra hỏi, tôi không thấy cô ta khổ sở.” Triển Dực thấp giọng nói.

Hai người vốn tưởng Lữ Hạ cũng sẽ đi tàu điện ngầm về nhà, nhưng không nghĩ tới cô lại đứng ở ven đường, gọi điện thoại.

Một lát sau, có một chiếc xe dừng trước mặt cô, một người đàn ông đại khái ba mươi tuổi bước xuống, bộ dáng không tệ lắm, cũng mang một cảm giác tinh anh.

Hành động tiếp theo của Lữ Hạ đều làm Triển Dực và Bạch Vũ sửng sốt.

Chỉ thấy Lữ Hạ nhào tới, ôm lấy cổ người kia, hai người thâm tình hôn nhau, làm Triển Dực và Bạch Vũ phải há mồm trợn mắt.

Bạch Vũ theo bản năng xoay đầu nhìn Triển Dực, đối phương mở to hai mắt, ngay cả miệng cũng hơi há ra, hàm răng trắng như ẩn như hiện, Bạch Vũ nhìn không được nhếch khóe miệng — Thú vị.

Hai người hôn nhau làm Triển Dực có chút đỏ mặt, đứng trước bàn dân thiên hạ thế này, cũng có không ít người đi ngang liếc nhìn.

“Hành vi này có phải là ngoại tình?” Bạch Vũ hỏi.

Triển Dực chớp mắt, “Bây giờ cô ta đã là quá phụ, nếu chỉ mới bắt đầu thì cũng không tính.”

Bạch Vũ “Xích” một tiếng, theo hàm răng tạo ra một âm cười, Triển Dực kéo hẳn trốn vào góc tường.

Lát sau, Lữ Hạ lên xe của người đàn ông kia, nghênh ngang chạy đi.

Triển Dực có chụp được một tấm của người đàn ông kia, gửi về cho Phương Húc tra thân phận, kết quả — Người đó tên là Steven, ba mươi lăm tuổi, là bác sĩ, cũng làm trong khoa phụ sản.

“Cô ta hình như thích dạng này.” Bạch Vũ nhắc nhở Triển Dực, “Công việc xem ra tiếp cận rất gần với Trần Vĩ.”

Triển Dực suy nghĩ, để Phương Húc tra một chút, trong thời gian gần đây, trong khoa phụ sản, có phải có vài bác sĩ khoảng 35 tuổi, đột nhiên mất tích hoặc tử vong không.

Phương Húc tra xét, chấn động, trong vài năm nay, ở khoa phụ sản đã có 12 bác sĩ mất tích, thi thể đều không tìm thấy, nhưng bởi vì trải rộng khắp thế giới nên không làm mọi người chú ý, quý dị nhất, chính là Lữ Hạ luôn luôn chuyển nhà, những nơi cô xuất hiện, ở đó đều sẽ có bác sĩ mất tích.

Triển Dực hơi nhướn mày, liếc Bạch Vũ, “Anh thấy thế nào?”

Bạch Vũ nhẹ nhàng hất mái tóc màu bạc, còn rất nghiêm túc nói, “Cho nên mới nói, đàn ông chó có đụng vào khoa phụ sản...”

Nói còn chưa xong, Triển Dực đã dè hẵn lại, đá cho một cước.

Bạch Vũ xoa xoa, bất mãn nhìn Triển Dực, lại bạo lực với mình.

Triển Dực báo biển số xe cho Phương Húc, bảo hẵn theo dõi, sau đó kêu Khải đi theo Lữ Hạ, có chuyện gì thì liền bắt cô.

Còn mình thì xoay người, hướng về tàu điện ngầm.

Bạch Vũ khó hiểu đi theo, “Cậu không đi theo Lữ Hạ? Nói không chừng lát nữa bà ăn thịt người luôn thì sao?”

“Tôi muốn đi theo em gái cô ta hơn.” Triển Dực thấp giọng nói, “Tôi muốn biết tại sao nó lại bỏ tiền mướn chúng ta.”

Bạch Vũ vươn tay, nhẹ nhàng vỗ bả vai Triển Dực, cử chỉ có chút quái dị.

Triển Dực ngâng đầu nhìn hẳn.

Bạch Vũ khoanh tay, “Lát nữa cậu xài phương tiện gì?”

Triển Dực nhìn địa chỉ trên tấm danh tiếp, “Đi tàu điện ngầm là được, năm phút là tới rồi.”

“Dực Dực, trong năm phút này, tôi kể chuyện cho cậu nghe nha?” Bạch Vũ cười tùm tùm, vẻ mặt rất vui, nhưng Triển Dực nhìn thì lại muốn đâm.

Hai người lên tàu, trong khoang tàu rất trống trải.

Thời đại này người ta rất ít sử dụng tàu điện ngầm, cơ bản đều đi ống dẫn chuyên chở trên không, hoặc sử dụng xe mô tô, nhưng nếu so sánh thì đi tàu điện ngầm vẫn nhanh hơn.

Trong xe trống trơn, chỉ có Bạch Vũ và Triển Dực.

Triển Dực liền hỏi, “Anh muốn kể chuyện gì?”

Bạch Vũ vẫy tay với Triển Dực.

Triển Dực nhú mày, không rõ hẳn muốn làm gì.

Bạch Vũ nhảy lên trên ghế, ngồi xồm xuống, kéo Triển Dực tới, ép hẳn ngồi xuống, tay khoác lên bả vai, cúi đầu, môi vừa lúc dán sát bên tai đối phương.

Triển Dực cả người liền cứng ngắt, ngây ngẩn cả người, cảm thấy tư thế này rất kì cục, khó hiểu xoay đầu nhìn Bạch Vũ, vừa lúc nhìn thấy miệng hẳn hé mở, lộ ra hai chiếc ranh nanh.

“Thật lâu thật lâu trước kia...”

Bạch Vũ vừa mới mở miệng, mí mắt Triển Dực liền giật giật, thuận tiện nhìn hằm khinh bỉ.

Bạch Vũ hắc hắc cười, “Tôi có một người bạn, chết rất thú vị.”

Triển Dực ngẩn người, “Anh xác định người chết là bạn anh?”

“Đúng vậy.”

“Chết rất thú vị?”

“Tên đó cũng là huyết tộc.” Bạch Vũ gác cằm lên vai Triển Dực, tựa hồ không dùng sức, chậm rãi nói, “Hằm không hút máu, giống như bị đói chết.”

Triển Dực nhíu mày, “Đây là phương thức tự sát của huyết tộc? Khác thường.”

“Cậu có biết hằm để bụng đói bao nhiêu lâu mới chết không?”

“Hằm là huyết tộc loại nào?”

“Hắc huyết.”

“Nga...” Triển Dực nhíu mày, “Vậy chắc khoảng ba bốn năm?”

“Chính xác là bốn năm ba tháng.” Bạch Vũ mím môi.

“Quá trình hằm là rất đau khổ, tại sao hằm lại tra tấn bản thân như thế?” Triển Dực không rõ, “Nếu thật sự muốn chết, tự moi tim là được rồi.”

“Cậu đoán thử đi.” Bạch Vũ cười, “Coi như là đề tài thử trí.”

Triển Dực nhíu mày, nghĩ không ra tại sao một hắc huyết tộc lại làm chuyện này, “Àn... Thất tình?”

Bạch Vũ cười, nhìn đôi mắt màu lam xinh đẹp, “Đoán lại đi ~”

Triển Dực nghĩ nghĩ, “Bị gì đó kích động?”

“Thử lại đi ~”

Triển Dực nhìn đồng hồ, “Còn ba mươi giây là tới, anh xác định vẫn muốn tôi đoán?”

Bạch Vũ cau mày, cảm thấy không có ý nghĩa, nhưng vẫn công bố đáp án, “Lý do tự sát của hãn chính là muốn hưởng thụ quá trình chết từ từ.”

Triển Dực sờ cằm, “Nghe không hiểu.”

“Trời ơi.” Bạch Vũ vén lọn tóc ra sau tai, lộ ra lỗ tai trợn bóng, “Không có hàm ý sâu xa gì hết, tôi nói sao là nó vậy á.”

“Ý anh là hãn thích hưởng thụ quá trình chết từ từ?” Triển Dực mở to hai mắt nhìn Bạch Vũ, “Một hắc huyết tộc ít nhất phải sống mấy trăm năm, anh đừng nói bốn năm ba tháng đó là khoảng thời gian vui vẻ nhất của hãn nha?”

“Bingo!” Bạch Vũ tươi cười, “Đó chính là những gì hãn nói!”

“Lúc này, “Đinh” một tiếng, tàu đến trạm, hai người xuống xe, lên thang cuốn.

“Tại sao anh lại kể chuyện này cho tôi?” Triển Dực xoay đầu liếc Bạch Vũ, đồng thời, hãn nghe thấy từ phía trên, có một thanh âm kì lạ, giống như tiếng dây xích kéo lê.

“Không biết nữa, Lư Hạ cho tôi cảm giác đó.” Bạch Vũ ngẩng mặt, cũng nhìn lên trên, thấp giọng nói với Triển Dực, “Có mùi máu rất nồng.”

Triển Dực hỏi, “Là huyết tộc?”

“Trên người huyết tộc mới không có mùi máu, chỉ có mùi cổ long thủy.” Bạch Vũ chớp mắt, “Trừ khi huyết tộc này đã giết rất nhiều người.”

Triển Dực nhíu mày, không hỏi tiếp vấn đề này nữa, “Lư Hạ cho anh cảm giác gì?”

“Dực Dực, sao cậu chuyển chủ đề lạ quá vậy!” Bạch Vũ nheo mắt lại, “Cậu có biết không, khi giết người, toàn thân dính mùi máu, cả đời cũng sẽ dính lấy nó.”

Thanh âm dây xích kéo lê trên mặt đất càng ngày càng rõ ràng, loa phóng thanh cũng vang lên, dùng một ngữ điệu rất bình thường — Nhà ga toàn bộ phong tỏa, mời tất cả hành khách vừa xuống nhà ga lập tức trở lên mặt đất, những hành khách vừa xuống xe mau nhanh chân chạy đi.

“Sao thế?” Bạch Vũ tò mò.

“Cảnh sát trưng dụng.” Triển Dực nhẹ nhàng nói, “Đại khái tôi đã biết có chuyện gì xảy ra.”

“Nói cho tôi nghe với.” Bạch Vũ xoay mặt sang.

“Anh nói cảm giác về Lư Hạ trước đi.”

“Cảm giác giống với người bạn thật lâu thật lâu trước kia.”

“Cụ thể một chút!” Triển Dực không có kiên nhẫn, nhíu mày trừng mắt.

“... Chắc là túy sinh mộng tử đi.” Bạch Vũ nhún vai.

“Huyết tộc sẽ có biểu hiện nhân tính hóa như thế à?” Triển Dực khó hiểu.

“Cậu phải trả lời cho tôi một vấn đề, công bằng mà...” Bạch Vũ cũng bắt đầu chuyển chủ đề, “Cảnh sát trưng dụng là cái gì?”

Triển Dực nhíu mày, “Chúng ta đang ở trạm nào?”

“K2.”

“K2 chính là ngục giam ‘an lạc chi môn’ nghiêm ngặt nhất ở khu thứ bảy.” Triển Dực nói, “Ở đây chỉ giam trọng phạm nguy hiểm nhất, đại khái là đổi chỗ cho phạm nhân.”

“Xí.” Bạch Vũ bĩu môi, “Chuyển chỗ thôi mà, cần gì làm quá dữ dặt, còn phong tỏa hết nhà ga?”

Triển Dực cười nhạt, “Anh cũng hỏi hai vấn đề phải không? Trả lời vụ túy sinh mạng tử trước đi!”

Bạch Vũ hơi nheo mắt lại, “Cậu thật keo kiệt.”

“Anh cũng vậy thôi.” Triển Dực cũng không yếu thế, khó thấy hấn đứng đấu võ mồm với Bạch Vũ như lúc này.

“Người bạn kia của tôi cho tôi một cảm giác chết rất điên cuồng, Lữ Hạ cũng cho tôi cảm giác đó.” Bạch Vũ nhún vai, “Tại sao phải phong tỏa?”

Lúc này, phía trên truyền tới tiếng bước chân rầm rầm rõ ràng.

Bạch Vũ ngẩng đầu, thang cuốn ở bên cạnh đã dừng lại, có đại khái hơn bốn mươi người mang vũ trang đầy đủ, đội nón sắt, tay cầm vũ khí, đứng hai bên thang cuốn chuẩn bị áp giải phạm nhân.

Tiếng dây xích kéo lê càng ngày càng gần.

“Trọng phạm bị bắt giam tới an lạc chi môn, đều là những quý đồ biến dị cấp cao nhất, hoặc là huyết tộc phát điên, bọn họ đều có năng lực đặc biệt.” Triển Dực nói đến đây, nhắc nhở Bạch Vũ, “Một ánh mắt của bọn họ, cũng có thể thay đổi cả vận mệnh của một người.”

“Khủng bố như thế á?” Bạch Vũ không tin.

Lúc này, có bốn cảnh sát mặc đồ đen, dùng dây xích và giá chắn bằng thiết, áp giải một người bị trói chéo tay, hai chân kéo theo mấy chục dây sắt thô, chậm rãi bước tới.

Người đàn ông kia mặc đồng phục màu cam, trên người đều là dây xích, trên đầu dùng bao đen bịt lại, còn đội một chiếc mũ bằng kim loại.

Bạch Vũ nhíu mày, “Tới mức này luôn á? Mặt còn nhìn không thấy.”

Triển Dực kéo hẳn, “Đừng có nhiều chuyện.” Nói xong, bước nhanh lên thang cuốn.

Bạch Vũ cũng chỉ có thể chạy theo Triển Dực, lúc hẳn và trọng phạm lướt qua nhau, tên kia hơi xoay đầu lại, chân cũng dừng bước. Nhưng chỉ trong nháy mắt, hẳn lại bị cảnh sát thô bạo đẩy đi, nhét vào trong xe, tàu điện lại chậm rãi rời nhà ga, loa phóng thanh một lần nữa vang lên — Bây giờ có thể tự do thông hành, mong mọi người thông cảm cho sự bất tiện vừa rồi.

“A?” Bạch Vũ đuổi theo Triển Dực, nhiều chuyện hỏi, “Nếu là trọng phạm nguy hiểm nhất, tại sao lại áp giải tới ngục giam? Sao không xử quyết luôn đi?”

Triển Dực đang xem máy trí năng, cũng cau mày, tựa hồ rất hoang mang, “Không biết nữa, hôm nay không nghe tin tức gì cả, áp giải tới an lạc chi môn toàn là nhân vật phiền phức, phải chuyển đi chắc hẳn là có lý do...”

Hắn còn chưa dứt lời, đột nhiên nghe tiếng nổ rất to dưới lòng đất truyền tới, một mảng chấn động.

“Á...”

Tiếng thét chói tai vang lên bốn phía, Triển Dực xoay đầu lại, nhà ga bùng cháy.

“Hình như là nổ mạnh...” Bạch Vũ còn chưa nói xong, Triển Dực đã chạy vào nhà ga.

“Dực Dực!” Bạch Vũ đuổi tới trước cửa liền chau mày, phía dưới khói bay ngút trời, Triển Dực vừa xuống dưới đã không thấy tăm hơi, có không ít người vừa hét vừa chạy ra ngoài, hiện trường vô cùng hỗn loạn.

Bạch Vũ chạy nhanh xuống dưới, cũng may khói bay lên trên, máy thông gió và hệ thống cứu hỏa rất tốt, hệ thống tự dập lửa đã được khởi động, nhưng lần này uy lực quá mạnh, bên dưới một nửa là lửa, một nửa là nước, điện đã bị cắt toàn bộ, một mảng tối đen.

Triển Dực nhìn theo ánh lửa là từ phía trước gậy ra, liền chạy tới nhìn, phát hiện chiếc tàu đã bị bóp méo không ra hình dạng.

Hắn vừa thấy giấy niêm phong đặc thù dán trên cửa xe, chỉ biết đây là chuyến đặc biệt áp giải phạm nhân. Trên xe chắc chắn không có hành khách, chỉ có cảnh sát và phạm nhân không biết rõ là ai.

Triển Dực còn chưa lên xe, liền thấy bên đường có một bóng đen mấp máy, hắn ngồi xổm xuống nhìn... Là một cảnh viên trên mặt dính đầy máu, phỏng chừng là bị vụ nổ văng ra đây.

“Có sao không?” Triển Dực đỡ hắn, chau mày — Người này bị thương rất nặng, máu chốt là hắn là hỗn huyết, có thể không chữa được.

Triển Dực tận lực giúp hãn xử lý vết thương.

“Dực Dực...” Bạch Vũ chạy tới bên cạnh, ngồi xuống nhìn, “Ai nha, chết chắc rồi!”

“Hãn... chạy rồi!”

Chính lúc này, cảnh viên đột nhiên giữ tay Triển Dực, cố sức nói.

“Phạm nhân kia?” Triển Dực đã đoán trước vụ nổ này không phải ngẫu nhiên, chắc là có người nhân cơ hội cứu tên trọng phạm kia, “Hãn là ai?”

“Ka... Kassel...” Nói xong, cảnh viên gục xuống, trút hơi thở cuối cùng.

Triển Dực bất đắc dĩ thở dài.

Bạch Vũ chột chột hãn, “Kassel là ai?”

Triển Dực nhún vai, “Chưa từng nghe.”

“Là nhân vật nhỏ?” Bạch Vũ nhìn về phía trước.

“Chưa từng nghe có nghĩa là rất phiền phức.”

“Sao kì vậy?” Bạch Vũ nghiêng đầu, cảm thấy vấn đề hôm nay của mình thiệt nhiều.

“Hình như ba trăm năm trước hãn đã bị bắt, giam vào an lạc chi môn.” Triển Dực nhíu mày, “Hãn vẫn luôn là một nhân vật nguy hiểm nhất, giam giữ cực độ bí mật.”

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Săn Thực Giả

Trận nổ mạnh và trọng phạm bỏ chạy, trong lúc nhất thời đã kinh động toàn bộ cảnh sát ở khu trung tâm.

Triển Dực và Bạch Vũ cứu được chúng cảnh viên trong lửa cháy hừng hực, trong đó có một nửa là huyết tộc, bị bỏng không nặng lắm, hẳn là có thể khỏi, nhưng quan trọng là hơn mười mấy hỗn huyết tộc, bị thương rất nghiêm trọng, mặt khác, còn có mấy người bất hạnh đã chết.

Triển Dực mang thi thể ra ngoài, xa xa, xe cứu thương và xe cảnh sát cũng đã tới.

Lam Lạc xuống xe, liếc mắt liền thấy Triển Dực, biểu tình trên mặt có chút phức tạp, Bạch Vũ lắc lắc bọt nước trên tóc, bước tới bên cạnh Triển Dực, thấp giọng nói, “Trong đám cháy, tôi thấy có mấy dây xích bị đứt.”

Triển Dực nhú mày, nhanh chóng quét mắt nhìn chúng cảnh viên đang ngồi dưới đất, trong lòng có nghi hoặc — Loại dây xích này đều thuộc dạng trí năng, phải bấm mấy tổ hợp mật mã mới mở được, nếu nói do trận nổ mà đứt thì hoàn toàn không thể, trọng phạm kia trốn đi bằng cách nào? Hay là nói... Có mấy cảnh sát nội ứng?

Đang nghi hoặc, Lam Lạc từ phía xa chạy tới, lửa đã được dập tắt, cảnh viên đều vây xung quanh, vài người đã được mang đi.

Lam Lạc nhìn nhìn Triển Dực, há miệng, “Bạn có phải bị hung thần bám vào người không? Đi tới đâu cũng có chuyện.”

Chẳng biết Triển Dực có nghe thấy không, tầm mắt xẹt qua Lam Lạc, tựa như xẹt qua không khí, nói với Bạch Vũ, “Đi thôi.”

Khóe miệng Lam Lạc khẽ rút ba cái, hoàn toàn bị bỏ rơi!

“Ê!” Lam Lạc đuổi theo, nhưng Triển Dực không hề để ý tới hắn, hắn đành chạy lên phía trên chặn đầu lại, “Tôi có chuyện muốn hỏi!”

Triển Dực nhìn hắn một cái — Hỏi đi.

“Lúc này cứu mấy người này ra, hai người có nghe nói gì không?”

Triển Dực chỉ chỉ một cỗ thi thể bên cạnh, “Hắn nói Kassel chạy rồi.”

Lam Lạc chớp mắt, “Sao nữa?”

“Sau đó hắn tắt thở.”

“Kassel?” Lam Lạc vò đầu, “Là ai chứ?”

Triển Dực lại hơi bất ngờ, “Anh không biết?”

Lam Lạc nhún vai, “Tôi cũng đâu biết an lạc chi môn hôm nay chuyên người chứ.”

Triển Dực cau mày, theo lời nói của Lam Lạc thì trong này có một mùi âm mưu nhẹ.

Lam Lạc vừa nói xong, điện thoại hắn vang lên, hắn vừa nhìn màn hình, trên mặt lập tức lộ ra một tia hoang mang, sau đó xoay người đi chỗ khác nghe, cảm giác như muốn giấu.

Bạch Vũ vừa vặn nhìn thấy, Triển Dực đột nhiên túm lấy hắn, “Đi thôi.”

Bạch Vũ bước theo, “Không hiểu kỳ?”

“Hiếu kỳ cái gì, dù sao sống dai như thế thì chẳng phải quý đỏ, đâu liên quan tới chúng ta.”

Hai người theo kế hoạch cũ, tới nhà của Tiểu Hạ.

Tiểu Hạ thoát nhìn là con của một gia đình giàu có, biệt thự lớn mang hương vị nước Anh cổ điển, thập phần khí phái.

Sau khi bấm chuông, cánh cửa tự động mở ra, Triển Dực và Bạch Vũ cùng bước vào, không ai dẫn đường cũng không có ai ngăn cản, giống như đi một con đường rất tự nhiên.

Triển Dực nhíu mày, trong biệt viện chỉ có một con đường duy nhất, hướng về tòa biệt thự màu trắng.

Bạch Vũ ngáp ngán ngáp dài đi theo, cảm thấy chẳng có gì vui, đúng lúc đó hần người được một mùi hương kì lạ, không hôi, mà là mùi hoa... Một mùi rất nồng nặc.

Mùi hương này thuộc loại hoa hồng cải tiến.

Con người phát triển tới hiện nay, đã không còn biết lãng mạn như thế nào mới tốt, hoa hồng trải qua cải tiến, có hơn vạn giống khác nhau. Trong đó, quý nhất chính là hoa hồng cánh bướm, cánh hoa giống như bướm bướm vậy, dưới ánh trăng ban đêm, nhìn rất sang quý. Loại hoa hồng này được khen là thánh phẩm của tình yêu, bởi vì ngoại trừ vẻ ngoài màu lam xinh đẹp, mùi hương còn có tác dụng mê tình nhất định, cũng không phải thuốc cấm gì, nó chỉ nâng cao hormone tiết ra của con người, làm chuyện gì đó sẽ vui hơn.

Lúc trước Bạch Vũ đã từng nhìn thấy loại này trong cửa hàng hoa, hần bịt mũi lại bảo khó người, ngoại trừ Triển Dực, ai cũng đánh giá hần là người không biết thưởng thức, bởi vậy đây là mùi hần vẫn luôn cực kì ghét, bịt mũi lại xua tay với Triển Dực, “Lại là cái hoa sâu ghê tởm đó!”

Thật ra Bạch Vũ nói cũng không sai, loại hoa này, khi nở sẽ mang hình dáng con nhộng, đợi cho hoa nở hết, nó sẽ biến thành con bướm bay đi, loại này còn có thể bảo vệ môi trường. Thử nghĩ xem, mua hoa tỏ tình, tỏ tình xong, cánh hoa biến thành bướm bay đi, không phải rất lãng mạn ư? Có thể lừa mấy bé nữ sinh, hoa không mắc tiền nên cũng đáng giá. Đương nhiên, Triển Dực cảm thấy bông hoa đột nhiên biến thành sâu, đúng là rất ghê tởm.

Hai người bị mùi hương hoa hồng nồng nặc hấp dẫn, xoay mặt nhìn vườn hoa... Nhịn không được cau mày, từng mảng từng mảng lớn màu xanh, làm cho Bạch Vũ choáng váng.

“... Đừng nói bị chứng sợ những thứ dày đặc nha?” Bạch Vũ dụi mắt.

Triển Dực liếc mắt thấy giữa vườn hoa có một căn nhà bằng thủy tinh, phía trên cao cao có một người đang ngồi, người đang ngồi trên đó nhìn bọn họ chính là Tiểu Hạ.

Ánh sáng có chút chói chang, nên hai người cũng không nhìn rõ được mặt Tiểu Hạ.

Triển Dực và Bạch Vũ liếc mắt nhìn nhau, cùng hướng về căn nhà thủy tinh đó.

Bước đi trên con đường băng qua vườn hoa, mùi thơm nồng đậm cộng thêm từng mảng xanh biếc làm người ta sinh ra ảo giác.

Ngay lúc ảo giác còn chưa tiêu tán, Tiểu Hạ đột nhiên giơ tay, nhẹ nhàng búng một cái...

“Ba” một tiếng.

Triển Dực đột nhiên cảm thấy một rừng màu xanh xung quanh như nổ tung.

Một đàn bướm lớn bay lên trời.

Bạch Vũ ngẩng mặt lên, nhìn những con bướm xếp thành đội hình xoắn ốc bay lên trời, bay đến giữa không trung thì tản ra bay đi.

Chờ bướm bay đi hết, Bạch Vũ mới mãnh liệt xoay đầu lại nhìn Triển Dực.

Đáng tiếc, Triển Dực chỉ đứng im không có biểu tình gì, bị đám bướm làm bỏ lỡ cảnh đẹp, Bạch Vũ ảo não vô cùng.

Triển Dực nhìn bộ dáng rối rắm của hắn, có điểm hoang mang, “Sao thế? Mí mắt bị rút gân à?”

Bạch Vũ bĩu môi.

“Đẹp quá!”

Lúc này, cửa phòng thủy tinh mở ra, Tiểu Hạ chấp tay ra sau bước ra ngoài, trên người mặc một bộ váy màu xanh lam, váy có chút lớn, không hợp với nó, thần sắc thật ra rất xinh đẹp, đứng trước cửa vỗ tay, “Anh rất hợp với màu xanh, xinh đẹp như đôi mắt anh!”

“Em bị bệnh mù màu à?” Mặt Triển Dực không chút thay đổi, hỏi, “Mắt tôi làm gì có màu thấy gớm đó.”

“Phốc.” Bạch Vũ ở bên cạnh nhin cười — Đúng vậy, màu xanh của hoa hồng thuộc loại xanh đậm, màu mắt của Triển Dực lại là màu băng lam, hoàn toàn khác nhau.

“Hừ.” Tiểu Hạ mếu máo, lấy một tờ giấy từ trong túi ra, đưa tới.

Bạch Vũ khó hiểu, “Cái gì vậy?”

“Chi phiếu!” Tiểu Hạ cười tủm tỉm, “Anh rể của em tự sát, hai người làm rất khá.”

Bạch Vũ chớp mắt mấy cái, vươn tay muốn cầm, Triển Dực lại đè tay hẳn lại, Bạch Vũ vừa lòng cong khóe miệng, nhìn ngón tay thon dài đang nắm cổ tay mình.

“Hắn không phải do chúng tôi giết, em không cần trả tiền.”

“Có gì khác nhau?” Tiểu Hạ buông tay, “Em chỉ muốn lấy mạng hắn thôi! Hai anh nhìn đi, hắn chết rồi, chị em liền khôi phục bộ dáng bình thường, không phải tốt lắm sao? Tiền thù lao nhất định phải trả!”

Triển Dực vươn tay, lấy một chiếc vòng kiểm tra từ trong áo khoác, đưa cho Tiểu Hạ, “Đeo thử xem.”

Tiểu Hạ khẽ nhíu mày, lùi ra xa, “Em không thích màu này, phải lấy cái nào đẹp một chút!”

Triển Dực cầm chiếc vòng giật tái mặt, ngồi xồm xuống, hai cánh tay đặt lên đầu gối, nhìn chăm chăm Tiểu Hạ, một lúc sau mới nói, “Thì ra chị em mới là thể phân liệt.”

Tiểu Hạ bĩu môi, “Xí, đoán sai bét, người ta là song sinh...”

Lời vừa ra khỏi miệng, Tiểu Hạ liền bịt lại.

Bạch Vũ khẽ rút khóe miệng, gạ hỏi dễ vậy sao?

Tiểu Hạ lè lưỡi, “Anh lừa người ta!”

Triển Dực đứng lên, rút súng ra, ngẩng đầu nhìn Tiểu Hạ, “Tại sao lại mượn tôi làm việc?”

Tiểu Hạ bất đắc dĩ, “Ai biết anh là người của BN7 đâu? Em chỉ cảm thấy anh rất đẹp...” Nói xong, khẽ nháy mắt, “Là đồ ăn của em.”

Triển Dực chia súng về phía Tiểu Hạ, “Trần Vĩ chết như thế nào?”

Tiểu Hạ nhún vai, “Tự sát.”

Triển Dực nhìn thoáng qua Bạch Vũ bên cạnh, “Nghĩ biện pháp cho nó mở miệng đi, chúng ta không có thời gian.”

Bạch Vũ thở dài, ngoắc ngoắc Tiểu Hạ, “Nói nghe chút đi, rất thú vị.”

Tiểu Hạ đúng là có chút lo lắng, “Ân... Nói thế nào nhỉ, đều là lỗi của chị em!”

Triển Dực và Bạch Vũ đều nhú mày.

“Em và chị em trước giờ rất khác nhau... Em thì rất lý trí, lúc nào cũng biết một vừa hai phải, em cũng đâu muốn chọc mấy anh!” Tiểu Hạ lúc nói chuyện xem ra rất hối hận, “Nhưng mà chị em thì hơi điên cuồng, em mang chị đi chuyển nhà rất nhiều lần, nhưng đã sớm đoán ra sẽ có ngày này.”

Triển Dực hơi xuất thần, “Hai người là song sinh, bởi vậy cấp biến dị cũng giống nhau, nhưng tại sao tình huống của người kia lại có vẻ không ổn?”

Tiểu Hạ kéo chiếc ghế dựa màu trắng bên trong hàng mây tre bằng hoa tường vi ra, nhảy lên ngồi chồm hổm, ôm đầu gối nhìn Triển Dực, “Anh thật thông minh, sớm như vậy đã tìm ra trọng điểm!”

Triển Dực nghĩ nghĩ, hỏi tiếp, “Hai người ăn cái gì?”

“Ha ha.” Tiểu Hạ ôm đầu gối ngửa tới ngửa lui, “Rất thông minh, rất thông minh!”

Bạch Vũ khoanh tay, cũng kéo cái ghế ra ngồi xuống, “Chẳng phải tôi đã nói có hương vị tình yêu à...”

Tiểu Hạ nheo mắt lại, sửa lưng, “Tình yêu là thứ lãng mạn, thật ra là...”

“Hormone?” Triển Dực mở miệng.

Tiểu Hạ có chút ghét bỏ, “Cái này mà lãng mạn cái gì!” Nói xong, há miệng hộc ra một thứ.

Triển Dực và Bạch Vũ đều sửng sốt, chỉ thấy trong lòng bàn tay Tiểu Hạ, có một quả hình cầu, có chút giống quả mận khô.

Không giống mấy quả cầu trong bụng Trần Vĩ, quả này nhắm mắt, miệng cũng không mở.

Triển Dực nhíu mày, “Đây là cái gì?”

“Tim em.” Tiểu Hạ nâng quả cầu trong tay, “Chỉ cần nó không bị bất cứ tổn hại nào, cho dù em có hư thối, thì vẫn có thể kéo dài sinh mạng.”

Trong mắt Triển Dực hiện ra một tia kinh ngạc, sau đó liền hiểu rõ, “Đây là thứ kéo dài sinh mạng của quý đồ đang tiến hóa? Dùng vật thay thế.”

“Quý đồ so với con người, phải là càng thêm tiến hóa, cho nên phải tiêu diệt con người, một ngày nào đó, quý đồ cũng sẽ giống như huyết tộc, thậm chí còn thay thế huyết tộc, trở thành chủng tộc mạnh nhất!”

Bạch Vũ nghe xong, trong mắt lộ ra một tia trào phúng, “Lấy trái tim cho chúng tôi xem là có ý gì? Trái tim có màu đen?”

“Anh thiệt vui tính, nhưng em thích nghiêm túc hơn!” Tiểu Hạ lè lưỡi, sau đó nhìn Triển Dực, “Phương thức nuôi dưỡng nó rất đơn giản, tìm một

người yêu, lúc hôn môi sẽ đưa trái tim vào miệng đối phương, để hãn nuốt vào bụng. Trái tim sẽ không ngừng hấp thụ chất dinh dưỡng trong người hãn, đợi một năm rưỡi, thu lại trái tim, thần không biết quỷ không hay.”

“Không có ảnh hưởng gì cho người kia sao?” Triển Dực hỏi.

“Cơ bản thì không nghiêm trọng, nhưng có kỳ hạn, thời gian một năm rưỡi chính là cực hạn, cả hai bên đều sẽ không chịu nổi...” Tiểu Hạ thở dài, “Đáng tiếc, chị em thì lúc nào cũng yêu, mỗi lần bắt đầu một cuộc tình là không dứt bỏ được. Kết quả chính là trái tim luôn nằm trong bụng người ta, cho nên rất phiền phức! Tội em không có chất dinh dưỡng, thân thể sẽ tiếp tục tiêu tụy, mà trái tim vì hút quá nhiều chất dinh dưỡng cho nên sẽ sinh trưởng, dư chất sẽ sinh ra thể mới.”

“Trần Vĩ tự sát là vì...”

Tiểu Hạ ngẩng mặt, “Hãn đương nhiên không phải tự sát, là do trái tim sinh ra quá nhiều thể mới, hãn nhảy lầu vì bụng đã bị phá!”

Triển Dực khẽ nhú mày, “Mấy người khác cũng chết giống như thế này?”

Tiểu Hạ gật đầu, “Để thể mới sinh ra quá nhiều, trái tim sẽ tự phá bụng, trở lại chủ cũ, chị em hấp thụ dinh dưỡng tự nhiên sẽ khôi phục lại, mà thể mới sẽ lấy tốc độ nhanh nhất ăn sạch thi thể, ngay cả xương cũng không tha, sau khi ăn xong nó sẽ không về bản thể, mà sẽ hóa thành một đồng nước mù.”

“Bởi vì thế cho nên mấy thi thể kia mới không tìm thấy, mà Trần Vĩ không khéo ngã xuống lầu, đúng phải chúng tôi là do trùng hợp?” Bạch Vũ cảm thấy có chút buồn nôn, khó trách lúc Trần Vĩ tham gia hội nghị lại nói bụng không được thoải mái, xem ra là không thoải mái thật.

“Tại sao lại chọn bác sĩ khoa phụ sản?” Triển Dực không hiểu.

Tiểu Hạ cười tủm tỉm, “Thứ tội em ăn chính là hormone, loại đàn ông này có điều dư thừa về tình cảm.”

Nói xong, Tiểu Hạ giơ hai tay, “Tới đi, đeo máy theo dõi cho em đi, thủ tục phải làm trong bao lâu? Lại nói, em đâu có giết người, giết người là chị em mà.”

Triển Dực lấy điện thoại ra gọi cho Khải, bảo hẳn bắt Lư Hạ.

Sau đó ngẩng đầu hỏi Tiểu Hạ, “Tên gì?”

Tiểu Hạ đột nhiên hất tóc, vươn tay vươn chân.

Triển Dực và Bạch Vũ tinh tường thấy tay chân Tiểu Hạ dài ra, khuôn mặt cũng xuất hiện biến hóa, rất nhanh, liền biến về khuôn mặt giống y đúc Lư Hạ, chiếc váy cũng rất vừa người.

“Lư Hạ đó!” Tiểu Hạ khẽ mỉm cười, dịu dàng lại diễm lệ, “Ai, đều do chỉ, cả ngày gầy yếu khô cằn, biến em thành đứa nhóc, để tránh con mồi của chỉ giờ trò.”

Triển Dực nhìn chăm chăm thật lâu, “Tôi nhìn không ra.”

Tiểu Hạ nhướn mày.

“Sở dĩ phải làm như vậy, chỉ là muốn thoát khỏi chị mình?” Triển Dực lắc đầu, “Nhưng mà hai người là song sinh, khả năng hợp tác với nhau là rất cao.”

“Nhưng giết người là chị mà.” Tiểu Hạ mỉm cười, “Căn cứ theo luật BN, quý đồ chỉ cần mang vòng theo dõi là được, chỉ khi nào làm hại người khác mới bị xử quyết hoặc giam giữ. Phải biết rằng, chỉ cần mang chị em đi, thì em chẳng còn gì nguy hại nữa.”

Tiểu Hạ tươi cười ngọt ngào, làm cho người ta sờn gai óc.

Bạch Vũ gật đầu, “Cho nên mới nhờ chúng tôi giúp đỡ, đã sớm tính kế hoạch thoát khỏi chị mình?”

Tiểu Hạ cười đắc ý, “Chi tiết thế nào có thể hỏi luật sư của em, em không có hứng thú.” Nói xong, đột nhiên đuổi người, ngáp một cái, “Cảm giác từ nay về sau được tự do thật thoải mái a.”

Dứt lời, Tiểu Hạ hái một bông hoa vẫn chưa nở, đưa tới trước mặt Triển Dực, “Em rất thích anh, có muốn nói chuyện tình yêu với em không?”

Vẻ mặt nghiêm túc của Triển Dực đột nhiên biến mất, nhìn Tiểu Hạ, vươn tay nhận đóa hoa, thần sắc tựa hồ nhu hòa đi vài phần, tròng mắt màu băng lam làm cho người ta không thể dời mắt, say mê chìm đắm vào đó, “Tôi chỉ nói chuyện tình yêu với người thật lòng.”

“Em thật lòng mà.” Trong lời nói của Tiểu Hạ mang theo ám chỉ, “Hơn nữa anh đừng lo, tụi em chỉ có một trái tim, yêu ai sẽ giao trái tim cho người đó, không bao giờ thay đổi, so với con người còn đáng tin hơn!”

Triển Dực chậm rãi giơ tay, trong lòng bàn tay là đóa hoa màu xanh, có vẻ thập phần mê người.

Bạch Vũ theo bản năng nuốt nuốt nước miếng, gãi gãi đầu, cảm thấy bản thân rất kì lạ.

Lòng bàn tay tính cả hoa hồng giơ trước mặt Tiểu Hạ, Triển Dực mở miệng như ra lệnh, “Đưa trái tim cho tôi.”

Tiểu Hạ ngẩn người, chậm rãi vươn tay, đưa quả cầu cho Triển Dực, mỉm cười, “Anh đã mở miệng như thế, ai cũng không từ chối được.”

Triển Dực thu tay, nhìn đôi mắt Tiểu Hạ, mê say tan rã, làm cho Bạch Vũ không hiểu sao lại sinh ra cảm giác giận hờn. Hắn vừa định mở miệng,

lại nhìn thấy những ngón tay thon dài của Triển Dực nắm lại, “Ba” một tiếng vang lên.

Trong lòng bàn tay tuyết trắng, trái tim màu đen bẽ nát thành một đồng huyết nhục mơ hồ.

Mà theo hành động của Triển Dực, vẻ mặt của Tiểu Hạ cũng sinh ra biến hóa, ngay từ đầu là kinh ngạc, cuối cùng là hoảng sợ không dám tin.

“Á!” Tiểu Hạ ôm đầu thét lên.

Triển Dực vẫy vẫy tay, dùng đóa hoa lau khô, ném đóa hoa đi, Triển Dực cúi đầu nhìn Tiểu Hạ đang cầm trái tim bẽ nát khóc thảm thiết.

Tiểu Hạ ngẩng đầu, “Tôi phải kiện anh! Làm cho anh chết không có chỗ chôn!”

Triển Dực buông tay, “Kiện tôi cái gì? Kiện tôi làm tan nát trái tim cô?”

Tiểu Hạ cắn răng, hận đến nổi nện tay xuống đất, “Anh... Anh mà xứng làm cảnh sát à, tôi sẽ không bỏ qua đâu!”

Bạch Vũ ở bên cạnh lắc đầu — Nếu Dực Dực bán rẻ nhan sắc thì chắc hẳn hậu quả đối phương sẽ nhận là vô cùng nghiêm trọng!

“Cho cô hai lời khuyên.” Triển Dực cúi đầu, nhìn Tiểu Hạ.

Tiểu Hạ ngẩng đầu nhìn người trước mặt hoàn mỹ không tì vết nhưng lại quá khủng hoảng.

Triển Dực thản nhiên nói, “Cô chỉ còn lại thời gian là một năm sáu tháng, tìm một người yêu đi, nhưng mà làm ơn nhớ kỹ, đừng yêu quá sâu, vì cô không có nhiều thời gian đâu.”

“Anh...”

“Còn nữa.” Triển Dực chỉ chỉ đóa hoa màu lam trên mặt đất, “Tôi rất ghét màu này.”

Nói xong, hắn đeo vòng theo dõi cho Tiểu Hạ, đứng lên ngoắc Bạch Vũ còn đang ngẩn người, “Đi thôi.”

Bạch Vũ chớp mắt, vui vẻ hơn hờ đi theo Triển Dực, động tác lúc này của Dực Dực a — So hot!

Hai người ra khỏi tòa biệt thự, tiếng rống giận dữ của Tiểu Hạ vẫn không dừng lại, tựa hồ còn phải đập chậu ném đồ mới có thể hả giận.

Bạch Vũ cũng không đồng tình với Tiểu Hạ, thấy Triển Dực hình như muốn về nhà, hắn chạy lên, “Dực Dực ơi ~”

Triển Dực nhìn hắn, biểu tình trước sau như một, trong mắt mang thần ý — Gì?

Bạch Vũ cảm thấy rất hứng thú, hỏi, “Vậy cậu thích màu gì thế?”

Triển Dực suy nghĩ, “Anh đoán thử đi.”

“Màu tím!” Bạch Vũ chỉ vào mắt mình.

Triển Dực không phản ứng, tiếp tục đi.

“Vậy là màu gì?” Bạch Vũ hỏi, “Màu vàng?” Hắn nhớ tới Triển Dực lấy canh lan bái tế mẹ mình.

“Đoán lại đi.” Triển Dực không tập trung, bước lên xe điện, phương hướng cũng không phải quay về nhà.

Trên đường đi, Bạch Vũ không ngừng đoán màu, nhưng đều đoán sai, cuối cùng bỏ cuộc, “Rốt cuộc là màu gì? Cậu đừng có nói là màu đen nha.”

Lúc này, tàu điện “Đinh” một tiếng, Triển Dực đứng lên.

Nguồn :

Bạch Vũ tò mò theo sát, phát hiện bọn họ tới khu ao hồ trong công viên.

“Tới đây làm gì?” Bạch Vũ không rõ, hẳn biết ở đây có một công viên, bên trong có ao hồ, là nơi sinh sống của loài chim sống dưới nước.

Lúc này đã là chạng vạng.

Triển Dực đút hai tay vào túi, chậm chạp bước vào trong.

Bạch Vũ tìm được tấm biển trước cửa lớn — Nơi bảo vệ hồng hạc?

Trước mặt là đất bị nhiễm phèn, phía sau nó là một vùng ao hồ ẩm ướt. Nghe nói nơi này là khu “bỏ hoang” của khu thứ bảy, tình lọc không khí cho toàn thành phố.

“Dực Dực?” Bạch Vũ đứng trước cửa, nhìn Triển Dực ở phía xa xa, “Cậu đi đâu vậy?”

Lời vừa ra khỏi miệng ,Triển Dực liền xoay đầu nhẹ nhàng làm động tác “Đừng lên tiếng” với hắn.

Bạch Vũ không hiểu, đột nhiên... Trên mặt đất ở phía xa có cái gì đó bay lên... Vừa giống màu vỏ quýt lại giống như ánh lửa, lại như ánh nắng chiều. Có rất nhiều hồng hạc đột nhiên tung cánh, từ phía sau Triển Dực, lướt qua đỉnh đầu bay lên trời.

Triển Dực ngẩng đầu, Bạch Vũ thành công bắt được vẻ mặt ôn hòa lại thả lỏng của Triển Dực, cảm nhẹ hếch lên, khóe miệng mang theo vòng cung ấm áp... Đẹp tới nỗi không thể nhìn theo cách bình thường được! Nhất định phải bưng mặt để nhìn!

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Quái Vật

Trong phòng làm việc của BN7, Triển Dực đã xem xong tư liệu, ném tư liệu lên bàn, ngồi xuống sô pha, bắt chéo chân, lười biếng nói, “Không có hứng thú.”

Lam Lạc đang cầm một đồng tư liệu nhìn hẩn xem thường, không nhịn được nói, “Triển Dực, tôi tới hợp tác với cậu chứ chẳng phải hỏi cậu có hứng thú không, ok?”

Vẻ mặt Triển Dực không chút thay đổi nhìn hẩn, sau đó thông thả giơ tay lên, chỉ về phía cửa lớn.

Lam Lạc trầm mặc chừng 30 giây, ném hết tư liệu xuống đất, “Tôi nhin cậu lâu rồi nha...”

Không đợi hẩn nhào tới, Khải đã túm áo hẩn lại, “Anh lại muốn làm cái gì?”

Lam Lạc ủy khuất nhìn Khải, “Em! Hẩn ăn hiếp anh kìa!”

Khải không nói gì chỉ chỉ cánh cửa.

Lam Lạc nhào tới bóp cổ hẩn, thế là lại một màn huynh đệ tương tàn.

Triển Dực tao nhã ngáp một cái.

Ngoài cửa, Mục Tát cầm túi máu có hương vị mới, bước vào, chạy tới chỗ Bạch Vũ đang ngồi nghe radio bên cửa sổ, “Đại vương, mùi mới nè, uống thử không?”

Bạch Vũ không lên tiếng, giữ tai nghe ngấn người, tựa hồ rất chăm chú.

Mục Tát tò mò nhìn Triển Dực.

Triển Dực ngẩng đầu nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, Bạch Vũ giữ tư thế đó đã hơn một tiếng, nghe cái gì thế? Nhìn rất chuyên chú.

Triển Dực bước tới bên cạnh hắn, vươn tay tháo ra một bên tai nghe, nhét vào lỗ tai mình, nghe thử.

Triển Dực tháo tai nghe ra, nhìn Bạch Vũ bằng ánh mắt quái lạ.

Bạch Vũ ngẩng mặt, nhìn thẳng Triển Dực.

Thật lâu sau Triển Dực mới lên tiếng, chỉ nói ba chữ, “Bệnh thần kinh.”

“Phốc...” Bạch Vũ mừng rỡ cười tươi rói.

Mục Tát tò mò cầm tai nghe nhét vào tai, nghe xong khó hiểu nhìn Bạch Vũ, “Thông báo tìm người? Đại vương, sao anh lại nghe thông báo tìm người của đài cảnh sát? Cái đó chẳng thú vị chút nào, ngồi niệm cả ngày, anh muốn tìm người? Sao không bảo Phương Húc tra cho nhanh.”

Bạch Vũ mím môi, “Ngoại trừ thông báo tìm người, còn có người gọi điện thông báo hủy bỏ!”

Phương Húc cảm thấy bất đắc dĩ, “Đài này rất hỗn loạn, báo tìm người thân thì khóc bù lu bù loa, tìm được người thì cười ha hả, còn có người lâu quá tìm không thấy gọi lại chửi cảnh sát.”

Bạch Vũ đeo tai nghe, tiếp tục.

Mục Tát lại gần, “Đại vương, anh cảm thấy cái này dễ nghe?”

“Rất dễ nghe.” Bạch Vũ lộ ra tươi cười thú vị.

“Có cái gì dễ nghe chứ?” Mục Tát nghiêng đầu, “Em có mấy bài hát hay lắm, anh có muốn nghe không?”

“Không có bài này hay hơn cái này đâu.” Bạch Vũ bỗng nhiên ò ò thấp thanh âm, trong giọng nói trầm thấp, mang theo vài phần âm u không hiểu được.

Mục Tát hơi mở to mắt, “Cái này á?”

Bạch Vũ nhẹ nhàng gật đầu, vẻ mặt lộ ra chút tà ác, “Đau khổ khi người thân mất tích, cùng với sự mừng rỡ khi tìm lại được, cảm xúc lên xuống của con người chính là thức ăn mà ác ma thích nhất.”

Mục Tát há miệng che ngực, “Oa! Đại vương hảo hảo ám! Không hổ là ma quỷ chính thống, em mãi mãi đi theo anh!”

Bạch Vũ vừa lòng vỗ vỗ đầu Mục Tát, xoay đầu, thấy Triển Dực đang nhìn hai người với vẻ mặt phức tạp, y như nhìn thú lạ.

“Triển Dực.”

Lam Lạc lại gọi một tiếng, “Rốt cuộc là cậu có giúp tôi không?!”

Triển Dực đút hai tay vào túi, nghiêng người nhìn hẳn, “Tại sao tôi phải giúp anh?”

“Đây là nhân vật nguy hiểm nhất, toàn bộ cảnh cục đều hợp tác bắt hẳn!” Lam Lạc hùng hổ bước tới, “Cậu có tinh thần đoàn kết không vậy?”

Triển Dực không có nửa phần áy náy, trả lời, “Không.”

Lam Lạc cắn răng, không có cách đối phó với Triển Dực.

Khải bước tới, hỏi Triển Dực, “Hay là tham gia một lần đi? Để người này đi lang thang bên ngoài rất nguy hiểm.”

Triển Dực nghe xong, gật đầu, “Ừ, năm phút sau tập hợp ở bãi đậu xe.”

Khải gật đầu đi chuẩn bị.

Lam Lạc đứng tại chỗ, tựa hồ không thể tiếp nhận chuyển biến của Triển Dực, “Cậu đồng ý rồi?”

Khải túm lấy hăn, “Sao còn chưa đi.”

“Tại sao em nói thì hăn chịu còn anh nói thì hăn không chịu?!” Lam Lạc giãy ra, bước tới chất vấn Triển Dực, “Sao cậu lại phân biệt đối xử thế hả? Đều là người của gia tộc Raymond, hơn nữa tôi còn lớn tuổi hơn!”

Triển Dực cầm áo khoác vỗ vỗ, trầm thấp nói, “Không phải phân biệt đối xử.”

Lam Lạc kinh ngạc, không phải phân biệt đối xử á?!

“Mà là tôi không thèm chú ý tới anh.” Triển Dực đá kích Lam Lạc xong, khoác áo ra ngoài.

Bạch Vũ thấy Triển Dực phải đi, liền tháo tai nghe xuống đuổi theo.

Triển Dực xoay người tới một gian phòng cách vách, đó là kho vũ khí đặc biệt.

Triển Dực vào trong nạp đạn, sau đó thu súng, lấy thêm bốn thanh.

“Oa, Dực Dực, cậu đi đánh giặc hả?” Bạch Vũ tò mò.

“Đi bắt Monster.” Triển Dực nhìn hăn, “Anh khỏi đi.”

“Monster?” Bạch Vũ buồn bực, “Quái vật a, vậy thì phải lợi hại rồi, tôi đi giúp cậu nha?”

“Không phải quái vật thật, chỉ là tên hỗn huyết bị điên thôi.” Triển Dực trả lời, “Monster là biệt hiệu của hắn, đã giết rất nhiều người, Lam Lạc bọn họ không bắt được hắn.”

“Rồi đi tìm người giúp?” Bạch Vũ nhú mày, “Không thể a, không thể nào mà một hắc huyết không bắt được hỗn huyết.”

“Hắn có một nửa là huyết thống nhân loại, cho nên không thể khống chế.” Triển Dực thản nhiên nói.

“Hả?” Bạch Vũ cảm thấy mới mẻ, “Hỗn huyết là động vật cấp thấp, sức chiến còn không bằng hồng huyết.”

“Huyết tộc có cấp bậc.” Triển Dực quay sang, nghiêm túc nói, “Nhưng con người thì không, huyết tộc còn bị huyết thống khống chế, còn con người thì không bị bất cứ cái gì xiềng xích lại.”

Bạch Vũ nhú mày, vươn tay nắm cằm Triển Dực, “Ân, lòng tự ái của cậu hơi bị cao đó nha.”

Triển Dực đẩy tay hắn ra, xoay người ra ngoài.

Bạch Vũ tới bên cửa sổ, đeo tai nghe, nhìn Triển Dực và Khải bên dưới.

“Đại vương.”

Mục Tát cũng bước tới bên cửa sổ, nâng cằm nhìn bọn họ rời đi, mím môi nhẹ nói một câu, “Dực Dực gần đây sáng sủa hơn nhiều.”

Bạch Vũ xoay đầu nhìn Lam Lạc hằm hừ rời đi, hỏi Mục Tát, “Tại sao công việc của tổ khác lại phải nhờ Triển Dực hỗ trợ?”

“Bởi vì Dực Dực có sức chiến đấu mạnh nhất cảnh cục a.” Mục Tát tựa hồ có chút khó chịu, “Hơn nữa chuyện nguy hiểm thế này hắc huyết chẳng dám làm, toàn phải để Dực Dực đi.”

Đuôi lông mày Bạch Vũ hơi nhướn lên, “Cái tên Monster kia nguy hiểm lắm à?”

“Hỗn huyết đôi khi sẽ có hình thể và sức mạnh kinh người, xử tử thì dễ, nhưng bắt sống thì rất khủng khiếp.” Mục Tát lấy tư liệu, đưa cho Bạch Vũ xem, “Monster này, là hung tàn nhất!”

Bạch Vũ xem xong, mở cửa sổ ra.

“Đại vương?”

Mục Tát còn chưa kịp hỏi, Bạch Vũ đã nhảy xuống, biến mất trong mây mù, có chút mộng ảo dạng võ hiệp.

Mục Tát nâng kính, mắt chữ A miệng chữ O, xoay đầu hỏi Phương Húc, “Nhảy xuống như vậy có chết không?”

Phương Húc lúc này đang nhìn màn hình máy tính, số liệu chạy ào ào, hần ngừng đầu nhìn Mục Tát, “Lúc này Bạch Vũ nghe thông báo tìm người phải không?”

“Đúng vậy.” Mục Tát chạy tới, “Sao thế?”

“Là trùng hợp sao?” Phương Húc nhíu mày, “Số người mất tích cuối tuần này nhiều hơn gấp đôi so với tuần trước.”

Mục Tát chớp mắt, “Đây là chuyện không bình thường?”

“Tất nhiên là không bình thường.” Phương Húc nhíu mày, “Bên phòng pháp y, số lượng thi thể có tăng không?”

“Không, sáng nay tôi vừa thống kê lại, bằng tháng trước.” Mục Tát vuốt cằm, nheo mắt lại, “Quý dị vậy, người thì không thấy, thi thể cũng không tăng, vậy mấy người mất tích này ở đâu?”

...

Triển Dực và Khải tới khu nhà xưởng bỏ hoang ở phía đông, trước cửa có rất nhiều xe cảnh sát đang đậu, kéo hàng tuyến, cảnh viên được trang bị vũ trang đầy đủ đứng giữ cửa nhìn xung quanh, khi nhìn thấy Triển Dực, tất cả đều nhẹ nhàng thở ra, liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt ẩn chứa sự phức tạp nào đó.

Triển Dực xuống xe, bước về phía cửa.

“Tình hình thế nào?” Khải hỏi cảnh viên đứng trước cửa.

“Lúc này có hai đội vào.” Cảnh viên chỉ chỉ một bên, trên mặt đất có ba túi thi thể, còn có mấy huyết tộc bị thương.

Triển Dực nhíu mày, ngồi xổm xuống mở túi ra xem thi thể... Đều bị đánh, thi thể cũng biến hình, xem ra đối phương rất mạnh.

“Đó là quái vật a, chúng tôi cảm thấy hãn căn bản chẳng phải người.”

Khải có chút kinh ngạc, “Đã quét hình chưa?”

“Rồi, xương và máu đều thuộc về con người.” Vài huyết tộc tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Triển Dực lấy ống nhòm, nhìn về phía xa, chỉ thấy trên cửa của kho hàng bị đạn bắn nát, bên trong tựa hồ có người đang đứng đưa.

“Tay súng bắn tia đã thử mấy lần, nhưng vẫn không nhắm được chính xác vị trí của hãn.” Lam Lạc buông tay, “Người này không thể xử quyết, phải bắt sống, chúng tôi còn vài chuyện muốn hỏi hãn.”

Triển Dực lấy kính đen đeo vào, ra hiệu với phía sau — Ném hai quả đạn sáng.

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Bạn đang ❖

“Muốn xài bạo lực?” Lam Lạc nhíu mày.

Triển Dực đã một mình bước về phía nhà xưởng.

Khải muốn đi theo, Lam Lạc lại kéo hẳn, “Ê, em đừng có mạo hiểm đi theo tên kia, gãy tay gãy chân rồi sao!”

Khải vươn tay nhận đạn sáng từ cảnh viên, đẩy Lam Lạc, chạy nhanh tới nhà xưởng, nhảy lên thùng hàng, nghiêng người ném vào cửa sắt.

Lam Lạc khoát tay với mọi người, tất cả cảnh viên cùng quỳ xuống che đầu.

Khải ném xong cũng nằm rạp xuống, bên dưới, bóng dáng của Triển Dực chợt lóe, thân ảnh màu đen linh hoạt né tránh những chỗ đang nổ, lúi vào bên trong.

Nháy mắt, ánh sáng trắng bắn ra bốn phía, hào quang chói mắt mang theo chấn động truyền ra, sau đó những tiếng súng vang lên kịch liệt.

Lam Lạc che lỗ tai, “Bạo lực dễ sợ!”

Sau những tiếng súng cuồn cuộn vang lên, mọi người chột nghe thấy cái gì đó mang theo tiếng gió, từ kho hàng bay ra.

Nhìn vào bên trong, chỉ thấy một thân hình cực lớn bị ném ngã, một tiếng “Rầm” rất lớn vang lên, làm lớp bụi dưới đất bay lên mù mịt.

Có hình thể không thuộc người bình thường, quái vật này rất xứng đáng với tên Monster, hăn cao hơn 2m, thể trọng ít nhất 150kg, da tay ngăm đen, thân thể to lớn, gương mặt xấu xí lộ ra răng nanh.

Lam Lạc chặc chặc hai tiếng, “Quá xấu!”

Khải nhảy xuống thùng hàng, lấy còng tay điện tử còng Monster.

Nhưng quái vật kia đột nhiên ngẩng mặt, điên cuồng hét lên, hai tay giãy ra, “Rắc” một tiếng.

Khải chau mày, còng tay điện tử này ngay cả huyết tộc còn chưa giãy được, người này mạnh tới cỡ nào vậy?!

Hăn đang chần chờ, chợt nghe thanh âm của Triển Dực hô to, “Khải!”

Khải cảm nhận được một trận gió đánh úp lại từ bên trái.

Quý hút máu dù có năng lực tái sinh, nhưng nếu bị thương ở vài chỗ nhất định, tất nhiên sẽ chết, ví dụ như vỡ tim hoặc nát đầu. Khải theo bản năng cúi đầu tránh đi, nhưng vẫn cảm thấy đã quá muộn.

Lam Lạc không hề nghĩ ngợi, giơ súng bắn về phía Monster, mặc kệ có bắn chết hăn hay không.

Nhưng vì chú ý ban đầu là bắt sống, nên đạn cũng chỉ là dạng giật điện.

Đạn bắn trúng Monster nhưng cũng chỉ làm cơ thể hăn run lên, chẳng thể kiềm lại hành động của hăn.

Triển Dực dùng tốc độ cực nhanh nhưng đã không còn kịp.

Khải theo bản năng giơ tay đỡ, cùng lắm thì mất cánh tay thôi.

Tất cả chỉ phát sinh trong chớp mắt, cánh tay to lớn cùng tiếng rống của Monster đánh về phía Khải.

Lam Lạc hét lên, trong nháy mắt đó hấn hận bản thân vô cùng, lúc này đáng ra không được cho Khải vào.

Triển Dực lại cảm thấy Khải không yếu như vậy, bị thương thì chắc rồi, nhưng không tới nỗi chết, ba bước nữa là hấn chạy tới rồi, nói cách khác, trước khi Khải bị đánh lần hai thì hấn đã có thể đá văng tên quái vật đó. Đương nhiên, lấy thân hình to lớn của Monster mà nói, phải sử dụng khí lực rất lớn.

Tất cả đều đã tính xong, tất cả nguy hiểm sẽ tới trong chớp mắt... Thế nhưng thời gian lại như dừng lại.

Tiếng thét của quái vật, cánh tay thật lớn đánh về phía Khải, tiếng kêu của Lam Lạc, đương nhiên còn có tiếng bước chân của Triển Dực... Tất cả đều dừng lại vì sự xuất hiện của một người.

Tất cả trợn mắt há mồm đứng tại chỗ.

Khải đã đủ bình tĩnh và can đảm để nhận cú đánh kia, bởi vậy không hề nhắm mắt, cho nên trước khi cánh tay đụng vào người, hấn đã nhìn thấy một bàn tay màu trắng, dễ dàng giữ lại cánh tay to lớn của người kia.

Xoay đầu lại, không biết Bạch Vũ đã tới phía sau hấn từ khi nào, một tay giữ cánh tay quái vật, tay kia cầm táo ăn.

“Phù...” Lam Lạc thở ra một hơi.

Mấy cảnh viên thì nhìn nhau, đoán thân phận của Bạch Vũ, thân hình thoát nhìn cũng không khác Khải a, nhưng sao khí lực lại lớn như vậy?

Triển Dực có chút bất ngờ, nhưng lần này cũng may có Bạch Vũ tới giúp.

Cơ mà lúc này, kinh hãi nhất phải là Monster, trong vài giây ngắn ngủi ngốc lảng, hấn trừng mắt lên. Nhưng chưa kịp phản kháng, Bạch Vũ gặm trái táo, ngẩng đầu, một tay ném hấn đi.

“Oanh” một tiếng chấn động, mọi người nhìn thân thể Monster to lớn lộn một vòng trong không trung, nặng nề đáp xuống mặt đất, tạo thành một cái hố to, Monster miệng sùi bọt mép bất tỉnh, làm cho tất cả mọi người đều không thể tin vào mắt mình.

Triển Dực tới gần, cúi đầu nhìn nhìn, nhiệm vụ đã hoàn thành.

Bạch Vũ khoác tay lên vai hấn, “Anh biểu hiện được không cưng?”

Triển Dực vỗ vỗ lớp bụi bám trên áo khoác, gật đầu tỏ vẻ khen ngợi, “Phải nhớ lấy tiền công của Lam Lạc đó.”

Bạch Vũ cười cười.

Sau đó, cảnh viên bắt đầu thu thập tàn cuộc.

Khải sửa lại quần áo, Triển Dực hỏi hấn, “Không sao chứ?”

Khải lắc đầu.

Triển Dực gật đầu, bước ra ngoài.

Lam Lạc đau khổ nhìn Bạch Vũ xin tiền công, tay run rẩy rút tiền ra đưa.

Lúc Monster bị trói bắt vào xe, hấn đã khôi phục ý thức được một chút.

Triển Dực đi ngang hẳn, Monster đột nhiên hỏi một câu, thân hình to lớn làm thanh âm nặng nề còn mang theo giọng mũi, có vẻ rất chất phác, “Tại sao?”

Triển Dực nhìn hẳn.

“Tại sao lại giúp huyết tộc?” Monster nhìn chăm chăm Triển Dực, giọng khàn khàn nói, “Cậu cũng là người mà nhỉ?”

Triển Dực không trả lời.

“Ai.”

Monster xoay đầu lại, chỉ thấy Bạch Vũ tựa bên lan can ăn táo, hỏi hẳn, “Hình xăm trên vai người, hình vẽ thật đặc biệt.”

Lam Lạc vừa lúc đi ngang, khẽ nhíu mày.

Triển Dực nhìn thoáng qua cánh tay của quái vật, bên dưới bả vai phải, phía trên cánh tay trái, có cùng một hình xăm. Kết cấu phức tạp, giống như huy hiệu của một gia tộc nào đó, hoặc là hoa văn truyền thống của huyết tộc nào đó.

Suy nghĩ, Triển Dực xem thường nhìn Lam Lạc, “Đây là lý do muốn bắt sống hẳn?”

Lam Lạc xấu hổ gãi đầu.

Bạch Vũ cũng cười, gật đầu với Monster, “Thật ra ta hiểu, người phản kháng rất đúng.”

Khả khó hiểu hỏi Bạch Vũ, “Hình xăm đó là gì?”

Không đợi Lam Lạc ngăn cản, Bạch Vũ đã mở miệng trước, cười xấu xa nói, “Hình xăm nô lệ.”

“Bắt người hoặc hỗn huyết làm nô lệ đã bị cấm cách đây mấy trăm năm trước.” Khải nhìn Lam Lạc khinh bỉ, ánh mắt có chút giống Triển Dực.

“Làm gì liên quan tới anh chứ?!” Lam Lạc vô tội buông tay, “Dù sao cũng phải tra vụ này!”

“Hình xăm nô lệ được phân ra rất nhiều loại, truyền thống dùng con người làm nô lệ của huyết tộc đã kéo dài hơn ngàn năm, cấp bậc của nô lệ rất nghiêm khắc, hình vẽ này là cấp ban đầu.” Bạch Vũ giải thích.

“Cấp ban đầu là cấp thấp nhất?” Khải tò mò.

“Ngược lại, cấp ban đầu là cấp mạnh nhất.” Bạch Vũ cười ha hả, chỉ Monster đang ngây ra, “Làm người quên đi chính mình ngày xưa, người chính là một tên nô lệ tốt nhất.”

Monster chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Bạch Vũ, “Chủ nhân sẽ giết sạch các người, thế giới này sẽ thay đổi.”

Khóe miệng Bạch Vũ rút hai cái.

Triển Dực nhìn trời, hướng về phía mô tô, phun ra hai chữ, “Ngu si.”

HUYẾT DẠ ĐỊ VẤN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Cánh Cửa Địa Ngục

Monster đã bị bắt, về phần xử lý hắn thế nào, đó không phải là phạm vi quản lý của Triển Dực, mà hắn cũng chẳng thèm để ý.

Trải qua hai ngày lười nhác, hôm nay là ngày nghỉ của Triển Dực, Bạch Vũ đã dậy từ sáng sớm, vẫn luôn nghĩ Triển Dực còn đang ngủ, ai ngờ lại thấy người kia cầm ly nước từ nhà bếp đi ra, cổ áo mở rộng, thân hình xinh đẹp tỏa sáng, mặc thế này chỉ cần khoác thêm áo khoác là có thể ra ngoài.

Bạch Vũ chạy tới bên cửa sổ, ngẩng mặt nhìn lên trời, “Hình như hôm nay mặt trời mọc ở hướng tây.”

Triển Dực mở tủ áo, rút ra một chiếc áo khoác mà theo Bạch Vũ thì phần lớn đều y như nhau, chỉ khác một tí xíu xiu xiu, mặc vào, cầm miếng bánh mì trên bàn, bước ra ngoài, nói với Bạch Vũ, “Tôi đi tới tối mới về, tự anh tìm đồ ăn đi.”

“Khoan, chờ chút!” Bạch Vũ giữ chặt, “Cậu đi đâu vậy?”

Triển Dực hơi nhún vai, “Hôm nay tôi được nghỉ, đi làm chuyện riêng.”

“Riêng tới cỡ nào?” Bạch Vũ vươn tay nhẹ nhàng cầm áo khoác của mình.

“Tang lễ.” Triển Dực không nhanh không chậm phun ra hai từ.

Bạch Vũ ngấn người, nửa nắm tay lại, nhẹ nhàng che miệng ho khan một tiếng, “Hãy nén bi thương.”

Triển Dực cười như không cười, “Tôi cũng chưa hề nói người chết là bạn tôi.”

Bạch Vũ chớp mắt, “Vậy cậu đi tang lễ của ai?”

Triển Dực thấy Bạch Vũ đã mặc áo khoác vào, nhẹ nhàng ngoắc tay với hắn, ra ngoài, tựa như rất sẵn lòng cho Bạch Vũ đi theo.

“Người kia tên là Taryn • Coster.” Triển Dực khởi động xe, hướng về một phương hướng xa lạ đối với Bạch Vũ bay đi, “Một trong mười tội phạm mạnh nhất bị truy nã của khu thứ bảy, tính tới nay là quý đỏ có cấp biến dị cao nhất, tôi bắt giam hắn khoảng nửa năm, hôm nay là ngày hắn chấp hành lệnh tử hình và chôn cất, phỏng chừng cũng chẳng ai tới đưa tiễn, cho nên tôi rất hứng thú đi xem.”

“Nga...” Bạch Vũ đã hiểu được, “Hắn phạm tội gì?”

“Taryn là một trong những hung phạm nổi tiếng nhất bấy giờ, sát thủ liên hoàn, thói quen của hắn là chuyên giết người tốt.” Triển Dực nhìn kính chiếu hậu quan sát tình hình giao thông, nói chuyện phiếm với Bạch Vũ, hôm nay sương mù hơi dày nên hắn cũng không vội.

“Chuyên giết người tốt?” Bạch Vũ tựa hồ cảm thấy thật buồn cười, “Hạng người nào gọi là người xấu thì tôi có thể hiểu, nhưng hạng người nào mới được gọi là người tốt?”

Triển Dực đậu xe ở gần khu nhà máy hẻo lánh, xuống xe đi bộ, “Chưa từng làm chuyện xấu có tính là người tốt không?”

“Tiêu chuẩn thấp như vậy à?” Bạch Vũ đuổi theo, hai tay đút vào túi quần, “Vậy thế giới của cậu chẳng phải toàn là người tốt không sao?”

“Vậy như thế nào mới đúng?” Triển Dực đeo kính mát, bước tới một bên cửa sắt, bấm mật mã, cửa sắt mở ra, hắn và Bạch Vũ bước vào, “Người tốt cũng không nhất định là người được mọi người yêu thích.”

“Chỗ này là chỗ nào?” Bạch Vũ tò mò nhìn xung quanh, cảm thấy đây là một nhà máy bỏ hoang, rất hoang vu cũng có chút âm trầm.

“Pháp trường và khu mai táng.” Triển Dực dẫn Bạch Vũ đi trên một con đường sạch sẽ.

Bạch Vũ phát hiện hai bên đều là cỏ xanh, trên mặt cỏ có không ít những bia mộ màu đen.

“Mấy tấm bia này là những người bị xử quyết?” Bạch Vũ tò mò.

“Đúng vậy.”

“Sao người hiện đại so với ngày xưa bất nhân quá vậy?” Bạch Vũ lắc đầu chặc chặc hai tiếng, “Cho dù là người gây chuyện tội ác tày trời, thì khi chết vẫn có quyền chọn nơi mai táng của mình chứ, tại sao lại chôn ở đây?”

Triển Dực hơi nghiêng đầu nhìn Bạch Vũ một lúc lâu, cười thản nhiên, “Suy nghĩ của anh đúng là rất logic dạng cường giả.”

Bạch Vũ nhướn mày.

“Bọn họ muốn có quyền lợi à, vậy quyền lợi của mấy người bị họ giết thì ai cho đây?” Triển Dực hơi nhún vai, “Giết người phải đền mạng, nhưng cho dù có đền mạng thì những người kia cũng không sống lại được, cho nên đừng hy vọng bản thân có thể vùng lên, trước sau gì cũng trực tiếp rớt xuống địa ngục thôi.”

“Á...” Bạch Vũ nở nụ cười, “Cậu quả nhiên tiến hóa cao hơn con người, lạnh lùng kiểu này, tôi rất thích!”

Cuộc nói chuyện của hai người đột nhiên bị cắt ngang bởi bức tường màu đen phía trước.

Bạch Vũ quan sát bức tường, cao hơn 10m, có cảm giác chạm phải chân trời, trên nền gạch được khắc hình 18 tầng địa ngục, vô cùng đồ sộ lại chấn động.

“Rất khí thế.” Bạch Vũ sợ hãi than.

“Nơi này là cánh cửa địa ngục.” Triển Dực dựng cổ áo lên, nhắc nhở Bạch Vũ, “Ở khu thứ bảy có bốn cánh cửa, đều là hảo địa phương.”

Bạch Vũ suy nghĩ, “Ân, ngoại trừ cánh cửa địa ngục, còn có an lạc chi môn giam giữ trọng phạm, vậy còn hai cửa nữa là gì?”

“Một cái là cánh cửa thiên đường, còn một cái là tĩnh mạch chi môn.” Triển Dực nói, “Tĩnh mạch chi môn giam giữ những bệnh nhân nguy hiểm có tâm thần khác thường, cánh cửa thiên đường thì có chút đặc biệt.”

“Bắt giam cái gì đó sao?” Bạch Vũ cười tủm tỉm.

“Có cơ hội sẽ nói cho anh biết.” Triển Dực mang Bạch Vũ dọc theo cánh cửa màu đen, kéo lưới sắt, vòng người qua... Bên kia là một mảng đất bằng phẳng trống trải.

Sàn nhà bằng kim loại màu đen, rộng như bốn năm sân bóng ghép lại, bằng phẳng bóng loáng. Sương mù đã tan, mặt sàn nhà nổi lên màu xanh của bầu trời xinh đẹp.

Chính giữa sân, ở rất xa hai người, có một cái bệ thi hành hình phạt nằm độc lập, cao đại khái khoảng 10m.

Đứng trên bệ hình vuông là một nam tử, mặc đồ trắng, trên người không có gông xiềng.

Hắn đứng giữa bệ, hai tay đút vào túi, ngẩng mặt nhìn bầu trời, nghe thấy tiếng lưới sắt liền xoay đầu nhìn.

Liếc mắt một cái liền thấy Triển Dực, người nọ đưa tay nhẹ phất một cái, giống như chào hỏi.

Triển Dực cũng khoát tay, hai người giống như hai người bạn cũ gặp lại.

Bạch Vũ vuốt cằm nhìn nam tử kia, có vẻ còn trẻ, dáng người cao gầy, bộ dáng cũng không tồi, rất giống thanh niên có tương lai đầy hứa hẹn.

“Nhìn không giống người xấu a.” Bạch Vũ vươn tay che nắng.

“Ban đầu thì đúng là không phải.” Triển Dực chậm rãi nói, “Sau khi virus BN biến dị thì toàn làm chuyện ác tà trời.”

“Đô đô...”

Lúc này, có tiếng cảnh báo vang lên.

Bạch Vũ nhìn trái nhìn phải, “Tiếng gì vậy?”

“Đã đến giờ.” Triển Dực nhẹ nhàng vẫy tay với người kia, ý bảo — Bye bye!

Theo động tác của Triển Dực, người nọ ngẩng mặt la to, “Triển Dực! Tôi thật sự rất yêu cậu!”

Bạch Vũ bị hắn làm hoảng sợ.

Triển Dực nhướn hai hàng lông mày xinh đẹp, gật đầu, vỗ ngực, ý bảo xin nhận tấm lòng.

“Lần sau...” Người nọ đột nhiên cúi đầu, nhìn thẳng về phía hai người.

Đồng thời, chợt nghe một tiếng “Phù” vang lên, như tiếng gió xé, lại giống như tiếng thổi nển.

Ngọn lửa màu xanh nháy mắt bao lấy hắn.

Bạch Vũ kinh ngạc, “Thiên sông á?!”

“Ha ha!” Taryn cười to, chỉ Triển Dực, “Lần sau lại chơi tiếp...”

Tiếng nói vừa dứt, một trận gió thổi qua, ngọn lửa tắt lịm, Taryn trong nháy mắt biến thành tro bụi theo gió bay vào không khí, xung quanh chỉ còn ánh mặt trời, không còn bất cứ gì khác.

Triển Dực thấy ngọn lửa đã tắt, vỗ vỗ Bạch Vũ đang ngăn người, “Đi thôi.”

“Người hiện đại thật tàn nhẫn a.” Bạch Vũ lầm bầm, “Cứ thiên như thế ư, không giữ lại tro cốt?”

“Có tấm bia là đủ rồi, dù sao cũng xuống địa ngục.” Triển Dực ra ngoài, bước trên con đường nhỏ, đi được mấy bước thì dừng lại.

Bạch Vũ đi theo Triển Dực, không để ý người phía trước đã dừng lại, liền đụng trúng.

Triển Dực không nhúc nhích, Bạch Vũ vươn tay ôm Triển Dực để tránh không làm bản thân bị ngã.

Triển Dực không phản ứng, vẫn nhìn thẳng về phía trước, hay tay gỡ tay Bạch Vũ ra.

Bạch Vũ ngượng ngùng rút tay, không rõ Triển Dực đang nhìn cái gì, theo ánh mắt của hắn nhìn về phía xa... Chỉ thấy trên mặt cỏ, trước một bia mộ, có một người đang đứng.

Ở đây vô cùng vắng vẻ, thậm chí còn có người tới tảo mộ, nhìn rất mới mẻ.

Xa xa, người đứng trước bia mộ là nam, mặc đồ trắng, cảm giác giống như Taryn vừa mới bị đốt thành tro, nhưng nếu là phạm nhân thì không thể đứng ở đây được.

Người nọ thoạt nhìn còn rất trẻ, tóc ngắn màu đỏ, có thể là hồng huyết? Hắn cúi đầu nhìn bia mộ tới gần người, trên tay cũng không cầm hoa.

Triển Dực nhìn hắn trong chốc lát, xoay người rời khỏi.

Bạch Vũ không rõ, chạy theo phía sau, “Dực Dực, sao vậy?”

Triển Dực mở cửa lớn, “Hắn đứng trước bia mộ của Taryn.”

“Taryn không phải vừa mới chết ư?” Bạch Vũ tò mò, “Hiệu suất cao dễ sợ, bia mộ lập tức có liền.”

Triển Dực nhíu mày, “Họ hàng của Taryn mất hết rồi, sao lại có người tới viếng mộ của hắn chứ?”

“Có lẽ là đi dạo.” Bạch Vũ nhún vai, “Không đúng nha, lúc này cậu vào phải bấm mật mã mới được, hắn cũng biết mật mã, là nhân viên cảnh sát?”

Triển Dực không nói gì, nhìn thấy bên ven đường có một chiếc xe màu đen vô cùng xa hoa, tầm mắt nhẹ nhàng chuyển tới.

“Dực Dực.” Bạch Vũ nói, “Chiếc này so với chiếc của cậu còn ngầu hơn!”

Triển Dực giật giật mí mắt, tựa hồ có chút kích động, “Là hàng mới!”

Bạch Vũ lần đầu tiên nhìn thấy nét hứng thú thản nhiên trong mắt Triển Dực, loại vẻ mặt mang nét hơi trẻ con này, rất ít khi nào thấy được.

Triển Dực đút hai tay vào túi, híp mắt quan sát chiếc xe kia, nhanh chóng lấy điện thoại ra, gọi cho một người bạn, “Có hàng mới?”

Cũng chẳng biết đầu dây bên kia nói cái gì.

Thần sắc Triển Dực nghiêm túc, “Tôi muốn hai chiếc, một chiếc màu bạc, một chiếc màu đen.”

Bạch Vũ xen vào, “Màu trắng nữa!”

Triển Dực cúp điện thoại, búng tay với Bạch Vũ, “Hàng có sẵn, lập tức có liền.”

Tâm tình Bạch Vũ tốt lên, chơi với người ăn xài hoang phí quả nhiên rất hợp với hắn!

Hai người mới vừa bước tới cạnh chiếc xe, chợt nghe tiếng mở cửa từ phía sau truyền tới.

Xoay đầu lại, là nam tử lúc nãy đi tảo mộ bước ra, động tác rất thông thả, giống như các đốt xương không tiện cử động, hay là do quá yếu?

Triển Dực đã lên xe, xuyên qua lớp kính nhìn về phía người nọ, cẩn thận đánh giá.

Làm cho Triển Dực chú ý chính là tư thế đi của người nọ.

Tư thế của hắn làm người ta cảm thấy không thuận tiện là bởi vì thói quen kéo chân, giống như hai đầu gối không thể nhấc lên. Loại tư thế này làm người ta cảm thấy các đốt xương có vấn đề, nhưng ở Triển Dực xem ra thì rất quen thuộc.

Phạm nhân bình thường đều sẽ đeo gông xiềng, đặc biệt là trọng phạm, hai chân sẽ trói chặt với đầu gối, làm bọn họ phải vận động xương hông thay vì xương đùi, do đó mọi cử động đều rất bất tiện. Nếu đeo xiềng xích dạng này hằng năm, các đốt xương sẽ sinh ra biến hóa, dây chằng của đầu gối sẽ bị thối rữa, do đó tạo thành hiện tượng này... Chẳng lẽ là phạm nhân mãn hạn vừa được thả?

Người nọ bước tới bên chiếc xe cực ngầu, dừng lại, không hề lên xe, mà là xoay đầu nhìn về phía xe của Triển Dực.

Nói chính xác là hắn đang nhìn Bạch Vũ.

Hai người nhìn nhau, mái tóc của đối phương dưới ánh mặt trời làm nó giống như một dòng suối lửa, màu đỏ đậm hơn bình thường, có vẻ không thật, màu đỏ này, hồng huyết bình thường sẽ không có được.

Nhìn sắc mặt tái nhợt và ngũ quan của hắn, tỏ rõ thân phận không phải con người, mắt màu r ám nắng, không còn gì đặc biệt khác.

Bạch Vũ và người kia nhìn nhau một lát, không khí có chút quỷ dị.

Lúc này, trong xe có một người bước xuống, hình như là tài xế, mở cửa cho hắn, có vẻ vô cùng cung kính.

Người nọ cúi đầu, xoay người vào xe... Đi đứng tiện hơn lúc nãy.

Trong lòng Triển Dực hơi động — Cũng đúng, nếu hắn không tiện đi lại thì chẳng thể nhanh như thế đã từ nghĩa trang đi ra... Nhìn động tác lên

xe nhẹ nhàng, lúc vào xe, khóe miệng còn hiện ra một ý cười không rõ nghĩa.

Triển Dực nhíu mày — Là cố ý!

Chiếc xe khởi động, hướng về khu trung tâm phóng đi, rất nhanh liền biến mất.

Bạch Vũ cũng vào xe.

“Anh quen hẳn?” Triển Dực hỏi.

Bạch Vũ lắc đầu.

“Có cái gì muốn nói không?”

Khóe miệng Bạch Vũ giật giật, nói một câu, “Bộ đáng thấy ghét.”

Triển Dực nở nụ cười, lái xe về một hướng khác.

“Cậu không đi theo?” Bạch Vũ kinh ngạc, “Hắn khiêu khích cậu đó!”

“Người hẳn khiêu khích hình như là anh mới đúng.” Triển Dực trả lời, “Tôi muốn đi đổi xe hơn.”

Bạch Vũ bật người, “Quả nhiên bắt được trọng điểm! Tôi thích nhất chính là tính ăn xài hoang phí này của cậu! Go go go!”

Triển Dực không nói gì, hẳn nhận ra Bạch Vũ đang che giấu vài chuyện.

Bạch Vũ cũng không nói nữa, hẳn phát hiện Triển Dực đang che giấu vài thứ.

Lúc hai người ngăm né tránh, cũng là lúc hai người phát hiện ra điểm đáng ngờ.

Thứ Triển Dực chú ý chính là người tài xế xuống mở xe cho người kia, trong lúc mở cửa, cổ tay áo hơi kéo lên, để lộ một hình xăm rõ ràng. Hình vẽ trên đó hẳn vừa thấy cách đây không lâu, chính là hình xăm nô lệ trên bả vai Monster, hiển nhiên hai người có liên quan, nhớ rõ biển số xe, trở về từ từ điều tra, không nên bứt dây động rừng.

Mà điều Bạch Vũ giấu diếm, chính là người có mái tóc đỏ, đôi mắt màu râm nắng kia — Xem ra cấp cao của huyết tộc, vẫn còn che giấu rất nhiều bí mật.

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Hủy Diệt Sự Sống

Tới cửa hàng bán xe lớn nhất khu thứ bảy, trước cửa là mấy nhân viên bán hàng với khuôn mặt tươi cười.

Triển Dực xuống xe, mắt mọi người sáng lên, giống như thấy khối thịt ngon lành biết di động.

Bạch Vũ thấy Triển Dực muốn vào trong, hăn nhỏ giọng nói, “Cái loại ăn xài hoang phí với ấn tượng bề ngoài của cậu thật sự rất không hợp nhau, cậu có cảm thấy có chút nông cạn không?”

Triển Dực nhìn hăn một cái, “Tôi đã bao giờ nói mình là loại người có chiều sâu chưa? Tôi chính là dạng nông cạn.”

Bạch Vũ sách một tiếng, “Tôi thích!”

Triển Dực hỏi một nhân viên quen thuộc, “Xe của tôi đâu?”

“Ở trên lầu.” Nhân viên nhiệt tình dẫn đường, “Tam thiếu gia biết tin tức nhanh ghê, hàng vừa mới về.”

Lầu hai so với lầu một xa hơn rất nhiều, chiếc mà Triển Dực thích thì có người đang thử.

Bạch Vũ nhìn thoáng qua người thử xe, mới hiểu ra Triển Dực so với nông cạn phải nói là cách xa vạn dặm, vị trước mắt mới là nông cạn.

Người thử xe là một nam tử trẻ tuổi, xem ra là con người, tóc đen, mắt đen, có trang điểm, nếu chỉ liếc mắt nhìn thoáng qua thì sẽ tưởng lầm là hắc

huyết tộc. Hắn mặc một bộ đồ trắng, ngồi bên trong chiếc xe màu đen, bên cạnh có một cô gái vô cùng khêu gợi, phỏng chừng là bạn gái.

Nhân viên bước tới trước đầu xe một chiếc khác, là chiếc màu bạc, giới thiệu với Triển Dực, “Chiếc này là xứng với cậu nhất, dựa theo yêu thích của cậu, động lực tăng thêm gấp ba.”

Triển Dực gật đầu, bước tới, mở đầu xe ra xem xét lắp ráp bên trong.

Bạch Vũ dựa vào mô hình lớn bên cạnh, nâng cằm quan sát bộ dáng của Triển Dực, cảm thấy rất đẹp mắt. Cái gọi là người đẹp nhờ lụa căn bản chỉ là thứ chó má, quần áo cho dù đẹp thì cũng phải xem người mặc là ai.

Bạch Vũ đang đứng thưởng thức, bên cạnh có không ít nhân viên nữ tụ lại to nhỏ.

“Dực thiếu gia lâu rồi mới thấy tới!”

“Đúng thế.”

“Á, cái người tóc trắng kia là ai?”

“Đứng cạnh mô hình mà đẹp trai ớn luôn, hay mời anh mua xe đi?”

...

Triển Dực tỉ mỉ hỏi về tính năng và động lực của chiếc xe, còn có nhiên liệu sử dụng, xem ra rất vừa lòng.

“Tôi lấy hai chiếc giống thế này, màu đen và màu bạc.”

Nhân viên hớn hờ chạy đi gọi người lấy xe.

Nam tử áo trắng bên kia cũng móc tiền ra trả, nhưng hắn không trực tiếp lấy mà nhờ người lái tới khách sạn cho hắn, còn mình thì kéo mỹ nhân

mỹ mãn rồi đi.

“Dực Dực.” Bạch Vũ thấy Triển Dực nhìn nam tử ‘nông cạn’ xuống lầu, liền gọi hắn, “Nhìn cái gì, hắn đâu có đẹp bằng tôi!”

Triển Dực tựa hồ phục hồi tinh thần, nhú mày trầm ngâm, “Hình như tôi biết hắn.”

“Không phải chứ...” Khóe miệng Bạch Vũ giật giật.

“Không phải ý đó, ý tôi là tôi đã xem tư liệu của hắn.” Triển Dực suy nghĩ, “Hắn là một tên lừa gạt, chuyên đi lừa con gái.”

“Nha!” Lúc này, một nhân viên chạy tới, nói với chủ cửa hàng, “Chi phiếu điện tử của vị khách vừa rồi không lấy tiền được, là giả!”

“Đáng ghét, thì ra là một tên lừa gạt.” Nhân viên than thở nói.

Triển Dực muốn xuống lầu.

Bạch Vũ giữ hắn lại, “Cậu muốn quản?”

Triển Dực liếc hắn, “Cô gái đi với hắn có thể bị lừa.”

Bạch Vũ lộ ra ánh mắt xem thường, “Kệ đi, nếu cô ta không tham tiền thì sẽ không bị lừa, coi như là dạy cho cô ta một bài học.”

Triển Dực bó tay, cũng lười giải thích, bước nhanh xuống dưới.

Bạch Vũ bắt mắt đuổi theo.

“Người kia tên là Hy Đức, tôi đã xem tài liệu của hắn.” Triển Dực nhìn trái nhìn phải, cuối cùng lựa một con đường yên ắng, quẹo vào, “Hắn không chỉ là một tên lừa gạt mà còn là một tội phạm giết người, những cô gái bị hắn bắt cuối cùng đều bị giết.”

Bạch Vũ buồn cười, “Lam Lạc nói đúng ghê đó Dực Dực, cậu đi tới đâu tới đó liền gặp chuyện không may.”

Đang nói chuyện, hần túm lấy Triển Dực, “Có mùi máu.”

Triển Dực nhíu mày, “Nhanh như vậy đã ra tay?”

Bạch Vũ theo mùi máu nhanh chóng tìm được thi thể, nhưng hiện trường lại không phải cô gái bị lừa, mà chính là nam tử kia... Hai tròng mắt hần đã giãn ra, nhìn chăm chăm không trung, đã không còn hơi thở.

“Sao người chết lại là hần?” Bạch Vũ khó hiểu nhìn Triển Dực, sau đó vỗ tay một cái, “Tôi biết rồi, kẻ cắp gặp bà già!”

“Kẻ cắp kia hình như đang ở đó.” Triển Dực chỉ chỉ chỗ queo ở phía trước.

Bạch Vũ nhíu mày, chỉ thấy bên kia lộ ra bàn chân của một cô gái, nhưng mà hình như đang run... Chẳng lẽ chưa chết?

Hai người nhìn nhau, bước tới xem, bên đó có một cô gái đang cuộn người lại, trên người đều là máu.

Triển Dực thấy cô cũng không bị thương nặng, chỉ bị té mà thôi, ôm đầu ngồi trong góc, phỏng chừng đã bị kinh hách.

“Này.” Triển Dực gọi một tiếng.

“Á!” Cô gái bất ngờ hét lên, “Đừng giết tôi...”

Triển Dực nhíu mày, mặc kệ tiếng hét, xoay người tới chỗ thi thể, lật người hần lại.

Người này chết rất đặc biệt, ngực thủng một cái lỗ, mất tim... Thủ pháp giống như khi tập kích huyết tộc, nhưng dùng để đối phó với con

người thì hình như có chút khoa trương.

Triển Dực báo cảnh sát, trong chốc lát, Lam Lạc mặt đen đã mang cảnh viên tới.

“Triển Dực!” Lam Lạc vừa quẹo vào con hẻm, liền rống lên.

Triển Dực ngoáy ngoáy lỗ tai, hất đầu với Bạch Vũ, ý bảo — Đi thôi.

“Đứng lại!” Lam Lạc nóng nảy đuổi theo, không để ý đạp trúng cái gì đó, cúi đầu nhìn, một vũng nước sền sệt màu đen, cũng chẳng biết là cái gì.

Ngẩng đầu lên, hai người kia đã sớm biến mất dạng.

Triển Dực và Bạch Vũ vừa ra khỏi con hẻm, chưa quay về lấy xe đã nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ truyền tới.

Triển Dực nhíu mày, “Lại nữa.”

“Cái gì lại nữa?” Bạch Vũ không hiểu.

Triển Dực phóng ra khỏi con hẻm, dễ dàng chạy tới bên kia, ngăn cản một cô gái cầm camera đang đào tẩu.

Bạch Vũ ngồi trên nóc nhà nhìn xuống, cô gái này khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, mặc quần áo thể dục, không xinh cũng không xấu, trên lưng đeo balo.

Cô chỉ lo nhìn đằng sau, không quan sát phía trước, vừa xoay đầu lại liền hoảng sợ.

“Trùng hợp vậy?”

Thở ra một hơi, cô gái cười hì hì nhìn Triển Dực, “Ai nha, đúng là lâu rồi không gặp, Triển Dực thiếu gia.”

Triển Dực nhìn camera trong tay cô, vươn tay lấy, “Chụp cái gì đó?”

“Á!” Cô gái đoạt lại, “Anh đừng xằng bậy, bên trong có bí mật kinh doanh a!”

Triển Dực sao có thể để ý cô chứ, mở bộ nhớ xem ảnh chụp, đang lật xem thật nhanh bỗng nhiên dừng lại ở một tấm, đưa cho cô xem, “Cô chụp?”

Cô gái mếu máo, vẻ mặt kiểu hôm nay xui thấy ghê.

Bạch Vũ nhìn thoáng qua, phát hiện là một tấm hình mờ mờ, nhưng mờ thì vẫn thấy rõ, trong tấm hình là nam tử kia, mà phía sau hẳn có một cái bóng. Rõ ràng nhất chính là một vùng máu ở trước ngực, bàn tay màu xanh lá cùng với móng tay bén nhọn, xuyên qua ngực hẳn... Nháy mắt này đúng là chụp rất rõ ràng.

Thừa dịp Triển Dực đang nhìn tấm ảnh tới gần người, cô đoạt lấy camera xoay người muốn chạy, ai ngờ lại bị Bạch Vũ cản đường, cô không để ý liền đụng trúng, ngã ra sau, mông đặt xuống đất, xoa xoa cái trán kêu lên.

Bạch Vũ tò mò hỏi Triển Dực, “Ai vậy?”

“Cô ta tên là Comilla, bề ngoài là phóng viên nhưng công việc thật sự là bán manh mối.” Triển Dực giải thích cho Bạch Vũ, “Bình thường cô ta đi săn tung tích của phạm nhân để nhận tiền thưởng.” Nói xong, Triển Dực hỏi Comilla, “Lần này có người muốn cô bắt tên lưu manh đó?”

“Đúng vậy, tên lưu manh đó lừa nhiều người như thế, có người muốn giết hẳn báo thù cho bạn, cho nên muốn tôi tìm manh mối, tìm manh mối đâu có phạm pháp đâu!” Comilla cất camera đi.

“Cô có biết người giết hẳn không?” Triển Dực hỏi.

Comilla vươn tay, “Anh biết luật của tôi mà.”

Triển Dực rút tiền đưa cho cô.

Comilla nhìn mệnh giá, hạ giọng, “Không biết, người đó không phải người.”

“Huyết tộc?”

“Cũng không giống, hần mặc đồ đen, động tác cũng rất nhanh, giống như quái vật, vèo một tiếng đã biến mất...” Comilla cảm giận, “Làm hỏng chuyện của tôi, mấy tấm kia coi như bỏ!”

Triển Dực thấy không có manh mối gì, muốn đi.

“Á, khoan đã!” Comilla đuổi theo, “Anh có muốn mua tin tức lớn không?”

Triển Dực thấy cô giống như muốn hiến đồ quý, cười thản nhiên, “Tin tức của cô, bình thường tôi không có hứng thú.”

“Lần này nhất định có.” Comilla lấy xấp ảnh trong túi ra, đưa cho hần, “Cho anh chút ưu đãi nè!”

Triển Dực nghi ngờ cầm lấy xấp ảnh, trong tấm hình là một hình vẽ — Hình vẽ này Triển Dực đã thấy mấy lần, chính là hình xăm ‘nô lệ’ kia.

Triển Dực nghĩ nghĩ, hỏi, “Cô muốn bao nhiêu?”

Comilla lấy máy tính ra, bấm con số đưa cho Triển Dực nhìn.

Triển Dực gật gật đầu, ý bảo có thể chấp nhận.

Comilla lập tức lấy túi văn kiện trong balo đưa cho hần.

Triển Dực giao tiền cho cô.

Comilla cầm tiền, vui sướng bước đi.

Mở túi văn kiện ra, bên trong có một chiếc kính thông tin. Triển Dực đeo vào, bên trong kể lại hết tất cả những gì liên quan đến hình xăm đó, tiền đã đưa rồi nên Triển Dực cảm thấy quá uổng phí, mấy cái này đều là thứ vô nghĩa, nhưng đoạn cuối, có một chút tin tức, làm Triển Dực lên tinh thần.

Gần đây có vài án vượt ngục và cướp ngục, những trọng phạm tự vượt hoặc do một nhân vật nào đó cứu ra, trên người đều có hình xăm này. Chuyện này cũng liên quan tới Kassel, người đã chạy thoát trong lần áp giải kì trước.

Kassel này không có bản ghi chép gì về tội phạm, cũng không có tài liệu cá nhân, hồ sơ hầu như chỉ là con số 0. Căn cứ theo điều tra của Comilla, an lạc chi môn có một bộ phận rất bí mật, phạm nhân ở đó sẽ bị giam trong căn phòng bịt kín, không bao giờ được ra ngoài, những người này không có quá khứ cũng không có tương lai, được xưng là người bị hủy diệt hoàn toàn.

Mặt khác, ở chợ đêm có một người chi ra một khoản tiền rất lớn, người này muốn diệt trừ Kassel, còn manh mối về tù nhân trốn trại huyện bí này rất ít, Comilla không hổ là một trong những cao thủ tìm kiếm thông tin, cô chụp được một tấm ảnh. Tấm ảnh này vừa vặn chụp được trong thiết bị theo dõi của nhà ga, trong hình là một người đàn ông mặc đồ tù nhân kéo mũ trùm đầu chạy ra ngoài, phía sau chính là nhà ga cháy hừng hực.

Xiềng xích trên người hắn giống y như đúc đoạn đã bị đứt trong nhà ga, có thể mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt của hắn, kỳ lạ chính là... Triển Dực và Bạch Vũ đều đoán hắn là huyết tộc lớn tuổi, nhưng khuôn mặt của hắn lại hoàn toàn mang nét nhân loại.

Triển Dực cầm tấm ảnh hồi lâu, nhú mày hoài nghi bản thân có khi nào bị Comilla lừa không, nhưng danh dự của người bán manh mỗi là rất quan trọng, Comilla chưa từng bán hàng giả bao giờ.

Nghĩ nghĩ, Triển Dực xoay đầu nhìn Bạch Vũ đang đứng bên cạnh chờ, vẻ mặt mất tập trung.

Bạch Vũ xoay đầu, nhìn Triển Dực.

“Có phải anh có chuyện giấu tôi không?” Triển Dực hỏi.

“Cậu hỏi mặt nào?” Bạch Vũ mỉm cười hỏi lại, bước tới bên Triển Dực, cúi đầu nhìn mắt hắn, “Tôi còn rất nhiều chuyện giấu diếm.”

Triển Dực giơ tấm ảnh chụp hình vẽ che trước mặt hắn, “Cái này.”

Bạch Vũ liếc nhìn, ngón tay nhẹ nhàng đẩy cổ tay Triển Dực, khoe miệng lộ ra nụ cười nhạt, “Nga, cái này hả, ái chà, cái này thì dài dòng lắm a...”

Triển Dực nhú mày, “Nói ngắn gọn đi.”

“Thế giới bây giờ lại tin tưởng con người và huyết tộc có thể chung sống hòa bình.” Bạch Vũ lắc đầu, “Đúng là quá ngây thơ.”

Triển Dực không kiên nhẫn, “Nói trọng điếm.”

“Con người và huyết tộc tuyệt đối không thể chung sống hòa bình, là tuyệt đối!” Bạch Vũ buông tay, tỏ vẻ — Đã nói xong trọng điếm!

Triển Dực không hiểu, “Có ý gì?”

“Có nghĩa là, muốn chung sống hòa bình, bình thường đều là bên thế mạnh tình nguyện.” Bạch Vũ chậm rãi nói, “Huyết tộc bây giờ có máu nhân tạo, đương nhiên muốn chung sống hòa bình với con người, giống

như con người khi ăn no liền ra khỏi rừng rậm, bắt đầu giáng giải phải bảo vệ động vật.”

Triển Dực không nói gì.

“Nếu con người đứng chót trong chuỗi thức ăn, thì sẽ có suy nghĩ khác.” Bạch Vũ mỉm cười, “Giống như khi cậu nuôi một con mèo, tự cho là mình đã đối xử với nó rất tốt, nhưng ai biết trong đầu nó có khi lại muốn giết cậu thậm chí là ăn luôn cậu, đặc biệt là khi nó có khí lực và trí tuệ của con người.”

Triển Dực cười lạnh, “Đừng có xả nhiều như thế, tôi chỉ muốn biết tại sao hẳn lại có thể sống lâu như vậy.”

Bạch Vũ vươn tay vuốt cổ áo Triển Dực, mở miệng, “Nếu con người không muốn chết thì họ chắc chắn sẽ tìm ra cách, hắc hắc.”

Triển Dực cảm thấy hai tiếng ‘hắc hắc’ cuối cùng của Bạch Vũ rất thấy ghét, hẳn rất muốn đánh, nhưng lúc này hẳn không có thời gian giáo huấn Bạch Vũ, bởi vì phía sau hình như có người.

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Nô Lệ Đặc Biệt

Tiếng bước chân truyền tới.

Triển Dực còn chưa động thủ, Bạch Vũ xoay đầu lại, duỗi tay ra bắt được cây gậy bóng chày giơ tới trước mặt.

Có chút khó hiểu nhìn cây gậy tròn tròn trong tay, nhìn người cầm gậy — Không biết, người này hơn hai mươi tuổi, một đầu tóc vàng.

Bạch Vũ lục lại trí nhớ, gật đầu, “Nga... Là côn đồ trong truyền thuyết.”

Nhưng mà mục tiêu của người đó hình như cũng chẳng phải Bạch Vũ, mà là Triển Dực. Hắn dùng lực rút gậy lại, vòng qua người Bạch Vũ đánh về phía Triển Dực.

Nhưng cây gậy vẫn nằm trong tay Bạch Vũ.

Người này lại thử rút hai lần, không rút được, phần hận trừng mắt nhìn Triển Dực.

Triển Dực nhìn hắn, khẽ nhíu mày, “Cậu là người mang theo mầm bệnh BN?”

Bạch Vũ không biết Triển Dực dựa vào đâu lại nói người này có mang bệnh BN, nhưng cho dù là vậy thì người này hẳn là chưa có phát bệnh cũng không bị biến dị, bởi vì người này không có lực sát thương, nhìn không ra có siêu năng lực gì, chỉ là một tên côn đồ muốn đánh người thôi.

Bạch Vũ hỏi Triển Dực, “Tình địch?”

Triển Dực lắc đầu.

“Thù giết cha?”

Triển Dực liếc hẳn.

“Nga... Tôi biết rồi, người ghét sự sống!”

Triển Dực đẩy hẳn qua một bên, nhìn người trước mặt. Ở trung tâm có tất cả tư liệu giám thị những người mang theo mầm bệnh, Triển Dực cũng có trí nhớ siêu việt, bởi vậy khi vừa nhìn thấy mặt người kia, liền nhớ ra, “Cậu tên là Nolan, sinh viên của trường đại học K.”

Bạch Vũ sờ cằm, đánh giá người kia, bộ dáng rất OK, nhưng cách ăn mặc thì như học sinh bỏ học, không giống sinh viên trường K gì cả, bởi vì Bạch Vũ biết trường đại học K là trường quý tộc của khu thứ bảy.

“Vốn là sinh viên trường K nhưng tất cả đều do anh hại hết!” Nolan nói xong lại muốn tập kích Triển Dực.

Triển Dực né tránh cây gậy bóng chày, đánh liên tục vài cái, Nolan đã không còn sức, đứng thờ.

Bạch Vũ có chút buồn bực, “Thể lực kém vậy sao?”

Nolan ném cây bóng chày đi, nhưng lại không bỏ chạy hoặc từ bỏ ý định, vẫn nhìn chăm chăm Triển Dực, tựa hồ không có chỗ phát tiết lửa giận.

Triển Dực vẫn như trước, mặt không thay đổi, trong mắt cũng không có cảm xúc.

“Đều tại các anh, các anh nói cái gì bảo vệ chứ, làm hủy hoại cuộc đời tôi thì có!” Nolan rút gào về phía Triển Dực, phát tiết bất mãn của hẳn.

Triển Dực bình tĩnh mở miệng, “Tức giận có thể gia tăng tốc độ biến dị của BN.”

Nolan cắn răng, chỉ Triển Dực, “Tôi thiếu chút nữa thì quên, anh không có tình cảm.”

Triển Dực nhìn hẳn, “Tôi phải có loại tình cảm gì với cậu? Tình yêu? Tình thân? Hay là đồng cảm?”

Nolan cứng họng không thể nói được gì.

“Nếu là tình yêu thì cậu không phải gu của tôi, chúng ta cũng không có quan hệ huyết thống, đồng cảm... Cậu là một người trưởng thành có đầy đủ tay chân, có rất nhiều người khác đáng để đồng cảm hơn cậu.”

Khóe miệng Bạch Vũ hơi nhếch lên, quả nhiên hẳn thích động vật máu lạnh nhất, trong nóng ngoài lạnh, ngẫu nhiên sẽ điều chỉnh một chút là được, sinh ra đồng cảm với những người khổ sở, Dực Dực cứ lạnh như băng là đáng yêu nhất.

“Rồi sẽ có một ngày anh gặp báo ứng!” Nolan lui ra phía sau hai bước, vươn tay lấy gì đó trong ngực.

Triển Dực thấy rõ ràng — Là một khẩu súng!

Súng rất mới, hẳn là rất mắc, nhưng hẳn lấy ở đâu ra?

“Dù sao tôi cũng không thể trở về cuộc sống trước kia, tôi không ngại cùng chết với anh...” Nolan còn chưa dứt lời liền bóp cò, nòng súng hướng về phía Triển Dực.

Triển Dực vươn người nhảy lên đỉnh tường.

Nolan không biết dùng súng, một khi đã bóp cò liền dùng không được, bắn hết cả đạn, sau đó lui ra sau hai bước ngồi phịch xuống đất.

Bạch Vũ nghiêng đầu nhìn hắn, cảm thấy người này quá yếu, còn có chút khó hiểu, “Sao cậu lại hận hắn như thế?”

Triển Dực nhảy xuống, vươn tay lấy cây súng trong tay Nolan, nhìn nhìn, “Ai đưa cho cậu?”

Nolan ngẩng đầu nhìn Triển Dực đang lạnh lùng nhìn mình, cặp mắt băng lam lạnh lẽo.

“Anh mà là người ư?” Nolan đứng dậy, “Anh sẽ phải trả một cái giá rất đắt!” Nói xong, Nolan xoay người bỏ chạy.

Một trận hỗn loạn ngăn ngui chấm dứt.

Triển Dực thu súng, xoay người đi, chuẩn bị về nhà.

“Ê.” Bạch Vũ đuổi theo, ngón tay nhẹ nhàng khều Triển Dực, “Thằng nhóc đó sao hận cậu quá vậy?”

Triển Dực suy nghĩ một chút, “Tôi đã xem qua tư liệu của hắn, đại khái trong gia tộc của hắn có một người là quý tử, sau khi bị tôi bắt, cả nhà đều phải tiến hành kiểm tra, kết quả kiểm tra của hắn là dương tính, vì là người mang theo mầm bệnh BN nên phải đeo vòng theo dõi.”

Bạch Vũ chớp mắt mấy cái, chờ Triển Dực nói tiếp, nhưng Triển Dực lại cứ im lặng lên xe, lái về nhà.

“Hết rồi hả?”

Triển Dực gật đầu, “Ừ.”

“Chỉ vì thế mà hắn coi cậu là kẻ thù?” Bạch Vũ nghĩ không ra.

Triển Dực nhún vai, tỏ vẻ mình không quan tâm chuyện này.

Sau khi về đến nhà, Bạch Vũ vẫn vô cùng hiếu kỳ, vì thế liền gọi điện cho Phương Húc và Mục Tát, tra tư liệu về Nolan.

“Khó trách hấn lại hận cậu như vậy, nhưng mà theo khía cạnh nào đó thì hấn đang giận cá chém thớt.” Bạch Vũ ôm lưng ghế, nhìn Triển Dực đang tao nhã uống cà phê.

Triển Dực lật tạp chí, thuận miệng hỏi, “Tại sao?”

“Nửa đời trước của Nolan, quả thật chính là ước mơ của vô số người, sinh ra trong gia đình giàu có, xếp thứ hai trong nhà, có anh và em trai, đều là hai kẻ vô dụng. Hấn thì không, ngoại trừ tuần tú lịch sự, hấn còn rất thông minh, sau khi tốt nghiệp đại học K sẽ tiếp quản công ty của gia đình, bước vào cuộc sống của tầng lớp thượng lưu. Nghe đâu có quan hệ rất tốt, bạn bè rất nhiều, người theo đuổi xếp hàng dài để hấn lựa chọn, phải nói là con đường tương lai rộng mở.”

Triển Dực nhíu mày, nhìn hấn, “Tư liệu ở trung tâm nhiều như thế à?”

“Thì phải xem là ai thu tin.” Bạch Vũ khoát tay ý bảo Triển Dực đừng cắt lời hấn, hấn còn chưa nói xong, “Nhưng mà, gia đình bọn họ đột nhiên có một người bà con xa là quý đồ... Là người cậu bắt. Sau đó cả nhà phải đi kiểm tra, ai biết được cả nhà trên dưới ai cũng không bị, chỉ có hấn là mang mầm bệnh.”

Triển Dực tiếp tục uống cà phê.

“Oa... Sau đó cuộc đời hấn liền xoay ngược 360 độ.”

Triển Dực ngẩng đầu nhìn hấn, “360 thì xoay cỡ nào?”

“Ách...” Bạch Vũ nghĩ nghĩ, “VẬY 180 ĐI.”

Triển Dực cúi đầu tiếp tục xem tạp chí.

“Cậu biết không, vì hấn là người mang mầm bệnh BN, từ đó về sau hấn liền bị xua đuổi! Tất cả bạn bè rời xa hấn, những người con gái xếp hàng dài chờ hấn chọn cũng chạy mất dép, ngay cả cha mẹ lấy hấn làm niềm vinh hạnh cũng bắt đầu né tránh, hai anh em trong nhà càng thêm hãnh diện. Kết cục của hấn là bỏ học và trốn nhà đi. Cha mẹ hấn giống như rất nguyện ý chuyện này, cho hấn một căn nhà riêng, để hấn dưỡng lão chờ chết, từ đó về sau đừng dính dáng gì tới bọn họ nữa.” Bạch Vũ bước tới ngồi xuống bên cạnh Triển Dực, rất tự nhiên gác tay lên vai hấn, “Thằng nhóc đó hận cậu tới chết là đúng rồi.”

Triển Dực không nói gì nhìn hấn, “Liên quan gì tới tôi?”

“Mọi việc đều có ngọn nguồn a, cậu là người đốt lửa mà, nếu cậu không bắt người bà con xa kia của hấn thì hấn đã không trở nên thế này.”

“Sao anh không nói người gây chuyện là cha mẹ hấn? Năm đó đừng sinh hấn ra là được chứ gì.” Triển Dực đặt tách cà phê xuống, lấy điện thoại gọi đồ ăn.

“Hình tượng lạnh như băng của cậu tôi cực kì vừa lòng, nhưng mà.” Bạch Vũ cười tủm tỉm nhào tới, dùng ngón trỏ và ngón cái tạo ra khe hở nhỏ, “Chẳng lẽ cậu không để ý một chút nào luôn sao?”

Triển Dực xoay đầu nhìn hấn, “Ăn tôm hay bò bít tết?”

“Ăn cậu có được không?” Bạch Vũ hé miệng.

Triển Dực xoay đầu đi, “VẬY ăn salad đi...”

“A!” Bạch Vũ lập tức xin tha, “Thôi mà, tôi muốn ăn bò bít tết!”

Triển Dực liếc hấn, gọi bò bít tết.

“Cậu thật sự không để ý?” Bạch Vũ chờ Triển Dực cúp điện thoại, đơn giản chụp lấy cánh tay hắn, “Cậu là người mà, không lý nào lại không để ý!”

Triển Dực nhướn mày đẩy hắn ra, “Anh muốn tôi để ý cái gì? Tôi chả thấy có chỗ nào đáng để tức giận cả.”

“Thảm như vậy mà còn không tức giận?” Bạch Vũ vầy vầy xấp tư liệu mà Mục Tát gửi cho hắn, “Quả thật làm người ta muốn rơi lệ a...”

Triển Dực cầm xấp tư liệu về hình xăm mới mua từ Comilla, cau mày tự hỏi, “Vận mệnh của hắn thế nào không quan trọng, cái tôi quan tâm chính là hình xăm.”

“Oa... máu lạnh dễ sợ!” Bạch Vũ dựa vào thành ghế, cười xấu xa nhìn hắn, “Muốn hỏi cái gì? Nếu cậu muốn xăm tôi sẽ để cử vài kiểu cho cậu.”

“Hình xăm này có tác dụng ép buộc không?” Triển Dực hỏi.

Bạch Vũ lại ngăn người, “Tác dụng ép buộc?”

“Ví dụ như buộc họ nghe lời theo mình này nọ, giống như kế ước hoặc hợp đồng...”

“Nga...” Bạch Vũ đã hiểu, lắc đầu, “Chỉ là hình xăm bình thường thôi, giống như làm dấu lên trâu bò heo này nọ, cho người ta thấy chủ nhân của họ là ai.”

Triển Dực nhíu mày, “Tại sao nô lệ lại trung thành như vậy?”

Ý cười trên mặt Bạch Vũ càng sâu hơn, “Cậu cảm thấy nô lệ có lòng trung thành? Nhìn ra từ đâu?”

“Hành vi.” Triển Dực bắt đầu suy nghĩ, “Tôi có điều muốn biết, chủ nhân là cái loại người gì.”

Bạch Vũ nâng cằm, “Tôi càng muốn biết rốt cuộc cậu có để ý gì tới tên Nolan kia không?”

Triển Dực nhú mày, “Anh chỉ toàn để ý mấy chuyện ruồi bu.”

“Chi bằng cậu nói cho tôi nghe suy nghĩ thật sự trong lòng cậu đi, sau đó tôi sẽ cho cậu biết tại sao nô lệ lại trung thành như vậy.” Bạch Vũ hơi híp mắt, “Suy nghĩ của nô lệ bọn họ thì tôi cũng không hiểu rõ lắm, nhưng suy nghĩ của chủ nhân thì... có điều rất am hiểu.”

Triển Dực đổi tư thế, sau đó mở miệng, “Tất cả phản ứng của Nolan đều rất hợp lý, đây không phải là lần đầu tiên tôi gặp phải, tình cảm của con người là mù quáng, nếu hãn muốn đổ tội cho tôi đã gây ra sự bất hạnh cho hãn, hãn luôn có thể tìm ra lý do.”

Bạch Vũ chớp mắt mấy cái, “Câu trả lời của cậu không phải vấn đề mà tôi đề cập.”

“Cùng một đạo lý thôi, không có lý do chán ghét thì thích cũng không có lý do.” Triển Dực hơi nhún vai, “Người nhà của hãn, bạn bè của hãn thậm chí là bạn gái tương lai, nếu thật sự thương hãn thì đã tìm được một lý do tha thứ cho hãn, chẳng sợ hãn biến thành quỷ đồ đi gây tội ác, vẫn có thể khoan dung tiếp nhận.”

“Vì thế...”

“Vì thế Nolan hận tôi cũng chưa chắc là vậy, người nhà của hãn cũng chưa chắc đã thương hãn. Thứ hãn mất đi cũng chưa hãn là tình cảm, đó là thứ không đáng để lưu luyến, thứ tôi nhận được cũng chưa hãn là hận ý, đó cũng chẳng là gì.” Triển Dực vỗ hai gò má Bạch Vũ, “Huyết tộc mãi mãi cũng sẽ không hiểu được sự mù quáng của con người rốt cuộc có bao nhiêu, cho nên mới bị con người hấp dẫn, con người phần lớn đều chỉ bị vẻ bề ngoài của huyết tộc hấp dẫn mà thôi, tình cảm của con người sẽ thay đổi,

vẻ ngoài của huyết tộc lại không bao giờ thay đổi, cho nên thoạt nhìn con người già hơn một chút, nhưng thật ra lại không phải vậy.”

Bạch Vũ nghe xong, Triển Dực vẫn như trước không có biểu tình gì, nhưng thanh âm lại rất mềm mại, giống như đang kể chuyện, khóe miệng cong lên, lộ ra hai chiếc răng nanh, “Kết luận là gì?”

“Kết luận chính là Nolan đang lãng phí thời gian làm những chuyện dư thừa.” Triển Dực hỏi lại Bạch Vũ, “Anh thử tưởng tượng mình gặp một người không quen biết, thậm chí chưa từng thấy mặt, rồi nhào ra làm những chuyện như thế, anh sẽ có cảm giác gì?”

Bạch Vũ lắc đầu, “Tôi không có rảnh dỗi vậy.”

“Tôi cũng thế.” Triển Dực buông tay, “Cho nên tôi sẽ có cảm giác gì với hành vi của hắn đây? Đương nhiên là không có cảm giác gì rồi.”

Bạch Vũ khoanh tay nhìn Triển Dực, tựa hồ còn đang tiêu hóa những lời của Triển Dực.

“Bây giờ đến phiên anh.” Triển Dực quơ tấm ảnh, “Hình vẽ này...”

Bạch Vũ hơi nhếch khóe miệng, “Nếu tôi nhớ không lầm, ngày xưa tôi cũng đã từng có rất nhiều nô lệ.”

Triển Dực nhíu mày.

“Đương nhiên, tôi không thích gọi bọn họ như vậy.” Bạch Vũ hơi cong đuôi mày, “Tôi thích gọi bọn họ là thú cưng hơn.”

Triển Dực gật đầu, “Bọn họ rất trung thành với anh?”

“Ha, quả thật là một lòng luôn ý, tôi chính là toàn bộ thế giới của bọn họ, tôi vô tình bảo bọn họ đi chết, bọn họ cũng đi.”

Triển Dực nhíu mày, nhìn Bạch Vũ khinh bỉ.

“Thế nào?” Bạch Vũ cười, “Rất phản cảm?”

“Lý do là gì?” Triển Dực luôn hỏi trọng điểm, “Bọn họ sùng bái anh hay bị anh tẩy não? Tại sao lại trung thành?”

“Xài lời của cậu đi, con người rất mù quáng.” Bạch Vũ nháy mắt, “Cậu chỉ cần cho bọn họ một lý do để mù quáng là được, dù sao, mù quáng mà sống so với sống lý trí thoải mái hơn nhiều, thích hợp với mọi kẻ yếu.”

“Vậy anh có yêu cầu gì khi lựa chọn nô lệ không?” Triển Dực hỏi.

“Có chứ!” Bạch Vũ gật đầu, “Kẻ yếu, cô độc, biết phản nộ.”

Triển Dực không nói gì.

“Phản nộ sẽ làm con người mất đi lý trí, làm họ trở nên vô cùng độc ác. Cô độc sẽ làm bọn họ đi theo đám đông, mất đi năng lực phán đoán. Kẻ yếu sẽ không tự hỏi, khống chế rất đơn giản.” Bạch Vũ nhún vai, “Đúng rồi, còn có một điều rất quan trọng.”

“Cái gì?”

“Bọn họ nhất định không được sung sướng.” Bạch Vũ mở miệng, “Nô lệ chất chứa hận thù trong lòng, mù quáng sẽ chiếm hết thời gian và tinh lực của bọn họ...”

Bạch Vũ còn chưa nói xong, Triển Dực đã cầm điện thoại lên.

Bạch Vũ bĩu môi, chột nghe Triển Dực tán thưởng, “Quả nhiên muốn bắt biến thái phải có chỉ dẫn của biến thái, tôi biết tìm vị chủ nhân kia ở đâu rồi.”

Bạch Vũ mờ mịt, lúc này, chuông cửa reo lên.

Triển Dực đập Bạch Vũ một cước, “Ra lấy đồ ăn kia.”

Bạch Vũ bĩu môi, “Hứ, coi người ta là oshin...”

Triển Dực vươn tay nâng cằm hắn, nhướn hai hàng lông mày xinh đẹp, “Mỗi ngày tôi đều cho anh ăn đúng giờ, anh làm nô lệ không vui à?”

“Vui chứ!” Bạch Vũ thuận thế cúi đầu, hôn lên bàn tay Triển Dực, “Nữ vương bề hạ...”

Triển Dực vung chân đá bay, bấm điện thoại gọi về trung tâm, nói với Phương Húc, “Giúp tôi kiếm vài thứ.”

...

Nolan chạy băng qua một con hẻm thật dài, tới bến tàu đã bị vứt bỏ thì dừng lại, nhìn mặt sông yên ả trước mặt, mặt nước màu đen bình lặng, không gợn sóng, hần nhin không được cầm hòn đá lên ném đi, hét to hai tiếng, phát tiết phiền muộn trong lòng.

“Ta có thể giúp cậu.”

Bất thành linh, trước mặt truyền tới một giọng nói.

Nolan ngẩng đầu, chỉ thấy một người đàn ông mặc đồ đen đứng dưới vòm cầu, nhìn về phía trước, nói chuyện với hắn.

Nolan cảnh giác, “Anh là ai?”

“Có muốn làm một giao dịch không?” Người nọ đứng trong bóng tối, nhìn không rõ dung mạo, nhưng thanh âm thì che không được sự hấp dẫn.

“Giao dịch gì?”

“Ta cho cậu năng lực, cậu làm nô lệ cho ta.”

“Hả?” Nolan nhíu mày, “Nô lệ gì?”

“Ta có thể làm cậu leo lên hàng cao nhất trong huyết tộc, rửa sạch mọi sỉ nhục hôm nay, giết hết tất cả người cậu hận bằng chính hai bàn tay mình.”

Mỗi một câu một một từ đều mang lực hấp dẫn mê hoặc Nolan, hẳn căn bản không thể kháng cự.

“Sao anh lại giúp tôi?”

“Bởi vì chúng ta giống nhau, cùng hận một người, cũng bị người ta vứt bỏ.” Người nọ nhẹ nhàng giơ tay lên.

Trong nháy mắt đó, Nolan cảm thấy bàn tay của người nọ lớn hơn người bình thường, hình như còn có móng dài.

Theo bản năng duỗi tay nhận đỡ từ phía người kia ném tới, phát hiện là một ống tiêm, bên trong có chất lỏng màu đỏ tươi giống như máu.

“Đây là...”

“Nếu cậu đáp ứng giao dịch, thì tiêm nó vào người.” Người nọ vừa nói vừa vươn tay vẫy hẳn, “Cậu sẽ nhìn thấy kỳ tích xuất hiện.”

Nolan cúi đầu, trầm mặc ba mươi giây, vén tay áo lên, không chút do dự tiêm chất lỏng kia vào người...

...

“Đô đô đô...”

Tiếng chuông cảnh báo ở trung tâm đột nhiên vang lên điên cuồng.

Phương Húc mở ra xem, phát hiện là do máy theo dõi báo nguy, có một vòng theo dõi xảy ra phản ứng, tỏ vẻ một người mang theo mầm bệnh BN đột nhiên xảy ra biến dị.

Phương Húc nhanh chóng kiểm tra, gọi điện thoại cho Triển Dực.

Mà lúc này... Triển Dực đang dựa vào tủ, nhìn Bạch Vũ rửa chén.

Chuông điện thoại reo lên, Triển Dực nhìn chăm chăm ánh đèn màu đỏ báo hiệu khẩn cấp tới ngay người.

“Dực Dực.” Bạch Vũ xả nước, “Nếu như Nolan sau khi bị vận mệnh phán án tử hình, hẳn sẽ thế nào?”

Triển Dực không trả lời, vươn tay lấy điện thoại, nghe xong, bình tĩnh nói, “Nolan phát bệnh, có phản ứng biến dị, thuộc phạm vi siêu nguy hiểm, phải giết chết bằng mọi giá.”

Bạch Vũ sờ cằm, “Ai nha, xem ra vận mệnh thật sự muốn thẳng nhóc này chết.”

“Đùa giỡn với hẳn chưa chắc là vận mệnh.” Trong cặp mắt màu băng lam vẫn như trước lạnh lẽo, không vui cũng không buồn.

“Từ trước tới giờ cậu chưa từng có cảm xúc?” Bạch Vũ chột chột quai hàm Triển Dực, “Bị lãnh cảm?”

Triển Dực đột nhiên nắm lấy tay hẳn, nhẹ nhàng đặt lên ngực mình, dùng thanh âm trầm thấp cố ý dụ dỗ nói, “Có lạnh không?”

Trong nháy mắt đó, cảm giác ấm áp trong lòng bàn tay và nhịp tim đập đã làm Bạch Vũ không kiềm lòng được, con người thật sự rất ấm áp. Mà ngay lúc hẳn đang say mê, Triển Dực nhẹ nhàng thả tay hẳn ra, vỗ mặt

hắn, “Anh cũng rất dễ bị lừa.” Nói xong, tùy tay cầm áo khoác, ngoắc ngón tay với Bạch Vũ, “Ăn no rồi thì đi tiêu thực chút đi.”

Bạch Vũ sững sốt hồi lâu, phòng má đuổi theo, “Tốt xấu gì cũng là hảo ác ma! Anh thích!”

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Ẩn Tính Hóa

Nơi phát ra tín hiệu xuất hiện quý đồ biến dị là ở cây cầu gần bến tàu bỏ hoang.

Khi Triển Dực và Bạch Vũ chạy tới đó, Khải cũng vừa lúc xuống xe. Bước tới bên cạnh Triển Dực, “Người biến dị tên là Nolan, hẳn là...”

“Là người kia đi.” Triển Dực vươn tay chỉ một nam sinh đang ngồi trên cầu vẽ tranh.

Bạch Vũ ngẩng mặt lên nhìn — Chính là người lúc nãy, chỉ mới có chốc lát mà sao đã biến dị rồi?

Xác thực mà nói, bộ dáng không thay đổi, cách ăn mặc cũng không thay đổi, nhưng vẻ mặt thì đã thay đổi — Bây giờ hẳn giống như một cao tài sinh.

Khải rút súng gậy tê, nhảy lên cây cầu.

Nolan xoay mặt nhìn hẳn, hai mắt cũng như vô tình lướt qua Triển Dực.

Triển Dực khẽ nhíu mày — Chẳng phải hẳn bị biến dị ư? Biến dị nhiều như vậy mà vẻ ngoài chẳng hề thay đổi? Có chút không đúng.

“Giơ tay lên.” Khải chìa súng về Nolan đang thành thơi vẽ tranh.

Nolan vẻ mặt vô tội, ôn hòa nhìn hẳn, tựa hồ không hiểu, “Tôi phạm tội gì?”

“Chúng tôi muốn mời cậu về kiểm tra, nếu phối hợp, tôi sẽ không dùng bạo lực.” Khải cũng đã nhìn thấu vấn đề.

Nolan đứng dậy, giơ tay lên... Cây bút trên tay rơi xuống đất, bức tranh bay ra ngoài, rơi xuống mặt sông đen ngòm, trôi nổi...

Trong nháy mắt bức tranh bay xuống sông, Bạch Vũ đứng trên cầu có thể nhìn thấy rõ người trong ảnh, là Triển Dực, ngũ quan hoàn mỹ không sót mẻ, đôi mắt lạnh như băng, nhìn rất giống nhưng cũng lại không giống...

Bạch Vũ mơ hồ cảm thấy kì lạ.

Lúc Nolan bị Khải còng tay, hăn hỏi, “Tại sao lại bắt tôi?”

Khải không nói gì, chỉ dẫn hăn đi.

Bước qua người Triển Dực, hăn hỏi, “Bởi vì lúc này tôi tập kích hăn?”

Khải ngăn người, khó hiểu nhìn Triển Dực.

Triển Dực không nói gì, chỉ hơi tiến sát nhìn đôi mắt của Nolan — Không hề xuất hiện tình trạng biến dị... Tại sao máy theo dõi lại nói hăn bị biến dị cực độ?

“Tôi có thể mời luật sư không?” Nolan vừa đi vừa hỏi Khải, có vẻ vô cùng lý trí và bình tĩnh.

“Sau khi kiểm tra mới biết được.” Khải đáp một câu, đưa hăn vào xe.

Lúc này người dọn đường cũng đã tới, bước xuống nhìn xung quanh, không thấy cảnh máu chảy thành sông, cũng không thấy thi thể, có chút khó hiểu, “Triển Dực, thi thể đâu?”

Triển Dực nhướn mày, nhìn xe của Khải.

Khải thắt dây an toàn, nhún vai với người dọn đường.

“Còn sống?!” Người dọn đường giống như nhìn thấy kỳ quan thế giới thứ 8.

Bạch Vũ ngạc nhiên hỏi Triển Dực, “Có vấn đề gì sao?”

Triển Dực lắc lắc đầu, “Bình thường có cấp biến dị cao như vậy, không có khả năng không chống cự, mà nếu chống cự thì cơ bản đều bị xử quyết... Tình huống của Nolan rất không bình thường.”

“Nhưng hẳn đúng là có biến dị a.” Bạch Vũ nói.

“Anh chắc chắn?” Triển Dực đang nghiên cứu hệ thống kiểm tra, phát hiện kim đồng hồ không có gì biến hóa.

Bạch Vũ chỉ mũi, “Thằng nhóc đó tuyệt đối có biến dị, cái mùi máu hôi đó rất rõ ràng.”

Triển Dực gật đầu, nếu Nolan đầu hàng thì đó là việc rất tốt. Triển Dực mang Bạch Vũ về nhà, dù sao cũng là ngày nghỉ của hắn, mọi chuyện cứ giao cho Khải xử lý là xong.

Khải nhẹ nhàng phát tay với hai người, lái xe đi.

Lúc xe chậm rãi rời đi, Triển Dực nhìn thấy Nolan ngồi trong xe, hơi mỉm cười với mình, nụ cười đó không tà ác nhưng cũng không có nghĩa là thân mật, nó mang một cảm giác giấu kín điều gì đó, giống như có âm mưu, làm cho người ta cảm thấy... bất an.

Triển Dực cũng không suy nghĩ nhiều, bởi vì hắn nhận được điện thoại của bà ngoại, bảo hai người tới nhà bà ăn cơm, bà có làm không ít món ăn.

Hai người vui vẻ chạy tới đó, đều quên hết mọi chuyện khi này.

Sau khi ăn xong, Triển Dực nhận được điện thoại của Khải.

“Xảy ra chuyện rồi.”

Triển Dực khẽ nhíu mày, ngữ khí này của Khải rất ít khi nào gặp được.

“Chuyện gì?”

“Cậu mở TV xem tin tức đi.”

Triển Dực hơi ngần người, chỉ chỉ TV với Bạch Vũ.

Bạch Vũ mở TV, phát hiện đang truyền hình trực tiếp, giống như tuyên bố một tin tức gì đó.

Trong màn hình có một người đàn ông trung niên, đầu bạc, mặc tây trang, tựa hồ đang phẫn nộ nói gì đó, đằng trước có rất nhiều phóng viên, vô cùng lộn xộn.

“Người đó là ai?” Bạch Vũ buồn bực.

“Hắn là Schmidt, luật sư giỏi nhất ở khu thứ bảy, là một quỷ hút máu không có răng nanh.” Bà ngoại hình như rất hiểu biết.

“Nga?” Bạch Vũ cảm thấy rất buồn cười.

Triển Dực cau mày, nhìn chăm chăm TV tựa hồ rất bất ngờ. Theo tầm mắt của hắn, Bạch Vũ cũng tìm được cái ‘bất ngờ’ kia là gì. Bởi vì Nolan vốn đang bị cảnh sát bắt, thế nhưng bây giờ lại đứng đằng sau vị luật sư kia, cúi đầu trông rất đau lòng.

“Sao lại thả thẳng nhóc đó?” Bạch Vũ khó hiểu.

“Sao lại thế này?” Triển Dực hỏi Khải.

“Có một chuyện kì lạ đã xảy ra...”

Khải còn chưa nói xong, Mục Tát đã hét to vào điện thoại, “Dực! Kết quả xét nghiệm của Nolan là âm tính!”

...

Triển Dực trầm mặc một lát, “Cái gì?”

“Không biết tại sao lại thế, trong máy giám thị rõ ràng biểu hiện hẳn bị biến dị, nhưng sau khi mang hẳn về kiểm tra một lần nữa, không chỉ không biến dị mà ngay cả mầm bệnh BN trong người cũng biến mất!”

Triển Dực sửng sốt, “Tôi không hiểu. Là được chữa khỏi hay tự bình phục?”

“Không thể nào!” Mục Tát kiên quyết nói, “Tôi có thể lấy danh dự của mình để cam đoan! BN căn bản không có khả năng tự bình phục, cũng không thể nào nghịch chuyển.”

Lúc này, Schmidt đang đồng dục lên án về trung tâm BN7, nói cảnh sát vô dụng, gây sai lầm vô lý. Ý nói kiểm tra không chuyên nghiệp, làm cho Nolan căn bản không bị bệnh lại bị phán là người mang mầm bệnh, khiến cho tiền đồ của hẳn bị hủy hoại, không những thế còn bị vứt bỏ.

“Kiểm tra sai?” Triển Dực nhíu mày hỏi Mục Tát, “Có thể à?”

“Căn bản không thể!” Mục Tát kích động, “Hệ thống kiểm tra của BN đã được cả thế giới công nhận, không thể nào sai được...”

Nhưng ngay lúc Mục Tát kích động, trong TV đột nhiên xuất hiện một đám người, là những người mang theo mầm bệnh, có thể lên tới hơn ngàn người, đang giơ vòng theo dõi đòi kiểm tra một lần nữa, hơn nữa còn bảo phải có tổ chức quyền uy nhất tham gia, giữ vững công bằng sáng suốt.

Vị luật sư kia rất kịch liệt, hắn nói chế độ an toàn đối với những người mang mầm bệnh căn bản chính là kỳ thị, còn nói toàn bộ hệ thống BN chính là một âm mưu, hắn nghi ngờ căn bệnh này hoàn toàn không có thật, đó có thể là âm mưu huyết tộc dùng để áp chế con người, vân vân và vân vân.

“Ai nha.” Bà ngoại tuy rằng không phải cảnh sát, nhưng lấy góc độ của một người dân thì cũng có quan điểm riêng, “Nếu kiểm tra một lần nữa, kết quả cho ra có vài người không mang mầm bệnh, vậy tất cả hệ thống kiểm tra liền hỏng hết rồi, đến lúc đó bọn họ sẽ nghi ngờ tính công bằng của cuộc kiểm tra, những lời suy diễn về âm mưu sẽ bị khuyến đại, có thể thay đổi kết cấu xã hội hiện giờ. Người bệnh BN cũng sẽ có vị trí bằng con người có khi còn cao hơn, con người có thể sùng bái quý đồ chỉ vì họ có năng lực và trí tuệ bằng huyết tộc, đến lúc đó hai bên sẽ xảy ra mâu thuẫn, không có cách nào hòa bình được.”

Bạch Vũ tán thưởng nhìn bà ngoại, đừng nhìn bà chỉ là một người an nhàn ôn nhu, quả nhiên huyết thống di truyền rất lợi hại, có trí tuệ cao hơn người bình thường.

Triển Dực tự nhiên cũng hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề, nhưng vấn đề hiện tại chính là, “Tại sao lần thứ hai kiểm tra cho hắn lại có kết quả là âm tính?”

Mục Tát ở bên kia ghen tới đỏ mặt, “Không biết...”

Triển Dực đỡ trán, “Anh còn giữ mẫu máu ban đầu của hắn không?”

“Còn.”

“Còn mẫu lần đầu tiên xét nghiệm?” Triển Dực hỏi.

“...” Mục Tát trầm mặc một lúc, sau đó vỗ tay, “A!”

Triển Dực gật đầu, “Lấy hai mẫu đó đem ra so sánh, sau đó liền biết có vấn đề không.”

“Dực Dực là thông minh nhất!” Mục Tát ném điện thoại đi, chạy vào kho lấy mẫu máu.

Khải cầm điện thoại, hỏi Triển Dực, “Hắn đã từng tập kích cậu?”

Triển Dực gật đầu, nhưng cũng không nói gì thêm, “Có kết quả so sánh rồi thì gọi cho tôi.” Nói xong, cúp điện thoại.

Tin tức vẫn còn chiếu, người mang theo mầm bệnh phần lớn đều bị xa lánh và kỳ thị, vận mệnh giống như đã bị phán lệnh tử hình vậy, còn bị xem là bất cứ lúc nào cũng có thể biến thành ác ma, lần này có cơ hội đổi đời, đều bước ra kháng nghị, quần chúng trên đường cũng rất mãnh liệt.

Loại kháng nghị này chiếm được không ít đồng tình của mọi người, có người lên tiếng ủng hộ, mặt khác có người lại phản đối chế độ quý tộc của huyết tộc, cùng sự bất mãn việc huyết tộc khống chế các ngành kinh tế, tất cả đều bước ra kháng nghị.

Trong lúc nhất thời, một thế giới vốn đang hòa bình, đột nhiên xảy ra phân tranh, trận doanh đối lập xuất hiện.

Bên ngoài hỗn loạn nhưng cảnh sát không thể nhúng tay, chỉ có thể hình thành những quy mô nhỏ duy trì trật tự, bởi vì nếu quá bạo lực sẽ càng gây ra sự bất mãn, những người chống lại huyết tộc sẽ càng tăng thêm.

“Cho nên mới nói.” Bà ngoại lắc đầu, “Tất cả hòa bình chỉ là vẻ ngoài thôi, trên đời này không có gì dễ vỡ hơn nó cả, mọi người nên quý trọng nha.”

Bạch Vũ có điều hứng thú với quan điểm của bà ngoại, ngồi xuống cạnh bà, hỏi, “Bà ngoại, bà cũng là con người, chẳng lẽ không ủng hộ bọn

họ chống lại huyết tộc?”

Bà ngoại cười cười, “Con cho rằng sau khi tiêu diệt được huyết tộc, xã hội loài người sẽ trở nên công bằng hơn?”

Bạch Vũ cong khóe miệng, “Ít nhất thì cũng ngang hàng với nhau mà, huyết tộc và con người là bất bình đẳng nha.”

“Bởi mới nói suy nghĩ của người già và thanh niên khác rất xa.” Bà ngoại cầm ly sữa lên uống, “Bà chỉ hy vọng trong cuộc đời Dực Dực không gặp biến loạn quá lớn, chỉ cần sống đơn giản bình an là tốt rồi, thậm chí có lười biếng không chịu làm gì cũng được.”

“Con cũng già rồi mà bà.” Bạch Vũ chỉ chỉ mình, Triển Dực lại vỗ bả vai hấn một cái, “Anh xác định Nolan là quý đồ?”

“Đúng vậy!” Bạch Vũ gật đầu, nấp mũi lại, “Mùi máu của quý đồ rất hôi, cậu tùy tiện tìm một hắc huyết tộc cũng có thể đoán ra sự khác thường, không tin thì hỏi Khải đi.”

Mới vừa nhắc, điện thoại của Triển Dực đã vang lên.

Triển Dực nhíu mày, “Có kết quả nhanh vậy à?”

Nhưng khi bắt điện thoại, đầu dây bên kia truyền tới thanh âm vô lực của Mục Tát, “Dực Dực...”

Tiếng gọi thê thảm, Triển Dực có thể đoán ra kết quả, liền hỏi, “Kết quả thế nào?”

“Không tra được...”

“Là sao?” Triển Dực không hiểu.

“Ai biết a, lúc tôi tới kho mới phát hiện hệ thống làm lạnh đã ngừng chạy, hơn nữa đã ngừng ba ngày rồi mà không ai biết, bây giờ tất cả mẫu xét nghiệm đã hư hết, căn bản không có cách nào kiểm tra được.”

Triển Dực nghe đến đó lại không có nghi vấn gì, “Cho nên tất cả đều đã sớm được lập kế hoạch trước, có đúng không?”

Mục Tát trầm mặc một hồi, nhỏ giọng hỏi, “Cậu nghi ngờ...”

“Mẫu máu lần hai còn đúng không?” Triển Dực hỏi.

“Ừ, tôi đưa tới cho cậu...”

“Từ từ.” Triển Dực cản lại, “Phân ra làm hai, đem đi giấu cho kỹ, tôi đã có tính toán.”

“Nga...”

“Anh và Phương Húc đi theo Khải, đừng chạy loạn khắp nơi.” Triển Dực nói, “Bảo Lam Lạc chuẩn bị cho vài bảo vệ.”

Mục Tát hơi sững sốt, “Tại sao?”

“Cứ làm theo đi.” Triển Dực cúp máy, xoay người ra cửa, ngoắc ngoắc Bạch Vũ.

Bạch Vũ mỉm cười, đút hai tay vào túi, chậm rì rì đi theo.

Bà ngoài dặn dò, “Nhớ cẩn thận một chút.”

Bạch Vũ gật đầu, ý bảo mình sẽ canh chừng Triển Dực.

Lúc Triển Dực ra ngoài, hắn mở một cái hộp gì đó gắn trên cửa, được gắn ở một vị trí có chút bí mật.

Bạch Vũ nhìn nhìn, có chút khó hiểu, bên trong có một cái nút, Triển Dực ấn một cái sau đó rời đi.

Bạch Vũ đuổi theo, lúc bọn họ tới bên chiếc xe chuẩn bị đi, đại khái khoảng chừng ba mươi giây, trước cửa nhà bà ngoại liền có rất nhiều chiếc xe dừng lại.

Cửa xe mở ra, có rất nhiều hắc huyết tộc bước xuống, hình như là bảo vệ an toàn cho bà ngoại, cầm đầu là một người rất quen mắt, Bạch Vũ nhớ rõ chính là người thủ hạ của bà nội biến thái kia, gọi là cái gì ý nhỉ...

“Tiếp theo cậu định làm gì?” Bạch Vũ lên xe.

“Đối phương tuyệt đối đã bài trí rất nhiều hơn nữa cũng đã có chuẩn bị.”

“Chúng ta bị động quá nha.” Bạch Vũ nâng cằm nhìn Triển Dực, “Cậu thoát nhìn rất bình tĩnh, có kế hoạch gì rồi?”

“Tôi không có kế hoạch nhưng tôi có lợi thế.”

Bạch Vũ chớp mắt, nghiêng đầu tỏ vẻ khó hiểu.

Triển Dực khởi động xe, xoay mặt nhìn hẳn, “Là anh.”

Bạch Vũ chỉ mũi, “Tôi á?”

“Anh là người không thể đánh bại, thuộc cấp bậc cao nhất, là người gần nhất với vị trí thần minh, có đúng không?”

Bạch Vũ nở nụ cười, vươn tay nhẹ nhàng chạm cằm Triển Dực, “Bỏ ba từ ‘có đúng không’ đi, dùng ngữ khí khẳng định, sùng bái một chút, nói lại một lần nữa.”

Triển Dực rất hợp tác, mỉm cười lặp lại, “Anh là người không thể đánh bại, thuộc cấp bậc cao nhất, là người gần nhất với vị trí thần minh.”

Bạch Vũ vừa lòng gật đầu, “Vậy cậu có phân phó gì?”

Nét cười trên mặt Triển Dực dần thu lại, “Ăn miếng trả miếng.”

Bạch Vũ nheo mắt, “Anh thích!”

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Chia Rẽ

Triển Dực dẫn Bạch Vũ tới trung tâm, nhưng cũng không về văn phòng BN mà là trực tiếp lên tầng cao nhất.

Bạch Vũ không đi theo, bộ dáng ra vẻ thần bí.

Triển Dực đi chừng 10 phút, lúc trở về, theo sau là Lam Lạc với khuôn mặt nghiêm túc.

Lam Lạc vừa đi vừa trách Triển Dực, “Cậu đừng làm cho người ta ghét có được không?”

Trên tay Triển Dực cầm vài thứ, bước nhanh tới bên cạnh Bạch Vũ, bên ngoài trung tâm lúc này là tình cảnh quần chúng nổi loạn. Một bên là người mang mầm bệnh BN, một bên là người nhà của người bị quý đồ hại, còn có vài nhóm ủng hộ và phản đối, đủ loại lung tung không biết đường mà lẫn, còn có vài người chả biết gì vào ham vui, mặt khác còn có mấy tên trộm vặt thừa cơ đông người ra tay, một lượng lớn cảnh sát duy trì trật tự, cùng với đám người đứng ở phía xa xa vây xem, và một nhóm nhà báo truyền thông.

Bạch Vũ đứng sau cửa thủy tinh, nhón chân nhìn ra ngoài, “Ai nha, đám người kia đúng là có cảm xúc mãnh liệt a.”

Lam Lạc phía sau vẫn còn lải nhải, Triển Dực cực kỳ không kiên nhẫn xoay lại nhìn hắn, “Sao anh còn chưa đi chuẩn bị? Nói nhiều như thế không mỗi mồm à?”

Lam Lạc nói nửa ngày, nhưng cũng bất đắc dĩ thôi, Triển Dực căn bản không để ý tới hẳn.

Khải vỗ bả vai Lam Lạc, “Đừng phá nữa, cũng không nhìn thử xem khi nào...”

Lam Lạc vung tay, cảm giận xoay người đi.

Bạch Vũ nhìn trái nhìn phải, chạy theo Triển Dực ra ngoài xem nào nhiệt.

Trong chốc lát, chỉ thấy phía trên của tòa nhà xuất hiện rất nhiều người, giống như đang trang bị cái gì đó. Bạch Vũ vượt cảm, quan sát xung quanh, hỏi Triển Dực, “Phương pháp này tốt nè, định giết sạch mấy người kháng nghị hả?”

Triển Dực liếc hẳn, “Sao có thể.”

Lúc này, Mục Tát vội vã chạy tới, đưa gì đó cho Triển Dực, “Dực Dực, cậu muốn làm gì?”

Triển Dực vươn tay lấy, hỏi Khải, “Người đâu?”

“Đang tới.”

Trong chốc lát, có một người được áp giải tới, toàn thân bị trói chặt gông xiềng, bộ mặt dữ tợn, nhưng vóc dáng rất nhỏ, hai mắt đỏ ngầu.

Bạch Vũ rất buồn bực nhìn người kia.

“Triển Dực!” Người kia đột nhiên hưng phấn, tuy rằng bị Khải giữ, nhưng vẫn nhướn cổ, tận lực tới gần Triển Dực một chút, “Lâu rồi không thấy tới thăm tôi, buồn muốn chết!”

Triển Dực nhìn hẳn một cái, “Gần đây sao rồi?”

“Cũng được, gần đây đồ ăn không ngon lắm nên cứ hai ngày tôi lại ăn một người, thời hạn thi hành án kéo dài thêm hai trăm năm.” Lúc người nọ nói lời này, hắn nhìn lướt qua xung quanh.

Có mấy văn chức đi ngang, khi nhìn thấy hắn như nhìn thấy quỷ, hoảng sợ bỏ chạy.

Bạch Vũ tò mò hỏi Triển Dực, “Ai vậy?”

“Lát nữa anh sẽ biết.”

Triển Dực tóm lấy hắn, đối phương tựa hồ rất thích cảm giác được gần gũi với Triển Dực, hắn nhìn thấy bên dưới có rất nhiều người, có chút buồn cười, “Cái này là sao?”

“Tôi cần anh giúp.” Triển Dực nói, “Dù sao giờ có giảm hình phạt thì anh cũng chẳng thể ra ngoài, anh có yêu cầu gì không?”

“Có!” Đối phương hưng phấn, “Cho tôi áo khoác của cậu đi!”

Triển Dực nhìn hắn trong chốc lát, “Tôi làm thịt anh xong rồi lấy áo khoác quần anh đem chôn ha?”

“Xí, vẫn chẳng có tính hài hước gì cả.” Đối phương lắc đầu, nheo mắt lại, “Tôi muốn đổi nhà tù khác lớn hơn! Sau đó tìm cho tôi một đầu bếp hạng sang nấu đồ ăn ngon cho tôi!”

Triển Dực gật đầu.

Người nọ vui vẻ, nheo lại hai con mắt đỏ ngầu, “Cậu muốn tôi làm gì?”

Triển Dực vươn tay tóm lấy hắn, “Nằm im đừng nhúc nhích.”

“Trời ơi...” Người nọ há to miệng, “Chẳng lẽ ước mơ thành hiện thực?”

Triển Dực túm hắt ra ngoài, mở cửa trung tâm, trong nháy mắt, mọi người đều im lặng.

Cũng chẳng phải do Triển Dực bước ra ngoài quá tức giận, mà là toàn bộ tòa nhà lúc này đã được trang bị thành một màn hình lớn, hẳn là do những người ở phía trên.

Bạch Vũ đi theo, ngẩng mặt lên nhìn, trên màn hình là mảng thi thể huyết tinh.

“Á, mới mở đầu đã chơi nặng vậy à?” Bạch Vũ cảm thấy rất hứng thú.

Triển Dực dẫn người kia tới cột cờ, treo người kia lên móc, còn mình đứng ở trên cột cờ, một tay đút túi quần, tay kia cầm micro mini.

Lực chú ý của mọi người rất nhanh đều đặt lên người hắn.

Triển Dực gắn mic vào cổ áo, mở miệng, “Bây giờ đều im hết, nghe tôi nói.”

“Tôi dựa vào cái gì...” Bên dưới có một người mở miệng, Triển Dực nhìn hắn, “Xung quanh trung tâm đã được bố trí camera, mặt của mỗi người đều đã bị quay được, gia đình của từng người cũng đã bị điều tra, mỗi người cũng có thể bị diệt khẩu.”

Phía dưới một trận ồ lên.

Triển Dực chỉ chỉ phía trên tòa nhà, “Trên đó chính là 1 đám huyết tộc xấu xí, mọi người nên biết, chuyện hạ tiện gì bọn họ cũng dám làm.”

“Hù dọa... Đúng là phong cách của Dực Dực.” Bạch Vũ tán thưởng.

Đằng sau, không biết Lam Lạc đã về từ bao giờ, đỡ trán, “Tìm hẳn ra đó khai thông, chi bằng mời mấy chuyên gia đàm phán còn hơn.”

“Cậu uy hiếp chúng tôi?”

“VẬY các người có chịu hay không?” Triển Dực không có kiên nhẫn, “Tôi chỉ muốn hoàn thành công việc, cho tôi mười phút, tôi nói xong mọi người có quyền quậy tiếp, nếu không cho tôi nói, tôi không lấy được tiền lương, vậy thì các người đều phải chết, nếu cân nhắc thấy được thì câm miệng hết đi.”

...

Bên dưới mọi người nhìn nhau, tất cả đều im lặng.

Triển Dực lấy ra một chiếc điều khiển từ xa, nhìn màn hình, “VẬY chúng ta bắt đầu, ở đây có tổng cộng 180 ngàn tấm hình, nếu muốn coi hết thì phải tốn mười ngày nửa tháng gì đó. Những tấm ảnh này được chụp trong năm nay, đều là người bị hại chết trong tay quỷ đỏ, đương nhiên, cũng không nhiều tới nỗi 180 ngàn, khoảng hai ba chục ngàn thôi, dù sao có một nửa đã bị hủy thi diệt tích, không tìm được thi thể, còn có gấp hai người bị hại không tìm được, phỏng chừng đang bị quỷ đỏ giam lại hành hạ.”

Đại khái vì Triển Dực nói rất bình tĩnh, mọi người nhìn mấy tấm hình thật sự cảm thấy rất buồn nôn.

“Hai phút trôi qua, còn tám phút nữa, tôi làm thí nghiệm cho mọi người xem.” Triển Dực vươn tay lấy thứ gì đó mà Mục Tát đưa cho hẳn, “Thứ này là thuốc mới vừa được chế tạo, có tên là xích toan.”

Triển Dực quơ quơ ống tiêm trong tay, “Trung tâm đã tìm rất nhiều người tới nghiên cứu chế tạo thuốc giải bệnh BN, nhưng đây chỉ là thuốc

thí nghiệm, vẫn chưa hoàn thiện, mấy hôm trước ở phòng thí nghiệm có người đột nhập vào cướp đi mấy ống.”

Mọi người khe khẽ nói với nhau, vài người thông minh đã đoán được có chuyện gì xảy ra.

“Loại thuốc này trước mắt vẫn chưa giải được hoàn toàn, nhưng có thể làm kết quả kiểm tra chuyển sang âm tính, bởi vì có phản ứng không tốt, cho nên vẫn chưa được công khai, đây là yêu cầu của huyết tộc, mọi người cũng biết bọn họ rất đê tiện.”

Lời nói của Triển Dực làm cho không ít người đồng tình.

Bạch Vũ từ từ xoay đầu nhìn Lam Lạc đang đỡ trán, “Dực Dực thật sự rất ghét huyết tộc a, không hề bỏ qua cơ hội nào để mắng chửi.”

Lam Lạc thở dài.

“Còn năm phút, nói ngắn gọn thôi, người này tên là Áo Đồ Tư Lỗ, nghe cái tên chắc là mọi người không có ấn tượng, nhưng ngoại hiệu của hắn kẻ ăn thịt người trong đêm trăng, đã từng nghe rồi chứ?”

Mọi người vừa nghe xong, bắt đầu xôn xao.

Triển Dực lại bấm điều khiển, “Những tấm này là những người bị hãm hại, hắn sẽ ăn sạch thân thể, chỉ để lại cái đầu, mọi người đoán xem một năm hắn ăn bao nhiêu người?”

Lúc này, đám người dưới cột cờ đã không còn hùng hổ, bọn họ đều đang cảm thấy buồn nôn.

“Đây là xích toan.” Triển Dực mở nắp ống tiêm, tiêm vào cánh tay người kia... Trong chốc lát đã tiêm xong.

“Bây giờ chờ sáu mươi giây.” Triển Dực nhìn đồng hồ, “Hay là cho mọi người xem thêm ảnh chụp? Phương pháp hại người của quý đồ có rất nhiều, mấy ảnh chụp huyết nhục mơ hồ rất là đặc sắc nha.”

Mọi người ghét bỏ nhìn điều khiển trong tay Triển Dực.

Bạn đang

“Hết một phút.” Triển Dực lấy ra thiết bị kiểm tra máu đơn giản, lấy một ít máu của Áo Đồ Tư Lỗ, đưa vào máy kiểm tra, giơ lên không trung, camera lập tức thu hình phóng lên.

“Có nhìn thấy không? Kết quả là âm tính.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Triển Dực buông tay, “Dựa vào lý luận của các người, vậy tôi phải lập tức thả hẳn ra?”

Mọi người lại nhìn nhau.

“Những người giống hẳn, không tính những người trong an lạc chi môn, trong nhà giam bình thường cũng đã hơn mấy ngàn, không tính khu thứ bảy, toàn thế giới có chừng mấy chục ngàn, các người xác định phải thả ra hết? Tôi không có ý kiến gì, vì dù sao người chết cũng không phải tôi.”

Mọi người bên dưới bắt đầu xôn xao khác thường, hoàn toàn khác hẳn lúc nãy, khí thế giống như hoán đổi với nhau.

“Tới chỗ huyết tộc đi.” Triển Dực cất máy đi, sau đó đưa Áo Đồ Tư Lỗ đang treo trên không trung xuống.

Khải bước tới đưa người đi, dựa theo yêu cầu của hẳn, đổi cho hẳn nhà tù lớn hơn cũng cải thiện thức ăn cho hẳn.

Bạch Vũ tò mò hỏi Mục Tát, “Mọi người đang nghiên cứu thuốc?”

Mục Tát che miệng, “Đại vương, Dực Dực đang nói xạo đó, thuốc đó là chất dinh dưỡng bình thường à, máy kiểm tra cũng bị động tay động chân rồi.”

Bạch Vũ nhướn mày — Vậy cũng được? Nhìn Triển Dực ngơ ngác đúng là không biết hăn nói dối nha.

“Tôi rất ghét huyết tộc.” Triển Dực đút hai tay vào túi, đứng trên cột cờ, “Tôi ủng hộ các người giết sạch bọn họ, cố lên.” Nói xong, nhảy xuống cột cờ, quay về trung tâm.

Bởi vì ở đó có rất nhiều nhà báo và truyền thông, toàn bộ quá trình đều được truyền hình trực tiếp, những hình ảnh huyết tinh trên màn hình so với mấy câu thoái thác của vị luật sư kia, uy lực thật sự không chỉ lớn hơn một hai phần.

Hỗn loạn cứ như vậy được dẹp, ngay cả những người mang theo mầm bệnh BN đều cảm thấy có một âm mưu nào đó, hơn nữa nghe nói trung tâm luôn luôn nghiên cứu thuốc giải, bọn họ cũng rất vui mừng, tựa hồ có chút hy vọng.

Thanh thế nhất thời bị áp chế, hơn nữa trên màn hình cứ một bức rồi một bức bay qua, làm người ta sinh ra cảm giác áp bách và chán ghét. Rất nhanh, trước cửa trung tâm mọi người dần dần rời khỏi, truyền thông do huyết tộc khống chế không ngừng lặp lại tin tức của xích toan, những người đang phần nộ liền chuyển sang nghi ngờ và không tin tưởng. Có rất nhiều người gọi tới cảnh cục, kiên quyết không được hủy máy kiểm tra máu.

Trước TV.

Bà ngoại cầm tách hồng trà ngồi xem truyền hình trực tiếp, lắc đầu.

Lân phụ trách bảo vệ bà có chút khó hiểu, liền hỏi, “Triển Dực xử lý rất tốt, có gì không đúng sao?”

“Không có.” Bà ngoại nở nụ cười, “Đây là phương pháp xử lý tốt nhất.”

Lân gật đầu.

“Nhưng có đôi khi, tốt không phải là điều đúng, tất cả chỉ là tạm thời.” Bà ngoại đặt tách trà xuống, vào bếp lấy bánh quy vừa mới nướng cho mọi người.

Lân nhìn bánh quy trước mặt, “Không nhất thiết phải ăn.”

Bà ngoại cầm bánh quy đưa tới miệng hẳn, mỉm cười, “Thức ăn không chỉ đơn giản giúp con người sống sót, nó còn có thể làm người ta cảm thấy vui vẻ.”

Lân ngẩn người.

Bà ngoại mỉm cười, “Dực và Bạch Vũ rất thích ăn vị này.”

Lân cầm lấy, cắn một miếng.

“Thế nào?” Bà ngoại hỏi.

“Vị sữa.” Lân ăn luôn phần còn lại, trả lời.

“Vậy có cảm thấy vui vẻ không?”

Lân xoay đầu nhìn nhóm hắc huyết tộc phía sau đang ăn bánh quy, gật gật đầu, “Hình như có một chút.”

Bà ngoại vừa lòng vẫy tay với hẳn, “Nhìn cậu rất mạnh, giúp tôi sửa nóc nhà đi, trên đó có nhiều chỗ bị thủng.”

Lân bất đắc dĩ bị kéo lên lầu, “Tôi chỉ phụ trách bảo vệ, không có nghĩa vụ là đi làm cu li.”

“Nhưng cậu ăn bánh rồi nha!” Bà ngoại còn rất xấu, “Ăn rồi thì phải làm chớ!”

Nhóm hắc huyết tộc đứng phía dưới liếc mắt nhìn nhau, đồng tình nhìn Lân, vươn tay tiếp tục lấy bánh quy.

...

“Thu phục xong.” Triển Dực trở lại đại sảnh trung tâm, ném ống tiêm cho Lam Lạc.

“Tìm được rồi.”

Khải chạy tới, đưa địa chỉ cho Triển Dực, “Nolan ở đây.”

Triển Dực nhìn bản đồ điện tử, nhíu mày, “Trường đại học?”

“Hình như hẳn chuẩn bị về trường.” Khải nói, “Cho dù có thể nắm được nhóm người ngoài kia, áp chế cục diện, nhưng chúng ta vẫn không có bằng chứng chứng minh Nolan là người mang mầm bệnh, mẫu máu lúc trước đều bị hư hết rồi!”

Triển Dực nhíu mày tỏ vẻ đã hiểu, xoay đầu hỏi Mục Tát, “Mẫu máu mới của Nolan đâu? Phân tích thế nào?”

“Tôi đang phân tích, có một thành phần kỳ lạ chưa từng gặp qua, vẫn còn đang tiến hành nghiên cứu.”

Triển Dực gật đầu, vươn tay tóm Bạch Vũ đang mím môi, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Dực Dực.” Bạch Vũ bị tóm đi, tò mò hỏi, “Trung tâm thực sự nghiên cứu mấy loại thuốc xích toan này nọ?”

“Rõ ràng chỉ là sắp đặt.” Triển Dực mặt không đổi sắc trả lời, “Tôi có chuyện muốn nhờ anh.”

Bạch Vũ nghiêng đầu, “Quá đáng ghê nha, vừa rồi cậu cho người ta biết bao nhiêu là hy vọng.”

“Dù sao đều không cứu được, anh muốn cho bọn họ sống trong tuyệt vọng hay hy vọng?” Triển Dực hỏi lại.

“Ờ...” Bạch Vũ đưa mặt tới, “Muốn tôi làm gì?”

“Giết Nolan.”

Một câu của Triển Dực làm mọi người cả kinh lùi lại.

“Dực...” Khải nhíu mày nhìn hắn.

“Tôi muốn một sát thủ cực mạnh đi làm chuyện này, Nolan tuyệt đối không phải là người đứng sau mọi chuyện, mà sự hiện diện của hắn lại rất quan trọng với người kia, để xem có thể dẫn tới được bao nhiêu cá, phải coi anh mạnh tới cỡ nào.” Triển Dực vươn tay vỗ vỗ nếp nhăn trên áo Bạch Vũ, “Tôi muốn anh dẫn con cá lớn nhất tới cho tôi.”

Khóe miệng Bạch Vũ cong lên, ngón tay nhẹ nhàng lướt bên sườn mặt Triển Dực, “Cậu đúng là người luôn đem tới niềm vui cho tôi!”

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Chờ Mong Nho Nhỏ

Triển Dực và Bạch Vũ tới trường đại học, tuy nói Triển Dực muốn Bạch Vũ tập kích Nolan, nhưng bây giờ dù sao cũng là ban ngày, vẫn nên theo dõi hành tung của hắn trước, để xem bình thường hắn đi đâu, mặt khác, còn tìm một nơi thích hợp để ra tay.

Triển Dực ngồi trong xe, camera đã sớm được đặt khắp nơi, bao trùm toàn bộ khu thứ bảy, có một phần là cho cảnh sát sử dụng, cũng chỉ có nhân viên cảnh sát biết, hơn nữa còn có hệ thống nhận dạng khuôn mặt rõ ràng. Xe giám sát áp dụng kỹ thuật nhìn thấu, trôi nổi giữa không trung, từ dưới nhìn lên sẽ không thấy gì cả.

Máy giám sát đã tìm được vị trí của Nolan, bắt đầu công cuộc theo dõi toàn diện.

Nolan về ký túc xá hình như là để lấy vài thứ, còn làm thủ tục đi học lại, có người đi với hắn, có thể là người nhà trước kia.

Vô luận thế nào, tình trạng trước mắt của Nolan là chuẩn đoán sai, gia tộc của hắn thấy có hy vọng, cũng bởi vì anh em trong nhà đều là thứ vô dụng, bởi vậy cho hắn về nhà là mục đích chung. Mà cha mẹ hắn thì hối hận không kịp, còn cực kì đau lòng, nghe nói còn mời dàn luật sư nổi tiếng nhất thành phố tới trung tâm đòi bồi thường và khôi phục danh dự cho Nolan, ở trường học tin này cũng trở thành đề tài nóng, dù sao Nolan không có bệnh, đối với trường học cũng rất có lợi.

Triển Dực ngáp một cái, tựa vào ghế sofa trong phòng theo dõi, nâng cằm nhìn màn hình, bên cạnh Nolan xuất hiện một vài nhân sĩ, nhưng

có vẻ đều là dân chuyên nghiệp, không có gì khả nghi. Trên thực tế, Triển Dực để ý nhất chính là Nolan...

Vừa rồi hẳn bịa ra “xích toan” cũng chỉ để hù dọa, nhưng chứng bệnh biến mất của Nolan hoàn toàn là sự thật. Nếu phương pháp đó bị lan động, bọn họ sẽ không thể bắt quỷ đỏ. Dấu hiệu trở thành ác ma đã biến mất, nếu bọn họ ẩn vào trong đám người thì không cách nào phân biệt được, loài người bị hủy diệt cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

“Dực Dực!”

Cửa xe mở ra, Bạch Vũ vừa đi mua đồ ăn trở về.

Triển Dực nhìn nhìn hẳn, nhú mày, Bạch Vũ đang cầm báo chí điện tử.

Bây giờ truyền thông đã không còn sử dụng loại báo giấy, nhưng cũng không hoàn toàn diệt sạch, nếu muốn mua, cứ tới mấy khu cũ kỹ là có thể mua được.

Báo chí điện tử là sản phẩm mới, rất mỏng, bình thường có thể gấp lại nhét vào túi, sau khi mở ra, có thể lên mạng lựa chọn báo để đọc.

Mấy hôm trước, Bạch Vũ thấy TV giới thiệu nên liền đặt mua, nhưng Triển Dực bình thường rất ít xem báo, ngay cả TV còn không xem.

“Dực Dực, trên mặt báo bây giờ toàn là cậu không đó!” Bạch Vũ chạy vào, đây là câu đầu tiên hẳn nói, “Nhưng bọn họ nói xấu cậu!”

Triển Dực ngáp một cái, vươn tay, “Mua bánh gì thế?”

“Bánh sừng bò với bánh dứa.” Bạch Vũ lấy ra cho Triển Dực lựa.

Triển Dực chọn một cái bánh đậu ngọt truyền thống, cắn một cái.

Bạch Vũ thường xuyên mua loại này, đây là món bình dân duy nhất mà Triển Dực kén ăn có thể chấp nhận, tuy rằng Bạch Vũ vẫn không tìm ra loại bánh này có cái gì đáng giá để Triển Dực thích, chỉ là loại bánh đậu bình thường thôi mà, nhưng mà khi Triển Dực ăn loại bánh này, hẳn rất ngoan.

“Bọn họ nói cậu dựa vào quan hệ mới có thể leo lên chức cao như thế khi vẫn còn trẻ, còn nói cậu là con riêng của huyết tộc, còn nói lúc đi học, vì đánh nhau mà bị trường đuổi, còn nói cậu từng làm chuyện khiếm nhã với mấy bạn nữ...” Bạch Vũ đưa tờ báo cho Triển Dực xem, “Viết bậy không, rõ ràng xác suất cậu bị mấy bạn nữ chọc cao hơn chứ!”

Triển Dực ăn bánh, liếc hẳn, tỏ vẻ không có gì.

“Tôi cho nổ mấy tòa soạn và ban biên tập đó thay cậu nha?” Bạch Vũ tựa hồ tổn thương thay cho Triển Dực, “Tôi thấy có chút ghê tởm, y như nuốt trứng con ruồi!”

Triển Dực tìm đồ uống, không sao nói, “Có gì để tức giận?”

“Mấy người đó viết bậy viết bạ, bịa đặt nói xấu cậu a.” Bạch Vũ ngồi chồm hổm nhìn Triển Dực, “Cậu không giận?”

Triển Dực nhún vai, cầm lon nước, nhìn thành phần, phát hiện trong đó có cà rốt, nhãn mảy lại ném đi.

Bạch Vũ thấy hẳn thờ ơ, híp mắt tiến sát lại, “Tôi có chút không rõ.”

Triển Dực giương mắt nhìn hẳn, chờ hẳn nói vấn đề của mình.

“Tại sao giới truyền thông lại đồng tình với đám người mang mầm bệnh BN và quý đỏ, xem cảnh sát và trung tâm là người xấu, nhưng sự thật mọi người lại sợ quý đỏ và người mang mầm bệnh BN, còn trách trung tâm

không đủ nghiêm khắc?” Bạch Vũ vuốt cằm, tựa hồ rất nghi hoặc với hành vi có chút mâu thuẫn của con người.

Triển Dực nghe xong, ngẩng đầu, có chút bất ngờ nhìn hẳn trong chốc lát, “Chẳng phải anh đã sống mấy ngàn năm rồi ư?”

“Đâu có lâu dữ vậy...” Bạch Vũ vươn trở và ngón cái tạo ra khoảng cách, “Ít hơn chút xíu.”

“Vậy mà anh vẫn chưa tìm được lý do?” Triển Dực ăn xong cái bánh, vỗ vỗ ngực cho nó trôi, khinh thường nói, “Đằng sau mỗi khuôn mặt tươi cười đều có một diện mạo (*).”

(*) Từ này ở đây mang nghĩa xấu chứ không phải hình dáng khuôn mặt.

Bạch Vũ chớp mắt mấy cái.

“Mỗi một diện mạo, bọn họ đều giả trang thành một nụ cười.” Triển Dực nâng cằm, uống một hớp nước, “Khi bọn họ nhìn thấy anh cười, sẽ liền nghĩ đến diện mạo của anh, nhưng khi họ nhìn thấy diện mạo đó, bọn họ chẳng bao giờ nhớ tới anh cũng biết cười.”

Bạch Vũ bưng mặt, “Sâu sắc quá...”

“Có gì mà sâu sắc.” Triển Dực vươn tay chỉ tờ báo điện tử, “Cái này gọi là một bức màn, bên dưới là một diện mạo đã được phủ lên khuôn mặt tươi cười, người ta muốn tin, anh cũng chẳng có cách cản lại, người ta không tin, anh cũng chẳng có cách ép buộc họ, tùy ý thôi.”

Bạch Vũ quơ quơ tờ báo mềm nhũn, mỉm cười nhìn Triển Dực, “Thật ra cậu có biết... Tuy rằng huyết tộc rất xấu nhưng con người cũng đâu tốt hơn bao nhiêu?”

Triển Dực nói, “Vậy thì sao?”

“Cho nên cậu kỳ thị huyết tộc là không công bằng.” Bạch Vũ leo lên sô pha, ngồi xuống cạnh hắn, “Phải bình đẳng nha.”

“Đương nhiên không được.” Triển Dực lắc đầu, “Tôi có người để thích nên tôi sẽ không ghét mọi người, tôi không thích huyết tộc nào, cho nên tôi ghét toàn bộ huyết tộc, cái này gọi là hợp logic.”

Bạch Vũ nhú mày, vươn tay che tim, “Tôi cũng có heart! Tôi cũng sẽ hurt!”

Triển Dực liếc hắn, “Heart của anh chỉ để cung cấp máu, không phải dùng để hurt.”

“Vậy cậu nói đi.” Bạch Vũ đột nhiên cảm thấy hứng thú, “Tại sao nhược điểm của con người và huyết tộc đều là heart?”

“Huyết tộc không có trái tim, ít nhất là tôi chưa từng thấy.” Triển Dực ngồi thẳng dậy, tựa hồ chú ý tới tình hình trong màn hình giám sát, vươn tay mở lớn... Chỉ thấy Nolan bước lên một chiếc xe, thần thần bí bí, xe chạy ra khỏi khu vực trường đại học.

Triển Dực leo ra phía trước, chuẩn bị đi theo.

“Người cậu thích là ai?” Bạch Vũ vẫn còn rối rắm về vấn đề này.

“Bà ngoại.” Triển Dực khởi động xe.

“Còn ai nữa không?”

“Còn một số người có tâm địa thiện lương.” Triển Dực đuổi theo chiếc xe kia.

“Vậy cậu thật sự không thích huyết tộc nào?” Bạch Vũ thử thăm dò, “Tôi thấy cậu ở chung với Mục Tát và Khải rất tốt a.”

“Tôi không tin huyết tộc.” Ngữ khí của Triển Dực bình thản, “Những huyết tộc tôi từng tin tưởng cuối cùng đều phản bội, bọn họ chưa bao giờ đáng để tôi tin.”

Bạch Vũ nâng cằm, dựa vào lưng ghế nhìn Triển Dực, khi hắn nói đến hai từ phản bội, cảm xúc của hắn đã không còn gì cả.

“Vậy cậu giữ tôi lại...” Bạch Vũ cười hỏi, “Có phải hay không là có một chút chờ mong nho nhỏ?”

Triển Dực dừng xe lại, không lên tiếng, chăm chú nhìn về phía trước.

Bọn họ dừng xe ở gần một tòa nhà theo phong cách cổ xưa màu đen. Phía trên có rất nhiều thiết bị làm nhiễu sóng, không giống nhà dân bình thường, Triển Dực không có cách nào lại gần. Mà xe của Nolan cứ trực tiếp chạy vào con đường thật dài, vừa chạy vào trong, cánh cửa sắt màu đen liền đóng lại.

Triển Dực nhíu mày — Bắt đầu tra về tòa nhà này, phát hiện là một giáo đường kiểu cũ, bản đồ đã vứt đi vị trí này, nhưng tại sao lại trang bị nhiều thiết bị gây nhiễu sóng như thế?

“Ê.”

Bạch Vũ bỗng nhiên vươn tay, nắm cằm Triển Dực xoay lại, nhìn thẳng mắt hắn, “Trả lời vấn đề của tôi đi!”

Triển Dực có chút khó hiểu, “Vấn đề gì?”

“Lúc này cậu không nghe?” Bạch Vũ híp mắt, biểu tình có chút trẻ con.

Triển Dực nhíu mày, đẩy tay hẳn ra, “Chuyên tâm làm việc.”

“Tôi không được lãnh lương, tại sao phải chuyên tâm làm việc?” Bạch Vũ bất mãn, “Cậu cũng đâu có thiếu tiền, cần gì phải chăm chỉ bảo vệ đám người đó, người cậu thích chỉ có bà ngoại với một số người có tâm địa thiện lương thôi, bảo vệ bọn họ là được rồi. Cái đám khốn nạn kia tóm lại cũng chỉ là một đám mặt thối, cậu quan tâm tới sống chết của bọn họ làm gì?”

Triển Dực lúc này đang bật máy ra đa, muốn tìm xem có chỗ hở nào xung quanh tòa giáo đường này không, nhưng kì lạ chính là, rõ ràng là một tòa giáo đường rách nát, vậy mà được phòng bị nghiêm ngặt y như thành lũy, một chỗ hở cũng không có.

Triển Dực vồ vồ Bạch Vũ đang xụ mặt, “Anh có nghĩ được mùi gì không?”

Sau khi hỏi, Bạch Vũ vẫn im lặng không nói gì.

Triển Dực xoay mặt liếc hẳn.

Bạch Vũ ngồi xồm trên ghế, hai tay bưng mặt tựa như cực kì mất hứng.

Triển Dực nhíu mày, Bạch Vũ gần đây hình như có hiện tượng trẻ lại, sống hơn ngàn năm rồi mà vẫn giữ vẻ mặt ngây thơ, nhưng ngẫm lại thì cũng đúng, mặc dù sống hơn ngàn năm nhưng chẳng phải hầu hết đều ngu ư?

Triển Dực nhìn hẳn, “Anh muốn làm gì?”

“Làm gì là làm gì?” Bạch Vũ hỏi lại, rõ ràng là đang giận dữ.

Triển Dực xoay thẳng mặt nhìn chăm chăm Bạch Vũ.

Bạch Vũ không nói gì.

“Giờ anh muốn sao?” Triển Dực rút cuộc cũng hỏi lại.

Bạch Vũ thấy hấn đẽ bụng, vừa định mở miệng, chợt nghe tiếng di động vang lên.

Triển Dực bắt máy, là Khải.

“Dực, đừng tới gần nhà thờ, tình hình không được rõ lắm.” Khải có chút lo lắng, “Máy kiểm tra không thấy có bất kì vật hay kẻ nào còn sống.”

“Không thể nào, tôi nhìn thấy Nolan vào đó mà!” Triển Dực đổi tay nghe điện thoại, tay kia tiếp tục kiểm tra máy theo dõi.

Bạch Vũ mất hứng bĩu môi, thở dài xoay đầu nhìn mây bay ngoài cửa sổ.

Cúp điện thoại, Triển Dực chợt nghe tiếng “Cạch”, Bạch Vũ mở cửa xe.

Triển Dực nhíu mày, “Anh đừng lộn xộn, coi chừng bị bại lộ.”

Bạch Vũ lắc đầu, “Tôi muốn đi bụi!”

Triển Dực ngẩn người, nhìn hấn nghi hoặc.

“Tôi đang giận đó!” Bạch Vũ nghiêm túc nói, không giống như nói giỡn.

Triển Dực vừa định lên tiếng, đột nhiên nhìn thấy bên dưới có một cánh cửa mở ra. Trên màn hình lập tức nhảy những con số lạ thường, tựa hồ có kẻ hở.

Triển Dực lập tức khống chế máy tính.

“Cậu không cần là tôi đi thật đó!” Bạch Vũ bước một chân ra ngoài.

Triển Dực nhíu mày đánh máy, nghe hẳn nói vậy, thuận miệng đáp, “Anh chờ chút...”

Màn hình xuất hiện tín hiệu xâm nhập thành công, Triển Dực lập tức nhìn thấy tình cảnh bên trong, ở đó không chỉ không có người mà còn là không ít, hơn nữa lại có phản ứng BN.

Hắn vươn tay vuốt cằm, có chút nghi hoặc — Chẳng lẽ Nolan liên lạc với những quỹ đỏ khác, đây là đại bản doanh gì đó ư?

Nghĩ tới đây, Triển Dực ngẩng đầu...

Nhưng khi ngẩng đầu, lại phát hiện vị trí phó lái không có ai, cửa xe cũng mở toang.

Triển Dực ngăn người, nhìn về phía trước không thấy ai, lại mở cửa xe ra tìm, vẫn không thấy tung tích của Bạch Vũ.

Triển Dực ngồi lại chỗ cũ, có chút xuất thần.

Lúc này, di động lại vang lên.

“Dực.”

Là Phương Húc gọi, “Bức thành quấy nhiễu đã bị phá, bên trong có phản ứng BN, có thể là quỹ đỏ tụ tập, mặt khác...”

“Gì nữa?” Triển Dực chuẩn bị vũ khí.

“Tín hiệu quấy nhiễu rất đặc biệt, tình hình không quá rõ ràng...”

“Tôi đi xem.”

“Dực, đừng hành động một mình, chờ tôi tới giúp cậu.” Khải có chút sốt ruột.

“Mau lên đi.” Triển Dực cúp điện thoại, mở cửa xe, đạp xuống một con hèm gần tòa giáo đường.

Bước ra khỏi con hèm, đứng ở con đường rộng lớn, Triển Dực ngẩng đầu nhìn lên không trung, quét một vòng, vẫn không thấy bóng dáng của Bạch Vũ.

Cúi đầu, Triển Dực giấu súng vào áo khoác, bước vào con hèm, hướng về cửa sau của giáo đường.

Chờ Triển Dực đi khỏi con hèm, ngoài đầu ngõ, có một cái đầu ló vào nhìn. Không biết Bạch Vũ đã ngồi chồm hổm ở đó từ bao giờ, mím môi híp mắt nhìn bóng dáng của Triển Dực biến mất phía cuối ngõ.

Khóe miệng hơi nhếch lên, Bạch Vũ lúc này có để ý thấy vẻ mặt trước khi đi của Triển Dực, trên đó có lóe lên một tia cô đơn — Quả nhiên vẫn có chờ mong, đúng là chỉ biết dối lòng thôi!

Đứng dậy, Bạch Vũ ngẩng mặt lên, ngửi ngửi. Có một mùi hôi lan tỏa khắp con đường, nhìn về phía tòa giáo đường tối đen... Ở đó vốn là nơi ở của thần thánh, bây giờ lại chật ních những linh hồn hôi tanh, đây mới chính là thứ xấu xí lại không đáng mong chờ.

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Ánh Sáng Chiếu Soi

Triển Dực bước tới phía cửa sau tòa giáo đường, giương mắt nhìn vào không trung, phát hiện có tuyết rơi, bông tuyết nhỏ xíu rơi lác đác giống như bụi công nghệ ở trong sợi bông, đây là tuyết nhân tạo có thể điều chỉnh độ lớn nhỏ của nó, chủ yếu là tạo cảnh và thanh lọc không khí.

Loại bông tuyết này khi rơi xuống mặt đất sẽ lập tức tan ra, không kết băng hay tạo thành đồng, đồng thời còn tạo ra hơi nước giống như sương mù, tinh lọc không khí ở tầng chót, hơn nữa còn gia tăng độ ẩm và có một chút xíu thuốc an thần.

Loại thuốc an thần này chỉ dùng để kháng cự cảm xúc nóng nảy, nhất định sẽ giúp người đang bực bội có thể bình tĩnh lại, đương nhiên, thứ này căn bản không có tác dụng với huyết tộc, liều thuốc rất nhẹ nên đại đa số con người cũng bỏ qua.

Giáo đường đã bị vỡ bỏ nên sẽ không đóng cửa.

Triển Dực lấy ra máy theo dõi để trong túi áo nhìn vào, phát hiện kim đồng hồ đang xoay vòng vòng, hấn cất máy đi, rút súng ra, Triển Dực thoáng bước chậm lại, bên trong có ánh đèn, dựa vào ánh sáng mờ lung bên cửa sổ, có thể nhìn thấy tình cảnh bên trong.

Tuy rách nát, nhưng giáo đường này rất đẹp, điêu khắc xoay tròn giống y như đúc kéo thẳng tới đỉnh, làm người ta có một cảm giác kéo dài vô tận, màu chủ đạo là màu xám làm cho tòa giáo đường có vẻ giống như dạng 3D.

Triển Dực bước tới giữa giáo đường hình tròn, dưới chân là là một tổ hợp bức tranh rất lớn nhiều màu sắc, vẫn là kiểu trải dài, kết cấu 3D, đường nối giữa vách tường và mặt đất hình thành một hiệu quả đứt gãy lại như vực sâu thăm.

Triển Dực ngẩng mặt thường thức cảnh trí xung quanh, bốn vách tường được vẽ rất nhiều hình người, không ai giống ai, với đầy đủ thần thái hỉ nộ ái ố, chỉ có một điểm giống nhau duy nhất chính là trong mắt bọn họ có một loại khoan dung và an ủi... xuyên qua hốc mắt biểu hiện ra ngoài. Khi nhìn lên làm người ta có cảm giác như thần linh đang nhìn mình, nhưng Triển Dực lại không có cảm giác an tâm, mà còn cảm thấy như đang bị rình rập, rất không thoải mái.

“Đây là một tổ hợp nghệ thuật lập thể.”

Lúc này, đột nhiên có một giọng nói vang lên.

Triển Dực xoay đầu lại, thấy Nolan đút hai tay vào túi chậm rãi bước tới, “Rất đẹp đúng không? Có hiểu nó mang ý nghĩa gì không?”

Triển Dực không nói gì.

“Lần đầu tiên nhìn thấy tôi đã bị nó mê hoặc, dạng điêu khắc này, nó có đẹp không phải xem quyết định ở mỗi người, lúc đó nó mới trở thành một tác phẩm nghệ thuật hoàn chỉnh.” Bộ quần áo mà Nolan đang mặc giống như một loại đồng phục, áo sơmi quần tây, còn có áo lót, đeo một chiếc cà vạt màu nâu đỏ, giày da màu trắng, tóc cũng được nhuộm đen, bộ dáng chỉnh tề... Đây là bộ dáng trước khi được đưa đi kiểm tra máu, đại khái cũng là bộ dáng mà hãn nghị đó mới là chính mình.

Triển Dực xoay đầu nhìn hãn, trên mặt không có biểu tình gì, không lên tiếng, ngay cả ánh mắt cũng lạnh như băng, nhìn thẳng mắt Nolan.

Nolan đứng đối diện, mở miệng, “Có thân phận khác nhau, tới đây cũng sẽ có cảm xúc khác nhau, tác phẩm nghệ thuật cũng sẽ biểu đạt tình cảm hoàn toàn khác.”

“Khi cuộc sống của tôi không có gì thay đổi, tới nơi này, tôi chỉ cảm thấy kỹ năng điêu khắc rất sắc sảo, điêu luyện.” Nolan không nhanh không chậm nói, “Nhưng khi tôi phát hiện bản thân có mang mầm bệnh BN, bản thân chỉ còn lại hai bàn tay trắng, bước vào đây, tôi phát hiện những khuôn mặt xung quanh thật khó ưa.”

Triển Dực không nói gì, lẳng lặng lắng nghe.

“Anh xem những tên mang trên mặt bộ dáng thần thánh, có giống người qua đường bình thường không?” Nolan hỏi Triển Dực, ngữ điệu đều đều, “Anh có biết người mặc quần áo và không mặc quần áo khác nhau chỗ nào không?”

Triển Dực vẫn không mở miệng, nhưng Nolan hình như cũng mặc kệ hẳn có quan tâm hay không, tiếp tục tự nói, “Ví dụ như những đạo sĩ mặc quần áo, bọn họ đi cười nhạo những người không mặc quần áo, cũng đồng thời mắng họ không biết liêm sỉ, cũng vừa lúc biểu hiện ta đây rất cao thượng, rất biết đồng cảm, nhưng ai mà chẳng biết, chờ lúc bọn họ cởi quần áo ra, thì những lời kia chẳng khác nào là đang tự chửi mình?”

Triển Dực không cũng rất chú ý tới lời nói của Nolan, hẳn nhận ra, xung quanh có gì đó xôn xao, có người đang tới gần, hơn nữa còn không ít.

“Nhưng chờ tới hôm nay, một lần nữa tôi đặt chân vào nhà thờ này.” Nolan ngẩng mặt lên, mở rộng hai cánh tay, hít sâu, “Tôi cảm thấy những khuôn mặt kia không còn đáng giận, bọn họ chẳng phải những người qua đường đáng ghét, bọn họ là thần minh của bầu trời, bọn họ thương hại tôi, cho tôi cơ hội thứ hai, càng ân sủng tôi thêm.”

Nói xong, Nolan chỉ tay vào Triển Dực, “Cho nên mới nói, ân sủng nhiều nhất không phải là khi sinh ra đã được thần minh ban cho, mà là sau khi mất đi nó rồi lại có được thêm lần nữa.”

Chờ Nolan dứt lời, Triển Dực rớt cuộc cũng mở miệng, “BN của cậu có phải loại tốt hay không thì tôi không biết, nhưng đầu óc thì hoàn toàn bị hư rồi.”

Nolan sững sốt một chút, hơi mỉm cười, “Anh đúng là chả có tí lãng mạn nào cả, anh đã từng yêu ai hay là đã từng được ai yêu chưa?”

Triển Dực lấy ra còng tay, ném tới trước mặt hắn, “Quay về trung tâm.”

Nolan khoát tay, làm một tư thế hết cách, “Tôi biết anh không cam lòng khi tôi được quay lại cuộc sống tự do, nhưng anh không có chứng cứ chứng minh tôi là người mang theo mầm bệnh.”

Triển Dực có chút không kiên nhẫn nhìn hắn, ánh mắt lập tức quét về phía chiếc cổng tò vò đen tối, phía sau hình như là hành lang.

“Cậu thật sự cảm thấy thần minh thương hại cậu nên mới cho cậu cơ hội lần thứ hai?” Triển Dực bình tĩnh mở miệng, “Cậu cảm thấy cậu có giá lắm à?”

Nolan khẽ nhú mày, nhìn Triển Dực.

“Tôi đã thấy vô số người mang mầm bệnh, lúc bộc phát ngay cả hình dạng con người cũng không giữ được.” Triển Dực nói, “Tình trạng của cậu, hẳn là đã tiêm thuốc vào.”

Nolan muốn lên tiếng.

“Có tiêm hay không tự cậu biết, tôi không có hứng nghe.” Triển Dực mở lỗ đạn, hình như muốn thay đạn, “Đối với tác phẩm nghệ thuật này, cậu đã hiểu sai cực kì nghiêm trọng, thần minh chưa bao giờ thương hại con người, bọn họ chỉ thương hại nhân tài có tình cảm mà thôi.”

Triển Dực nói xong, hướng về phía bên bức tường nổ một phát súng.

“Rầm” một tiếng, có một bóng đen ngã xuống... Là quỹ đỏ biến dị cực đại.

Máu đen chảy ra, len vào khe hở dưới đất, lan tràn, dĩ nhiên là theo đường nét tranh vẽ, nó cứ như mạch máu không ngừng mở rộng.

Nolan bỗng nhiên vươn tay che ngực, hẳn cảm thấy trái tim mình đập nhảy không ngừng, mỗi một nhịp đập nó lại như bành trướng, mà khi co rút thì không thể hô hấp... Cảm xúc bị điều chỉnh, có chút xúc động điên cuồng.

Nolan giữ chặt ngực, tận lực muốn khống chế nó không đập mạnh nữa.

“Quả nhiên vẫn có thời hạn, đáng tiếc.”

Lúc này, từ phía sau chiếc cổng tò vò, có một người bước ra.

Triển Dực ngẩng đầu nhìn hẳn, là cá lớn ư...

Người này mặc một bộ tây trang hoa văn màu xanh lá rất cổ quái, đầu độn nó rộng vành, khuôn mặt và tay đều thoa một loại phấn màu trắng, ngũ quan nhìn không rõ, đôi mắt màu đỏ sậm, bông mắt được vẽ đen, môi cũng tô thành màu trắng, làm cho khuôn mặt hẳn giống như một chiếc mặt nạ.

Hắn bước ra, nhìn đồng hồ trên tay.

Triển Dực tinh tường nhìn được nửa hình xăm trên cánh tay hắn — Là hình xăm nô lệ.

Hơi nhú mày, Triển Dực biết — Vẫn không phải con cá lớn, chỉ là tên sai vật, có thể có giá trị lợi dụng hơn Nolan mà thôi.

“Tác dụng phụ xuất hiện nhanh hơn so với dự kiến.” Người nọ lắc đầu, nhìn Nolan, “Quả nhiên tiềm năng có hạn.”

“Nghĩa... nghĩa là sao?” Nolan cảm thấy toàn thân và trái tim như co lại rất khó chịu, hắn phải cuộn người lại.

“Có điều, nhiệm vụ của cậu đã hoàn thành.” Người kia vươn ngón tay vuốt áo, “Kính hỉ ngoài ý muốn.”

Nolan cuộn người nằm trên mặt đất, đau đớn vượt qua sự tưởng tượng, hắn cào mười ngón tay xuống đất, vết máu bên dưới không biết là của hắn hay là của bức tranh.

Triển Dực lấy ra một ống tiêm, ném về phía hắn.

Nolan ngẩng mặt lên, lúc này, miệng hắn đã bắt đầu chảy máu đen.

Nolan giữ ngực, nhìn ống tiêm trên mặt đất.

Loại này hắn đã từng thấy, bản thân hắn cũng có một ống, nhưng hắn đã ném đi. Từ hôm đi kiểm tra máu, nhân viên ở trung tâm đã cho hắn một ống.

Đây là loại làm cho máu đông lạnh cấp tốc, nhân viên ở trung tâm nói cho hắn biết, dưới tình huống bộc phát mà không có ai giúp đỡ, hắn có thể dùng nó tự tiêm vào người. Đến lúc đó, máu trong cơ thể sẽ lập tức đông lại, ngay cả thân thể cũng sẽ đông cứng.

Loại thuốc này, theo lý luận là dùng để trì hoãn sự bộc phát.

Tuy rằng người ở trung tâm nói khi tiêm thuốc này vào thân thể sẽ rơi vào trạng thái đông lạnh, nhân viên sẽ đưa hãn vào kho đá đóng kín và bảo tồn, đợi cho tới khi nghiên cứu ra được thuốc giải, trung tâm sẽ rã đông cho bọn họ và tiêm thuốc giải, nhưng Nolan chưa bao giờ tin... Lời như thế, ai mà tin được? Ai biết sẽ bị đóng băng trong bao lâu? Sau này được rã đông hay vĩnh viễn nằm trong kho, hoặc có thể là bị xem là thi thể đem đi vứt, dù sao cũng chẳng có ai quan tâm, bản thân chỉ có hai bàn tay trắng.

“A!” Suy nghĩ của Nolan như nước sôi, cứ không ngừng quay cuồng, thân thể như vượt qua cực hạn, bắt đầu nóng không thể nào chịu nổi, hãn nhìn làn da của mình, nó hình như đang bị nứt.

Triển Dực nhíu mày, “Mau tiêm vào!”

Nolan vươn tay chụp lấy ống tiêm, chỉ thấy người nọ ngòai xồm xuống, “Đã từng nghe qua niết bàn phượng hoàng chưa?”

Nolan hơi sững sốt, tay cầm ống tiêm cứng đờ.

“Chờ cậu qua khỏi cơn đau đớn, cậu sẽ hoàn toàn khôi phục!” Ngôn từ của hãn mang theo một loại hấp dẫn nào đó, giống như cám dỗ của ác ma, Nolan đang trong cơn đau đớn và không cam lòng khi nghe thấy, nó có lực hấp dẫn tuyệt đối.

“Hãn đang gạt cậu.” Thanh âm của Triển Dực lại không giống như lời mật ngọt dụ dỗ kia, nó lạnh như băng, giống như thứ gì đó cắm vào trái tim làm cho hãn càng thêm đau đớn.

Nolan ngẩng mặt lên, nhìn về phía Triển Dực.

Triển Dực nhìn hãn, đôi mắt màu băng lam lạnh lẽo, nhưng không biết tại sao, cảm giác đau nhức lại dần giảm bớt.

Có một vài hình ảnh, đột nhiên hiện về trước mắt Nolan, hẳn thấy được trong đôi mắt mình từng đoạn ký ức ngăn ngủi.

Lúc ban đầu, thế giới của hẳn có rất nhiều thứ, yêu thương, hâm mộ, ghen tị, hận thù, mê luyện... Trên đời này có quá nhiều thứ phấn khích và phong phú, mà thế giới nhìn vào hẳn thì chỉ có một thứ duy nhất, đó chính là cảm giác ưu việt cao cao tại thượng.

Nhưng khi phát hiện hẳn bị bệnh thì thế giới hoàn toàn đảo lộn, tất cả ánh mắt kia đều biến mất, không còn yêu thương, hâm mộ, ganh tị, hận thù hay mê luyện, ở xung quanh hẳn chỉ còn lại sự ưu việt cao cao tại thượng của người khác, cùng với sự tự ti vô tận.

Mãi đến một khắc kia vào sáng nay, hẳn cảm thấy cuộc đời mình lại một lần nữa được vực dậy, trở về con đường của hẳn, được gặp rất nhiều người, mọi người lại lần nữa chú ý tới hẳn, những ánh mắt kia đều đã trở lại, còn phong phú hơn cả ban đầu.

Nolan vẫn luôn cảm thấy Triển Dực rất đáng giận, hẳn là người duy nhất khác với mọi người, ánh mắt của hẳn chưa bao giờ thay đổi, vô luận là ở tình huống nào, ánh mắt của hẳn vẫn luôn không có thương hại, không có chán ghét, cũng không có yêu thích.

Trong một khắc đau đớn bao trùm lấy hẳn, Nolan cầm ống tiêm, dùng sức lực cuối cùng, tiêm vào cổ tay mình...

Dòng máu sôi sục trong người đột nhiên dừng lại, lửa nóng cũng giảm xuống cấp tốc, thân thể bắt đầu lạnh băng, không còn đau đớn, sau đó là một cảm giác được hoàn toàn giải thoát.

Nolan ngẩng đầu nhìn Triển Dực, há miệng muốn nói lời cuối cùng, nhưng thuốc đông lạnh đã làm hẳn đông cứng trong chớp mắt, hẳn nằm úp trên mặt đất, giống như đã chết, có lẽ ở một khía cạnh nào đó, hẳn đã chết

thật rồi, bởi vì thuốc giải khi nào mới có thể chế ra được, không có bất kì ai dám cam đoan.

Bốn phía nhất thời rơi vào yên lặng, giống như sau trò khôi hài liền trở nên tẻ nhạt, tựa như Nolan khi còn sống, cuộc đời ngăn ngủ làm người ta không biết nên khóc hay cười, thốn thức không thôi. An ủi duy nhất chính là hy vọng vẫn còn tồn tại.

...

“Ân.” Người nọ vuốt cằm, hứng thú hỏi Triển Dực, “Thằng nhóc này đúng là không có chủ kiến, nhưng tại sao hãn lại nghe lời cậu chứ không phải tôi? Rõ ràng điều kiện của tôi mê hoặc hơn.”

Triển Dực giơ súng, không nói hai lòng, nả một phát.

Vành nón người nọ liền xuất hiện khói thuốc súng màu đen...

Hãn nửa ngồi nửa đứng, hai chân làm ra một tạo hình kì lạ, hai tay vẫn còn đút trong túi quần, yên lặng bất động, hai mắt nhìn chăm chăm phía trước. Bạn đang ❖

“Khỏi giả bộ, tôi sử dụng đạn bình thường.” Triển Dực lấy vỏ đạn, bỏ vào hộp đựng vỏ, bên trong là những viên đạn gây tê dùng để bắt sống quý đồ, duy chỉ có vỏ đạn này là đạn thật.

“Á á... đau quá!” Người nọ dùng sức xoa đầu, tháo mũ xuống, ở giữa trán có một vết thủng đâm máu, theo lời nói của hãn, cái lỗ dần dần khép lại, viên đạn được lấy ra, miệng vết thương phục hồi.

Triển Dực nhìn thấy máu đen từ trán hãn chảy xuống, chảy dọc theo cánh mũi... Vết màu đen cực kì chói mắt, “Quý đồ.”

“Tôi có năng lực tự lành, đạn không có tác dụng với tôi.” Đối phương mỉm cười nhìn Triển Dực.

Triển Dực thay đạn, nả một phát súng về phía hắn.

Phát này bắn vào tim, người nọ đau đớn chau mày lại, nhưng vết thương lại khép miệng rất nhanh.

Nhưng khi viên đạn rơi xuống mặt đất, người nọ cúi đầu nhìn, liền ngẩn người.

Đó là viên đạn dạng bao con nhộng, loại này bình thường dùng để tiêm thuốc vào. Người nọ có chút khó hiểu nhìn Triển Dực, hắn cũng không thấy tê hay lạnh.

“Có thuốc mới?” Đối phương mỉm cười, vết máu màu đen ở khoeo miệng tạo thành một vòng cung, “Không có tác dụng với tôi.”

“Vậy à?” Triển Dực không có biểu tình gì, đột nhiên nở nụ cười hiếm thấy, mở miệng nói, “Chỉ là máu của Nolan thôi mà.”

Dứt lời, Triển Dực ngẩng đầu nhìn đối phương, hắn rất vừa lòng.

Người nọ cúi đầu muốn phá vết thương, nhưng năng lực khép miệng cường đại đã khiến hắn cảm thấy máu của Nolan đang bắt đầu xâm nhập cơ thể, theo dòng máu chảy đi khắp toàn thân.

Sắc mặt hắn trở nên tái nhợt, hiện ra biểu tình hoảng sợ.

“Còn có chút chất xúc tác.” Triển Dực bổ sung, “Xúc tiến máu tuần hoàn, có lẽ anh sẽ thích.”

Người nọ đột nhiên giữ cổ, làn da bắt đầu nứt giống Nolan, máu theo khoeo mắt chảy xuống, nhìn rất giống nước mắt.

Triển Dực lùi ra đằng sau, chợt nghe tiếng người kia hét lên, thân thể bắt đầu bành trướng, ở phía sau chiếc cổng tò vò, bắt đầu xuất hiện nhiều đôi mắt đỏ rực, tất cả quý đồ cùng tập hợp.

Triển Dực rất nhanh đổi đạn mới, chuẩn bị diệt sạch toàn bộ quý đồ trước mắt, vẻ mặt bình tĩnh, tỏ vẻ đây không phải là lần đầu tiên hắn làm.

Nhưng mà, trước một giây hắn bóp cò, trên đỉnh giáo đường cao vút, truyền tới một tiếng ca linh ảo. Giọng ca tuyệt vời này có rất ít người được nghe, bốn vách tường bắt đầu xảy ra vết nứt. Những hòn đá màu xám bắt đầu rơi xuống, khung trên đỉnh cũng đã xuất hiện vết rạn rất dài.

Triển Dực ngẩng mặt lên, nhìn thấy ánh mặt trời len qua vết nứt chiếu vào trong, ánh sáng giống như vết cắt, chiếu xuống mặt đất tối đen sau đó bắt đầu lan tràn.

...

Cảnh báo ở trung tâm bắt đầu réo lên không thôi.

“Xảy ra chuyện gì?” Mục Tát chạy tới.

Phương Húc mở máy giám sát, hệ thống không ngừng chớp tắt, “Không biết, tất cả hệ thống đều không hoạt động!”

Mà lúc này, Khải mang thành viên đội hành động đặc biệt chạy tới gần tòa giáo đường, chợt nghe một tiếng “Rầm” vang lên, thủy tinh xung quanh đều vỡ vụn, bể thành bột phấn bay vào không trung, hòa vào tuyết trắng, lúc bay qua mặt ai, trên mặt họ sẽ liền xuất hiện một vết cắt.

Khải kinh ngạc nhìn về phía đỉnh của tòa giáo đường, trên cây thánh giá màu đen, có một thân ảnh màu trắng đứng ở đó, mở rộng hai tay, tiếng ca phát ra từ miệng Bạch Vũ, giống như bám vào không khí không ngừng

lan ra, mà điều làm người ta khó hiểu, chính là mái tóc ngắn của Bạch Vũ, không biết từ khi nào đã biến dạng...

Mái tóc dài thả tới thắt lưng, theo gió bay bay, trên tầng mây của tuyết nhân tạo bắt đầu xảy ra vết rạn, ánh mặt trời chiếu xuống mái tóc trắng của hắn, làm cho nó trở nên có vẻ trong suốt.

Đồng thời, trong giáo đường vang lên tiếng súng.

Tiếng ca dần ngưng hẳn, tiếng súng cũng không còn.

Bạch Vũ ngồi xồm xuống, giống như con nít ngược cổ nhìn ra cửa chính.

“Oanh” một tiếng, hai cánh cửa giáo đường mở tung.

Triển Dực đi ra ngoài cửa, ngẩng mặt nhìn lên trên.

Ở phía chỗ cao vút là Bạch Vũ.

Triển Dực kéo khóa kéo, gật gật đầu, “Kiểu tóc được đó.”

Bạch Vũ nheo mắt lại, cười tủm tỉm vuốt cằm, hỏi hắn, “Con người thật thú vị, bởi vì một hy vọng mà lựa chọn cái chết, lại bởi vì không có hy vọng mà muốn sống sót.”

Triển Dực trầm mặc một lát, xoay người tiếp tục đi. Lúc lên xe, Bạch Vũ đã chạy tới phía sau, tò mò hỏi hắn, “Cậu nói xem có thú vị không?”

Triển Dực không trả lời, ngẩng đầu nói với Khải, “Dọn dẹp thi thể, cá lớn chạy rồi, Nolan đưa về phòng đông lạnh.” Nói xong, lái xe cùng Bạch Vũ rời đi.

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Buổi Chiều Biếng Nhác

Chuyện của Nolan, đảo mắt một cái đã qua một tháng, cả tháng này rất yên bình, mọi người cũng tựa hồ quên đi một trận xung đột căng thẳng giữa con người và huyết tộc, mối nguy được bình ổn rất nhanh, có không ít nhân viên của trung tâm được khen ngợi.

Triển Dực cũng được khen thưởng, không biết là tiền hay huy hiệu, dù sao hân cũng không đi nhận.

Hôm đó Lam Lạc gọi cho hân, “Trung tâm muốn trao giải thưởng cho cậu.”

Triển Dực chậm rãi trả lời, “Tặng cho anh mua kẹo đó.” Sau đó liền cúp điện thoại, Lam Lạc ở bên kia thì đập nát chiếc điện thoại.

Bạch Vũ phát hiện Triển Dực có tính chậm chạp rất mạnh, qua một tháng nghỉ ngơi, hân tiếp tục duy trì cuộc sống ngủ hơn mười tiếng một ngày, nhưng vì có huyết thống quá tốt nên chẳng ảnh hưởng gì đến hân, không hề mập lên, thậm chí da còn trắng ra, rất đẹp...

Đúng rồi, hiện tại Bạch Vũ đang nuôi một con thú.

Bởi vì Triển Dực có chứng dị ứng lông thú, còn rất lười, cho nên Bạch Vũ không mua chó hay mèo, mà là mua một con cá đuôi phượng.

Trải qua nhiều lần biến gien, cá kiểng tính đến hiện tại có rất nhiều loại, hơn nữa còn có năng lực thích ứng với các loại môi trường nước rất mạnh, cá kiểng được xem là có tính trang trí hơn là hoa cỏ thông thường.

Có điều con cá mà Bạch Vũ mua, nó là loại lớn nhất, xinh đẹp nhất cũng cực kì đắt tiền, đầu dài gần nửa mét, trong hồ thủy tinh chỉ nuôi đúng một con cá, màu bạc, đuôi mở rộng, lông tơ màu bạc run run, giống như khi Bạch Vũ vừa tắm xong, đầu tóc rối bù vậy vậy vậy, rất tao nhã mà đồng thời cũng rất muốn đánh.

Một ngày ba buổi, Bạch Vũ luôn tới hồ chào hỏi nó.

Về phần mái tóc dài của Bạch Vũ thì rất được Triển Dực hoan nghênh, khi không có việc làm, hẳn rất thích nằm nằm xoa xoa, xúc cảm rất tốt.

Sáng sớm hôm nay, Triển Dực tới trung tâm, cầm tư liệu về nhà, ném lên bàn, sau đó nằm xuống sofa, ngủ tiếp.

Bạch Vũ ra ngoài mua đồ ăn cho cá và chút trái cây, lúc ôm hai cái bao to đùng về nhà, liền nhìn thấy một thân ảnh màu đen nằm dài trên sofa màu trắng.

Trên bàn là một đồng tư liệu lộn xộn, có vài tấm ảnh còn rớt xuống đất.

Bạch Vũ đặt đồ ăn cho cá lên bàn, cầm tấm ảnh lên xem, phát hiện là ngựa máy.

Bạch Vũ cảm thấy rất hứng thú cầm tư liệu lên xem, tìm được không ít ảnh chụp, đều là ngựa máy, đủ loại màu sắc.

Ngựa là phương tiện giao thông thời xưa của con người, bây giờ chỉ có thể tìm thấy trong công viên sinh thái tự nhiên. Thứ nhất, đây là động vật có máu có thịt, rất dễ mệt mỏi, không thể đi quá xa. Thứ hai, động vật rất dễ bị chấn kinh, không thể khống chế tốt.

Nhưng thân thể của ngựa rất tao nhã, phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ, hơn nữa còn là một dạng vận động rất tốt để giữ dáng, cho nên ngựa máy

được ra đời.

Ngựa máy cũng như tên của nó, chính là ngựa robot.

Loại này cũng giống như xe bình thường, có loại cho gia đình, có loại cho thời thượng, cũng có loại cực kì đắt tiền. Thân ngựa được dựng khung bằng kim loại, khống chế bằng máy tính, rất dễ điều khiển, nhưng giá cả thì hơi đắt.

Bạch Vũ bổ nhào vào Triển Dực, “Dực Dực, cậu muốn mua ngựa?”

Triển Dực mơ mơ màng màng ngủ gà ngủ gật, đột nhiên bị gọi, hẫng liền xoay người ôm gối.

“Dực Dực, tôi muốn con màu trắng!” Bạch Vũ chỉ vào một con trông rất đẹp, chọt chọt lưng Triển Dực.

Triển Dực rốt cuộc cũng xoay người lại, ôm gối liếc Bạch Vũ, thật lâu sau mới mở miệng, “Đây là hiện trường vụ án.”

Bạch Vũ ngẩn người, lật xem tư liệu, “Thi thể đâu?”

Triển Dực ngáp một cái, ngồi dậy, giơ chân đập đập đầu gối Bạch Vũ đang ngồi chồm hổm, “Tôi muốn uống cà phê.”

Bạch Vũ lập tức chạy đi pha cho hắn.

Triển Dực mở TV, quả nhiên tất cả các kênh đều đưa tin về vụ án.

Bạch Vũ nhấn máy pha cà phê, nghiêng đầu xem TV — Xế chiều hôm qua, ở sân ngựa đã xảy ra sự cố, 25 con ngựa máy đột nhiên mất khống chế, làm cho chín người chết, mười hai người bị thương, bây giờ cảnh sát đã tham gia điều tra toàn diện.

Bạch Vũ cầm ly cà phê chạy ra, ngồi xuống bên cạnh Triển Dực, nhìn chăm chăm TV, “Ngựa máy sẽ bị mất khống chế hả?”

“Tạm thời vẫn chưa rõ lắm đã xảy ra chuyện gì.” Triển Dực cầm ly cà phê, gác chân lên, “Máy cảnh báo ở gần đó báo động, lúc xế chiều có quỹ đỏ xuất hiện.”

“Xế chiều? Sao không thấy cậu đi?” Bạch Vũ tò mò, “Cậu ăn xong rồi lăn ra ngủ thẳng căng tới giờ nè.”

“Phương Húc nói máy cảnh cáo chỉ kêu lên một chút liền tắt, có thể là quỹ đỏ đi ngang qua thôi.” Triển Dực nhún vai, “Cơ bản là lúc quỹ đỏ xuất hiện, máy cảnh báo sẽ kêu.”

“Nga...” Bạch Vũ gật đầu, có chút hưng phấn, “Lát nữa chúng ta có tới đó không? Tôi muốn cười ngựa!”

Triển Dực nhìn trời, “Tôi đang chuẩn bị ngủ tiếp, vụ này bên Lam Lạc nhận điều tra, cần gì thì nói sau.” Nói xong, đặt ly cà phê xuống, nằm ngủ tiếp.

“Tôi muốn cười ngựa!” Bạch Vũ không cho hẳn ngủ, túm áo giật khí thế, Triển Dực cầm cái gối che mặt, mặc kệ Bạch Vũ.

Đang lúc huyên náo, trong TV thông báo một tin chấn động.

“Oa...” Bạch Vũ xem TV, lắp bắp.

Trong thành phố có n cột đèn giao thông trên đường, trong đường sắt và đường hầm xảy ra vấn đề, làm cho giao thông ùn tắc cực kì hỗn loạn, tin tức mô tô đụng phải người đi đường nối gót nhau, số lượng thương vong cứ tăng dần.

Triển Dực ôm gối, tựa vào ghế sofa nhìn chăm chăm TV.

“Cái này có được xem là hiện tượng bình thường không?” Bạch Vũ xoay đầu lại hỏi hẳn.

Triển Dực lắc đầu, hẳn thấy tín hiệu đèn đỏ cứ chớp liên tục y như SOS, còn có vài chiếc mô tô không thể không chế và một số thứ khác, tóm lại là hệ thống kiểm soát đang có vấn đề...

Triển Dực xoay người, “Dù sao cũng kẹt xe không đi được, ở nhà ngủ!”

Bạch Vũ xoay đầu lại, thấy Triển Dực cầm cái gối để lên đầu, hẳn liền vươn tay chụp cái gối, “Không cho ngủ!”

Đây là trận chiến giành giật nhất định phải xảy ra mỗi ngày, dù sao Bạch Vũ đã ngủ hơn ngàn năm, bình thường không cần ngủ, nhưng Triển Dực hình như cả ngàn năm không được ngủ, mắt lúc nào cũng nhú lại.

...

Giờ cơm trưa, gọi điện mua đồ ăn không có cách nào liên lạc được, sau khi nổi máy bọn họ nói vì giao thông tắc nghẽn nên không thể đi giao, vì thế sau khi Bạch Vũ cho cá ăn xong, hẳn ngậm trái táo mở cửa tủ lạnh, phát hiện bên trong không có gì để ăn.

Triển Dực nằm trên sô pha, dù lười nhưng vẫn tao nhã, Bạch Vũ chạy tới nắm cổ áo hẳn lắc lắc, “Tôi sắp chết đói đây nè, chủ nhân gì đâu vô trách nhiệm quá! Không nấu cơm cho tôi, tôi ăn cậu bây giờ!”

Triển Dực vung chân đá bay hẳn, tiếp tục ngủ.

Bạch Vũ ngồi ở bên cạnh rầu rĩ, đột nhiên ngoài cửa có người bấm chuông.

Bạch Vũ lập tức sáng mắt — Tiệm ăn nào có lương tâm quá vậy?

Lao ra mở cửa, người đứng ngoài đó còn làm cho Bạch Vũ hơi sửng sốt.

Đến gõ cửa không phải tiểu ca của tiệm ăn hay người chuyển phát nhanh, mà là một người hoàn toàn xa lạ.

Bạch Vũ đánh giá người kia, hai mươi mấy tuổi, thoát nhìn là con người, mặc áo thể dục, bên dưới là quần đùi, mang giày thể thao, đội nón lưỡi trai.

Bạch Vũ cảm thấy tạo hình này rất thú vị.

Đối phương cũng nhìn Bạch Vũ, mái tóc trắng sáng bóng dài tới thắt lưng, khuôn mặt trắng toát gần như trong suốt, nhưng ngũ quan rất hoàn mỹ, còn có đôi mắt màu tím, chẳng lẽ là yêu quái?

Hai người đứng nhìn nhau khoảng ba mươi giây.

Bạch Vũ nghiêng đầu, “Ai vậy?”

Đối phương chớp mắt, “Người đưa tin.”

...

Bạch Vũ xoay đầu nhìn Triển Dực.

Trên sofa, Triển Dực đã tỉnh lại, hoặc là nên nói Bạch Vũ quấy rầy hẳn nên hẳn không ngủ được.

Ngồi dậy nhìn ra cửa, Triển Dực vẫy tay, ý bảo — Vào đi.

Bạch Vũ mở cửa, người nọ vào nhà, Bạch Vũ thấy hẳn đeo balo, bên ngoài còn treo đôi giày trượt.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Hôm nay giao thông tắc nghẽn, đây là phương tiện nhanh nhất.”
Người kia đặt balo và giày trượt xuống đất, ngồi xuống sô pha.

Bạch Vũ cũng bước tới, tò mò nhìn người nọ.

Nhìn ở cự li gần, người này giống một sinh viên bình thường, hăn có chút huyết thống da đen, tháo nón xuống lộ ra mái tóc xoăn, làn da rám nắng, môi dày, cảm giác rất thông minh.

“Tôi tên là Parsi.” Người nọ tự giới thiệu, chào hỏi với Bạch Vũ.

Bạch Vũ chỉ vào mình, “Bạch Vũ.”

“Nga...” Parsi gật đầu, xoay đầu hỏi Triển Dực, “Búp bê mới?”

Triển Dực liếc nhìn Bạch Vũ, “Thú cưng.”

“Ồ...” Parsi gật đầu, lại đánh giá Bạch Vũ lần nữa, “Chắc đắt lắm hả?”

Bạch Vũ tức giận tới nổi gân xanh.

Triển Dực hỏi Parsi, “Sao cậu lại tới đây?”

“Chẳng phải anh nói có manh mối thì liên lạc với anh sao?” Parsi lấy ra xấp ảnh đưa cho Triển Dực, “Lúc này tôi chụp được, cảm thấy rất có giá.”

Triển Dực giơ tay muốn cầm, Parsi nói, “Năm trăm.”

Bạch Vũ nheo mắt lại, “Quá mắc.”

Parsi cười tủm tỉm, “Là tiền tiêu vật.”

Triển Dực đưa bóp cho hăn, bảo hăn tự lấy tiền, sau đó cầm xấp ảnh xem.

Thời gian chụp là khoảng 10h30 sáng nay, phỏng chừng là lúc giao thông bắt đầu ùn tắc.

Trong tấm ảnh đầu tiên là hai chiếc xe chạy trên mặt đất đột nhiên đâm vào nhau.

Những tấm sau hình như tập trung vào một người — Một thanh niên khoảng hai mươi mấy tuổi, mặc áo sơ mi màu trắng, quần bò trắng, đeo kính râm, hơn nữa còn là loại có hạn, khoảng cách hình như cũng khá xa, nhìn không rõ diện mạo.

Người nạn chậm rãi bước ra từ khe hở giữa hai chiếc xe, theo những nơi hẵn đi tới, ở đó lập tức xảy ra tai nạn, giống như những thiết bị điện tử xung quanh hẵn đều không hoạt động, khi hẵn đi trên lề đường, hoa cỏ và thùng rác bằng điện tử cũng xuất hiện trực trặc.

Cuối cùng khi tới gần hẵn, máy chụp ảnh không thể hoạt động.

Trước khi máy hư, Parsi chụp được một bức không rõ lắm nhưng vẫn nhìn được, là mặt nghiêng của người kia. Trong đôi mắt dưới kính râm, là một màu đỏ cực kì quý dị, Triển Dực rất quen thuộc màu mắt này.

Triển Dực hơi nhíu mày — Quý đỏ.

Parsi cất tiền, cười hì hì, “Xem ra lần này không tính là mệt lắm.”

“Lúc trước cậu đã từng gặp người này chưa?” Triển Dực hỏi.

“Chưa, nhưng mà áo sơ mi hẵn mặc thì tôi có biết.” Parsi nói, “Là đồng phục của học viện âm nhạc Lawrence.”

“Lawrence...” Triển Dực nhíu mày, “Có trường nào tên đó à?”

“Oa, anh đúng là không quan tâm gì tới giới giáo dục a.” Parsi nhăn mặt nhăn mày, “Học viện âm nhạc Lawrence chỉ có thiên tài mới được vào

đó học, học phí cực kì cao, trước mắt thì mấy nhà soạn nhạc nổi tiếng nhất khu thứ bảy đều tốt nghiệp từ trường đó.”

“Địa chỉ của trường đó ở đâu?” Triển Dực sau khi tra thử, lập tức nhú mày, “Ở gần sân ngựa.”

“Nói như vậy chuyện hôm qua không phải ngoài ý muốn, ngựa máy đột nhiên mất khống chế cũng có thể do hấn gây ra?” Bạch Vũ hưng phấn, có lý do đi cưỡi ngựa rồi!

Sau khi được nhận tiền, Parsi vui vẻ đi về, nói lần sau có phát hiện cái gì sẽ tới giao dịch với Triển Dực.

Triển Dực ngồi trên sô pha, nghiêm túc đấu tranh tư tưởng, tựa hồ đang phiền não bây giờ ngủ tiếp hay tới học viện.

Bạch Vũ đã thay quần áo, “Sân ngựa!”

Triển Dực nhìn hấn hồi lâu, xoay người, nằm xuống ngủ tiếp.

Bạch Vũ lập tức nổi điên, bổ nhào vào Triển Dực ra sức lắc, “Rốt cuộc cậu phải ngủ bao nhiêu mới đủ hả!”

Cuối cùng, nguyên buổi chiều đều bị Triển Dực dành cho việc ngủ, Bạch Vũ không có cơm ăn, ôm bịch đồ ăn vặt ngồi trên sô pha chuyển kênh TV.

Tới khi mặt trời đã đi ngủ, Triển Dực mới tỉnh lại, túm lấy mái tóc dài của Bạch Vũ, rất dụ dỗ nói, “Tôi đói ~”

...

Bạch Vũ xoay đầu lại, cầm nắm thức ăn cho cá nhét vào miệng hấn.

HUYẾT DẠ DỊ VẤN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Điện Lực Siêu Cường

Triển Dực không muốn ra ngoài, nhưng hắn muốn ăn cơm, Bạch Vũ bị bỏ đói tới nỗi muốn nổi nóng, hắn đành phải kéo Bạch Vũ ra ngoài mua đồ ăn.

Ra khỏi cửa, Triển Dực mới biết tình hình nghiêm trọng tới cỡ nào, ở bên kia nhìn thấy Lam Lạc, Triển Dực nhìn đi chỗ khác giả bộ không thấy, kéo Bạch Vũ đi ăn.

“Tôi muốn ăn fast food.” Bạch Vũ đề nghị.

Triển Dực nhú mày nhìn hắn, “Fast food ở đâu?”

Bạch Vũ cầm tờ quảng cáo đưa cho hắn xem, trên đó là tiệm đồ ăn kể bên sân ngựa.

Triển Dực nhìn hắn, người này còn chưa chịu từ bỏ ý định.

Bạch Vũ thấy không được tới Junk Food lại bắt đầu tỏ vẻ cáu kỉnh, Triển Dực không nói gì, lái xe đổi hướng về phía sân ngựa.

Tình hình ở đó so ra còn loạn hơn cả trên phố, xe cảnh sát dừng đầy trên đường, đại khái vì ngựa máy tối qua nổi điên rất lợi hại, cho nên mặt cỏ và hàng rào đều bị phá tung.

Triển Dực liếc mắt thấy xe của Khải đậu ở ven đường, Bạch Vũ xuống xe, chẳng quan tâm Junk Food ở đâu, chạy nhanh tới sân ngựa.

Khải đang hỏi nhân viên công tác ở sân ngựa, cảm thấy có người vô vai mình, còn chưa thấy người đã nghe giọng nói, “Ngựa đâu?”

Khải xoay đầu lại, thấy Bạch Vũ.

Mục Tát chạy tới, “Đại vương, ngựa ở trong kho, toàn bộ đều tháo ra lấy linh kiện.”

Khải lập tức chạy đi tìm Triển Dực, chỉ thấy hắn đang đóng cửa xe, chậm rì rì bước tới.

“Dực Dực!”

Mục Tát chạy lại, thuận tiên khoác vai Triển Dực, “Tôi còn tưởng cậu muốn ngủ tới tối chứ.”

Triển Dực cảm thấy đói bụng, hỏi Mục Tát, “Có gì ăn không?”

Mục Tát cầm cái bao đồ ăn vặt tới, bên trong đều là thứ mà quý hút máu thích, Bạch Vũ ôm lấy ăn ngon lành, Triển Dực không có hứng thú, hỏi Khải, “Có tiến triển gì không?”

“Nghe nói tất cả máy móc đột nhiên đều không chạy, giống như bị trục trặc, sau đó bắt đầu nổi bạo, rất nhiều người bị té ngựa mà chết.”

Triển Dực nghĩ nghĩ, lấy tài liệu lúc nãy vừa mua được cho Khải, “Xem thử đi.”

Khải mở ra xem, lập tức gửi về cho Phương Húc, bảo hắn phát lệnh truy nã, tất cả mắt điện tử bắt đầu tìm kiếm tung tích nhân vật khả nghi.

Có điều Phương Húc phát hiện ra, có không ít máy đã bị hư, “Có thể bắt không được rồi!”

“Tất cả những thiết bị điện tử ở gần hẳn đều sẽ bị hư, thật sự rất khó tìm.” Khải cau mày, “Hơn nữa nếu hẳn cứ tiếp tục đi gây hỗn loạn kiểu này, khu thứ bảy sẽ xảy ra phiền phức lớn.”

Mục Tát cầm cái hộp kim loại đựng máu, “Tất cả mạch điện đều bị hủy, cảm giác giống như bị dư điện, nghĩ đi a, nếu hẳn tới nhà xưởng có nhiều năng lượng hoặc nơi có nguồn điện cao, có lẽ sẽ gây ra trận nổ mạnh.”

“Nhìn dáng vẻ của hẳn xem ra không phải vừa mới biến dị, không biết khổng chế mới gây ra rắc rối... Rất giống như cố ý, còn rất bình tĩnh.” Khải cau mày, hỏi Triển Dực, “Đối phó với người này rất khó khăn.”

Triển Dực lại không có biểu tình gì, “Mang người tới nhạc viện xem thử đi, nếu mặc đồng phục, phỏng chừng cũng là sinh viên.”

Hẳn nói xong, nhìn nhìn xung quanh, tìm quán ăn.

Khải lắc đầu, Bạch Vũ hiếu kỳ hỏi Mục Tát, “Dực Dực gần đây bị cái gì vậy? Tới kỳ hả? Lười quá xá lười.”

Mục Tát “Phốc” một tiếng, che miệng lại, “Đại vương, nói quá chính xác nha!”

Bạch Vũ không hiểu.

“Cái này gọi là chứng hỗn huyết tổng hợp.” Khải nói, “Một khi Dực đã lười thì hẳn sẽ rất thèm ngủ hơn nữa còn dễ bị đói, giống y chang bị bệnh vậy đó.”

“Vậy khi phát bệnh thì sẽ thế nào?” Bạch Vũ tò mò hỏi.

“Ân, đó là vô cùng tùy hứng, cực kì phức tạp cùng siêu cấp tiểu ác ma, kết hợp lại...” Mục Tát tổng kết, “Ngàn vạn lần đừng chọc hẳn nha,

hắn có thể sẽ câu đó.”

“Bình thường hắn đã vậy rồi.” Bạch Vũ có chút buồn cười, “Cậu đừng nói là lúc bình thường hắn đã hiền lắm rồi nha...”

“Nó đó!”

Bạch Vũ còn chưa dứt lời, chợt nghe Mục Tát và Khải cùng đồng thanh nói.

Bạch Vũ âm thầm cảm thấy mình may mắn, mấy ngày trước không cho Triển Dực ngủ, chẳng phải rất đáng đánh lăm sao? Triển Dực không nổi điên thật sự là nể tình lăm rồi...

Đang nghĩ ngợi, ở nhà hàng đối diện đột nhiên có một người phóng ra.

Chạy cũng nhanh lăm a, người kia té xuống bên cạnh Khải.

Khải lùi ra phía sau, cúi đầu nhìn, chỉ thấy một người trẻ tuổi tóc vàng, bị đánh mặt mũi bầm dập.

Lúc này, Triển Dực cũng bước ra từ đó, trong tay cầm cái hamburger.

Hai bên nhìn thấy nhau, người trẻ tuổi lập tức bụm mặt đứng lên bỏ chạy.

“Kết cục duy nhất...” Mục Tát đồng tình.

Tất cả những cảnh viên có mặt đều yên lặng nhìn nhau, sau đó cúi đầu làm việc tiếp, tận lực không để Triển Dực chú ý tới mình.

“Đã điều tra ra thân phận.” Khải cầm tư liệu mà Phương Húc gửi sang đưa cho Triển Dực, “Tên là Trần Hàng, là sinh viên vừa mới bị đuổi khỏi nhạc viện. Có vẻ là sau khi bị đuổi mới bắt đầu phát sinh nổi loạn... Tạo thành cục diện này.”

Triển Dực xem ảnh chụp, đúng là rất giống người trong tấm ảnh do Parsi chụp.

“Tại sao lại đuổi? Bởi vì là người mang theo mầm bệnh?” Triển Chiêu xem xong tư liệu, cảm thấy có chút kì lạ, “Biểu hiện cũng tốt mà, thành tích cũng thế.”

“Hình như không phải, ai cũng biết hẳn là người mang theo mầm bệnh, hẳn bị đuổi là vì có khuynh hướng bạo lực.”

“Bạo lực?”

“Ở đây có bản ghi chép phạm tội bạo lực của hẳn.” Khải đưa cho Triển Dực bản tư liệu thứ hai.

“Xâm phạm bạo lực?” Triển Dực lật xem, tựa hồ cảm thấy chơi rất vui, “Tính cách rất nóng nảy à.”

“Làm về nghệ thuật chẳng phải đều là người nhã nhặn ư?” Mục Tát lắc đầu, “Ai, làm cho đám ngựa này hư hết.”

“Hư hết là sao?” Bạch Vũ đối với máy móc vẫn luôn rất chấp nhất, “Có con nào còn nguyên không? Tôi muốn con màu trắng.”

“Đại vương, anh muốn ngựa máy? Em có một...”

Mục Tát còn chưa nói xong, chợt nghe “Ầm” một tiếng rất lớn vang lên, là truyền từ trên cao xuống.

Tất cả mọi người ngẩng đầu, cùng nhìn về một phương... Hướng đó là tòa nhà trong nhạc viện, ở đỉnh tòa nhà hình gậy nhạc trường bị nổ mạnh, khói bốc lên cao, còi báo cháy hú ầm ỹ.

Thiết bị phòng cháy trong 30 giây liền bắt đầu hoạt động dập lửa.

“Ai nha, đỉnh gậy bị hủy.” Bạch Vũ lắc đầu, “Hôm nay đúng là loạn, ngày hủy hoại kiến trúc hả?”

“Dực.” Khải đột nhiên cảm thiết bị tới đưa cho Triển Dực xem, “Phương Húc tìm được camera ở hiện trường vụ nổ, quay lại từ vệ tinh.”

Triển Dực nhíu mày, “Xem ra có uy lực mạnh tới đâu cũng không đến mức làm rơi vệ tinh.”

Trong màn hình là hình ảnh Trần Hàng bước ra từ tòa nhà, ngẩng mặt tháo kính xuống, hai mắt màu đỏ nhìn chăm chăm mái nhà... Sau đó thì có một tiếng nổ rất lớn vang lên, nụ cười hiện ra trên mặt hắn, rất tà ác, bản chất người này rất xấu, mọi người có thể đọc được điều đó từ nụ cười của hắn.

“Hắn đang hướng về phía sân ngựa.”

Triển Dực ngẩng đầu nhìn con đường hướng về nhạc viện, mọi người cũng làm một động tác giống y như hắn.

Ngừng thờ đợi một lát, quả nhiên ở phía cuối con đường xuất hiện một bóng người.

Người kia mặc đồng phục quý tộc rất dễ dàng nhận ra, tư thế tao nhã, bước đi không nhanh không chậm, giống như hoàn toàn không phát hiện phía trước có cảnh sát.

Nhóm cảnh viên nhìn xung quanh, xe chất đầy khắp nơi, tất cả đều có chút căng thẳng.

“Bạch Vũ.” Triển Dực đột nhiên mở miệng gọi.

“Hả?” Bạch Vũ đang nghiên cứu mấy con ngựa máy mà Mục Tát cho hắn xem, xoay đầu lại nhìn Triển Dực.

“Lấy hết năng lượng trong chiếc xe kia ra.” Triển Dực chỉ chiếc xe cảnh sát không bị khống chế ở trước mặt, đang bắt đầu lượn vòng tại chỗ.

Xe hơi và mô tô bây giờ đều sử dụng nguồn năng lượng mới, chỉ cần một cây thủy tinh nhỏ là có thể cung cấp năng lượng cho chiếc xe. Nguồn :

“Nga.” Bạch Vũ nhảy lên chiếc xe đang lượn, cũng không khởi động xe, mà là tìm vị trí tiếp năng lượng, một tay dứt vào kéo hết ra ngoài.

Nháy mắt, chiếc xe lập tức dừng lại.

Mọi người nhìn nhau, ngay cả Trần Hàng đang tới gần cũng có chút bất ngờ.

Triển Dực gật đầu, “Thì ra chỉ có thể làm nhiều sóng, không thể sinh ra động lực, là ảo thuật chứ không phải ma pháp.”

Bạch Vũ ngồi chồm hồm trên chiếc xe, đảo mắt thấy một chiếc mô tô đang hướng về phía mình, giơ tay chặn lại, tiếng thắng xe vang lên.

Bạch Vũ nghiêng đầu nhìn chiếc mô tô đâm vào mình giống như con bò điên cẩu kính... Cuối cùng “Rắc” một tiếng, lửa bắn bốn phía, mô tô bị hư.

Triển Dực liếc mắt nhìn Trần Hàng, lầm bầm, “Có thể khống chế hệ thống theo ý mình à, cao cấp nha.”

“Để xem còn có năng lực nào khác không.” Triển Dực đi ăn cơm cho nên không mang vũ khí, vươn tay hỏi Khải, “Có đao không?”

Khải rút ra một lưỡi dao rất mỏng hình chữ V đưa cho Triển Dực.

Triển Dực ném lưỡi dao về phía Trần Hàng... Lưỡi dao hình chữ V cho nên vừa ném một phát nó lại quay về trong tay Triển Dực.

Trần Hàng vươn tay sờ hai má... Có vết xước, máu nhỏ giọt.

“Xem ra không thể khống chế vũ khí lạnh.” Triển Dực mở miệng, “Tháo hết vũ khí sử dụng điện trên người xuống đi.”

Cảnh viên đều tháo hết toàn bộ, bên cạnh ngoại trừ mô tô và xe hơi thì không còn gì khác.

Trần Hàng vẫn chậm rãi bước lại, tới khoảng cách an toàn khoảng ba bốn mét, hấn dừng lại, vỗ tay, “Đoán không sai, nhưng tôi đang nghĩ sau khi bắt được tôi các người sẽ giam tôi ở đâu?”

Khải khê nhíu mày, đúng là một vấn đề nan giải, không thể nhốt trong phòng bịt kín xi măng, bây giờ cái gì cũng dùng điện tử để khống chế.

Triển Dực còn đang suy nghĩ, Bạch Vũ lại tò mò hỏi Trần Hàng, “Sao họ lại đuổi cậu?”

“Khuyh hướng bạo lực.” Trần Hàng nói, “Đại khái là vì nguyên nhân này, công bố ra ngoài cũng là cái này.”

“Cậu có khuyh hướng bạo lực có vẻ không phải ngày một ngày hai.” Triển Dực hỏi, “Tại sao phải đợi tới lúc này mới đuổi, lúc trước cậu cũng gây sự với giáo viên và bạn bè, sao giờ lại ra phố rồi? Không thể khống chế cảm xúc?”

Trần Hàng nâng cằm tự hỏi, “Bởi vì có người chọc giận tôi, sau đó tôi muốn tiến hóa.”

“Tiến hóa?” Khải nghi hoặc, “Cậu...”

“Tôi không phải người mang theo mầm bệnh.” Trần Hàng vô tội cắt ngang hấn, “Từ nhỏ tôi đã có điện trong người, cha mẹ và giáo viên đã sớm

mang tôi đi kiểm tra, là âm tính, có lẽ tôi là người có công năng đặc biệt như người ta nói đi.”

Khải thấp giọng nói với Triển Dực, “Tất cả thiết bị kiểm tra đều là điện tử, mỗi một cái đều là bị hỏng sau khi báo nguy, nhưng mà hẳn thật sự có đi làm kiểm tra hằng năm, kết quả là âm tính, lúc nhân viên kiểm tra máu, hẳn cũng không có ở cạnh.”

“Nhưng hẳn không phải hồng huyết, nếu không phải quý đồ thì sao mắt lại có màu đỏ?” Mục Tát khó hiểu hỏi mọi người.

“Giống mới?”

“Dực Dực.”

Lúc này, Bạch Vũ đột nhiên chen vào một câu, “Người đó không phải hồng huyết cũng không phải quý đồ, là thứ khác.”

Tất cả cùng nhìn hẳn, “Là thứ gì?”

“Một giống nòi đã bị diệt sạch.” Bạch Vũ cười tủm tỉm nháy mắt với Triển Dực, “Giống của hẳn là hồng ngưng, lai giống của hồng huyết.”

“Hẳn là huyết tộc?” Mọi người đồng thanh hỏi.

“Là thoái bộ.” Bạch Vũ cười xấu xa, “Mọi người cảm thấy tổ tiên của huyết tộc là huyết tộc sao? Nên nhớ rằng, tổ tiên của loài người là vượn và khỉ.”

Lúc này, Trần Hàng lấy ra thứ gì đó từ trong túi, thả ra... Là một dây xích bằng sắt rất dài, ánh bạc lóng lánh. Hẳn vung dây xuống đất, ở dưới tóe lửa, xem ra sợi dây này chứa điện cao thế.

“Cái loại hồng gì gì đó...” Triển Dực túm áo Bạch Vũ, “Là trung thần hay gian thần?”

“Ân...” Bạch Vũ sờ cằm, “Sở dĩ hãn nóng nảy là vì hãn không thể khống chế sự phẫn nộ trong lòng, người tốt và người xấu chẳng phải chỉ khác ở chỗ có thể khống chế sự tức giận hay không thôi sao?”

Bây giờ tất cả vũ khí đều không dùng được, cho dù là súng ống, trong đạn cũng có điện, đó là vì trong súng và đạn đều được gắn con chip, giúp cảnh sát quản lý dễ hơn.

Chỉ có vũ khí lạnh mới có thể tập kích Trần Hàng, nhưng người đứng trước mặt xung quanh lại có điện bao quanh, cho dù là huyết tộc mạnh nhất, cũng không thể chịu đựng nổi đi?

Triển Dực hỏi Bạch Vũ, “Có cách giải quyết không?”

Bạch Vũ còn nghiêm túc suy nghĩ, trả lời, “Đàm phán đi!”

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Trung Tâm Dự Phòng

Không thể khai thông Trần Hàng, trên người hắn lại có điện, còn là giống quái dị.

Triển Dực cảm thấy muốn bắt sống người này có vẻ khó khăn, mà phiền phức nhất chính là người này không phải quý đồ.

Triển Dực suy nghĩ một lúc lâu, khoát tay với vài cảnh viên đang chuẩn bị động thủ ở phía trước, tới gần Trần Hàng đang cố chấp một chút, hỏi, “Tại sao phải đánh nhau?”

Trần Hàng có chút bất ngờ, “Anh không muốn ra tay?”

Triển Dực ngồi xuống mặt cỏ, ngáp một cái, “Cậu không phải quý đồ, không nằm trong phạm vi của tôi, bằng không thì nói chuyện, nếu không muốn nói thì tôi sẽ đối người tới đối phó với cậu.”

Trần Hàng nhìn chăm chăm Triển Dực trong chốc lát, “Thì ra trung tâm an toàn phân công rõ ràng như vậy? Hay là nói các người đều trốn tránh trách nhiệm.”

“Phải xem tình hình thế nào, mỗi chuyện đều có cách xử lý riêng.” Triển Dực vừa nói vừa búng tay với Khải, ý bảo hắn gọi Lam Lạc tới thu hàng.

Khải nhìn tình trạng ở hiện trường, lấy năng lực của Trần Hàng, cho dù có gọi Lam Lạc tới đây cũng chưa chắc bắt được hắn.

Cơ mà lúc lấy điện thoại ra mới phát hiện mất sóng.

Khải nhìn Triển Dực — Giờ làm sao?

Triển Dực cũng khó xử.

Trần Hàng đột nhiên nở nụ cười, “Trên đời này, có hai loại người là đáng ghét nhất.”

Khi hắn nói, tất cả những chiếc xe xung quanh bắt đầu hụ còi.

Triển Dực khoát tay, ý bảo tất cả cảnh viên chạy trốn hết đi.

Mọi người chạy vào rừng cây cách đó không xa, chỉ còn lại Triển Dực và Trần Hàng đứng đối diện nhau và Bạch Vũ ngồi xồm trên chiếc xe không có năng lượng.

“Một là loại người lập ra quy định.” Cặp mắt Trần Hàng đỏ thêm vài phần, “Hai là người trốn tránh trách nhiệm.”

Nói xong, Trần Hàng vẩy sợi dây trong tay, điện lực siêu mạnh, ngay cả mắt thường cũng nhìn thấy tia lửa đỏ vung ra, Triển Dực nhảy lên né tránh, chiếc xe bên cạnh đột nhiên chạy tới, lập tức bị châm lửa, nổ mạnh, lửa bốc ngút trời.

Triển Dực khẽ nhíu mày, Trần Hàng sắp vung đánh lần thứ hai, Triển Dực thì chưa cầm cái gì, vũ khí, bao tay cách điện, thậm chí gậy còn không có, hắn không phải sợ nhưng không có cách tới gần, làm sao mà bắt đây?

Triển Dực tránh đi đợt vung lần thứ hai, lại thêm một chiếc xe nữa bốc cháy, hắn lùi lại, xoay đầu nhìn Bạch Vũ đang nâng cằm xem náo nhiệt.

Bạch Vũ nhìn chăm chăm Trần Hàng, chẳng biết suy nghĩ cái gì.

Mắt thấy đối phương lại vung dây, Triển Dực hơi nghiêng người, nhưng lại nhanh chóng lui ra sau... Điện lực phóng ra xung quanh, vô cùng nguy hiểm hơn nữa xem ra càng ngày càng mạnh.

Mục Tát và Khải trốn sau cái cây.

Mục Tát khều Khải, “Dực Dực không có cách tới gần người đó, bây giờ làm sao?”

“Tới gần cũng vô dụng.” Khải khẽ cau mày, “Toàn thân hẳn đều có điện.”

“Chúng ta cũng không thể gọi điện kêu người mang vũ khí tới, hơn nữa những những vũ khí cơ bản đều sử dụng điện, giờ phải làm sao?”

Lúc mọi người đang sầu thảm, Bạch Vũ bỗng nhiên đứng lên, chạy vào trong rừng.

Mọi người nhìn nhau.

Mọi người đang đoán xem Bạch Vũ chạy vào rừng làm gì, thì đột nhiên... có một tảng đá bay ra.

Trần Hàng cau mày, rút dây, nhưng đồng thời lại có tảng đá thứ hai ném tới, trúng ngay trán.

Khải vỗ đầu, “Sao lại không nghĩ ra!”

Trong lúc nhất thời... Toàn bộ nhân viên trong trung tâm đều sử dụng phương pháp nguyên thủy nhất... Ném đá!

Triển Dực né tránh, trong chốc lát, Trần Hàng cũng không né kịp, bị ném đầu đổ máu, đành phải giơ cờ trắng đầu hàng.

Bạch Vũ vỗ vỗ bần trong tay, đứng trước chiếc xe, nháy mắt với Triển Dực — Thông minh chưa?

Triển Dực sững sốt trong chốc lát, nhìn Bạch Vũ — Chẳng lẽ này giờ ngồi ngây ngốc là để nghĩ cách?

Trần Hàng bị chế phục, nhưng không có nghĩa là đã bắt được hắn.

Mọi người có thể dùng đá để ném hắn bị thương, nhưng không có ai bắt được hắn, bây giờ cho dù bắt được nhưng làm sao áp giải, đưa hắn về trung tâm cơ bản là một ý tưởng tồi, bởi vì hắn có thể sẽ làm thiết bị ở trung tâm bị hư, tới lúc đó càng thêm hỗn loạn.

Mọi người bên này đang sầu não, chợt nghe có tiếng xe rú ga.

Không lâu sau, có một chiếc xe thật lớn chậm rãi đáp xuống bên cạnh Triển Dực bọn họ.

Từ trên xe bước xuống có rất nhiều người bị mặt được trang bị vũ trang đầy đủ, đi theo bọn họ còn có một hắc huyết tộc, đeo kính đen, sắc mặt tái nhợt.

Triển Dực nhìn hắn một cái, khẽ nhíu mày.

“Triển Dực.”

Hắc huyết tộc kia còn chủ động tới chào hỏi, thuận tiện vỗ vỗ bả vai Khải, dường như đã quen biết trước.

Trong mắt Triển Dực hiện lên tia nghi hoặc, nhưng cũng hồi phục lại bình thường rất nhanh, mặc kệ người kia, vẫy tay với Bạch Vũ, ý bảo hắn về.

Bạch Vũ thấy Khải chờ nhân viên chạy hết, giao hiện trường lại cho hắc huyết tộc kia, Trần Hàng cũng bị mấy người mặc đồ đen trùm lưới đặc

biệt, mang lên chiếc xe to lớn kì lạ.

Mục Tát thu dọn đồ đạc chuẩn bị về, Bạch Vũ lại tò mò chạy lại hỏi, “Người kia là ai vậy?”

Mục Tát nhìn nhìn chiếc xe đã đi xa, nhỏ giọng nói, “Người đó tên là Stellram, đừng thấy vẻ ngoài nhã nhặn vậy chứ, hẳn là một ác ma đó.”

Bạch Vũ có chút buồn cười, “Ác ma gì?”

Mục Tát lắc đầu, “Ở khu thứ bảy, ngoại trừ khu trung tâm an toàn còn có trung tâm dự phòng những chuyện nguy hiểm, Stellram là một trong những quản lý của tổ hành động, chuyên môn là bắt nhân vật nguy hiểm, nghe nói a...” Nói tới đây, Mục Tát theo bản năng xoa xoa cánh tay, đè thấp thanh âm, “Bọn họ bắt một số người đi làm thí nghiệm.”

Bạch Vũ hơi nhíu mày, “Xem ra Trần Hàng không có kết cục tốt.”

“Nếu không bị giết thì cũng ngũ mã phanh thây, còn không nữa thì bị đem đi nghiên cứu tạo thành một loại vũ khí mới, chặc chặc.” Mục Tát lắc đầu, “Cũng chẳng rõ hẳn phách lối làm cái gì, có năng lực đặc biệt thì điếm đi khoe ra chi, còn đi hại nhiều người, phỏng chừng bị bắt thì tội cũng nặng thêm.”

Sau khi tất cả đã rút lui, Triển Dực lái xe tới bên cạnh Bạch Vũ, thấy hẳn còn ngồi bên kia ngăn người, liền tự mở cửa xe, “Vào xe đi.”

Bạch Vũ nheo mắt lại, “Sao mà vào... Nha!”

Nói còn chưa dứt lời, Triển Dực đã ném chai nước vào mặt hẳn.

Bạch Vũ ủy khuất xoa mặt, “Dực Dực, mặt của tôi mà cậu cũng nỡ ném? Lỡ hết đẹp thì biết làm sao?”

Triển Dực nhíu mày, “Không vào thì tự mình về!”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Bạch Vũ hừ hừ, leo vào xe, thấy Triển Dực lái xe đi, không về nhà cũng không tới tổng bộ, có chút ngạc nhiên, “Đi đâu vậy?”

Triển Dực không nói, tiếp tục lái xe, lúc chạy qua nhạc viện, hai người cũng không nhận được thoáng nhìn vào.

Dưới lầu có đây xe cứu thương, có rất nhiều sinh viên được sơ tán, trên đầu băng bó, xem ra đã bị thương.

Triển Dực dừng xe, nhìn chăm chăm đỉnh tòa nhà bị gãy, “Người đặt ra quy định và người trốn tránh trách nhiệm...”

“Trần Hàng có vẻ bị thứ gì đó kích động.” Bạch Vũ ngáp một cái, “Lai giống trong huyết tộc hiếm khi thấy bệnh di truyền, bình thường đều ẩn núp rất khó bị phát hiện, huyết tộc cũng sẽ tỏ ra như người bình thường, nhưng một khi bị kích động, vấn đề liền trở nên nghiêm trọng.”

Triển Dực nghĩ nghĩ, đổi hướng, dừng trước nhạc viện.

“Tới trường làm gì?” Bạch Vũ không rõ.

“Tìm thử xem hẳn bị cái gì kích động.” Triển Dực xuống xe, cùng Bạch Vũ tiến vào vườn trường lặng im.

“Tôi có chút không rõ.” Triển Dực đút hai tay vào túi áo, vừa đi vừa hỏi Bạch Vũ, “Sao Trần Hàng lại có điện trong người?”

“Sao lại có điện... Phòng chùng trên người có gì đó phát điện đi.” Bạch Vũ bày ra bộ dáng cổ quái, còn cảm thấy rất hứng thú.

“Là tế bào phát điện hay nội tạng phát điện?” Triển Dực cũng rất ngạc nhiên, “Cơ mà hẳn không sợ điện.”

“Cậu cảm thấy hẳn có vấn đề?” Bạch Vũ híp mắt, “Cậu bớt lo chuyện bao đồng đi nha, tại sao lại gọi cái tên Stellram kia tới?”

Triển Dực hơi nhú mày, “Anh không biết người phụ trách bên trung tâm dự phòng?”

“Ai vậy?” Bạch Vũ tò mò.

Triển Dực cười thản nhiên, “Tóm lại là không phải người tốt.” Nói xong, hắn bước nhanh tới khu cư trú, sau khi đưa giấy chứng nhận ở quây tiếp tân, hắn hỏi được một tin tức kì lạ — Trần Hàng không được ở trong trường lâu rồi, có giáo viên phê chuẩn cho hắn ra ngoài ở, còn về chuyện hắn ở đâu thì thật sự không biết.

Triển Dực bảo Phương Húc tra thử xem giáo viên nào phê chuẩn cho hắn ra ngoài ở, phát hiện ra ngoài giáo viên kia còn có người phụ trách nhạc viện, đều nằm trong số những người bị hại trong lần tập kích này, bị điện giật chết chứ không phải bị vụ nổ kia giết chết, xem ra Trần Hàng đã giải quyết bọn họ trước sau đó mới cho nổ tòa nhà.

Vì thế, không tra thì thôi, càng tra càng thấy khả nghi.

Rời khỏi trường học, Triển Dực vẫn còn suy nghĩ, lúc này, điện thoại bỗng nhiên reo lên, Triển Dực nhìn người gọi tới, khẽ nhú mày nhưng vẫn bắt máy.

“Dực Dực bảo bối ~”

Triển Dực chau mày, là thanh âm của một cô gái.

Bạch Vũ nhận ra, thanh âm tuy rất ngọt ngào, nhưng Bạch Vũ lại cảm thấy buồn nôn, chính là bà nội Elena biến thái của Triển Dực.

Triển Dực không nói gì, chờ bà nói tiếp.

“Tôi nay về nhà một chuyến đi.” Thanh âm của Elena có vẻ biếng nhác, “Eide tổ chức sinh nhật.”

“Không đi.” Triển Dực nói xong liền muốn cúp điện thoại.

“Dực Dực ~~” Elena kéo dài thanh âm, “Người ta nhớ bây mà ~~”

Triển Dực cúp máy, điện thoại lại reo lên.

Qua mười phút chấp nhất, Triển Dực lại bắt máy, “Không tới sẽ hối hận đó nha ~” Elena mỉm cười, đề thấp thanh âm, “Có đáp án nhóc muốn đó nha ~”

Chưa đợi Triển Dực hiểu ra, Elena đã cúp máy trước.

Lát sau, Khải gọi tới, bảo bữa tiệc tối nay rất long trọng, dường như có không ít nhân vật nổi tiếng tới tham gia, hẳn cũng phải đi.

Triển Dực chỉ nói, “Biết rồi.” sau đó liền cúp máy.

“Tôi nay cậu muốn đi?” Trong mắt Bạch Vũ hiện ra vài tia hưng phấn.

Triển Dực biết hẳn rất thích thú, lên tiếng, “Tuy rằng Elena bị điên, nhưng đáp án mà bà ta nói đảm bảo là chuyện rất thú vị, không đi thì có vẻ mình sẽ thiệt thòi.”

“Chúng ta có nên về nhà thay quần áo không?”

“Gấp cái gì.” Triển Dực nói xong, dừng xe lại.

Bạch Vũ nhìn ra ngoài, nhìn thấy một đồng cỏ rộng lớn, có vẻ giống công viên lần trước bọn họ tới.

“Cậu lại tới đây ngắm chim?” Bạch Vũ khó hiểu.

Triển Dực xuống xe, hướng về một dãy nhà trắng ở bên kia đồng cỏ.

Bạch Vũ giẫm lên bãi cỏ, cảm thấy không khí ở đây không tồi, chậm rãi đi theo Triển Dực. Lúc bước tới giữa đồng cỏ, hẳn nhìn ra xa... Bạch Vũ ngẩn người, thì ra đằng sau hàng rào là vách núi, bên dưới chính là bờ biển.

Hắn chạy tới nhìn xuống, một mảng xanh biếc, sóng biển vỗ vào đá, tầm nhìn rộng lớn bao la.

Bạch Vũ nhìn xung quanh, chỉ thấy toàn bộ đều là đồng cỏ, dùng hàng rào để ngăn cách, khu vực của hắn đang đứng là dùng hàng rào màu đen, trên hàng rào có treo một thẻ bài, nhìn kỹ — Có viết tên của Triển Dực.

Bạch Vũ nheo mắt lại, Dực Dực mua để tới nghỉ phép?

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe phía sau có một thanh âm kì lạ.

Bạch Vũ hơi sửng sốt, hình như là tiếng ngựa hí, dù sao cũng qua một ngàn năm rồi không được nghe, đừng nói là...

Xoay đầu lại nhìn, chỉ thấy cách đó không xa có một con ngựa màu trắng đang chạy tới chỗ hắn.

Bạch Vũ há to miệng... Đó là một ngựa máy xa hoa, cả người thuần trắng, khỏe mạnh lại xinh đẹp, bờm ngựa tung bay trong gió, màu lông tuyết trắng quấn lấy khung xương màu bạc, một nét đẹp rất đặc biệt.

Lại nhìn ra xa một chút, hẳn thấy Triển Dực ngồi trên hàng rào, duỗi chân duỗi tay, chơi với con chó máy màu đen.

Con ngựa trắng chạy tới chỗ Bạch Vũ, nó dừng lại, lắc đầu. Hành động y như ngựa thật, Bạch Vũ vươn tay sờ cổ nó, nhìn thấy trên khung xương nổi cổ với phần ngực, có một cái thẻ màu bạc.

Đây là thẻ ghi nhãn hiệu thân phận của ngựa máy, trên đó có ghi đặc tính của ngựa và những thứ linh tinh khác liên quan tới nó.

Bạch Vũ cầm lên xem, muốn hỏi Triển Dực mua từ hồi nào, rõ ràng có mà không nói cho hắn nghe.

Nhưng vừa nhìn vào thẻ... Trên chiếc thẻ màu bạc, có ghi thời gian xuất xưởng, là sáng hôm nay, chủ nhân của nó là — Bạch Vũ.

Bạch Vũ mới nhớ ra, sáng nay có thấy Triển Dực gọi điện thoại, hắn có nghe lén thấy đặt cái gì đó...

Triển Dực vuốt đầu con chó, nhìn thấy Bạch Vũ vui vẻ ôm con ngựa cọ cọ, hắn lắc đầu không nói gì, khóe miệng không tự giác cong lên — Bạch Vũ đứng bên cạnh con ngựa trắng đúng là rất xứng, đặc biệt là mái tóc dài màu trắng kia, rất giống một bạch mã hoàng tử, không ai sánh bằng.

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Đã Lâu Không Gặ

Tiệc tối của hắc huyết tộc cũng không biết như thế nào, Bạch Vũ tưởng tượng chắc là sẽ huyết tinh thối nát, rất phù hợp với thẩm mỹ của hắn, vì thế tâm trạng của hắn tốt lắm.

Chẳng qua Triển Dực còn tặng hắn một con ngựa, đẩy tâm trạng của hắn tới mức cao nhất, nhưng khi về nhà thì lại dội cho gáo nước lạnh, “Làm gì có hóa trang hóa triếc gì, nó chẳng khác hội nghị công việc là mấy, chán gần chết!”

“Không phải chứ...” Bạch Vũ hoài nghi, “Elena nhà cậu có cảm giác rất cường điệu a! Tôi còn tưởng bà định làm bữa tiệc hóa trang, càng điên càng tốt chứ.”

“Làm gì có.” Triển Dực thay tây trang màu đen vô cùng mỹ lệ, rất ra dáng công tử, bộ dáng cực kì khác lúc chỉ mặc áo khoác.

Bạch Vũ nâng cằm ngồi trên sofa nhìn, nghiêng đầu... Mái tóc trắng dài buông xuống.

Triển Dực thay xong quần áo, xoay đầu lại nhìn hắn, “Sao chưa thay đồ?”

Bạch Vũ liếc mắt nhìn bộ tây trang màu trắng, nhíu mày, “Quê mùa!”

Triển Dực hơi cong khóe miệng, “Anh tới từ một ngàn năm trước mà, quê mùa thì đúng rồi.”

Bạch Vũ bất mãn nhìn bộ quần áo mới, đang do dự có nên mặc hay không thì điện thoại reo lên.

Triển Dực khẽ nhú mày, bắt máy, là Phương Húc gọi, “Dực, quảng trường phố số chín cảnh báo có quý đồ.”

“Phố số chín...” Triển Dực nhướn mày, “Vừa lúc gần nơi tổ chức bữa tiệc.”

“Tan ca rồi, cậu không thể nghỉ ngơi một chút sao?” Bạch Vũ ngáp một cái, “Kêu Khải đi bắt kìa.”

“Có muốn tôi gọi không?” Phương Húc hỏi.

“Khỏi, để tôi tới đó.” Triển Dực cúp điện thoại, ném bộ tây trang màu trắng cho Bạch Vũ, “Đi bắt quý đồ xong rồi tới bữa tiệc.”

Bạch Vũ tâm không cam lòng không nguyện cầm bộ tây trang, ra ngoài với Triển Dực.

Triển Dực vừa lái xe đi, Phương Húc liền gửi tới hình ảnh của quý đồ chụp được từ camera.

“Oa... Quái vật gì đây a.” Bạch Vũ phóng lớn tấm ảnh, bên trong là một con quái vật màu đen hình người.

“Thế biến dị hoàn toàn.” Triển Dực liếc mắt nhìn, “Có vẻ không cứu được.”

“Tôi phát hiện ra, loại quý đồ thô cuồng đặc biệt này có điều dễ đối phó, nhưng nếu giữ được dáng người thì lại cao cấp hơn, cũng khó hơn một chút.” Bạch Vũ tò mò, “Chúng ta đã từng gặp rất nhiều quý đồ, loại nào có cấp cao nhất?”

“Cũng không rõ.” Triển Dực chậm rãi trả lời, kéo kéo cà vạt hơi vướng cổ, “Không thể xác định mới là khó đối phó.”

“Bạn có nhận định thế nào về mấy loại sau khi biến dị này?” Bạch Vũ tò mò.

“Thật ra đại đa số những tên bại hoại đều rất thông minh, sẽ không dễ bại lộ thân phận.” Triển Dực nói, “Tôi đã nắm được vài người rất lợi hại, đều là thâm tàng bất lộ nhiều năm, hại người rất nhiều, mãi cho đến khi người bị hại thuộc dạng thông minh hoặc cẩn thận, tới trung tâm cầu cứu, lúc đó mới bắt được.”

Khi đang nói, xe của hai người cũng đã tới quảng trường ở phố số chín.

Triển Dực xuống xe, lần này không đi tìm quỹ đỏ ngay, mà là đeo tai nghe, bước tới cổng xe.

Bạch Vũ tò mò theo sát, thấy Triển Dực lấy ra một cái thùng.

“Cái gì thế?” Bạch Vũ hỏi.

“Vũ khí.” Triển Dực nói xong, mở thùng ra.

Bạch Vũ đã đi hành động rất nhiều lần với Triển Dực nhưng hẳn chưa bao giờ thấy người này dùng vũ khí, cho nên liền ngạc nhiên hỏi, “Chưa từng thấy cậu xài.”

“Mỗi lần làm nhiệm vụ đều bị phá hư, thứ này là mới sửa lại gần đây.” Triển Dực nói xong, từ bên trong lấy ra một thứ gì đó có bọc bằng vải đen.

Bạch Vũ nhớ tới Mục Tát đã từng nói với hắn, nếu Triển Dực mang theo vũ khí, sức chiến đấu sẽ tăng lên năm phần, vì thế hắn liền đánh giá ‘vũ khí’ trong tay Triển Dực!

Triển Dực lấy ra thứ cổ quái gì đó trong tấm vải đen, giống như một cây gậy dài khoảng 1m, trông đại khái rất vừa tay, cầm lên đúng là rất vừa.

Bạch Vũ nhìn hồi lâu, “Bề ngoài đơn giản giống như cây gậy hồi xưa, chỉ dùng để đánh đòn thôi sao?”

Triển Dực liếc hẳn, cầm cây gậy kim loại xoay xoay, chợt nghe bên trong có thanh âm kim loại ma sát... Sau đó, ở đầu gậy vọt ra một đầu nhọn, giống như mũi dao... dài khoảng nửa mét, hơn nữa ở đầu bên kia cũng có mũi dao. Vì thế cây gậy liền biến thành một thanh đao dài khoảng 1m5, rất oai phong.

“Ồ ồ, không tồi nha!” Bạch Vũ gật đầu.

Triển Dực tùy tay vung vài cái... Cây đao kia lại biến thành một hình dạng kì lạ khác, có vẻ giống roi, kéo ra có khi dài tới 10m. Sau đó Triển Dực lại xoay cổ tay, dây roi lập tức cứng lại, biến thành một thanh đại đao giống như lưỡi hái.

Bạch Vũ chớp mắt mấy cái, vũ khí của Triển Dực giống như một trò ảo thuật, nhưng có vẻ không dễ sử dụng, giống như có thể căn cứ theo ý thức và điều khiển của hắn mới làm ra được.

Triển Dực tùy tay thu lại cây đao... Theo động tác của hắn, cây đao giống như có sinh mạng biến thành một cái vòng, lại tùy tiện vung hai cái, chiếc vòng liền tự đeo vào cổ tay giống như một loại trang sức.

Lưỡi dao sắc nhọn lại không hề tổn thương vào da tay của Triển Dực.

Cất chiếc thùng vào cốp xe, Triển Dực ngẩng đầu, thấy Bạch Vũ híp mắt nhìn vòng tay của mình, “Tôi cũng muốn!”

Triển Dực lại dội một chậu nước lạnh, “Dẹp mộng đi.”

“Tại sao chứ?” Bạch Vũ bất mãn, “Tôi muốn màu trắng!”

Triển Dực liếc hẳn, “Đây dùng răng nanh của tôi cộng thêm năng lượng hợp kim cao mà tạo thành, là vật sống, anh đâu phải hỗn huyết, có nhỡ răng thì cũng không xài được!”

“Vậy cậu nhỡ thêm một cái cho tôi đi!” Bạch Vũ nhào tới muốn nhỡ răng nanh của Triển Dực, Triển Dực vung chân đá bay.

Đang nháo, di động lại vang lên, mở ra là Phương Húc gọi, “Dực Dực, tính đồng bộ của đao khoảng bao nhiêu?”

Triển Dực cúi đầu nhìn vòng tay, không biết nhấn cái gì, nó liền hiện ra màn hình huỳnh quang, trên đó có số liệu, “Bây giờ là 96%, sau khi sử dụng chắc là đạt 100%.”

“Nhớ rõ số liệu, tôi còn làm điều tra về vũ khí.” Phương Húc nói xong, liền gửi cho hắn bản đồ theo dõi, “Người kia đang cách chỗ hai người khoảng năm trăm mét, hướng đông.”

Triển Dực nhìn bản đồ, cúp máy, đeo kính theo dõi, bắt đầu tìm mục tiêu.

Bạch Vũ ở đằng sau lảm nhảm, “Tôi cũng muốn có! Phải là màu trắng!”

Triển Dực liếc hẳn, “Anh cần làm gì, cũng đâu phải nhân viên của BN.”

“Tôi muốn nhập hội!” Bạch Vũ đi theo Triển Dực, gió đêm thổi qua làm mái tóc dài bay bay.

Triển Dực nhỏ giọng than thở, “Để mua cho anh cái băng đô đeo trước.”

“Màu trắng!”

“Xuyt!”

Triển Dực đột nhiên bảo Bạch Vũ im lặng, bởi vì hắn nghe thấy tiếng động.

“Đừng căng thẳng như thế, ở đây không có quỷ đồ.” Bạch Vũ chỉ vào trong góc, “Chỉ là một con mèo thôi.”

Triển Dực đảo mắt nhìn, quả nhiên, ở trong góc sáng, có một con mèo chậm rãi bước ra, “Meo” một tiếng, vụt đi trốn.

Triển Dực nhíu mày tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên có tiếng hét của con gái vọng lại.

Triển Dực lập tức chạy tới.

Bạch Vũ đút tay hai vào túi, chậm rãi bước đi, thuận tiện sờ sờ mũi, “Sao lại có mùi lạ trộn lẫn nhỉ?”

Triển Dực theo tiếng hét chạy vào con hẻm nhỏ, vừa vào trong lập tức nhíu mày — Đây là một con hẻm âm u ẩm ướt, hai bên là những cửa hàng bỏ hoang, còn có dấu vết bị thiêu hủy.

Triển Dực nhớ tới một chuyện, con phố này trước kia là phố buôn bán, sau đó có hỏa hoạn xảy ra nên đã bị bỏ. Nhưng mà ở đây thuộc lãnh địa tư nhân, có vẻ là của trưởng lão của một gia tộc. Trưởng lão kia Triển Dực có biết, có điều nghe nói cha già đó rất biến thái, không biết lần Bạch Vũ phá banh đợt tra hỏi kia, có chết luôn rồi hay chưa. Nếu đã chết rồi thì ở đây sẽ không bị dỡ bỏ hay thay đổi bất cứ thứ gì, cũng có thể nói là được giữ nguyên hoàn toàn.

Vô luận qua bao lâu, quảng trường bị thiêu hủy vẫn mang một mùi cháy xém, ở phía trước vang lên thanh âm kì lạ, có vẻ giống bãi đỗ xe, kiểu dáng rất cũ nát, cửa khóa điện tự đã bị hư, trông có vẻ giống một con quái vật đang há miệng.

Triển Dực bước tới liếc nhìn vào trong, bên trong âm u, có tiếng kì lạ, giống như tiếng thú vật đang gặm đồ ăn, trong không khí ngoại trừ mùi cháy xém còn có mùi máu tươi nồng đậm.

“A!” Có tiếng con gái hét lên đứt quãng... Triển Dực nhìn vết máu kéo dài tới trong góc, ở đó có một cô gái tóc đỏ, vết thương trông có vẻ nghiêm trọng, Triển Dực dùng chiếc kính tra xem thân phận của cô gái kia. Sau khi kính mắt nhận diện được khuôn mặt, hệ thống lập tức áp dụng ba mươi sáu điểm phân tích, xác nhận thân phận của người này — Là một hồng huyết tộc, không phải người sống trong khu thứ bảy, có thể là khách du lịch đi ngang qua đây.

Nhìn lại con quỷ đỏ đã biến dị hoàn toàn kia.

Triển Dực cũng tiến hành xác nhận thân phận, nhận định bộ dáng trước và sau khi biến dị của hắn, rất phù hợp với tấm ảnh Phương Húc gửi tới — Chính là người này!

Con quỷ đỏ kia đang gặm thân thể mang theo huyết tinh, không biết là của người khác hay của hồng huyết tộc đó.

Triển Dực ấn nút ghi âm trên mắt kính, nói, “Đã phát hiện mục tiêu, nhận định đã mất khống chế, nhiệm vụ xác định là tiêu diệt.”

Mắt kính điện tử lập tức đưa ra trình tự tiêu diệt, kính mắt của Triển Dực quả thật đã được nâng cấp lên rất nhiều, ngay cả vị trí yếu điểm cũng bị mắt kính tìm ra.

Ở phía sau, Bạch Vũ bước tới nhìn thoáng qua, bình luận một câu, “Hèn chi có mùi lạ, thì ra là có hồng huyết tộc ở đây.”

Một câu nói không lớn không nhỏ, bên trong yên lặng, kinh động tới hồng huyết tộc còn có quý đồ kia.

Hồng huyết tộc ngẩng đầu, hô to, “Cứu mạng!”

Triển Dực trừng mắt nhìn Bạch Vũ.

Bạch Vũ tỏ vẻ mình vô tội... Đồng thời, ở bên trong tối om, có một cặp mắt đỏ sáng lên nhìn về phía này, ngay sau đó là một tiếng gầm.

Triển Dực nhíu mày, lật cổ tay, roi vung ra... Theo động tác đưa tay của hắn, cánh cửa vướng bận bên cạnh bị văng đi xa.

Bạch Vũ chạy ra giữa tò mò nhìn quý đồ đang lại gần, cũng có chút kinh ngạc — Người này uống thuốc tăng trưởng? So với trong tấm ảnh có vẻ lớn hơn nhiều, quả nhiên không có vật mô phỏng là không được a!

Quý đồ kia đã tới trước mặt, há mồm dính đầy máu, rống lớn một tiếng về phía Triển Dực.

Triển Dực lại xoay cổ tay, dây roi lập tức biến thành lưỡi hái cứng rắn, bổ về phía quý đồ.

Quý đồ kia mặc dù đã mất đi lý tính, nhưng vẫn biết né, chỉ tiếc động tác chậm hơn, cho nên trước ngực lập tức xuất hiện vết cắt... Máu tươi bắn ra.

Bạch Vũ theo bản năng bịt mũi lại — Hôi quá!

Quý đồ lùi ra sau, đôi mắt đỏ đánh giá Triển Dực, dường như đang tự hỏi.

Lập tức, hăn đột nhiên lóe lên, đánh về phía cô gái trong góc tường.

Triển Dực nhíu mày, quất roi chắc là được đi... Nhưng khoảng cách hơi xa.

Triển Dực liếc nhìn Bạch Vũ, ý bảo — Đi cứu người kia!

Bạch Vũ đút hai tay vào túi, ngẩng mặt nhìn đi chỗ khác, thì thào nói, “Lại có mùi kì lạ.”

Bạn đang

Triển Dực bị hăn chọc tức chết, phải đi cứu người...

Cùng lúc đó, giữa không trung lóe lên một bóng người màu đen, “Sưu” một tiếng phóng vào bãi đỗ xe.

Sau đó là một tiếng hét thảm thiết vang lên.

Tiếng hét kia cũng không phải của cô gái mà là của quý đỏ.

Triển Dực cúi đầu, nhìn thấy quý đỏ bị văng tới bên chân, khuôn mặt biến hình trông càng thêm dữ tợn.

Triển Dực ngẩng đầu, chỉ thấy bên cạnh nữ hồng huyết tộc kia là một người đàn ông cao gầy.

Chiếc áo đuôi tôm màu đen khoác lên người làm cho hăn trông rất cao, tóc dài được cột lên, trên mặt đeo mắt kính... Ánh trăng chiếu xuống người hăn, bị thấu kính phản xạ cho nên chỉ nhìn được hình dáng không nhìn thấy đôi mắt.

Người nọ ngẩng đầu, trên thấu kính phản quang, vươn tay đẩy kính, “Thì ra trị an ở khu thứ bảy kém dữ vậy.”

Vừa nói hẳn vừa xoay đầu nhìn hồng huyết tộc nằm dưới đất.

Hắn lắc đầu, chặc chặc hai tiếng, “Thật đáng thương, đã bảo đừng chạy lung tung rồi mà.”

Nói xong, hẳn giơ tay lên, dùng móng tay bén nhọn xẹt qua cổ tay đưa tới trước mặt hồng huyết tộc kia.

Trên mặt đối phương lập tức hiện ra vẻ kính sợ, quỳ rạp người xuống, ngẩng đầu lên vừa lúc tiếp tục vài giọt máu nhỏ xuống từ cổ tay người kia.

Sau đó... Giống như có một kỳ tích xảy ra.

Tay chân bị cụt của hồng huyết tộc trong nháy mắt khôi phục lại, vết thương trên người cũng khỏi hẳn.

Triển Dực khẽ nhíu mày — Đây là hắc huyết tộc sống bao lâu rồi? Có thể có năng lực này, nhất định là một trong những quý tộc từ ngày đầu, nói không chừng còn là siêu quý tộc. Siêu quý tộc ở khu thứ bảy cơ bản hẳn đều biết, tuyệt đối không có người này.

Người kia vươn tay đẩy kính mắt, bước ra ngoài, khi đi ngang qua Triển Dực, cười cười với hẳn, thấp giọng nói, “Tôi sẽ khắc sâu ấn tượng.” Nói xong liền rời khỏi.

Hồng huyết tộc kia hình như là tùy tùng của hẳn, theo sát phía sau, cũng không quên nói cảm ơn Triển Dực.

Hai người đi khuất.

Triển Dực thu đao, xác nhận thi thể của quý đồ, gọi người quét đường tới thu dọn tàn cuộc.

Nhìn đồng hồ, chắc là tới trễ rồi, Triển Dực đứng dậy muốn kéo Bạch Vũ đi.

Nhưng lúc này, Bạch Vũ lại đứng vuốt cằm, nhìn người kia đang khuất dần sau con hẻm.

“Chẳng lẽ anh quen hẳn?” Triển Dực thuận miệng hỏi.

Bạch Vũ trầm mặc một lúc lâu, mở miệng, “Tôi muốn kiểu áo đuôi tôm đó đó, màu trắng nha!”

Triển Dực vươn tay nắm tóc hẳn, kéo đi, Bạch Vũ phải kêu đau.

Triển Dực đi lấy xe, mặc kệ Bạch Vũ.

Bạch Vũ đi phía sau, nhìn về phía đầu con hẻm, người kia đang quẹo cua rời khỏi, chẳng biết là do cố tình hay vô ý, hẳn thoáng xoay đầu lại nhìn.

Cách một con phố, giao mắt cùng Bạch Vũ.

Người kia đưa tay, nhẹ nhàng đặt lên trán chào, mở miệng nói, nhìn khẩu hình miệng có thể đọc ra là — Đã lâu không gặp.

Bạch Vũ thoáng nhưn mày, mặc kệ người kia, nhìn Triển Dực đang thu đao mở cửa xe, trong mắt hiện lên một tia lo lắng rất nhỏ.

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Phản Quân

Triển Dực mang theo Bạch Vũ bước vào biệt thự nơi tổ chức bữa tiệc.

Đèn trước biệt thự được bật sáng, một đoàn nhân mã xếp hàng đón tiếp, xe hơi đậu một bên, những huyết tộc cao cấp từ các nơi đổ về, trên người mang phục sức tao nhã, thong thả bước vào đại sảnh.

Khi Triển Dực và Bạch Vũ tới, bữa tiệc đã chính thức bắt đầu.

Ở đại sảnh náo nhiệt, khách khứa đông đúc, bên trong những chiếc ly thủy tinh là máu nhân tạo thượng đẳng, trong không khí tràn ngập mùi đèn cầy cổ xưa.

Sau khi Bạch Vũ bước vào, liền hơi nheo mắt lại, bối cảnh xung quanh màu đen, vật trang trí lung linh cùng màu đèn lóe ánh máu, tất cả đều rất phù hợp với thẩm mỹ của hắn, vô cùng hợp!

“Dực Dực!”

...

Theo một tiếng gọi thân mật, Elena liền phi tới, trên người mặc bộ đầm đẹp đẽ, da thịt trắng như tuyết cùng với bộ trang phục đỏ như lửa, rất được chú ý.

Triển Dực rút bàn tay bị Elena kéo về, bộ dáng có vẻ không quen thuộc, hỏi, “Bà có bí mật gì? Để coi có giá trị không.”

Elena nâng cằm, bộ dáng giống như cô gái, “Không thú vị chút nào, để ta giới thiệu vài người bạn cho nhóc quen trước ha?”

Triển Dực nhíu mày, “Bà không nói thì tôi về trước, mắc công lãng phí thời gian.”

“Cậu vẫn cứ như vậy, không lễ phép cũng chẳng có giáo dục.”

Thanh âm từ phía sau truyền tới, Triển Dực xoay đầu lại nhìn, càng trở nên mất kiên nhẫn — Là Ryan.

Ryan một tay cầm ly rượu, đứng giữa Triển Dực và Bạch Vũ, cảm thấy rất hứng thú liếc nhìn Bạch Vũ, “Àn... Tóc dài nhìn đẹp hơn nhiều, giống như trong truyền thuyết, có điều không khí phách như đã tả.”

Bạch Vũ nhìn nhìn Ryan, lộ ra tươi cười nhàn nhạt, “Tiểu quý...”

Ryan đột nhiên hoảng sợ, lập tức chạy ra trốn sau Elena.

Elena vươn tay vuốt tóc Ryan, liếc Bạch Vũ, “Đừng hù con nít chứ.”

Triển Dực ban đầu rất muốn về, nhưng liếc mắt thấy cái người đang nói chuyện với Lam Lạc... Hắc huyết đeo mắt kính, chính là người vừa giết quý đỏ bọn họ mới gặp.

Triển Dực khẽ nhíu mày, lúc này, Lam Lạc và người kia vừa lúc nhìn qua đây, phát hiện ánh mắt chăm chú của Triển Dực, phản ứng của hai người không giống nhau.

Lam Lạc theo bản năng thở dài, mỗi khi nhìn thấy Triển Dực là hấn đầu đầu.

Mà hắc huyết tộc kia lại đẩy kính mắt, chậm rãi bước tới.

Elena nghiêng người nhìn hẳn, khoe miệng cong lên vài phần, chỉ thấy hắc huyết tộc kia bước tới quỳ một chân xuống trước mặt Bạch Vũ, thong dong lại thuần thực.

Bạch Vũ nhẹ nhàng sờ mũi, giống như nhận ra được một mùi gì đó, thật lâu sau mới nói, “Nga... Hậu duệ của gia tộc Casta.”

“Tôi là Louis Casta, may mắn được thừa kế chút trí nhớ từ bậc cha chú, cho nên trong trí nhớ của tôi, tôi đã từng gặp ngài.” Hắc huyết tộc tự xưng là Louis có vẻ rất cung kính với Bạch Vũ, “Có thể cùng ngài đi tiêu diệt nhân loại giống như bậc tổ tiên ngày xưa là một điều vô cùng vinh hạnh.”

Triển Dực liếc mắt nhìn Bạch Vũ, “Anh đã từng đi diệt trừ nhân loại?”

Bạch Vũ ngẩng mặt lên, “Tổ tiên của hẳn phỏng chừng đã qua kỳ bảo dưỡng chất lượng cho nên ký ức của hẳn bị hỗn loạn.”

Thấy Bạch Vũ tránh không đáp, Elena chỉ lên lầu, nói với Bạch Vũ, “Thân phận của ngài nếu đã bại lộ, chi bằng chúng ta lên lầu hai nói chuyện ha?”

Bạch Vũ nhìn nhìn Triển Dực.

Triển Dực liền hỏi, “Nói chuyện gì?”

“Chậc chậc.” Elena nhẹ nhàng vỗ vai Triển Dực, “Dực Dực bướng bỉnh quá nha.”

Triển Dực đẩy tay bà ra, giả bộ trẻ cũng phải có giới hạn, hai mươi sáu xuống mười sáu còn được, nhưng hai trăm mà xuống mười sáu thì làm người ta cảm thấy rất buồn nôn, huống chi bà già này đã bảy trăm tám trăm tuổi... Đồ yêu tinh già khản.

Elena chuẩn xác bắt được suy nghĩ đằng sau vẻ mặt của Triển Dực, thở dài, từ trong bao tay màu đỏ, rút ra một tờ giấy, đưa cho Triển Dực xem.

Nhẹ nhàng mở tờ giấy ra xem, bên trong là một bức vẽ phức tạp.

Triển Dực liếc mắt liền nhận ra, là bức vẽ hình xăm nô lệ.

Triển Dực nghi hoặc, nhìn về phía Elena.

Elena cười thần bí, “Có muốn biết không? Lên lầu sẽ có đáp án.”

Triển Dực thu tờ giấy, cùng Elena lên lầu.

Bạch Vũ tò mò đi theo phía sau, nhìn thấy Elena túm cái đầm thật dài, đột nhiên cảm thấy đã từng thấy tình cảnh này ở đâu đó.

“Tứ thần phải sử dụng toàn bộ khả năng mới có thể làm cho ngài chìm vào giấc ngủ.” Louis bỗng nhiên thấp giọng hỏi Bạch Vũ, “Có biết tại sao lại đánh thức ngài dậy không?”

Bạch Vũ theo thói quen sờ sờ chiếc nhẫn trên tay, cười lạnh nhìn Louis, “Tứ thần? Là tự ta muốn ngủ, chỉ bằng sức lực của bốn người đó mà có thể làm ta ngủ ngàn năm?”

“Trọng điểm bây giờ đã không còn là ai làm cho ngài ngủ, mà là ai đã đánh thức ngài dậy.” Louis thấp giọng nói, “Theo tôi được biết, có vài trường lão là hậu duệ đời trước, đã bắt đầu tìm cách đánh thức ngài từ một trăm năm trước.”

Bạch Vũ nhíu mày, “Mấy cha già quý quái đó đánh thức ta? Không thể, bọn họ có năng lực này sao?”

“Phỏng chừng dùng cả tánh mạng của mình đi.” Louis nhìn Triển Dực ở trước mặt, “Có điều xảy ra chút sai lầm ở vài chỗ, rất khéo để Triển Dực

nhật được.”

Bạch Vũ nghe ra trong đó ẩn chứa một câu chuyện, “Đánh thức ta dậy hẳn là có nguyên nhân, các người sống hòa bình với đám tù nhân phế thải đó đã hơn một ngàn năm, giờ bị cái gì à? Không thể gánh vác?”

“Số lượng của huyết tộc đang giảm cấp tốc, ngoại trừ bản thân không thể sinh sôi nảy nở, còn có nhân loại một ngày một nhiều hơn.” Louis hạ giọng, “Hơn nữa gần đây, quý đồ càng ngày càng gia tăng, biến dị cũng nhiều, phải cẩn thận a, một khi sơ sẩy, tất cả tù nhân sẽ giẫm nát chúng ta.”

“Không phải chúng ta.” Bạch Vũ cười nhạt, chỉ tay vào Louis, “Là các người.”

Louis thở dài, “Môi hở răng lạnh, lúc này không phải đã nói rồi sao, sự thức tỉnh của ngài có sai lầm.”

Bạch Vũ nhìn Louis, “Ngoài cái đó ra thì còn cái gì khác không?”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Ban đầu sau khi tỉnh lại, ngài không nên gặp Triển Dực.” Louis nhún vai, “Các trưởng lão nói, ngài phải thức tỉnh ít nhất trước một trăm năm.”

Bạch Vũ nhíu mày... Một trăm năm?

“Dù sao trăm năm sau cũng không có Triển Dực.” Louis nhắc nhở, “Ngài nên nhớ, hẳn không phải huyết tộc, hơn nữa hẳn thích nhân loại, hẳn tự xem mình là nhân loại cho nên có thể sẽ giết sạch huyết tộc.”

“Nhưng hẳn cũng là người bắt quý đồ.” Bạch Vũ liếc nhìn Louis, “Thật ra hủ bại trong huyết thống của huyết tộc cũng đã tồn tại từ lâu, nếu có thể biến thành Triển Dực, thật ra cũng chẳng có gì xấu.”

Lúc đang nói thì mọi người cũng đã lên tầng hai.

Elena đẩy ra cánh cửa sắt, đằng sau cánh cửa là phòng họp bí mật. Vòm nhà bên trong cao vút, ghế tam giác màu vàng và bàn hội nghị hình tròn, có cảm giác quen thuộc nói không nên lời.

Bạch Vũ đột nhiên ngẫm hiểu ra, khó trách sao lại quen như vậy, đây là kiểu hoàng cung của huyết tộc ở mấy ngàn năm trước... Có điều sau khi trải qua một ngàn năm, thật đúng là có chút xa lạ.

“Trang hoàng kiểu này ngài có thấy quen không?” Elena rất vừa lòng về phản ứng của Bạch Vũ, “Có nhiều chỗ, vô luận nhìn thấy khi nào, nó vẫn đẹp như vậy có đúng không?”

Bạch Vũ rút rút khóe miệng, cũng may Triển Dực không di truyền ghen của bà nội, người này làm cho người ta không thích một chút nào.

Sau khi vào phòng, hai cánh cửa tự động đóng lại, bốn phía xuất hiện rất nhiều màn hình, có tới mười người mặc đồ đen xuất hiện trên đó.

Cách ăn mặc của những người này giống như đi làm chuyện lén lút, che che dấu dấu, nhưng trước ngực đều gắn huy hiệu của gia tộc theo phong cách cổ xưa, rất đẹp đẽ.

Bạch Vũ liếc mắt nhìn, âm thầm cười lạnh — Đám bỏ đi qua mấy ngàn năm bất tử, quả nhiên vẫn còn sống.

Triển Dực nhìn những người này, khẽ nhíu mày, những chiếc huy hiệu kia hẳn đều biết, là gia huy của huyết tộc từ rất xưa, nhưng có vài gia tộc đã sớm bị diệt sạch theo ghi chép, nghe nói tộc trưởng đã chết trăm năm, không nghĩ tới lại còn tồn tại. Xem ra, mấy cha già đó mai danh ẩn tích... Lần này không tiếc bại lộ thân phận là có mục đích gì?

“Vương!” Những người đó đưa một tay đặt lên gia huy, hành lễ với Bạch Vũ, gọi hắn là vương.

Bạch Vũ ngoáy ngoáy lỗ tai, cảm thấy nghe không quen.

Triển Dực xoay đầu lại nhìn Bạch Vũ, bạch huyết tộc, tộc loại gần nhất với thần minh, là độc nhất vô nhị, có năng lực tối cao... Vương giả của huyết tộc, đứng ở tầng cao nhất của sự tiến hóa.

“Chúng ta có thể bắt đầu rồi.” Elena bước tới cạnh bàn, ý bảo mọi người ngồi xuống.

“Gần đây có vài huyết tộc đã chết dưới tay những người sở hữu hình xăm kia, tôi cũng đã phát hiện ra vài người đang lôi kéo quý đồ có năng lực đặc biệt.” Elena nâng cằm chậm rãi nói, “Trước kia, quý đồ hoạt động theo cá nhân có tính rời rạc, BN có thể giải quyết ngay. Nhưng gần đây bọn họ lại bắt đầu dùng đầu óc, hiển nhiên sau lưng có người chỉ điểm, cũng ra lệnh không ít. Bọn họ dường như đang thay đổi kế hoạch, không hề làm những chuyện khiêu khích vô ích, càng ngày càng trở nên khó đối phó.”

Triển Dực cúi đầu suy nghĩ — Gần đây quả thật bắt được quý đồ lưu lạc bên ngoài, hầu hết đều thuộc dạng ở tầng chót, giống như con vượn bắt trong hẻm, điên cuồng, không biết suy nghĩ... Lâu lắm rồi không gặp quý đồ có lỗi suy nghĩ rõ ràng, lực sát thương cực mạnh.

“Vương.”

Có một quý tộc cực kì trầm trọng nói với Bạch Vũ, “Ngài hẳn là nhìn ra, bức vẽ hình xăm đó không chỉ là nô lệ đơn giản như thế.”

Triển Dực liếc Bạch Vũ, hỏi hẩn, “Ngoại trừ dấu hiệu nô lệ thì còn cái gì nữa?”

Biểu tình trên mặt Bạch Vũ mang nét khinh thường, chậm rãi nói, “Phản quân.”

Triển Dực lập tức lên tinh thần, “Cái gì?”

“Cuộc chiến giữa huyết tộc và nhân loại năm đó, ở giữa còn có phe phản quân, một đội quân rất lợi hại. Sở dĩ kêu là phản quân, bởi vì bọn họ không trung thành với nhân loại lại còn muốn phản kháng với huyết tộc.” Bạch Vũ nâng cằm, lười biếng nói, “Đội quân này có khả năng giết chết huyết tộc, gần giống như quý đỏ, năm đó đã tổn không ít tâm tư nghĩ cách thanh trừ bọn họ, có rất nhiều hắc huyết tộc đã tử vong trong chiến dịch đó.”

Triển Dực nhíu mày, “Cơ mà qua một ngàn năm, con người cũng không thể sống lâu tới mức đó, tại sao lại lưu truyền tới tận bây giờ?”

“Có rất nhiều chuyện cậu vẫn chưa biết.” Bạch Vũ nhàm chán sờ lỗ tai, “Tôi đã sớm nói, đột nhiên tỉnh lại sau một thời gian quá dài, xem ra chẳng phải tới hưởng phúc mà là đi làm cu li.”

“Lần này đã không còn là vấn đề của khu thứ bảy nữa, BN phải được mở rộng, các khu liên hợp với nhau.” Elena vươn tay nhẹ nhàng sờ viên ruby trên mặt dây chuyền đeo trước ngực, “Sau này sẽ có người mới tới gia nhập, đều là tinh anh trong tinh anh đến từ các khu.”

Triển Dực nhíu mày, “Mở rộng?”

“Dực, BN mới vẫn là do nhóc quản lý chính, đội viên của BN mới vẫn đang trên đường tới, ngày mai có lẽ sẽ đến nơi.” Elena mỉm cười, “Hôm nay tới đây thôi, về đi, không cần bắt người bệnh BN nữa, cũng không cần giám sát thành phố này.”

Triển Dực nhìn bà, “Mở rộng BN để làm gì?”

“Bắt những người này.” Elena nhẹ nhàng chỉ hình xăm nô lệ, “Bảo đảm với nhóc, so với bắt đám quý đỏ còn kích thích hơn... có đúng không?” Elena vừa nói vừa nhìn Bạch Vũ, cười hỏi, “Vương?”

Bạch Vũ ngáp một cái, liếc mắt nhìn Triển Dực... Xem ra ngày nhàn nhã đã hết, phiền phức lớn đang đổ xuống đầu.

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Thành Viên Mới

Trung tâm mới không được xây dựng ở khu thứ bảy, mà là ở một mảnh đất thần bí không được đánh số.

Ở đây có rất nhiều thành phần tội phạm và một số tổ chức nguy hiểm hoặc không hợp pháp, ở đây không có số, cũng chẳng có tên cụ thể, ngoại trừ người sống ở đây thì cũng chẳng có ai khác có khả năng thích ứng với một hoàn cảnh sống phức tạp như vậy. Hầu hết mọi người đều không biết nơi này có mặt trên đời.

Triển Dực mang theo Bạch Vũ đến đó, Phương Húc và Mục Tát phải chuẩn bị một số thiết bị cơ khí, sau đó sẽ cùng Khải tới trung tâm mới, chức trách của bọn họ là xử lý công việc nội bộ, đi thi hành nhiệm vụ chỉ có Triển Dực và Bạch Vũ, cùng với ba thành viên mới đến từ nơi khác.

“Căn cứ” mới trong truyền thuyết, quy mô lớn hơn tổng bộ BN rất nhiều, kết cấu cũng hoàn toàn khác, nó giống như một tòa lâu đài cổ trôi nổi giữa không trung.

Sau khi Bạch Vũ nhìn thấy kiến trúc của trung tâm mới, thần sắc của hắn trở nên hơi phức tạp, hắn xoay đầu hỏi Triển Dực, “Tại sao nó lại không rớt?”

“Có thể là cấu tạo từ chiếc xe hơi bay dạng lớn hoặc là...” Triển Dực hiển nhiên không hề có hứng thú về phương diện kiến trúc này nọ, hắn lại tiếp tục nhìn vào tấm hình chụp tòa lâu đài.

“Tòa lâu đài này đã tồn tại hơn một ngàn năm, anh đã từng thấy nó chưa?” Triển Dực đột nhiên hỏi.

Bạch Vũ dùng tay chống cằm, chậm rãi đáp, “Tất nhiên rồi, đây là nhà của tôi mà.”

...

Triển Dực sững sốt, “Cái gì?”

Bạch Vũ không nói gì, xoay xoay thắt lưng, “Đây là một trong những căn nhà cũ của tôi trước kia... Cũng chẳng có kí ức tốt đẹp gì, bọn họ lại bảo tồn tới tận bây giờ.”

“Là hoàng cung?” Khó khi nào Triển Dực lại tỏ vẻ hiếu kỳ như vậy.

Bạch Vũ nhìn thoáng qua tòa lâu đài có vẻ giống một con thú đang nằm sấp, hời hợt nói, “Ai mà biết.”

“Anh không biết lịch sử của tòa lâu đài này?” Triển Dực lại hỏi, ít khi nào hấn lại nhiều lời như thế.

Bạch Vũ suy nghĩ, “Đây là một phần của hoàng cung trước kia, chiến tranh đã phá đi hơn phân nửa, trong đó có rất nhiều phòng cũng có rất nhiều đồ đạc, căn bản là tôi không thể nào sống ở đây được, cho nên cũng không rõ lắm bên trong cất giấu cái gì.”

Xe của hai người cũng đã tới căn cứ mới... Tuy rằng tòa lâu đài rất cũ kĩ nhưng thiết bị thì rất tân tiến, ví dụ như thiết bị kiểm soát xe hơi, công năng kéo xe, sau khi dừng xe lại, người lái sẽ mất đi quyền kiểm soát, hệ thống sẽ tự động kiểm tra toàn bộ chiếc xe, xem nó có an toàn hay không, sau đó sẽ chỉ định chỗ đậu xe cho người lái.

Triển Dực và Bạch Vũ vừa mới xuống xe đã nhìn thấy một chiếc màu xám bạc, hình dạng giống như một viên đạn, dùng tốc độ cực nhanh phóng qua cửa kiểm soát, trực tiếp chạy vào nơi đậu xe, phóng qua người Triển Dực và Bạch Vũ, tiếng thảng xe chói tai vang lên, chiếc xe dừng lại.

Đây là chiếc xe đã được trang bị lại toàn bộ, xung lực rất mạnh, dĩ nhiên có thể chọc thủng hệ thống kiểm soát, có điều hành vi này vô cùng nguy hiểm và ngạo mạn.

Triển Dực nhú nhú mày, không nói gì, cùng Bạch Vũ bước đi.

Hai người mới chỉ bước được vài bước, chợt nghe phía sau truyền tới tiếng mở cửa xe, cửa xe mở ra hướng lên trên, làm cho tạo hình của nó có vẻ giống con dơi.

Có một người bước xuống, tóc vàng kim, dài và lượn sóng, vóc người cao ráo, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt màu vàng, làm cho người ta cảm thấy hẳn rất quý dị.

Bạch Vũ cúi đầu, nhỏ giọng hỏi Triển Dực, “Ai vậy?”

Hôm qua Triển Dực đã xem lí lịch của thành viên mới, người này tên là Kha Khắc Tiểu, người ta thường gọi hắn là Tiểu, hắn cũng giống như Lân, không phải huyết tộc cũng chẳng phải người, hắn là dị chủng, tương đối hiếm. Bề ngoài thì có vẻ chẳng nổi bật gì, nhưng hắn lại có sức chiến đấu kinh người, tốc độ cũng cực kì nhanh. Người này có kỹ năng chiến đấu mạnh, nhưng trong lý lịch lại nhấn mạnh một điều — Tính tình nóng nảy, thích đi gây chuyện thị phi. Có một điểm chung với Triển Dực, cực kì ghét huyết tộc.

Tiểu đút hai tay vào túi, đứng quan sát Triển Dực và Bạch Vũ đang đứng cách đó không xa. Hắn mặc chiếc áo khoác màu nâu nhạt, rất tùy ý, trên mặt có vết sẹo, tướng mạo không tồi, nó làm cho hắn toát ra một cảm giác gàn dở, khó có thể tiếp cận. Đặc biệt là khi hắn quan sát người khác,

một bên lông mày nhếch lên, khóe miệng cũng cong thành một vòng cung, một chữ “tôi” hiện lên ngay trên trán.

“Hắc kiếp?” Tiểu cảm thấy rất hứng thú đứng nhìn Triển Dực, “So với trong tưởng tượng có vẻ khác rất xa, thì ra là thú con.”

Triển Dực nhìn hẩn một lúc, đưa ra phán đoán — Chỉ là một tên khoa môi múa mép. Sau đó hẩn xoay người, bước tới tòa lầu đài cổ.

Bạch Vũ vốn cũng chẳng để một tên dị chủng vào mắt, cho nên khi thấy Triển Dực xoay người đi, hẩn cũng đi theo.

Tiểu dứt một tay vào quần, một tay cầm hành lý, đi theo phía sau.

Bạch Vũ chợt nghe hẩn hỏi, “Anh thật sự là bạch huyết tộc? Tôi đã từng nghe sư phụ nói, cấp bậc trên cả hắc huyết tộc đã hoàn toàn diệt vong.”

Bạch Vũ liếc mắt nhìn hẩn, “Sư phụ của cậu là ai?”

“Hobbes.”

Bạch Vũ có hơi kinh ngạc, lẩm bẫm, “Hobbes... Quen quen nha.”

“Ông ấy trước đây là quản lý của thư viện hoàng gia.” Tiểu nhắc nhở.

“Nga...” Bạch Vũ đột nhiên nhớ ra, “Thì ra tiểu quý đó.”

“Anh biết?” Tiểu giật mình.

Bạch Vũ ngoáy ngoáy lỗ tai, “Là hậu duệ của Hôi Vu, thích nuôi quạ, hẩn sống dai dử nha.”

“Hobbes từng nhắc qua anh, có điều miêu tả không giống lắm.” Tiểu khẽ cười, “Anh vẫn chưa tỉnh ngủ, hay là anh không phải vị bạch huyết tộc

kia?”

“Cũng có thể là do sự phụ của cậu tuổi già sức yếu, mắc chứng vọng tưởng.” Câu trả lời của Bạch Vũ làm cho Triển Dực nhớ lại một chuyện — Trong sách của gia tộc Raymond từ xưa có miêu tả về bạch huyết tộc, so với Bạch Vũ này hoàn toàn khác. Dường như khi đó, hẳn thật sự là một tên ác ma, thế nhưng bây giờ lại rất ôn hòa, cơ bản là vô hại, cũng rất khó tức giận.

“Đáng tiếc a.” Tiểu có vẻ hơi bất mãn, “Cộng sự lại không thể tin tưởng, hy vọng sẽ không trở thành bia đỡ đạn.”

Triển Dực nghe thấy, lại nhớ tới trong tư liệu có ghi, Tiểu còn được mệnh danh là vua bia đỡ đạn, không phải nói hẳn không may, mà là cộng sự hợp tác với hẳn, cơ bản đều sẽ chết oan trong khi chấp hành nhiệm vụ.

Triển Dực có hơi đau đầu, Elena chọn người theo tiêu chuẩn gì vậy?

Bước tới lối vào của tòa lâu đài, ba người nhìn thấy trên bậc cầu thang có một người đang ngồi chồm hổm, trên đầu gối đặt một chiếc túi du lịch, hai tay chống ra phía sau, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Người này có mái tóc đen xoắn ngắn, lộn xộn, cứ trung bình ba giây sẽ ngáp một lần, hẳn mặc một chiếc áo da màu đen có vẻ cũ, quần đùi kì dị, trên cánh tay có hình xăm, có vẻ giống con ve. Làn da trắng bệch cùng đôi mắt đen, điều này cũng đã chứng minh cho thân phận của hẳn, khuôn mặt đúng là mang theo nét búp bê, có vẻ cứng đầu và bướng bỉnh.

Triển Dực biết hẳn là thành viên mới thứ hai, tên là Không Thiên, hắc huyết tộc, đặc tính chỉ có 2 từ — Cực mạnh!

Không Thiên là một hắc huyết tộc rất đặc biệt, mặc dù hẳn là huyết tộc, nhưng từ nhỏ đã bị vứt bỏ trước một ngôi chùa, được một hòa thượng nuôi dưỡng, hẳn rất thích con người, mặt khác... hẳn cũng rất nghèo.

Triển Dực cũng không rõ tại sao trong lí lịch lại ghi chú rõ ràng là ‘hắn rất nghèo’, có nghĩa là sao?

Chẳng biết Không Thiên đã tới từ khi nào, rốt cuộc cũng gặp được người, hắn ngáp một cái giương mắt nhìn, vừa nhìn thấy liền vui vẻ giơ tay phát một cái giữa không trung coi như chào hỏi, “Ô, Tiểu đầu vàng!”

Tiểu nhú mày nhìn hắn, tựa hồ có chút hờn giận, “Tại sao lại là cậu?”

Triển Dực và Bạch Vũ liếc mắt nhìn nhau — Quen biết sao?

Không Thiên đặt cái túi xuống đất, đứng dậy lắc lắc thắt lưng.

Sau khi đứng lên, đặc tính của hắc huyết tộc liền được bộc lộ rất rõ ràng, thân hình cao lớn hoàn mỹ, nhưng có gì đó lại làm người ta cảm thấy không đúng.

Mọi người cùng phân tích một chút, có thể là do hắc huyết tộc bình thường có vẻ ngoài tao nhã, so với cái tên cà lơ phơ này thì vô cùng khác biệt, có cảm giác cách xa nghiêm trọng.

Tiểu đặt hành lí xuống, tâm tình giảm đi vài phần, “Lần này xem ra toàn là đồng bọn, ngoại trừ cái tên bạch huyết tộc không rõ lai lịch ra, thì giờ chỉ còn cái tên dã nhân gọi gấu là huynh đệ thôi.”

Triển Dực và Bạch Vũ ngẩn người — Gấu?

Đang buồn bực, Không Thiên lại đột nhiên chạy đi, vừa chạy vừa hô, “Elena! Mỹ nhân, mau tới đây!”

Triển Dực và Bạch Vũ đều không nhin được nhú mày.

Triển Dực nhú mày là vì — Elena lại tới nữa?

Bạch Vũ nhú mày là vì — Bà già đó mà là mỹ nhân?

Chỉ có Tiểu là lắc đầu nhìn trời, bước tới bậc thang ngồi xuống.

Vừa đặt mông ngồi xuống, hẳn lại nghe tiếng bước chân nặng nề, mặt đất cũng rung lên.

Trong bụi hoa đặng sau tòa lâu đài, có một con gấu đen hình thể cực kì to lớn âm âm bước ra.

Triển Dực mở to hai mắt nhìn chăm chăm — Giống gấu này là giống nào đây? Sao lại to dữ vậy?

Gấu đen bước tới bậc thang, há to miệng rống lên vài tiếng.

Triển Dực nhú mày xoay đầu đi... Tiếng rống quá to làm đau màng nhĩ.

Không Thiên nhào tới ôm đầu gấu xoa xoa, tuy rằng dáng người của hắn to lớn, nhưng so với vị anh em gấu đen này thì chỉ bằng một cánh tay của nó mà thôi.

Triển Dực nhú mày, “Quá chiếm diện tích!”

Bạch Vũ nhắc nhở, “Nó tên là Elena đó!”

Triển Dực ngẩn người, sau đó “Phốc” một tiếng bật cười.

Bạch Vũ mau lẹ rút điện thoại ra chụp nhưng vẫn chậm một giây, không thể chớp lấy một màn hiếm có.

Triển Dực bước tới trước cổng tòa lâu đài, thiết bị theo dõi được gắn trước cửa đã nhận ra thân phận của hắn, cánh cổng chậm rãi mở ra.

Chiếc cửa sắt vô cùng nặng nề mang nét cổ xưa, trên cửa được khắc đầy hình vẽ ác ma trong địa ngục. Cánh cổng vừa mở ra, làn gió mát rượi liền đập vào mặt, bên trong vô cùng sáng sủa còn rất náo nhiệt.

Trong đại sảnh có không ít người, chẳng biết bọn họ đang bận cái gì, có rất nhiều người mặc áo blouse trắng, giống như kỹ thuật viên.

“Thành viên của BN?”

Lúc này, từ trên cầu thang có một người bước xuống, mặc áo blouse trắng, đeo kính cận.

Đây là một người trung niên, khoảng sáu mươi tuổi, tóc xám trắng, bộ dạng cũng có thể coi là hòa nhã.

“Tôi là người phụ trách bên phòng thí nghiệm, tên tôi là Cách Thụy Sâm.” Ông chỉ mấy nhân viên đang bận rộn phía sau, “Công việc của bọn họ sẽ không ảnh hưởng đến các cậu, tổng bộ của BN ở lầu ba.”

Triển Dực gật gật đầu, lại nhìn thoáng qua phòng thí nghiệm, khó hiểu hỏi, “Mọi người đang nghiên cứu cái gì thế?”

“Đây là phòng nghiên cứu máu.” Cách Thụy Sâm trả lời, “Tất cả mẫu máu của quý đồ đều được đưa tới đây để tiến hành phân tích và nghiên cứu.”

Vừa nói, Cách Thụy Sâm vừa dẫn đường cho mọi người, “Lầu hai là thư viện và phòng tư liệu, đã qua nhiều năm không có ai dám chuyển chỗ. Phòng làm việc của mọi người nằm trên lầu ba.”

Triển Dực lập tức lên lầu ba, vừa đi vừa nói, “Phòng thí nghiệm tầng dưới chuyển đi đi.”

Cách Thụy Sâm hơi sững sốt, nhìn Triển Dực.

Triển Dực nói, “Elena muốn sử dụng tầng đó.”

Cách Thụy Sâm chần chờ một chút, nhưng vẫn gật đầu, “Vâng.” Nói xong liền xuống lầu an bài chuyển phòng thí nghiệm đi.

Không Thiên bước tới bên cạnh Triển Dực, “Cậu thật là tốt!”

Triển Dực không nói gì.

Bạch Vũ buồn cười, “Cậu nói Elena chính là Elena nào...”

“Tôi không hề nói xạo.” Triển Dực thuận miệng đáp, “Elena thật sự cần dùng.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy nhiều người như vậy sẽ vướng tay vướng chân, đuổi đi thì đúng là tốt hơn.

“Không phải kêu ba người sao?” Bạch Vũ hỏi Triển Dực, “Còn một người nữa đâu?”

“Tôi mới tới.” Triển Dực thuận miệng nói, phát hiện lâu ba có nhiều phòng, hẳn cảm thấy rất vui vẻ, trong đầu liền có ý nghĩ đuổi Bạch Vũ sang phòng khác.

“Còn một người nữa là ai?” Tiểu hỏi. Nguồn :

“Clary.” Triển Dực trả lời, “Ma vương Clary.”

Tiểu nhú mày, “Đúng là một nhóm không bình thường... Máy người xác định tập hợp cái nhóm này lại là cứu thế giới chứ không phải hủy diệt thế giới chứ?”

Mọi người nhìn nhau một cái, cùng xoay đầu nhìn Triển Dực.

Triển Dực vuốt cằm bước đi, “Ở đây có căn tin không? Tôi đói bụng rồi.”

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Huyết Cung

“Phòng ăn ở dưới lầu.” Ở phía cuối hành lang, có một giọng nữ ôn nhu vang lên, “Nếu cần, tôi có thể đưa mọi người đi.”

Mọi người xoay đầu lại nhìn... Ở phía cuối dãy hành lang đen như mực, có một cô gái mặc đồ thể thao, tóc đuôi gà, lanh lẹ chạy tới, cô là hồng huyết tộc. Triển Dực cảm thấy cô gái này rất quen mắt.

Bạch Vũ suy nghĩ, “Cô chẳng phải là người đi theo Louis Casta đó sao?”

Hồng huyết tộc kia lập tức gật đầu, cảm ơn Triển Dực và Bạch Vũ đã cứu cô... Triển Dực lại nghĩ, cô gái này bị quỷ đó bắt cóc, nhưng đã được Louis tới cứu, sao hôm nay lại ở đây?

“Tôi phụ trách chuyện ăn ngủ của Huyết Cung, có việc gì cứ việc phân phó cho tôi, tôi tên là Ace Miranda Khamir Tina.”

Bốn người nhú mày, “Tên gì cơ?”

Hồng huyết tộc ngượng ngùng, “Gọi tôi là Tina là được rồi.”

“Nga...” Mọi người lúc này mới hiểu ra.

“Chủ nhân đang ở phòng họp chờ mọi người.” Tina nói xong liền đi trước dẫn đường.

“Chủ nhân?” Tiểu buồn bực, “Chủ nhân nào?”

“Là quản gia của Huyết Cung.” Tina đáp.

“Huyết Cung?” Không Thiên nhíu mày, “Tên xấu quá.”

“Ban đầu đã gọi là Huyết Cung rồi.” Bạch Vũ đi đằng sau, vừa ngáp vừa hỏi Tina, “Quản gia mà cô nói chính là Louis?”

“Đúng thế.”

Triển Dực liếc nhìn Bạch Vũ, như là hỏi sao hăn lại biết.

“Louis Casta là người của gia tộc Casta, tổ tiên của gia tộc này là quản gia của Huyết Cung, hăn được di truyền lại kí ức, cho nên hăn nhớ rất rõ cấu tạo của Huyết Cung, làm quản gia sẽ tiện hơn nhiều.”

Tất cả mọi người cùng gật đầu.

Tiểu nhìn hai bên hành lang được trang trí bằng rất nhiều bức tranh, đều là chân dung, hăn hiếu kỳ hỏi, “Đây là tranh của ai?”

“Tranh vẽ những huyết tộc thời kì đầu.” Bạch Vũ trả lời giúp một câu, “Đều chết hết rồi.”

“Nhiều dữ vậy á hả?” Không Thiên thưởng thức từng bức tranh, “Quả nhiên đều là mỹ nhân, chẳng phải huyết tộc rất mạnh còn có năng lực trường sinh bất tử à, sao lại chết?”

Bạch Vũ ngáp một cái, không thèm đáp, Triển Dực nhìn nhìn hăn, vẫn là bộ dáng không màng sự đời như ngày nào.

Mọi người đi tới cuối dãy hành lang, bước vào một căn phòng lớn, đồ trang trí hoa lệ làm cho người ta liên tưởng đến cung điện, rất khó liên hệ với cái gọi là ‘phòng họp’.

Ở giữa căn phòng là một cái bàn cỡ rất lớn, bằng sắt, trên mặt bàn được khắc rất nhiều hình thái của bộ xương khô, cũng mang biểu tình khác nhau.

Tiểu khom người đánh giá mặt bàn, “Khiếu thâm mỹ có vẻ đặc biệt nhi...”

Đằng sau chiếc bàn, Louis đang đứng trước lò sưởi, vẫn là một thân hắc y, nhưng lần này không mặc áo khoác mà là mặc một chiếc áo sơmi trắng và gi-lê đen, trên tay áo có đính một cái kẹp, trông rất giống quản gia.

Tiểu cảm thấy rất buồn cười, “Chơi trò chơi à, còn có đồng phục mới ghê chứ!”

Triển Dực tìm cái ghế ngồi xuống, nói với Tina đang bưng trà tới, “Có cái gì ăn không? Tôi đói bụng.”

“Muốn ăn cái gì cũng có.” Louis ngồi xuống, mở ra chiếc rương cũ kỹ, bên trong đều là thiết bị tinh vi, sau khi khởi động, xung quanh liền xuất hiện vài màn hình.

“Tina rất thạo việc nhà, nấu ăn cũng ngon lắm, mọi người cứ yêu cầu tự nhiên.”

Mọi người đều cảm thấy đói bụng, sau khi chọn món, Tina liền xuống bếp nấu cơm.

Louis muốn hội ý trước một đoạn ngắn gọn.

“Chẳng phải còn thiếu một người ư?” Không Thiên hỏi, “Đại ma vương vẫn còn chưa tới.”

Louis nhìn về phía Triển Dực, “Cậu là đội trưởng, tự quyết định đi.”

Triển Dực mở miệng, “Nói nghe trước đi.”

“Đây là vụ án đầu tiên mà nhóm chúng ta phải xử lý.” Louis tỏ vẻ bình tĩnh đưa hình ảnh cho mọi người xem.

Trên màn hình xuất hiện một quán bar âm u, máy quay được đặt ở nhiều góc, mục tiêu là tên bartender. Người kia thoạt nhìn khoảng 30 tuổi, vô cùng trắng kiện, râu ria xồm xàm.

Trong lúc hẩn rót rượu cho khách, mọi người có thể mơ hồ nhìn thấy trên chỗ cổ tay áo lộ ra một nửa hình xăm — Tương tự như hình xăm phản quân kia.

“Quán bar?” Không Thiên tò mò, “Có vẻ không có gì đặc biệt.”

“Quán bar này có tên là Trường Thanh.” Louis cho mọi người xem cấu tạo bên ngoài và bên trong quán bar, “Vốn chỉ là một quán bar bình thường, ở chợ đêm khu thứ năm, bởi vì là vị trí tốt cho nên rất đông khách. Có điều gần đây tôi nhận được tin báo, có bảy thanh niên, sau khi vào quán bar này thì mất tích.”

“Bảy người?” Triển Dực nhíu mày, “Danh tính thế nào?”

“Đây là tư liệu của bảy người đó.” Louis mở cho mọi người xem, “Họ không quen nhau, nam nữ đều có, độ tuổi từ 19 tới 25, chỉ có một điểm giống nhau duy nhất chính là đều là hỗn huyết, nhóm máu loại C-6. Sau khi đem tư liệu của họ đi so sánh, kết quả cho thấy bọn họ đều mắc chứng nọ huyết.”

Tất cả mọi người cùng gật đầu, ở thế kỉ này, ngoại trừ BN, hầu hết các bệnh khác đều có thể chữa khỏi, chứng nọ huyết tuy rằng rất ít gặp, nhưng vẫn có thuốc đặc hiệu để chữa trị. Mấy người này đều là những người vừa mới tra ra bệnh, chuẩn bị được nhận trị liệu. Bệnh trạng của chứng nọ huyết cũng không rõ ràng lắm, chỉ là người bệnh sẽ bị chóng mặt, cảm thấy mệt mỏi, nếu nghiêm trọng thì sẽ bị ngất xỉu.

Tiểu nhú mày, “Anh nghi ngờ việc bọn họ mất tích có liên quan tới tên bartender đó?”

“Hắn vừa mới tới đó làm cách đây không lâu.” Louis tiếp tục mở tư liệu khác, “Từ sau khi hắn tới đó liền xuất hiện nhiều vụ án mất tích.”

“Bắt những người đó có lợi ích gì?” Không Thiên không rõ, “Để ăn hả?”

“Vùng này không có huyết tộc bắt lương lui tới, với lại trước đây đã có nhân viên điều tra dẹp bớt vài người có nguy cơ gây chuyện ngoài ý muốn rồi, hơn nữa huyết tộc chỉ hút máu chứ đâu có ăn thịt người.” Louis đổi sang phần tư liệu khác, “Đây là án mất tích của khu thứ tám và thứ chín.”

Mọi người cùng ngẩng đầu nhìn lên màn hình.

“Vẫn là hai quán bar bình thường, có hơn mười người mắc chứng nọ huyết mất tích.” Louis nói, “Sau khi thông qua nhiều camera quan sát, chúng tôi đã tìm ra một việc.”

Trong hai quán rượu phát sinh sự kiện mất tích, bên trong đều xuất hiện một bartender, tuy rằng quần áo và kiểu tóc khác nhau... Nhưng sau khi đưa cho máy tính đối chiếu và phân tích ngũ quan — Người này chính là tên bartender xuất hiện ở quán bar kia.

“Vậy thì vụ mất tích rõ ràng là liên quan tới hắn.” Tiểu nâng cảm, “Bây giờ trực tiếp đi bắt hắn luôn hay làm sao?”

“Hắn chỉ là tay sai, đằng sau hắn chắc chắn còn có kẻ khác nắm cán cờ.” Triển Dực nói, “Chúng ta phải biết rõ tại sao hắn lại bắt cóc những người mắc chứng nọ huyết thì có vẻ hữu dụng hơn.”

“Chính xác!” Louis gật đầu.

“Chứng nọ huyết tuy rằng không phải bệnh hiểm có, nhưng tại sao lại phải là những người đến quán bar chơi?” Triển Dực không rõ.

“Điều này vẫn còn đang điều tra.” Louis nhún vai, tỏ vẻ vẫn chưa tra được manh mối gì, “Có vài thanh niên trẻ tuổi lần đầu tiên đi bar chơi đã mất tích, bởi vì gia đình họ tới báo cảnh sát cho nên tôi nghĩ bên kia ra tay rất nhanh, nếu không thì sao tên bartender đó lại có thể chơi trò này lặp đi lặp lại tới mấy lần, cứ chạy trốn rồi tới chỗ khác chơi lại chiêu cũ.”

“Tôi đã thuật lại xong.” Louis đứng dậy, “Nhiệm vụ của tôi chỉ có thể, còn lại đều do đội trưởng chỉ huy.” Nói xong, Louis nhìn đồng hồ, “Có thể đi ăn cơm được rồi đó.”

Triển Dực đứng dậy, xuống lầu ăn cơm.

Bạch Vũ vượt cằm, để mọi người đi trước, hẩn quay đầu về dãy hành lang, Tiểu thấy Bạch Vũ đi về phía kia, có chút tò mò, Không Thiên thoát nhìn có vẻ ngu đần, bất đắc dĩ vỗ vai Tiểu, “Tiểu đầu vàng, chúng ta đi xem thử chỗ này có món gì, không biết có cá cho Elena không nhỉ?”

Tiểu nhíu mày liếc Không Thiên, xoay đầu lại lần nữa... Bạch Vũ đã biến mất sau dãy hành lang tối tăm.

Hẩn không tự chủ “Sách” một tiếng, ở nơi này chỗ nào cũng tối thui thù lùì, không đèn không cửa sổ, chẳng thể nhận ra được phương hướng.

Tới phòng ăn dưới lầu, Tina đã nấu xong, nhìn bàn ăn rất phong phú.

Mọi người vừa mới ngồi xuống đã thấy Tina cầm một giỏ trái cây với mấy con cá, cô nói là đem lên cho Elena.

Không Thiên bưng tô bưng chén đi theo Tina, trong phòng ăn chỉ còn lại Triển Dực và Tiểu.

Tiểu nhìn thoáng qua Triển Dực đang ăn cơm rất thông thả, hơn nữa còn giữ một khoảng cách nhất định với mình, Tiểu hơi mỉm cười, cầm đĩa thức ăn, hứng thú hỏi, “Nghe nói Bạch Vũ là do cậu nhặt được?”

Triển Dực không trả lời, chỉ nhìn đối phương một cái, ý bảo muốn hỏi gì thì hỏi lẹ đi.

“Tại sao hẳn lại nghe lời cậu quá vậy?” Tiểu nâng cằm, “Cậu biết rất nhiều về bạch huyết tộc à?”

Triển Dực vẫn không nói gì, cầm ly nước lên uống một hơi, đứng dậy, rời khỏi phòng ăn.

Vừa tới cửa cũng vừa lúc gặp Tina quay lại, thấy Triển Dực chỉ ăn vài miếng, cô không nhịn được, hỏi, “Đồ ăn không ngon sao?”

Triển Dực bước ngang qua người cô, nói một câu, “Thịt chưa chín, khẩu vị của tôi không giống đám cầm thú kia, lần sau làm ơn nấu đồ cho người ăn giùm.”

Nói xong liền rời khỏi.

Tina bước tới bàn ăn, quả nhiên Triển Dực không hề đụng vào thịt bò.

“Ái chà, tính cách và bề ngoài hoàn toàn trái ngược, thấy mắc ghét!” Tiểu kéo đĩa của Triển Dực tới trước mặt, khoát tay với Tina, “Tôi ăn cho!”

Nói xong, đưa dao cắt miếng thịt... máu chảy ra.

Tiểu giật giật khóe miệng, nhìn Tina, “Tôi cũng là con người...”

Tina đành phải thu dọn chén đĩa, không ai nghĩ, trên gương mặt của một huyết tộc dũng mãnh như cô lại xuất hiện vẻ mờ mịt.

Tiểu uống một ngụm rượu, mắt thấy Louis bước tới, khóe miệng liền bật ra nụ cười.

Louis vừa vào phòng, chỉ thấy có mình Tiểu, đã vậy còn cười với mình, Louis bước tới bên cạnh, ngồi xuống hỏi, “Muốn hỏi cái gì?”

Tiểu cười cười, trả lời gọn gàng dứt khoát, “Bạch Vũ có vẻ không giống miêu tả của sư phụ tôi.”

“Rồi sao?” Louis cũng cười, “Cậu muốn hỏi cái gì?”

“Sau khi tính cách của hãn thay đổi, có phải sức mạnh cũng sẽ giảm đi không?” Tiểu thăm dò, “Nghe nói huyết tộc, đặc biệt là huyết tộc thời kì đầu, đợt diệt vong năm đó có liên quan đến sự kiện chủng tộc bị suy nhược tập thể, hãn ngủ hơn ngàn năm, có phải cũng vì nguyên nhân đó không?”

Louis nghe xong, mỉm cười giơ tay cầm lấy ly máu nhân tạo Tina đưa tới, uống một hơi, đôi môi dính máu đỏ đỏ, hạ giọng nói, “Nếu cậu hiếu kỳ như thế, sao không tự mình đi thử đi?”

“Thử?” Tiểu hơi nhướn mày, tựa hồ rất ngạc nhiên, “Thử thế nào?”

Louis đứng lên, tay cầm ly máu, “Tôi chưa hề nói gì cả, cậu tự đưa ra quyết định đi.” Nói xong, cầm ly đi mất.

...

Triển Dực rời khỏi tòa lâu đài, hãn muốn đi tìm Bạch Vũ đi ăn cơm.

Nhưng khi vừa ra ngoài, Triển Dực liền hiểu tại sao nơi này lại có tên là “Huyết Cung”.

Không biết có phải do tác dụng của ánh sáng hay không, vách tường bám bụi kia, tựa hồ có mạch máu đang chảy, còn tạo cho người ta cảm giác

huyết mạch phun ra rộng mở, lúc này tới đây lại không hề để ý, nhưng bây giờ xem ra...

Tầm mắt của Triển Dực theo vách tường hướng lên trên, tới nóc nhà thì ngừng lại, ở trên đó có một pho tượng hình đầu thú. Chẳng biết con thú kia là con gì, dù sao cũng chẳng phải động vật có vú bình thường, có vẻ giống sự kết hợp giữa rồng và sói. Trên đỉnh đầu con thú, có một thân ảnh màu trắng đang đứng, tóc dài theo gió bay bay.

Triển Dực khẽ nhú mày — Bạch Vũ đứng trên đầu thú, lười biếng ngáp ngáp dài, không thể nhìn ra hẳn đang nhớ lại chuyện cũ hay đang ngẩn người.

Chẳng biết đây có phải là ảo giác hay không, Triển Dực đột nhiên cảm thấy pho tượng kia trước đây chỉ là một tảng đá thô kệch không sức sống, nhưng sau khi Bạch Vũ xuất hiện, nó lại trở nên hung hãn, ngay cả đôi mắt trống rỗng cũng hiện lên một tầng huyết sắc, có ánh sáng mờ nhạt.

Là ảo giác ư? Triển Dực nhìn xung quanh, những đóa hoa lúc này trông rất điêu tàn, lúc này lại như có sức sống không biết từ đâu tới, hơn nữa màu sắc cũng không khô bụi mà đã là một tầng nhuộm đỏ, cả tòa lâu đài như sống lại, vừa yêu dị lại tràn đầy tinh lực, nghênh đón đức vua trở về.

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Răng Nanh Tà Ác

Khu thứ năm nằm ở phía đông, cũng có thể xem là một khu mới, sống tại đây hầu hết đều là người trẻ tuổi, có cuộc sống về đêm rất đặc biệt phong phú và mới mẻ.

Có rất nhiều người lớn tuổi lựa chọn rời khỏi khu vực này, mà những người thích mặc quần áo kiểu lố lăng, thích cuộc sống tự do tự tại đến từ nơi khác đều sẽ tề tựu về đây.

Triển Dực mặc một chiếc áo khoác đen lớn, cổ áo dựng thẳng, che cả cằm lẫn miệng, trên mặt đeo kính đen, hai tay đút vào túi, chậm rãi bước vào khu thứ năm sầm uất, náo nhiệt.

Giữa bối cảnh đêm khuya tăm tối, các loại đèn gắn hai bên đường cứ lập lòe nhấp nháy, khoa học kỹ thuật tiên tiến nên chẳng có loại đèn nào lại không làm được, cả quảng trường trở nên chói lòa, một nửa là do những ngọn đèn đủ màu, một nửa còn lại đương nhiên là do đám thanh niên điên cuồng trên đường.

Triển Dực im lặng cúi đầu bước đi trên con đường.

Quán bar Trường Thanh cách đó không xa, ở khu thứ năm chiếm đa số là nhân loại, đừng nói là huyết tộc, ngay cả hỗn huyết cũng rất ít thấy.

Triển Dực đen một cây từ đầu tới chân, bước đi trong đêm chẳng có ai nhận ra, cả làn da tái nhợt cũng bị ánh đèn lập lòe kia che đi.

Hắn bước tới trước cửa quán bar Trường Thanh liền bắt gặp vài thanh niên đang tranh chấp, có vẻ như bọn họ muốn vào trong nhưng bảo vệ lại không cho, đẩy bọn họ đi, động tác nhìn rất thô lỗ.

“Chỉ có thành viên mới được vào, còn không thì phải là huyết tộc!”
Bảo vệ vô cùng hung hãn.

Triển Dực có chút buồn bực, những thanh niên mất tích kia cũng là thành viên trong đây sao?

Triển Dực không hề chùn bước, hắn vẫn bước về phía cánh cửa.

Bảo vệ thấy hắn cúi đầu, định giơ tay chặn lại, nhưng bàn tay còn chưa đụng trúng Triển Dực, Triển Dực đã vòng ra sau, biết mất sau cánh cửa.

Bảo vệ há hốc giống như không dám tin vào mắt mình, thật lâu sau mới bước ra góc, nói vào bộ đàm, “Boss, có... có hắc huyết tộc vào bar.”

“Hắc huyết tộc?”

Tắt bộ đàm, trong căn phòng phong kín, có một người trẻ tuổi ăn mặc giống như bartender, hỏi nam tử áo đen đang chơi đùa cùng con mèo Ba Tư màu trắng, “Hắc huyết tộc mà lại tới chỗ này sao?”

“Chẳng phải rất tốt à.” Nam tử áo đen rất bình tĩnh, trả lời cũng vô cùng bình tĩnh, “Lần trước dùng hồng huyết tộc để thí nghiệm, có điều hồng huyết tộc cũng chỉ là nhân vật nhỏ, chi bằng triệu tập vài vật thí nghiệm, thử trên người hắc huyết tộc một lần xem sao.”

Tên bartender lập tức liên lạc với bộ phận bên kia, tập hợp vật thí nghiệm tại cửa sau.

...

Sau khi bước vào quán bar, Triển Dực liền nhíu mày.

Ánh sáng trong quán bar rất mờ mịt, đặc biệt là âm nhạc, có vẻ như là slow Rock xa xưa, vừa chậm rãi, vừa ồn ào, cảm giác rất quý dị và thối nát.

Sau khi bước vào đây Triển Dực lập tức cảm thấy khó chịu, bởi vì trong không khí có mùi hôi thối, vệ sinh không được sạch sẽ chẳng? Cơ mà cho dù là vệ sinh không tốt thì cũng lắm chỉ là mùi thức ăn thiu hoặc rác rưởi, đằng này rõ ràng là mùi xác chết.

Triển Dực bước về phía quầy bar, tìm một cái ghế ngồi xuống, giương mắt nhìn... Trong quầy chỉ có một người đàn ông thân hình cao to đang đứng pha rượu, cũng chính là người có hình xăm “Phản quân” trong mấy tấm ảnh, có điều hôm nay hắn mặc áo tay dài, nhìn đoán không ra.

“Tôi chưa từng gặp anh trước đây.”

Lúc này, có một cô gái cầm ly nước màu hồng phấn bước tới bên cạnh Triển Dực, cô đặt cái ly lên bàn, ngoại trừ mùi cồn, Triển Dực còn ngửi thấy mùi máu.

Chẳng biết có phải sống chung với Bạch Vũ lâu quá nên bị lây hay không, Triển Dực có vẻ miễn cảm với mùi máu hơn lúc trước. Loại đồ uống này rất bình thường, nhỏ thêm vài giọt máu nhân tạo vào ly, nó sẽ làm cho màu rượu biến thành màu hồng phấn, màu sắc lãng mạn cộng thêm vị hơi tanh, thật ra chẳng phải thứ tốt lành gì.

Triển Dực cũng chẳng để ý tới cô ta.

“Anh muốn uống gì?”

Lúc này, tên bartender kia bước tới hỏi Triển Dực.

Triển Dực giương mắt nhìn hẩn, trong mắt có gấn kính áp tròng được Phương Húc trang bị thiết bị tinh vi, trong đó có chức năng nhận dạng, ngay phút Triển Dực ngẩng đầu nhìn, hệ thống đã bắt được hình ảnh, thiết bị liền bắt đầu tiến hành phân tích dữ liệu.

Kết quả cho thấy — Người này có phản ứng của bệnh BN, xem ra là người mang theo mầm bệnh nhưng ẩn tích, hoặc có biến dị nào đó.

Triển Dực nhìn hẩn đại khái ba giây, mở miệng, “Nước lọc.”

...

“Ha hả!”

Cách đó không xa có một người đàn ông cầm ly nước màu xanh biếc, quay lại nhìn Triển Dực, “Tới quán bar mà uống nước lọc à?”

Triển Dực tháo kính xuống, đôi mắt màu băng lam lập tức khiến cho tên bartender chú ý.

“A?” Cô gái kia cũng kinh ngạc, “Anh không phải hắc huyết tộc sao?”

Triển Dực ngẩng đầu nhưng không hề nhìn cô mà vẫn đáp lời, “Tại sao tôi không nghe thấy tiếng tim cô đập?”

Cô gái hơi sợ hãi, lui ra phía sau vài bước, “Anh là huyết tộc?”

“Quán bar này rất ồn ào.” Triển Dực vươn ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ xuống mặt bàn, “Ở đây nhiều người như vậy nhưng lại không hề nghe thấy tiếng tim đập... Vậy các người rốt cuộc là ai?”

Triển Dực vừa dứt lời, chợt nghe thấy tiếng đóng cửa rầm rầm, còn có tiếng đẩy bàn, xoay đầu lại nhìn, cửa ra vào đã bị đóng lại, khách khứa trong quán cũng đột nhiên đứng hết lên.

Triển Dực quét mắt một vòng, đeo kính đen vào, sau khi quét xong, hệ thống liền phân tích số liệu rất nhanh, kết quả cho ra cũng giống như suy đoán của hắn — Tất cả mọi người ở đây đều không có sự sống.

Đôi mắt của bọn họ ánh lên màu đỏ, có vẻ giống như quỷ đỏ, hai mắt vô thần, động tác cứng nhắc, chậm rãi tới gần Triển Dực.

Triển Dực khẽ nhíu mày, “Một đám cương thi à?”

...

Trong căn phòng tối đen, thông qua màn hình camera, đôi mắt màu lam hiện lên rất rõ ràng.

Nam tử kia rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, khẽ nhíu mày, “Tới sớm thế?”

“Có tiếp tục thực nghiệm không?” Tên hóa trang thành bartender còn lại hỏi.

“Ngưng hẳn toàn bộ thực nghiệm, bảo mọi người rút quân.” Nam tử trầm mặt một lát, mở miệng, “Hình như có chút vấn đề.”

Tên bartender gọi cho mọi người, nhưng không ai bắt máy, hắn khẽ nhíu mày, “Người đâu hết rồi?”

“Khụ khụ...”

Hắn vừa dứt lời, ở đầu dây bên kia đột nhiên truyền tới tiếng ho khan đứt đoạn, nó không giống như bị bệnh mà có vẻ như đang ho ra máu.

Sau đó lại là một mảng im lặng, không một tiếng động.

Thật lâu sau lại có tiếng cười phát ra, tiếng cười mang vẻ âm trầm, giữa căn phòng tối tăm làm cho nó trở nên khủng bố, vừa khàn lại vừa có

vẻ không mang theo ý tốt.

“Chỉnh camera đi.” Nam tử áo đen cuối cùng cũng rút bàn tay lại, không vuốt ve con mèo nữa.

Tên bartender lập tức chỉnh camera, tắt màn hình chỗ Triển Dực, đổi sang cửa sau quán bar, trong ngõ hẻm ban đầu là đứng đầy người, bây giờ thì chất đầy xác chết, hoặc có thể nói là phần còn lại của thân thể, tay chân gì đều bị cắt sạch.

“Vật thí nghiệm đều chết hết!” Bartender sợ hãi kêu lên.

Nam tử áo đen chỉ vào màn hình, chỗ phía xa xa ngõ hẻm, “Cái gì vậy?”

Tên bartender nhíu mày nhìn, dưới cột đèn đường xa xa, có cái gì đó đang lắc qua lắc lại, quy luật như đồng hồ quả lắc, bề ngoài thì có vẻ như một kén tằm màu đen...

Tên bartender lắc đầu, “Cái gì đây?”

“Chặt đứt mọi liên hệ với các quán bar có dính líu, không được để lại bất cứ manh mối hay tin tức nào hết!” Nam tử áo đen ngồi thẳng dậy, hình ảnh quay lại chỗ Triển Dực, “Xem ra chúng ta đã bị người ta theo dõi... Không thể nào, chúng ta đã cẩn thận lắm rồi, sơ hở ở đâu chứ?”

Tên bartender đang định tắt màn hình, đột nhiên... Triển Dực ngẩng đầu, nhìn thẳng vào camera.

...

Tên bartender sửng sốt, Triển Dực đeo kính mắt đã bắt đầu tập trung nhìn thẳng vào đó.

“Mau tắt camera!” Nam tử áo đen đứng phắt dậy.

“Không tắt được!” Tên bartender luống cuống.

“Rút dây điện đi!”

Tên bartender hoảng hốt rút phích cắm.

Giữa không gian âm u, hai hàng lông mi nam tử áo đen nhúu chặt lại, “Bị phát hiện rồi, thu thập đồ đạc quan trọng rồi mau rời khỏi đây!”

...

Triển Dực gọi cho Phương Húc, “Có tra ra không?”

“Tìm được rồi!” Máy tính của Phương Húc nhanh chóng truy tìm tung tích, cuối cùng cũng tìm được chỗ ẩn nấp.

Tiểu và Không Thiên đang ngồi trong xe, sau khi nhận được địa chỉ do Phương Húc gửi tới, hai người liền nhanh chóng rời đi.

Trước cổng Huyết Cung, Mục Tát lưng đeo ba lô bước xuống xe cùng Khải, Khải bưng thiết bị xuống, nhìn chiếc xe vừa phóng đi phía xa, “Mới tới mà đã có nhiệm vụ rồi sao?”

“Oa... Đây là cung điện trong truyền thuyết a.” Mục Tát vui vẻ khiêng thùng, nhờ Tina giúp đem vào trong.

Khải vừa vào cửa liền ngẩng đầu nhìn, trên nóc nhà có một cái bóng trắng.

Bạch Vũ ngồi trên đầu pho tượng, nâng cằm ấn di động, “Dực Dực, đói bụng quá à.”

Triển Dực rời khỏi vị trí, vừa đi vừa đeo bao tay, lơ đãng nói, “Muốn ăn cái gì?”

Bạch Vũ nắm mắt cá chân, “Trên đường về mua cho tôi fast food nha!”

Triển Dực đeo bao tay xong, nhấn nút bật con dao giấu trong tay áo, mở miệng, “Năm phút nữa nói tiếp.”

...

Khóe miệng Bạch Vũ mang theo nét cười, nhẹ nhàng vượt đầu pho tượng, cảm giác như cả cung điện đều sống lại, tiếng thú gầm ẩn dưới lòng đất đang theo từng mạch đất truyền lên, địa ngục trần gian dường như đã trở lại.

“Sau khi anh quay lại, anh đã chẳng còn là mình của ngày xưa.” Louis đứng phía sau Bạch Vũ, “Huyết Cung đã tỉnh rồi, chừng nào anh mới tỉnh lại đây?”

Bạch Vũ ngáp một cái, đứng lên, nhảy xuống khỏi đầu pho tượng, sau khi đáp đất, hắn bắt đầu đi dạo, bước về phía vườn hoa nhuộm đỏ, đằng sau có một cái hồ phun nước.

Bạch Vũ liếc mắt nhìn dòng nước, một giây chuyển mắt đi... Làn nước màu đen lập tức biến thành màu đỏ, sẫm như máu — Suối bắt đầu phun trào, những hình điêu khắc dưới đáy hồ dần dần lộ ra dưới màu nước đỏ loãng.

Louis kinh ngạc, lăm bằm, “Huyết trì?”

Bạch Vũ đút hai tay vào túi, tiếp tục bước đi... Hắn bước tới đâu, cây cỏ xung quanh đều xảy ra hiện tượng biến đổi quỷ dị, thậm chí thực vật mang màu u ám ban đầu dần dần biến thành màu xanh lá, rồi lại dần đổi sang màu xanh biển, dây leo rậm rạp, còn có cả màu tím nữa, tràn đầy sức sống.

Sau một vòng tuần tra, Bạch Vũ ngẩng đầu lên nhìn mặt trăng.

Hắn mở rộng cánh tay, nhắm mắt lại, nói một câu, “I’m back.”

Khi mở mắt ra, tròng mắt màu tím đã chuyển thành màu đỏ, đôi mắt sâu không nhìn thấy đáy, màu đỏ kia như sóng cuộn ào ạt giữa biển khơi.

Đột nhiên ở phía chân trời có một thanh âm chấn động vang lên.

Louis nhíu mày nhìn về phương xa, hắn chỉ thấy từng mảng từng mảng màu trắng mãnh liệt ủa tới, giống như mây cuộn vậy.

“Cái này là...” Louis há to mồm.

Từng mảng trắng đó giống như một tấm lưới, tiếng kêu thê lương bao phủ cả màn đêm. Đó là hàng trăm con chim trắng, nói chính xác là quạ trắng, sở hữu đôi mắt đỏ, chính là loài chim mang tới chết chóc trong truyền thuyết.

Đàn quạ này bay vòng vòng trên đỉnh đầu Huyết Cung, sau khi đánh vài vòng, chúng nhẹ nhàng đậu lên những cành cây mang màu sắc quý dị, cả khu vườn như được tuyết trắng bao phủ, chúng nó lặng lẽ đứng đó, dùng đôi mắt óng ánh quan sát Huyết Cung. Đôi mắt đỏ của quạ trắng có những vết sáng do ánh đèn đường trong thành phố tạo thành, đây chính là đôi mắt tử thần, lãnh khốc lại lặng im.

Ngay lúc này đây còn có cả tiếng sói tru vang vọng.

Louis nghe thấy tiếng công nhân kêu la sợ hãi ở dưới lầu... Hắn cúi đầu nhìn, chỉ thấy ở phía cánh rừng có vài con sói trắng. Loài sói này so với những con bình thường thì lớn hơn rất nhiều, cũng sở hữu đôi mắt đỏ rực.

Bầy sói lặng lẽ ngồi bên cánh rừng, tựa như đang thưởng thức ánh trăng đêm nay.

Có một con sói rất lớn bước tới chỗ Bạch Vũ, chẳng có bất kì cử chỉ thân thiết nào, nó chỉ ngồi xuống bên cạnh, ngẩng mặt lên ngắm trăng.

Bạch Vũ nói vào ống nghe, “Hết năm phút rồi kìa ~”

Đầu dây bên kia lập tức truyền tới giọng nói của Triển Dực, “Anh muốn ăn cái gì?”

“Oa...”

Không Thiên lưng vác bao bố bước vào quán bar, nhìn thấy thi thể la liệt trên mặt đất và Triển Dực đang đứng giữa phòng gọi điện thoại, “Máu me dữ thần nha.”

Tiểu bế một con mèo trắng bước tới, “Người với tư liệu đều mang về rồi, nhiệm vụ có phải đã xong rồi không? Úi trời ơi...” Hắn nhìn thấy tình trạng trong quán bar, “Nhìn nhả nhận vậy mà sao ra tay ác độc thế?”

Không Thiên nhìn xung quanh, “Chú em có hình xăm phản quân đâu?”

Triển Dực liếc mắt nhìn tên bartender cao to ngơ ngác ngồi sau quầy bar, Không Thiên bước tới chỗ hắn, kéo tay áo lên nhìn — Quả nhiên có hình xăm nô lệ.

“Tiểu quý, đi thôi.” Không Thiên nắm cổ áo tên bartender kéo đi, tên kia nhìn to lớn nhưng lại rất dễ dàng bị Không Thiên khống chế.

Triển Dực mở cửa sau của quán bar, nhú mào.

Tiểu bước tới xem, chỉ thấy trong con hẻm, xác chết có thể nói là chất đầy đồng.

“Nhiệm vụ kiểu gì mà sao khẩu vị nặng dữ vậy?” Tiểu bửu môi, thuận tiện bịt mũi, “Đây là quỷ đồ hay người biến dị? Mùi gì mà khó ngửi quá!”

“Là cương thi.” Triển Dực nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên cột đèn đường xa xa có kén tằm màu đen treo ngược.

Tiểu cũng nhìn thấy, bĩu môi, “Thì ra là vậy.”

Triển Dực vung tay, con dao lập tức biến thành chiếc vòng, trở về vị trí cũ, hần xoay người đi, dặn dò Tiểu và Không Thiên, “Dọn dẹp xong nhớ mang người về Huyết Cung.”

“Tụi tôi dọn dẹp á?” Không Thiên chỉ vào mình, “Người quét đường đâu?”

“Tất cả thiết bị này nọ ngày mai mới tới.” Triển Dực bước ra cửa chính.

“Vậy còn cậu?” Tiểu bất mãn, “Chúng tôi dọn dẹp, còn cậu làm cái gì?”

Triển Dực đẩy cửa ra, một cước đá bay tên bảo vệ đang muốn xông tới, đáp, “Đi mua fast food.”

Bước ra khỏi quán bar, Triển Dực cúi đầu bước đi trong bóng đêm.

Tiểu ôm con mèo trắng, nhìn Không Thiên nhét tên bartender vào bao bố, sau đó đi tìm chổi khắp nơi, “Không phải chứ, tìm chổi thì có ích lợi gì?”

“Chứ làm sao bây giờ?” Không Thiên vừa nói vừa mở cửa sổ, ngoắc ngoắc cái kén tằm đang lắc lư dưới cột đèn, “Hú hú, Clary, tới phụ một tay đi!” Nguồn :

Tiểu cũng ló đầu ra, lúc này đột nhiên có một mùi gì đó bay tới, “Có ngửi thấy mùi gì không?”

“Mùi máu.” Không Thiên ngửi ngửi bốn phía, sờ sờ mũi, “Sao còn có mùi chất đốt là thế nào...”

Nói còn chưa dứt lời, hai người liền nhìn thấy kén tằm đột nhiên mở ra, bên trong có một người đột nhiên vươn tay, lấy ra chiếc bật lửa, đốt lên...

“Oa!” Không Thiên nhắc lấy bao bố, kéo tay Tiểu chạy ra ngoài, nhảy lên nóc tòa nhà đối diện.

Sau đó là một tiếng “Oanh” chấn động vang lên, cả quán bar đều bị thiêu đốt, màu lửa xanh nhạt không có xúc cảm nóng lại có lực sát thương mạnh hơn gấp bội lần, quán bar này tính luôn cả đồng cương thi đều biến thành than, trong nháy mắt hóa thành tro bụi, bay theo làn gió biến mất trong màn đêm.

“Cậu đoán thử xem lúc này Triển Dực có ngửi thấy mùi chất đốt không?” Không Thiên đột nhiên hỏi Tiểu.

Tiểu giật giật khoe miệng, “Cái nhóm này quả nhiên toàn ba cái thứ có khẩu vị quá nặng...”

Đang nói chuyện, trên đỉnh đầu có cái gì đó xẹt qua, kén tằm vừa rồi đã biến mất, giống như một con dơi khổng lồ, bay về phía Huyết Cung.

“Oa, qua bao nhiêu năm rồi Clary vẫn bất bình thường như thế.” Không Thiên cảm khái, hẳn đột nhiên chú ý về phía Huyết Cung, khẽ nhíu mày, “Kì lạ.”

Tiểu cũng ngẩng đầu nhìn, Huyết Cung đang trôi nổi giữa không trung, nằm ở rất xa, cơ hồ nhìn không thấy rõ. Nhưng người ta lại có cảm giác, so với ban đầu thì hoàn toàn khác biệt, lúc này nó như có trái tim, từng nhịp đập mạnh mẽ, dưới ánh trăng càng làm cho nó mang sắc thái quý dị và âm u.

Không Thiên nhếch miệng, “Bạch Vũ quả là đáng sợ.”

Tiểu nhìn hẩn một cái, không nói gì, mang ‘chiến lợi phẩm’ quay về Huyết Cung.

Triển Dực cầm túi thức ăn, bước đi trên con đường trở về căn cứ, dòng người ồ ạt ngược xuôi, cơ mà tiếng tim đập rõ mồn một cộng thêm huyết mạch đập đều đều kia là cái gì thế?

Triển Dực đứng ở đầu đường, thử tịnh tâm, thế nhưng hẩn lại có thể nghe thấy tiếng người ta nói chuyện trong những tòa nhà cao tầng phía xa.

Khẽ nhúu mày... Triển Dực vươn tay sờ cổ, ở vị trí bên trái, hẩn có cảm giác làn da đang nóng lên.

Triển Dực suy nghĩ — Chỗ này, là nơi Bạch Vũ cắn lần trước, nhưng miệng vết thương cũng đã khép lại rồi.

Bạch Vũ mím môi nằm trên mặt cỏ màu lam, cây cỏ như có sinh mệnh, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Bạch Vũ, hai con sói trắng ngồi chồm hổm bên cạnh hẩn, lẳng lặng chờ đợi.

Bạch Vũ nhìn mặt trắng mím cười, răng nanh nhô ra, có máu chảy quanh — Sau một ngàn năm say ngủ, hẩn thức dậy và được uống ngụm máu đầu tiên, nó đã giúp hẩn sớm tỉnh lại, tà ác là thứ ăn sâu vào trong xương trong máu huyết tộc, tác dụng của răng nanh chính là giữ lại mỹ vị cực hạn, chiếm hữu cho riêng mình.

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Huyết Cung Giữa Màn Đêm

Huyết sắc nhuộm cả màn đêm, bối cảnh xung quanh cũng mang màu xanh âm u, mặt trăng bị một lớp mây mỏng che đi, những đám mây mang màu gỉ sắt cho nên đã làm mặt trăng cũng hơi nhuộm chút huyết quang. Có điều con người và các sinh vật khác sống trên mặt đất, đã sớm mặc kệ hiện tượng thiên nhiên quái dị này rồi, hoặc có thể nói bọn họ đã gần như không còn cái gọi là ‘sự hiếu kỳ’ nữa rồi.

Louis nhìn hai người mang ‘chiến lợi phẩm’ về cũng có chút phát sầu.

Một nam tử áo đen bán sống bán chết, một tên ‘nô lệ’ bartender so với bán sống bán chết còn tệ hơn, một con mèo Ba Tư xinh đẹp, may mắn còn có xấp tư liệu, có điều toàn là tư liệu nghiên cứu về y học, có vẻ là đang tiến hành thí nghiệm trên cơ thể người. Những thanh niên mắc chứng nọ huyết bị mất tích đó đã bị tiêm vào cơ thể một loại thuốc độc chưa xác định rõ danh tính, sau khi tiêm vào, trong máu đã xảy ra biến dị, cải tạo thành cương thi. Trước đây có vài hồng huyết tộc bị giết, sức chiến đấu cũng không tệ lắm, có điều đó mới chỉ là giai đoạn đầu tiên trong thực nghiệm.

Thẩm vấn tên áo đen kia, phát hiện ra hẳn biết rất ít, nếu như nói “Phản quân” có kết cấu như một cái cây thì người này chỉ là cành nhỏ đốt cuối, có hay không cũng chẳng quan trọng.

Louis cho mọi người nhìn dấu vết “nô lệ” trên cánh tay tên bartender, phát hiện trên đó có một vết sẹo, giống như một lỗ hồng.

“Cái này là sao?”

“Là đồ bỏ đi.” Louis cho mọi người xem ảnh, “Hình xăm không hoàn chỉnh, chắc là không đủ năng lực, đã bị đào thải, xem ra lần này chỉ bắt được con cá nhỏ.”

“Xí!” Không Thiên cảm thấy chuyến này đi coi như công cốc.

“Có điều cá nhỏ thì vẫn là cá.” Louis giao tên áo đen cho vài người mặc trang phục bảo hộ dẫn đi.

“Dẫn hẳn đi đâu vậy?” Tiểu tò mò hỏi.

“Thậm vấn kiêm cải tạo.” Louis trả lời băng quơ, “Sẽ có chuyên gia phụ trách.”

“Cải tạo?” Không Thiên không rõ.

“Đây không phải là vấn đề chúng ta cần quan tâm.” Louis khoát tay, “Tối nay về phòng nghỉ đi, sáng mai nói tiếp.”

Mọi người tan họp, tự trở về phòng mình.

Nói là mọi người, thật ra tới phục mệnh chỉ có Không Thiên và Tiểu, mấy người khác thì không phục tùng chỉ huy, cả Triển Dực cũng không thấy bóng dáng đâu.

...

“Elena!” Không Thiên chạy xuống lầu, dẫn theo con gấu đen đi dạo, bối cảnh bên ngoài Huyết Cung lúc này có thể nói là một trời một vực so với lúc ban đầu.

Ở trước cửa, Khải đang kiểm tra thiết bị.

Không Thiên bước tới chào hỏi hẳn.

Khải ngẩng đầu nhìn con gấu phía sau Không Thiên, có chút kinh ngạc.

“Có tuyết hả?” Không Thiên nhìn lớp màu trắng đọng thật dày trên tán cây phía xa, “Cái gì thế?”

“Quạ trắng.” Khải vừa nói vừa thử thiết bị, “Loài chim mang tới chết chóc, tôi chỉ mới thấy trong sách, đây là lần đầu tiên gặp vật sống.”

“Á, có sói trắng nữa á!” Không Thiên lắc đầu, “Bị cuồng màu trắng hả?”

Trước cửa lớn, Mục Tát cầm ly máu nhân tạo chạy tới, “Suối máu cũng có nữa! Hoàn toàn giống y như đúc cung điện trong truyền thuyết, Huyết Cung thật sự có sinh mệnh!”

“Bạch Vũ đâu?”

Tiểu bước ra, hần và Khải vừa mới làm quen, cũng chào hỏi như lệ thường.

Mục Tát vươn tay chỉ lên trên.

Tiểu ngẩng mặt nhìn, chỉ thấy trên đầu pho tượng, Bạch Vũ đang ngồi xếp bằng, bên cạnh là túi đồ ăn, trên tay cầm hamburger, ăn rất vui vẻ.

“Nga?” Tiểu sờ cằm, “Triển Dực nói đi mua fast food thì ra là mua cho hần à... Quan hệ giữa hai người này có vẻ không tệ nhỉ?”

“Dực Dực nói hần là thú cưng.” Mục Tát cười tủm tỉm.

Tiểu có vẻ rất buồn cười, “Thú cưng? Ý của anh là Triển Dực là chủ nhân của Bạch Vũ?”

“Ờ mà quên...” Mục Tát nhìn trái nhìn phải, “Dực đâu rồi?”

Khải ngẩng đầu, “Hình như về phòng rồi.”

“Còn sớm vậy mà về ngủ rồi sao?” Không Thiên mất hứng, “Tôi còn định rủ hăn đi ăn khuya.”

“Cậu rủ hăn đi ăn khuya làm cái gì?” Tiểu bực bội nhìn Không Thiên, “Hăn chả nói chả rằng, tôi thấy cậu bốc đại cục đá nào đi ăn cùng cũng chẳng có gì khác nhau.”

Không Thiên chặc chặc hai tiếng, “Tàn khốc thì sao chứ! Dù sao người ta cũng là mỹ nhân!”

“Đúng thế!” Mục Tát gật đầu, “Nhìn hăn sẽ ăn ngon miệng hơn.”

...

Triển Dực quay về phòng, cả người cứ nóng hầm hập, cảm giác này hăn chưa từng gặp bao giờ, bây giờ chỉ muốn ngủ một giấc thôi.

Tuy rằng hăn chẳng có mấy hảo cảm với cách bày trí phiền phức với chiếc giường rộng lớn xa hoa ở trong phòng này, nhưng mà hăn bây giờ rất mệt, cho nên cứ thế ngã người xuống chiếc giường trắng.

Thân thể nóng như lửa đốt, bắt đầu từ cổ lan ra toàn thân.

Triển Dực nhíu mày, vươn tay sờ cổ mình, không hề bị thương, cũng không có vấn đề gì khác... Chỉ là rất khó chịu.

Khi Triển Dực mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ thì cảm giác nóng rực cứ thế tăng lên nhiều hơn, sau đó là cơn đau đầu kịch liệt ập tới, miệng lưỡi khô nóng.

Ngay vào lúc hăn đau đớn nhất, đột nhiên có cái gì đó ngọt ngọt, theo khóe miệng chảy vào trong cổ họng.

Hắn theo bản năng hé miệng, tựa như có ai đang đút nước cho hắn, hắn uống vài hớp, phát hiện mỗi lỗ chân lông đều thoải mái hẳn ra.

Cảm giác nóng rực biến mất, kể cả đầu đau như búa bổ cũng không còn... Triển Dực an tĩnh lại, chìm vào giấc ngủ say.

...

Chẳng biết ngủ qua bao lâu, hắn chợt nghe thấy tiếng sói tru ngoài cửa sổ.

Triển Dực chớp mắt bừng tỉnh.

Từ nhỏ cho đến lớn, hắc kiếp có một thể chất rất đặc biệt, cho dù đang ngủ cũng sẽ không bao giờ lâm vào tình trạng bất tỉnh nhân sự.

Theo bản năng, Triển Dực cảm thấy không đúng lắm.

Đưa tay sờ khóe miệng, không có cảm giác ướt át, nhưng cơ thể lại ẩm ướt, vươn tay lau trán, phát hiện một tầng mồ hôi.

Triển Dực đứng lên đi toilet, nhìn mình trong chiếc gương lớn, không có gì bất thường, chỉ có cả người ướt đầm thôi.

Hắn xoay đầu lại nhìn thoáng qua, phát hiện áo khoác được vắt trên đầu giường, lúc này về phòng đã nằm xuống giường, ai giúp mình cởi áo khoác vậy?

Triển Dực nhìn nhìn chiếc áo khoác... Lúc trước khi về nhà, nằm ngủ trên sofa, Bạch Vũ đều sẽ nhặt áo khoác hắn ném tùy tiện dưới đất lên rồi tùy tiện vắt ở đâu đó.

Triển Dực khẽ nhíu mày, cởi áo sơ mi, bước vào phòng tắm mở vòi sen... Hắn cảm thấy có vị gì đó rất kì lạ.

Ngẩng mặt lên, để vòi sen phun nước vào miệng, súc vào cái rồi nhả xuống sàn nhà... Dòng nước màu đỏ nhạt trôi xuống cống thoát nước.

Triển Dực ngẩn người, nhú mày.

Mở cửa phòng tắm ra, hần bước tới trước gương há miệng ra xem, nhìn răng nanh của mình... Tất cả đều bình thường, vẫn là hình dạng của con người, răng nanh không hề lớn ra, dưới đỉnh cũng không có máu. Hơn nữa hần là siêu hỗn huyết, cho dù là hắc huyết tộc cũng không có khả năng biến hần thành huyết tộc. Dù sao siêu hỗn huyết cũng có cấp bậc cao hơn hắc huyết tộc, từ trước tới nay chỉ có cấp cao cải tạo cấp thấp, làm gì có chuyện cấp thấp cải tạo cấp cao bao giờ!

Đang buồn bực, hần chợt nghe thấy có tiếng động, tựa như tiếng mở cửa sổ.

Vòi sen trong phòng tắm vẫn còn mở, tiếng nước chảy vang lên không dứt, Triển Dực vươn tay lấy áo choàng tắm màu đen khoác lên người, đứng sau cánh cửa ra vào.

Theo động tác của Triển Dực, cánh cửa dần dần mở ra...

Triển Dực vốn nghĩ là Bạch Vũ đùa dai, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên người kia thừa dịp hần đang tắm lên vào quậy phá. Nhưng lần này, Triển Dực ngửi được mùi cộng thêm hơi thở... Hoàn toàn không giống Bạch Vũ!

Tại sao lại có thể phân biệt rõ giữa mùi và hơi thở thế này? Cả bản thân Triển Dực cũng không rõ, tóm lại là hần cảm nhận được người vào không phải là Bạch Vũ.

Triển Dực giơ chân đạp cửa, kẹp lấy cánh tay người kia.

Cùng lúc đó là thanh âm “Bụp” vang lên.

Cánh tay bị kẹp đột nhiên biến thành mấy con dơi, vỗ cánh bay ra ngoài.

Cánh cửa đồng thời dội ngược lại, một cái bóng lớn nhào về phía Triển Dực, giống như một cái bao bố muốn trùm lấy hắn.

Triển Dực khẽ nhíu mày, né người tránh... Bao bố kia cũng vọt theo, Triển Dực thấy nó đang nhào tới trước mặt, hắn nghiêng người, cho bao bố kia chui tọt vào phòng tắm, sau đó sập cửa lại.

Bên trong vừa có tiếng nước chảy vừa có tiếng kêu âm ỉ không ngớt, bên trong tựa như có hơn cả trăm con dơi.

Triển Dực quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhíu mày, “Ghê tởm.”

Vừa nói xong, có một bàn tay từ phía sau vươn tới, nhẹ nhàng đặt bên hông hắn, bên tai vang lên giọng nói, “Cái cổ thật xinh đẹp, không biết máu có ngon như trong truyền thuyết hay không...”

Triển Dực đồng thời cảm thấy hai chiếc răng nanh bén nhọn đang ở vành tai mình, chuẩn bị tới gần cổ, chẳng qua...

“Á!”

Đối phương vừa há miệng định cắn thì Triển Dực đã nhét vào họng hắn cục xà phòng.

“Phụt phụt!” Người nọ lùi ra sau vừa phun cục xà phòng vừa súc miệng.

Triển Dực xoay người ra ngoài, kể cả liếc cũng không thèm làm.

Một lát sau, người kia mở cửa phòng tắm, ngượng ngùng bước ra, trên vai là con dơi màu đen cực lớn.

Thân hình người này tương đối cao to, mặc áo choàng đen, tóc xoắn đen rất dài, sắc mặt tái nhợt, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, thoát nhìn hơn ba mươi tuổi, để râu, trên người toát lên vẻ ngạo mạn của quý tộc từ xưa, hấp dẫn mắt nhìn, tựa hồ có chút bất mãn với Triển Dực.

Triển Dực đã thay quần áo khác, hảnh mặc áo sơmi và quần đen, dáng người cân đối hiện ra, đứng bên cửa sổ xem tư liệu, mặc kệ kẻ đột nhập kia.

Người kia rút ra chiếc khăn giấu trong cổ áo, lau đầu ướt sũng cho con dơi. Sau đó hảnh bước tới cửa sổ, mở cửa ra... Con dơi bay ra ngoài, lúc bay ra thì chỉ có một con, nhưng khi bay đến giữa không trung, con dơi như có ảo thuật phân ra thành cả trăm con bay về phương xa.

Người kia bước tới gần Triển Dực, Triển Dực thả tư liệu xuống, nhìn hảnh.

“Mắt màu xanh đẹp quá!” Người kia ca ngợi, “Bé có người yêu chưa?”

Đại khái khoảng ba giây sau. Bạn đang

Mọi người đứng dưới lầu đột nhiên nhìn thấy một vật thể lạ bị ném từ tầng ba xuống, sau đó là thanh âm Triển Dực sập cửa sổ lại.

Sau khi vật thể lạ mang hình dáng kén tằm rơi xuống đất, một lúc sau mọi người mới nhìn thấy rõ là người kia dùng áo choàng trùm người lại.

Tiểu không nói gì, dùng mũi chân chọt chọt kén tằm, “Clary, anh đánh lén Triển Dực hả?”

Kén tằm giật giật, người vừa rồi đứng dậy, kén tằm bọc xung quanh lại biến thành áo choàng như ban đầu.

“Đằng ấy chính là ma vương Clary?” Mục Tát bước tới vượt cầm quan sát, cảm thấy người này trông rất phong độ, “Đằng ấy có phải là hắc huyết già nhất không? Sao lại không đứng đần gì hết vậy.”

“Tôi đâu phải đứa già nhất đâu!” Clary kéo dài giọng ra, “Phải là đẹp trai nhất mới đúng!”

Mục Tát sờ sờ cằm, lù lù về phía Khải.

“Ái da...” Clary nhìn xung quanh, sờ sờ cổ, “Chỗ nào cũng màu trắng, thiệt không thoải mái tí nào, làm như đám ma không bằng.”

“Anh cũng có phải người sống đâu mà sợ đám ma?” Tiểu chọc.

“Hứ!” Clary quần áo choàng quanh người, nhìn xung quanh, “Bạch Vũ đâu rồi? Tôi muốn cúng bái bạch huyết trong truyền thuyết a ~”

Mọi người theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn, nhưng Bạch Vũ đã sớm đi mất rồi.

...

Triển Dực đi tắm thêm lần nữa, thay đồ ngủ, nhưng bây giờ lại không cảm thấy tí gì gọi là buồn ngủ, nghĩ một hồi, thôi kệ cứ nằm xuống giường đi, chắc là lát lại ngủ được thôi.

Triển Dực leo lên chiếc giường mềm mại, cảm giác trong chăn hình như có cái gì đó, đưa tay vỗ thử, bên trong phát ra tiếng “Ân~”.

Triển Dực ngậy người, xốc chăn lên, chỉ thấy dưới chăn là mái tóc trắng dài thòn.

Triển Dực lập tức nắm tóc kéo.

“Đau đau đau!” Bạch Vũ liền chui ra, hấn mặc áo ngủ màu trắng, thuận tiện ôm lấy cái gối, “Dực Dực, giường của cậu hình như mềm hơn giường tôi.”

Triển Dực nhú mày, “Giường ai nấy ngủ.”

“Thú cưng phải ngủ chung với chủ nhân chứ!” Bạch Vũ hiển nhiên đã chuẩn bị sẵn kế hoạch.

“Tự nuôi lấy mình đi!”

Bạch Vũ híp mắt nhìn, “Vứt bỏ thú cưng là một hành vi thiếu đạo đức!”

Hai người đọ mắt một hồi, Triển Dực đột nhiên vung chân, đá bay Bạch Vũ xuống giường.

Sau khi vận động vài cái thì hình như Triển Dực đã hơi buồn ngủ, cho nên lại nhắc chân đá Bạch Vũ vừa mới đứng dậy, “Tắt đèn!”

Bạch Vũ bất đắc dĩ, không trách được, Triển Dực vốn đã là người thô bạo lãnh khốc, hành động ngạo kiều vừa rồi hoàn toàn không hề có chút gì là tình thú, hấn đứng lên định đi tắt đèn, ai dè lại bị một chưởng gối bay vào mặt. Xoay đầu nhìn thì Triển Dực đã chui vào trong chăn mất tiêu.

...

Bạch Vũ ôm gối bước tới, ngồi xõm bên giường, vươn một ngón tay nhắc mép chăn lên, nhìn khuôn mặt Triển Dực.

Trong căn phòng tối om, đôi mắt màu băng lam mở to, nhìn chằm chằm Bạch Vũ.

Bạch Vũ ôm gối đầu chăm chú nhìn Triển Dực.

Ngay lúc Triển Dực chuẩn bị tung thêm cú nữa đá hẵn đi, Bạch Vũ đột nhiên nở nụ cười, để lộ ra hai chiếc răng nanh.

“Ngủ ngon.” Bạch Vũ ôm gối đầu, chậm rãi đứng dậy bước ra cửa.

Khi bước tới cửa, cánh cửa tự động mở ra.

Triển Dực hơi ngẩn người, Bạch Vũ chưa hề đụng tới cánh cửa, nhưng nó lại tự giác bật mở.

Bạch Vũ xoay đầu lại liếc mắt nhìn Triển Dực, khóe mắt mang ý cười rất sâu, để lại một câu, “Mơ đẹp nha ~”

Nói xong, hẵn liền biến mất sau bóng đêm.

“Kèo kẹt... Rầm!” Cánh cửa tự đóng lại.

Triển Dực nhú mày — Một tòa lâu đài quỷ dị.

Hắn xoay người tiếp tục ngủ, ai ngờ rằng hẵn thật sự đã nằm mơ.

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Khu Phế F

Sáng sớm ngày hôm sau, Triển Dực đã thức dậy từ sớm... Chuyện là, giấc mơ đêm qua làm hắn cảm thấy không được tự nhiên.

Về phần hắn mơ thấy cái gì thì cả đời này Triển Dực cũng sẽ không nói cho bất kỳ ai biết, có điều cảnh trong mơ quá mức chân thật, cho nên Triển Dực cảm thấy hình như hắn có chút chịu thiệt.

Tới giờ ăn sáng vẫn không thấy mặt mũi Bạch Vũ đâu, nhưng mà không có hắn thì ở đây cũng đủ náo nhiệt lắm rồi, Không Thiên cứ không ngừng lái nhải, Clary thì dùng ánh mắt quý dị nhìn chăm chăm Triển Dực, Tiểu có thể xem là bình thường nhất, ngồi nghiên cứu vấn đề cải tiến tốc độ xe hơi với Khải, Mục Tát thì cầm ly máu, vừa uống vừa đọc báo.

Triển Dực thở dài, đúng là không thể thích ứng với cuộc sống tập thể kiểu này.

Lúc này Tina đến báo tin, “Sau bữa sáng, mọi người phải lên phòng họp, Louis nói có nhiệm vụ mới.”

Trong phòng họp, Louis đang xem tài liệu, cửa phòng đột nhiên mở ra nhưng chẳng có ai bước vào...

Hắn khẽ nhíu mày, sau lưng chợt vang lên giọng nói, “Trường học?”

Louis giật mình đứng phắt dậy, “Rầm” một tiếng, chiếc ghế dựa bị bật ra đằng sau.

Nhưng xoay đầu lại nhìn, chẳng có ai cả.

“Cậu lấy mấy tài liệu này ở đâu thế?” Bây giờ thì giọng nói vang lên từ phía trước, Louis xoay người xem... Ở phía đối diện bàn họp, chẳng biết Bạch Vũ đã tới từ khi nào, hắn đang ngồi chễm chệ trên ghế, gác hai chân lên bàn, xấp tài liệu mà Louis đang xem ban nãy bây giờ đã bay vào trong tay hắn.

Bạch Vũ lật xem tài liệu, “Đây chỉ là một trường học bình thường không thể bình thường hơn, có thể tìm ra được manh mối gì sao?”

Louis thờ dãi, “Anh có thể đừng thoát ẩn thoát hiện như ma có được không?”

“Có hả?” Bạch Vũ ngơ ngác nhìn Louis.

Cửa phòng lại một lần nữa mở ra, lần này người tới là Triển Dực bọn họ.

“Dực Dực!” Bạch Vũ vừa nhìn thấy Triển Dực liền bổ nhào tới, có điều chẳng biết sáng nay Triển Dực ăn trúng cái gì, mặt mày cứ hầm hầm, vừa thấy Bạch Vũ nhào tới liền giơ chân đá, Bạch Vũ cả kinh lập tức né tránh.

Clary và Tiểu đi theo phía sau cũng kinh ngạc khi nhìn thấy.

Mục Tát chặc chặc hai tiếng, lắc đầu, “Ai nha, Dực Dực hôm nay có vẻ tới kì khó ở rồi nha.”

“Khụ khụ.” Louis ho khan vài tiếng, phát tài liệu cho mọi người, Tina cũng đã mở sẵn vi tính.

“Nhiệm vụ của mọi người lần này là phải trà trộn vào một học viện.” Louis sờ cằm, “Ngôi trường này có chút đặc biệt.”

“Khu phế F?” Tiểu vừa xem tài liệu vừa nhíu mày, “Chỗ đó mà cũng có học viện á?”

“Cho nên mới nói là có chút đặc biệt.” Louis giải thích, “Khu phế F là một trong những khu bị ô nhiễm nhất ở khu thứ năm, bên trong có rất nhiều nhà xưởng lớn, còn có phần tử phản xã hội, con người sống ở khu giáp ranh, mọi người hẳn là cũng biết rồi.”

Triển Dực lật xem tài liệu rất nhanh, có chút khó hiểu, “Đây là trường học quý tộc?”

“Đúng vậy, học viện trong khu phế F, học sinh ở đó... Phải nói thế nào nhỉ, bọn họ là đám hậu duệ cũng những quý tộc đang xuống dốc.” Louis khép tài liệu lại, “Trong số đó cũng có hậu duệ của phản quân.”

Tất cả đều nhíu mày, Clary nheo mắt lại hỏi, “Nga? Thì ra có sự tồn tại của bọn họ à?”

“Mấy đứa học sinh này cũng không còn nhỏ, tuy rằng quy mô của học viện không lớn nhưng tổ chức thì vô cùng nghiêm mật, có vài người cũng khá giỏi.” Louis đứng lên, trên màn hình lớn xuất hiện gương mặt của vài học sinh.

“Chẳng qua cho dù bọn họ có giỏi tới đâu thì đều không thể thoát khỏi vận mệnh bị giẫm đạp.” Louis gõ màn hình, “Cho nên chúng tôi mới nghi ngờ rằng chuyện phản quân lần này có thể có sự tham gia của những người đó.”

Triển Dực giương mắt nhìn, “Nếu quả thật là vậy, làm phản quân cũng hợp lý thôi, các người không cho bọn họ đường sống, bọn họ chỉ có thể phản kháng.”

“Tôi cũng đâu phải người đặt ra quy định đó.” Louis bất đắc dĩ nhún vai, trốn tránh trách nhiệm một cách trắng trợn, “Gần đây vừa vãn xảy ra

một vụ án, ngay trong học viện này, có một vị giáo viên bị mưu sát.”

Louis mở cho mọi người tấm hình của nạn nhân, ai cũng muốn cười.

“Đây là giáo viên á?” Không Thiên nhìn người trên màn hình, cái trán bóng lờng, thân hình cao to, “Thấy giống mấy ông nội man rợ đấu quyền anh hơn.”

“Chắc là trước khi làm giáo viên hẳn từng làm nghề đó.” Louis cười cười.

Khải nghĩ nghĩ, “Hẳn là giám thị kiêm phụ trách quản lý đám học sinh đó phải không?”

“Thông minh, không hổ là đời sau của quý tộc.” Louis gật đầu, tỏ vẻ tán thưởng.

Trên mặt Khải cũng chẳng có biểu tình gì là vui vẻ.

“Quá phận rồi đó nha.” Mục Tát nhíu mày, “Học viện như vậy chẳng khác nào tù giam.”

Bởi vì yêu cầu của pháp lệnh, tất cả hậu duệ của phản quân đều sẽ được đối xử như con người, được giáo dục dạy dỗ đàng hoàng. Tất cả giáo viên đều được mời tới theo yêu cầu của bọn họ, đương nhiên, bọn họ cơ bản là hậu duệ của phản quân, cho nên bên trong không hề thiếu nhân tài, có tri thức phong phú. Nhưng ngôi trường phải nằm trong phạm vi khống chế của huyết tộc, cho nên... Có vài giáo viên nghiêm khắc cũng là chuyện bình thường.

“Giám sát thì giám sát, cần gì phải kiểm cố phiền phức như vậy.” Triển Dực hỏi Louis, “Nơi này không có quỹ đỏ, tra được cái gì chứ?”

“Nhiệm vụ của mọi người lần này là cài trang vào bên trong học viện tra án, đi thăm dò những học sinh này, tôi nghi ngờ trong số họ có người là quý đồ.” Louis bảo Tina đổi hình ảnh.

Trên màn hình bây giờ xuất hiện một người thanh niên đứng trong ngõ hẻm, chẳng biết hắn đang cầm gì trong tay, hình như là một cái thùng lớn, nhìn không rõ lắm, nhưng tấm ảnh này có thể chụp được một giây khi hắn xoay đầu lại, trong mắt ánh lên màu đỏ... Giống như đèn sau của xe hơi vậy, giữa màn đêm hiện ra một đôi mắt đỏ, đúng là vô cùng quý dị.

“Người này tên là Stoja, học sinh của trường đó, tên này chắc là anh không xa lạ nhỉ?” Louis hỏi Bạch Vũ.

Bạch Vũ thật ra lại kinh ngạc, “Stoja... Tên đó là hậu duệ của Stoja?” Nói xong, hắn còn cố ý nhìn lên màn hình, “Ừm... Nhìn kỹ thì cũng giống đó. Nhưng hắn và tổ tiên của hắn đều là con người, hơn nữa còn xem đó là vinh quang, bọn họ nói cái gì mà huyết tộc chỉ là sinh vật cấp thấp, cơ mà sao hậu duệ lại biến thành quý đồ thế này?”

“Người thanh niên này vô cùng nguy hiểm.” Louis đưa lý lịch của hắn cho mọi người xem, “Hắn cực kì thông minh, hoàn hảo về mọi phương diện, nhưng bình thường đều cố tình giấu đi, mặt khác hắn còn nằm trong diện tình nghi dính tới những vụ bạo lực, chỉ tiếc là không tìm ra chứng cứ. Phiền phức nhất là cả khu phố F đều... nghe theo lời hắn, hắn tuy còn trẻ tuổi nhưng đã là người đặt ra quy định ở khu phố F, đương nhiên... là qui tắc ngầm.”

“Nga... Xem ra hắn được di truyền tính xúi giục của tổ tông.” Bạch Vũ cười cười, “Stoja giống như lốc xoáy vậy, sẽ hút rất nhiều người ham thứ kì lạ, có điều tôi không cảm thấy hắn là người có mị lực, hắn giống kẻ có công năng đặc biệt hoặc chơi trò thôi miên lừa đảo thôi.”

“Nếu chỉ là học sinh thì không khó khăn a.” Clary có chút mất hứng.

“Đừng xem thường bọn họ.” Louis chỉ chỉ vị giáo viên cao to, “Có muốn xem hình chụp thi thể của hắn không?”

Tất cả mọi người đều có chút ngạc nhiên.

Louis gật đầu với Tina, Tina liền mở cho mọi người xem.

Vừa nhìn thoáng qua ai cũng phải nhú mày, cái gọi là ‘ảnh chụp thi thể’ xác thực mà nói thì đó là ‘ảnh chụp tử chi’, thịt máu trộn lẫn thì không nói, cơ thể thì bị xé xác thành mấy phần, vô cùng tàn nhẫn.

“Cái này không thể nào do người làm được.” Khải nhú mày, “Hắn chết ở đâu?”

“Trong toilet trường, là nơi duy nhất không có camera, đương nhiên đó là trước đây, bây giờ thì cũng gắn luôn rồi.”

Triển Dực nhú mày, “Sao hắn lại chết?”

“Làm sao tôi biết được.” Louis nhún vai, tựa như lại muốn trốn tránh trách nhiệm.

Triển Dực nhìn hắn.

Nhìn nhau một hồi Louis cũng phải chào thua, “Được rồi, hắn ăn hiệp một nữ sinh trong trường.”

Mọi người nhú mày.

Mục Tát bĩu môi, “Mất nét vậy sao? Ăn hiệp thế nào? Để tôi xem xem hắn chết như thế có đáng không.”

Louis gãi đầu.

Tina cho mọi người xem ảnh chụp, “Đây là nữ sinh đó, còn đây là thi thể của cô ấy.”

“Tại sao nữ sinh đó lại chết?” Không Thiên khó hiểu, chỉ thấy trên cổ thi thể có vết bầm rất rõ ràng, là bị bóp chết.

“Ừm...” Louis hơi do dự.

“Nữ sinh kia phản kháng trong lúc bị xâm phạm, tên kia không khống chế được đã bóp cổ chết nữ sinh.” Tina mở lại đoạn phim quay cảnh hành hung lúc đó.

“Tên đó rõ ràng biết có gắn camera nhưng sao vẫn còn muốn làm vậy, không sợ nữ sinh đó tố cáo à?” Triển Dực bình tĩnh hỏi Louis, “Hay là nói đây không phải là lần đầu tiên, hắn chưa từng bị trừng phạt trước đây, nhưng lần này nữ sinh kia lại phản kháng cho nên hắn nỡ ra tay giết người, nếu không bị xé xác thì hắn vẫn có thể sẽ tiếp tục làm vậy?”

Louis giơ tay đầu hàng, “Khu phố F cũng có tổ chức cảnh sát, vụ án của hắn thuộc về tổ hình sự, không nằm trong phạm vi quản lý của tôi, chúng ta chỉ có thể bàn về quý đồ.”

“Vụ án này chẳng có chút gì là mỹ cảm.” Clary tỏ vẻ phản cảm, “Tuy rằng con người rất thấp hèn...” Hắn tạm dừng một chút, nhận thấy Tiểu và Triển Dực đang nhìn mình khinh bỉ.

“Quên nói với mọi người.” Louis chỉ vào tên giáo viên, “Hắn là huyết tộc.”

...

“Huyết tộc mà xấu dữ vậy đó hả?”

Không Thiên và Clary trảm miệng một lời, những người còn lại cũng gật đầu khó hiểu.

“Sai trọng điểm rồi.” Louis bất đắc dĩ.

“Có thể xé xác hồng huyết...” Triển Dực nhìn tấm hình, “Có camera chẳng lẽ không quay được ai vào toilet với hấn à?”

“Không quay được.” Louis lắc lắc đầu, camera có khoảng 10 giây bị nhiễu sóng, trước mắt vẫn chưa tra ra là máy làm nhiễu sóng đặt ở đâu.

“Xé xác một hồng huyết chỉ mất mười giây đồng hồ?” Mục Tát có chút khẩn trương, “Tôi chắc là không cần đi điều tra phải không?”

“Đương nhiên, cậu là pháp y mà.” Louis gật đầu, Mục Tát thở phào nhẹ nhõm.

“Năm phút sau xuất phát.” Triển Dực ra lệnh.

“Hả...” Louis há hốc.

Triển Dực nhìn hấn, “Anh còn muốn bổ sung gì sao?”

“À không không...” Louis mỉm cười, “Tôi còn chưa nói tan họp.”

Triển Dực vẫn bình tĩnh nhìn Louis.

Louis bất đắc dĩ nói, “Tan họp...”

Mọi người đứng dậy bước ra ngoài.

Ánh mắt của Bạch Vũ lướt qua mọi người, cuối cùng dừng trên xấp tài liệu của Louis.

Chờ Triển Dực bọn họ đi hết, Bạch Vũ liền mỉm cười, “Nói nghe nè Louis ~”

Louis ngẩng đầu nhìn hẳn, có chút mất tự nhiên, “Làm sao?”

“Cậu làm việc cho ai?” Bạch Vũ hứng thú hỏi.

“Trung tâm an toàn.” Louis trả lời rất chính chu.

“Sau khi đám quý tộc diệt vong, là ai dẫn dắt cả thế giới này?” Bạch Vũ mỉm cười hỏi, “Tôi rất ngạc nhiên, tại sao năm đó không xử quyết hết đám hậu duệ của nhóm phản quân đó đi, để vĩnh viễn hậu hoạn, còn không thì xóa trí nhớ bọn họ, để bọn họ dung nhập vào thế giới mới sống một cuộc sống mới, làm chi mà phải chọn một cách quá chi là chẳng ra làm sao này, bảo tồn huyết mạch của bọn họ, điều tra lịch sử của bọn họ, lại còn muốn áp bức tra tấn bọn họ, là ai nghĩ ra cách này vậy?”

Louis cười khố, “Tôi không biết.”

Trong mắt Bạch Vũ đột nhiên ánh lên nụ cười quý dị, “Cậu không cần nói, chỉ cần suy nghĩ là được.”

Louis cả kinh, thối lui ra sau, hẳn nhớ tới bạch huyết tộc có khả năng đọc suy nghĩ của người khác thông qua ánh mắt...

“Ha hả.” Bạch Vũ cười gượng hai tiếng, đút tay vào túi, bước ra ngoài, “Quả nhiên càng ngày càng thú vị.”

Louis nhíu mày đứng tại chỗ, không rõ Bạch Vũ đã nhìn thấy cái gì, có cái gì hẳn không nhìn thấy hay không.

Triển Dực ngồi vào xe, vừa mới khởi động, Bạch Vũ đã chui tọt vào, cười với hẳn.

Triển Dực không thèm để ý tới.

“Giận hả?” Bạch Vũ một tay khoác lên lưng ghế, nhìn Triển Dực, “Từ sáng tới giờ tôi có chọc gì cậu đâu ~”

Sắc mặt Triển Dực dịu đi vài phần, dù sao cũng là do mình tự mơ thấy giấc mơ quái đản, không thể nào đổ hết lên đầu Bạch Vũ được.

“Chẳng phải chỉ là giấc mơ thôi sao?” Bạch Vũ mỉm cười nhìn biểu tình khiếp sợ của Triển Dực, tựa hồ rất thỏa mãn, “Tối nay có muốn làm tiếp...”

Không Thiển vừa mới nhảy lên mô tô, liền nhìn thấy cửa xe của Triển Dực phía trước đột nhiên bật mở, Bạch Vũ bị đập ra ngoài, ngã xuống đám cỏ màu tím, mấy con sói đang ngủ gật cũng tò mò ngẩng đầu nhìn hăn.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Bạch Vũ ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn thì thấy Triển Dực đã lái xe đi mất rồi.

“So với tin đồn thì hăn còn bạo lực hơn nhiều.” Tiểu kinh ngạc nhìn chiếc xe đã bay đi xa.

“Đó không phải là bạo lực.” Bạch Vũ đứng lên, phui phui cây cỏ dính trên người, “Chỉ là người ta đang ngại ngùng mà thôi ~”

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Khí Vị Ở Khu Phế F

Khu phế F, trước cổng trường...

Có một chiếc xe hơi màu đen đang đậu trước lối ra vào, bởi vì lần trước xảy ra án mạng nên bây giờ canh phòng càng nghiêm ngặt hơn.

Một người mặc quân trang cầm vũ khí bước ra, nhìn nhìn chiếc xe hơi, hần vươn tay gõ gõ lên kính xe.

Kính xe chậm rãi mở xuống, bên trong chỉ có một người đàn ông tóc đen... Một người đàn ông vô cùng xinh đẹp.

Bảo vệ có chút khó hiểu nhìn hần, như đang phán đoán xem người này là huyết tộc hay con người, “Xin đưa ra giấy chứng nhận.”

Người ngồi trong xe chính là Triển Dực, hần đưa ra giấy chứng nhận cho bảo vệ xem.

“Bác sĩ?” Người bảo vệ kia đột nhiên nở nụ cười, “Trong trường này đều là quái vật, những bác sĩ trước được mời tới đều bỏ chạy hết rồi.”

Triển Dực nhìn nhìn hần, thu lại giấy chứng nhận, không nói gì chỉ nhìn thoáng qua cánh cửa đang đóng chặt.

Bảo vệ thấy người này không nói nhiều lời, trong lòng cảm thấy có chút đáng tiếc với gương mặt xinh đẹp, nhưng bản thân hần cũng không dám nói gì, bởi vì hần không xác định được Triển Dực có phải là quý tộc

hay không. Khi mở cửa ra cũng không quên dặn, “Cẩn thận một chút, mấy tiểu quỷ bên trong đều biết căn người.”

Triển Dực lái xe vào vườn trường.

“Kiểm tra cũng không quá nghiêm ngặt.”

Chờ chiếc xe chạy vào giữa sân, đang theo hướng dẫn lái vào bãi đỗ xe, ghế ngồi phía sau đột nhiên mở ra, kết cấu giống như chiếc quan tài vậy.

“Quả nhiên là hàng tốt của huyết tộc, ngủ trong quan tài quả là ngon!” Bạch Vũ thần thanh khí sáng bước ra, ngồi lên ghế phó lái, “Cậu là bác sĩ vậy tôi làm cái gì?”

Triển Dực nhìn thẻ công tác mà Louis đưa cho bọn họ, mở miệng, “Trợ lý.”

“Trợ lý?” Bạch Vũ nhếch miệng cười, lộ ra hai chiếc răng nanh, “Tôi phải mặc đồ y tá sao?”

Triển Dực không đáp, vẫn lạnh lùng trước sau như một.

Bạch Vũ không nhận ra ánh mắt cảnh cáo, quyết định tiếp tục đùa giỡn, nhẹ nhàng khoác vai Triển Dực, mỉm cười, “Nghĩa là tôi có thể thấy cậu mặc áo blouse trắng? Cậu bên trong không mặc gì!”

Triển Dực rốt cuộc cũng quay sang nhìn Bạch Vũ, “Có muốn chơi trò bác sĩ không? Tôi rất thích khâu miệng anh lại.”

Bạch Vũ trừng mắt nhìn, sau đó nở nụ cười, neho mắt lại, “Nha, vừa mới bắt đầu đã đòi hỏi cao như vậy, lúc cậu uy hiếp người khác thật đáng yêu ~”

Rốt cuộc xe cũng dừng lại, Triển Dực mở cửa xe bước xuống, điều đầu tiên hấn chú ý tới chính là những camera được gắn ở các góc sáng sủa.

Triển Dực khẽ nhíu mày — Đúng là ngôi trường mang cấp bậc ngục giam!

Một tay hấn cầm một cái rương bằng kim loại, tay kia đút tay vào túi, bước ra khỏi bãi đỗ xe.

Bạch Vũ cũng đi theo, vừa đi vừa nhìn xung quanh... Ngôi trường này rất cũ, không biết đã được xây bao nhiêu năm rồi, trên tường đều bị vẽ bậy.

Triển Dực nhìn lướt qua — Tuy rằng rất rối nhưng mỗi hình vẽ đều mang ý nghĩa riêng.

Bạch Vũ đi đằng sau đã dừng chân, ngẩng đầu nhìn, “Hừm...”

Triển Dực xoay đầu lại, đứng ở vị trí cửa ra vào, lúc này là thời điểm ánh sáng mặt trời mãnh liệt nhất trong ngày, ánh nắng chói chang bao phủ lấy hấn.

Bạch Vũ xem một lúc cũng xoay đầu đi, nhìn thấy ánh sáng cường đại bọc lấy Triển Dực, hấn nhếch mép mỉm cười.

Triển Dực khẽ nhíu mày, nụ cười này của Bạch Vũ vô cùng tà ác, bạch huyết tộc không hổ danh sở hữu vẻ tà ác, có đôi khi Bạch Vũ lơ đãng để lộ vài biểu tình trông rất hư hỏng, đương nhiên hành vi thì rất ngây thơ.

Bạch Vũ sải bước lớn tới chỗ Triển Dực, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm khóe miệng, khi tới gần, hấn cúi xuống hạ giọng nói vào tai Triển Dực, “Nói cho cậu nghe một bí mật.”

Triển Dực chờ hấn nói.

“Có biết tại sao trong trường này lại có quá nhiều người chết không?” Bạch Vũ không chế rất tốt hơi thở của mình, gằn từng chữ nói, “Trong đám học sinh đó có một con quỷ trà trộn.”

Triển Dực chậm rãi ngẩng đầu, lộ ra chiếc cằm xinh đẹp, “Con quỷ nào? Quỷ đỏ?”

Bạch Vũ nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn đăm đăm phần tiếp giáp giữa chiếc cằm với cổ, độ cong hoàn hảo cộng thêm ánh sáng rọi xuống, đây là nơi hấp dẫn nhất, mỗi một nhịp đập, mỗi một thanh âm của dòng máu lưu động của người này đều hấp dẫn hẳn.

“Có một người gọi về một ác ma.” Bạch Vũ giương mắt nhìn, tầm mắt lại đặt lên lông mi cong dài xinh đẹp.

Triển Dực sau khi nghe xong vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, không hề truy xét, xoay người tiếp tục đi ra ngoài, “Nói tới ác ma, vậy anh có thuộc tính gì?”

“Hả?” Bạch Vũ đi theo, hỏi lại, “Thuộc tính gì cơ?”

“Anh cũng bị gọi về, trong trường có ác ma vậy anh là cái gì?”

Bạch Vũ ngẩng mặt lên, nhưng thật ra vẫn rảnh suy nghĩ, sau đó thì kéo dài giọng ra, “... Ma vương đi nhì ~~”

Vừa đi vừa nói chuyện hai người cũng ra khỏi bãi đỗ xe... Ánh nắng chói chang trên đầu, đồng thời có một thanh âm xé gió sượt qua. Hai người theo bản năng ngẩng đầu lên, chỉ thấy một con thuyền bay cực lớn đang cất cánh ở đằng xa, xẹt ngang qua đỉnh đầu bọn họ, mang theo làn khói mờ phía sau chậm rãi bay đi.

“Đây là xe gì?” Từ sau khi bước vào niên đại này, đây là lần đầu tiên Bạch Vũ nhìn thấy loại xe lớn như vậy.

“Cái này không phải xe, mà là thuyền.” Triển Dực thản nhiên nói, “Thuyền vận chuyển, bởi vì hình thể quá lớn cho nên sẽ không vào những khu nhà cao tầng san sát nhau được.”

“Oa... Đúng là lớn thật đó.” Bạch Vũ giương mắt nhìn, “Thì ra thuyền cũng bay được.”

Nói xong, Triển Dực tiếp tục đi phía trước, trước mặt chính là vườn trường.

Bạch Vũ cũng đã từng tới vài trường đại học, vẻ ngoài tao nhã tươi mát sáng sủa hoàn toàn khác với nơi này, ở đây giống như một nhà xưởng bị bỏ hoang thì đúng hơn, nó không bản nhưng lại cũ nát, thực vật bằng máy móc làm người ta có cảm giác mất tự nhiên, nó giống như đồng sắt vụn vậ. Mặt khác, xung quanh còn có một mùi hương kì lạ, Bạch Vũ ban đầu tưởng là mùi máu, nhưng cẩn thận suy xét lại thì đây là mùi rỉ sét.

Triển Dực nói, “Đây là ký hiệu, một loại khí vô hại, cơ mà có hại hay không thì cũng chẳng có tác dụng với anh.”

“Ký hiệu gì?” Bạch Vũ khó hiểu.

Triển Dực giải thích, “Đây là một loại sắc tố vị giác, chỉ cần vào những khu bỏ đi như thế này đều sẽ ngửi thấy, làm như thế thì người ngoài mới không vô tình đi lạc vào đây.”

Bạch Vũ chớp mắt mấy cái, “Chẳng phải không khí sẽ lưu thông sao?”

“Ở ngoài có thiết bị lọc...” Giải thích tới đây, Triển Dực đột nhiên cảm thấy tổn nhiều lời với cái tên không hiểu gì hết này làm gì, cho nên liền im lặng, thả nhanh cước bộ tiếp tục đi.

Bạch Vũ đi ngang hàng với Triển Dực, than một câu, “Dực Dực, gần đây cậu càng ngày càng quái gở.”

“Ê...”

Đang nói chuyện chợt nghe có người gọi, chỗ này không có ai, xem ra là gọi bọn họ.

Triển Dực xoay mặt nhìn về phía đại lộ bên kia, ở đó có một sườn núi nhỏ cỏ dại mọc đầy, phía trên có đường sắt.

Triển Dực cảm thấy buồn cười — Lâu rồi không thấy xe lửa, cái này có tính là di sản văn hóa không?

“Hai người là ai vậy?”

Lúc này ở bên kia có một người cao lớn bước tới.

Triển Dực và Bạch Vũ nhìn thấy người kia mặc một chiếc áo thun ngắn tay màu đen, đây là ‘thầy giáo’. Vị ‘thầy giáo’ này hai tay còn giữ hai thiếu niên.

Trong tay hai thiếu niên có cầm mấy chai sơn xịt, có vẻ là bị bắt trong lúc vẽ bậy.

Vị ‘thầy giáo’ kia nắm cổ áo hai thiếu niên rất thô lỗ, bước về phía này, chỉ Bạch Vũ và Triển Dực, “Hai người cũng là học sinh?”

Triển Dực nhìn thoáng qua, mặc kệ hăn, xoay người đi tiếp.

“Ồ ồ?” Bạch Vũ chạy theo, “Chẳng phải cậu đứng theo phe con người sao? Hai đứa ấu tể kia bị huyết tộc đối xử tàn bạo kìa, sao không tới cho hăn vài nhát đi?”

Triển Dực liếc mắt nhìn hăn, “Huyết tộc mới là ấu tể, vừa mới sinh ra đã biết ăn thịt.”

Bạch Vũ nghe xong liền cười không ngớt, thành thoi đi theo Triển Dực.

“Ê!” Vị ‘thầy giáo’ kia thấy Bạch Vũ và Triển Dực không thèm để ý tới mình, tựa hồ có chút tức giận, “Đứng lại!”

Bạch Vũ xoay đầu lại nhìn, “Thành phẩm thất bại của huyết tộc dạo gần đây càng ngày càng nhiều, đây rõ ràng là biểu hiện của sự thoái hoá chủng tộc, quả nhiên muốn diệt sạch hết à?”

Triển Dực vẫn không xoay đầu lại, chân vẫn bước, thuận miệng trả lời, “Cuối cùng anh cũng nói tiếng người rồi.”

Bạch Vũ mỉm cười. ❖

Lúc này người kia dường như đã hết nhẫn nại, một tay ném hai thiếu niên xuống đất, cảnh cáo bọn họ, “Không được chạy, đứng ngay đó cho tôi!” Nói xong liền đuổi theo Triển Dực.

Hai học sinh kia nhìn nhau, lập tức xoay người bỏ chạy, trong lòng nói — Giờ mà không chạy là ngu!

Chờ hai học sinh đã chạy thoát, Bạch Vũ liền chú ý thấy khoe miệng của Triển Dực hơi nhếch lên, vẫn như cũ không dừng cước bộ.

Đồng thời ở trước mặt, có năm học sinh đang nghênh ngang bước tới.

Một nam sinh đi phía trước, bốn người còn lại đi phía sau, đội hình này lộ ra sự khác biệt về địa vị nào đó.

Đồng phục của trường này là tây trang màu đen, quần của nam sinh thêm tông sọc ca rô, còn nữ thì váy sọc đen đỏ, áo sơmi trắng, giày thể thao. Ngôi trường này không có huy hiệu, chỉ có một miếng kẹp áo gắn trước ngực, trên đó in kí tự F màu đen, thể hiện thân phận đặc biệt. Người

ngoài khi thấy miếng kẹp áo này sẽ giống như người thấy mùi gỉ sắt vậy, đều sẽ nhú mày rồi xoay người bỏ chạy. Đeo nó vào chẳng khác nào nói với mọi người rằng mình là rác rưởi, tránh xa ra một chút.

Mỗi học sinh ở đây đều phải mang nó trên áo, không đeo sẽ bị kỷ luật rất nặng.

Năm học sinh kia khoảng mười bảy mười tám tuổi, dẫn đầu là một nam sinh cao to, tóc đen. Hắn không đeo cà vạt, áo sơmi không cài mấy cúc áo đầu. Nam sinh kia bước rất nhanh về phía trước, tầm mắt xẹt qua người Bạch Vũ và Triển Dực nhưng chân vẫn không hề dừng lại.

Đi theo phía sau hắn có ba nam một nữ.

Trong ba nam sinh kia có một cặp song sinh, người còn lại là một tên mập mập, thể trạng vô cùng khôi ngô. Nữ sinh còn lại có mái tóc ngắn đỏ chót, miệng nhai kẹo cao su, vừa đi vừa thổi bong bóng, bước chân so với ba nam sinh kia thì chậm hơn một chút, trong tay còn cầm một quyển sách.

Bạch Vũ cảm thấy bản thân mình trẻ lại vài năm tuổi, ghé mặt nói với Triển Dực, “Hoàn toàn khác biệt với học sinh của mấy trường khác.”

Triển Dực đáp lại, “Nhớ trường xưa bạn cũ rồi à.”

...

Song phương vừa lúc bước ngang qua nhau.

Lúc này, ‘thầy giáo’ kia cũng vừa lúc đuổi kịp Triển Dực, đang muốn giơ tay nắm, nam sinh đi phía trước đột nhiên giơ chân đá hắn một cái.

Một tiếng “Rầm” rất lớn vang lên.

Vị ‘thầy giáo’ kia lăn xuống sườn dốc, đụng phải đường sắt thì dừng lại, miệng dính đầy máu.

Một lát sau hẳn vẫn chưa đứng dậy được, chỉ có thể chỉ tay vào nam sinh kia, “Mills, thằng mất dạy này...”

Nam sinh chẳng thèm liếc mắt nhìn, đút hai tay vào túi tiếp tục đi.

Ba nam sinh kia cũng mặc kệ, lúc nữ sinh đi ngang, cô thối bong bóng, liếc nhìn ‘thầy giáo’, bóng bóng nổ một cái ‘bốp’, nữ sinh bước nhanh chân hơn, nói với ba nam sinh, “Hai người kia thiệt là đẹp trai quá đi ~”

“Cách xa bọn họ ra một chút.” Nam sinh có tên là Mills lạnh lùng nói, “Đen thui như thế thì tám phần là hắc huyết.”

Nữ sinh tò mò xoay đầu lại nhìn thoáng qua, “Còn cái tên tóc trắng đó thì sao?”

“Không biết, chắc là dị chủng.” Nói xong hẳn quẹo vào con hẻm, hai tên nam sinh vừa bỏ chạy khi này đang trốn bên trong, khi nhìn thấy Mills liền nhẹ nhàng thở ra, “Mills.”

“Gần đây tăng cường thêm giám thị, sẽ có heo đi khắp nơi, đừng chạy lung tung.” Mills dặn dò.

Hai nam sinh ngoan ngoãn gật đầu, xoay người chạy trốn.

...

“Một cước đá bay hồng huyết đó!” Bạch Vũ nói với Triển Dực, “Có phải người không vậy!”

Triển Dực mở cánh cửa loang lỗ rỉ sét trước mặt, nói, “Tôi cũng là người vậy.”

Hai người bước vào trong, bên trong hoàn toàn khác vẻ im lặng bên ngoài, đằng sau cánh cửa này chính là nơi nghỉ ngơi của học sinh.

Lúc Triển Dực mở cửa, bên trong rất ồn ào, có vẻ đang là giờ nghỉ, có người đang ăn, có người đang tụ tập nói chuyện phiếm.

Chờ Triển Dực và Bạch Vũ bước vào trong, xung quanh đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Học sinh đứng hai bên hành lang đồng loạt xoay mặt nhìn hai người xa lạ không mặc đồng phục, có kính hắt cũng có tò mò, nhiều nhất là cảnh giác và phòng bị.

Triển Dực nhìn lướt qua, tiếp tục bước về phía trước, ở phía cuối hành lang có kí hiệu queo trái, hẳn phải tìm người phụ trách lấy ít tài liệu, thuận tiện hỏi thăm nơi mình làm việc ở đâu.

“Hai người là thầy giáo mới tới?”

Lúc này, ở giữa hành lang có một nam sinh đang uống nước lên tiếng hỏi.

Triển Dực nhìn hẳn, “Bác sĩ.”

“Bác sĩ?!” Mọi người đều kinh ngạc, xung quanh vang lên tiếng kinh hô, “Chuyên chữa bệnh gì?”

“Bệnh gì cũng chữa được.” Triển Dực bước tới cuối hành lang, đẩy cửa ra, để lại một câu, “Nhặt được người chết cũng có thể tới tìm tôi.” Nói xong liền bước vào trong, mất dạng.

Bạch Vũ dùng một ngón tay giữ lại cánh cửa xém tí nữa đập vào mặt hẳn, thuận tiện để lộ mặt mê trai, “Dực Dực đẹp trai quá, gọi cảm quá ~~!!”

Chờ Triển Dực và Bạch Vũ rời khỏi, trên cầu thang lầu hai xuất hiện một nam sinh nhã nhặn đeo kính, mái tóc dài màu râm nắng bước xuống.

Nam sinh vừa hỏi Triển Dực lúc này ngẩng đầu nhìn nam sinh kia, “Fidel, lúc này có nhìn thấy không?”

Nam sinh có tên là Fidel không nhanh không chậm bước tới gần, “Nhìn giống hắc huyết nhưng trên người mang mùi hương của con người.”

“Cậu nói thử xem tớ có nên nhuộm màu trắng không?” Nam sinh kia xoa xoa mái tóc màu xanh lam của mình.

Không khí im lặng vừa rồi cũng liền biến mất, xung quanh không ngừng vang lên tiếng hét hưng phấn, “Bác sĩ mới đẹp trai ghê, chúng ta cùng đi xem bệnh chọc hắc đi!”

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Chó Săn

“Cốc cốc cốc”

Sau ba tiếng gõ cửa, bên trong liền truyền ra một giọng nói nhu hòa, “Mời vào.”

Triển Dực đẩy cửa ra, bước vào văn phòng trường.

Trong phòng làm việc thoang thoảng mùi thuốc lá.

Có một người đàn ông trung niên mặc áo sơ mi trắng, tây trang vàng nhạt đang ngồi xử lý một vài văn kiện, trong tay cầm điếu thuốc mô phỏng. Loại này đã sớm thay thế thuốc lá thật, nó có thể giúp đầu óc thư giãn, đương nhiên, ngoại trừ chất nicotine ra.

Người nọ ngẩng đầu, vươn tay đẩy kính Monocle (Loại kính một mắt).

Triển Dực đánh giá ông ta một chút — Người này có một con mắt màu đỏ, một con mắt màu nâu, kính Monocle được đeo bên mắt nâu, mắt đỏ không đeo gì.

Bạch Vũ nhìn Triển Dực — Là một hỗn huyết.

Triển Dực bất động thanh sắc nhưng người kia đã đứng lên, vóc dáng cân đối, nhã nhặn nho nhã.

“Xin chào, tôi là Carson.” Người nọ vươn tay muốn bắt tay Triển Dực, vừa nhân cơ hội nhìn màu mắt của hắn.

Triển Dực kéo ghế ra ngồi xuống, vẫn không lên tiếng, Carson lại có vẻ câu nệ, thấp giọng nói, “Nghe nói có hắc huyết tới làm bác sĩ, tôi cũng thấy hoảng sợ.”

Triển Dực nhìn hẳn, tận lực bắt chước theo vẻ cao ngạo lạnh lùng của hắc huyết trong tưởng tượng, “Hẳn là đã có người nói với ông là tôi tới đây để điều tra.”

“Tôi biết.” Carson gật đầu, lấy một xấp tài liệu trong ngăn kéo ra, “Đây là tư liệu của tất cả học sinh trong trường, còn có vài giáo viên...”

Triển Dực cầm tài liệu, “Phòng làm việc của tôi ở đâu?”

“Ở tòa nhà bên kia.”

Carson bước tới cửa sổ, mở ra, chỉ tòa nhà màu trắng cách đó không xa, “Đó là khu trung tâm, tổng cộng có ba tầng, tầng một là khu vực của giáo viên, tầng hai là của hội học sinh, tầng ba là phòng y tế.”

“Hội học sinh?” Bạch Vũ cảm thấy rất mới mẻ, “Mở hội nghị gì à?”

Triển Dực liếc mắt nhìn Bạch Vũ — Có cần thiết phải để lộ cái tính ham cái mới của anh không?

“Ha hả, con người không giống như huyết tộc có cấp bậc rõ ràng, cho nên cần phải chọn ra thủ lĩnh, đây là tập tục lựa chọn ra người mạnh nhất lên làm lãnh đạo, trong nhân gian vẫn luôn lưu truyền, trong các trường học sẽ luôn có một nhóm học sinh có năng lực kêu gọi.”

“Năng lực kêu gọi?” Triển Dực bắt đầu có chút hứng thú.

“Trong trường sẽ có vài học sinh rất xuất sắc, hoặc tính cách đặc biệt hơn người khác.” Carson nói xong, đưa thêm một danh sách cho Triển Dực, “Cũng là đối tượng chú ý của giám thị.”

Triển Dực cầm lấy xem, quả nhiên, mấy tên học sinh bị nghi ngờ đều có trong danh sách.

Triển Dực đứng dậy, Carson đưa hai người ra ngoài, cũng tỏ vẻ nếu có gì cần thì cứ tới tìm hắn.

Chờ hai người đã ra khỏi dãy văn phòng, Bạch Vũ liền hỏi Triển Dực, “Người đó là ai vậy?”

“Con người và hỗn huyết trong mắt huyết tộc bình thường chỉ có hai loại thân phận.” Triển Dực thuận miệng đáp, “Một là chó săn, hai là chó hoang. Người vừa rồi xem ra chỉ là tay sai bình thường.”

Vừa ra khỏi tòa nhà, ánh nắng ngoài kia liền có chút chói mắt. Triển Dực khẽ nhíu mày, “Đeo kính áp tròng đúng là không thoải mái tí nào.”

Bạch Vũ nheo mắt lại, nhìn hắn cười, “Cậu giả trang thành hắc huyết chẳng giống chút nào.”

Triển Dực liếc mắt nhìn, “Sao lại không giống?”

“Cậu không có mùi của hắc huyết.”

Triển Dực đáp, “Con người căn bản không thể nhận ra, chẳng sao hết.”

“Còn nữa, hắc huyết không dễ thương như cậu ~” Bạch Vũ bổ sung thêm một câu.

Triển Dực thật ra không hề giận mà lại còn có vẻ tiếp thụ.

Hai người rất nhanh đã tới trước tòa nhà màu trắng bên kia, đây là khu trung tâm cho nên học sinh ra vào rất nhiều.

Triển Dực lập tức bước về phía cửa chính, vừa lúc có người đẩy cửa ra.

Người bước ra ngoài là một thanh niên tóc vàng, hăn liếc mắt nhìn Triển Dực, ngăn người.

Triển Dực cũng không để ý, xoay người vào trong, lướt qua người thanh niên kia.

Bạch Vũ nhìn tên thanh niên, là con người — Về ngoài rất trẻ, rất xuất chúng.

Triển Dực hướng lên phòng y tế ở lầu ba, Bạch Vũ đi theo phía sau chột chột lưng hăn, “Dực Dực, có mùi của quý đỏ.”

Triển Dực dừng bước, xoay đầu nhìn, “Ở đâu?”

“Cái tên đầu vàng ở ngoài đó.” Bạch Vũ xoay đầu lại.

Triển Dực nhìn tên đầu vàng đang chạy đi dưới ánh nắng, “Tên đó là quý đỏ?”

“Không phải, nhưng trên người hăn có mùi đó!” Bạch Vũ nhắc nhở, “Hăn là gần đây hăn có tiếp xúc với quý đỏ, còn là tiếp xúc tương đối thân mật.”

Triển Dực ghét bỏ nhìn Bạch Vũ.

Bạch Vũ cười tủm tỉm, khoác vai Triển Dực, “Cái này cũng tính là tiếp xúc thân mật đó nha ~”

Triển Dực cảnh cáo nhìn hăn.

Bạch Vũ ngoan ngoãn buông tay.

Triển Dực bước nhanh lên lầu, có điều hai người bọn họ đã gây ra không ít sự chú ý. Tầng này là tầng của giáo viên, Triển Dực quan sát biểu tình của bọn họ, có thể chia làm hai loại, một loại là bình tĩnh, lúc nhìn hẳn mang theo nét ghét bỏ. Loại còn lại thì kích động, nhưng trong mắt thì tràn ngập bất mãn và thù hận, chỉ tiếc là không dám nói gì.

“Cảm giác không quá thân thiết.” Bạch Vũ nói nhỏ.

“Tốt lắm chứ.” Triển Dực cảm thấy rất vừa lòng, “Thái độ của con người với huyết tộc phải là thế này.”

“Bây giờ cậu cải trang thành huyết tộc, không sợ người ta chơi trò ám toán cậu à?” Bạch Vũ nhắc nhở hẳn.

“Vậy thì càng tốt, tôi đỡ phải đi tìm!” Triển Dực mở cửa phòng y tế, bên trong là một mảng trắng tinh. Triển Dực vừa nhìn thấy liền nhíu mày, “Trắng tới ngớ ngẩn!”

Bạch Vũ bất mãn tự chỉ vào mình, ý nói — Người ta cũng trắng mà!

Triển Dực đẩy đầu hẳn ra, bước tới bàn làm việc, vươn tay chuẩn bị mở ngăn kéo.

Ngay lúc ngón tay vừa chạm vào ngăn kéo, hẳn liền dừng lại.

Bạch Vũ bước tới, chỉ thấy Triển Dực khẽ nhíu mày, nhìn chăm chăm cái bàn.

“Sao thế?” Bạch Vũ hỏi.

“Không.”

Trầm mặc một hồi, Triển Dực vươn tay mở ngăn kéo ra... Bên trong đồng thời có một con gì đó màu đen thân dài nhảy vọt ra ngoài chạy trốn.

Con vật kia có tốc độ rất nhanh, lao về phía Triển Dực, ngay cả chớp mắt Triển Dực cũng chưa làm, một tay liền bắt được nó, tay kia tùy tiện lấy nhiệt kế ở trên bàn...

“Phập” một tiếng.

Triển Dực đâm nhiệt kế vào thân con vật kia, ghim nó xuống mặt bàn.

Sau đó Triển Dực thả tay ra, bước ra nấp sau cánh cửa.

Bạch Vũ cúi đầu nhìn, trên bàn là một con sâu lớn màu đen đang không ngừng giãy dụa. Con sâu này có vẻ ngoài cực kì quái dị, cả người đen thui, ở đỉnh đầu có răng nanh sắc bén, không có mắt. Nó bị chiếc nhiệt kế ghim vào mặt bàn, nhưng lại không hề chảy máu.

Bạch Vũ cầm cây bút bi chọc chọc nó.

Con sâu tựa hồ không có phản ứng gì, hơn nữa hẳn lại có cảm giác — Thật ra không có mềm như trong suy nghĩ.

Bạch Vũ tìm dao phẫu thuật, sau đó bắt đầu mổ con sâu.

Bên trong con sâu là xương cốt được làm bằng kim loại.

Bạch Vũ nhíu mày — Đại khái lại là một món đồ chơi mô phỏng nào đó. Thật ra nghĩ lại cũng có thể hiểu được, búp bê còn có thể làm được huống chi là con sâu này.

Lúc này, Triển Dực đột nhiên cầm nắm cửa mở ra.

“Rầm” một tiếng, có vài học sinh ngã xuống đất.

Mấy người kia hiển nhiên là nấp ở ngoài cửa nghe lén, cửa đột nhiên mở ra không chút phòng bị, thế là cả đám đều té dập mặt.

Triển Dực cúi đầu nhìn thoáng qua, có ba học sinh, hai nam một nữ.

Hai nam sinh đó Triển Dực có biết, chính là cặp song sinh vừa gặp lúc này, mà nữ sinh kia thì chính là con bé tóc ngắn đầu đỏ, nhai kẹo cao su.

Triển Dực nhìn nhìn bọn họ, “Có chuyện gì không?”

Ba người nhìn thấy con sâu bị ghim trên bàn, theo bản năng nuốt nước miếng, ngẩng đầu nhìn Triển Dực.

Triển Dực chậm rãi ngồi xổm xuống nhìn ba người.

Ba người rất muốn đứng dậy bỏ trốn, nhưng Triển Dực đã vươn tay nắm một tên kéo về phía bàn mổ, “Hình như có bệnh, vào đây để tôi mổ ra xem thử.”

“A!!”

Nam sinh kia lập tức la làng, anh em của hắn liền nhào tới cứu.

Nữ sinh thì đứng ở ngoài la to, “Cứu người! Bác sĩ muốn giết người!”

Rất nhanh, mọi người liền chạy tới bu trước cửa.

Ở tầng này hầu hết đều là giáo viên, hơn nữa còn là con người...

Những giáo viên này cơ bản đều có thù hận với huyết tộc, chỉ là tuy giận nhưng không dám nói mà thôi. Tình huống mà bọn họ đang thấy bây giờ chính là một nam sinh bị ném lên bàn mổ, Triển Dực đang loay hoay tìm dụng cụ trong hộp sắt, nhìn rất giống muốn giải phẫu sống.

“Dừng tay!”

Lúc này có một ông lão chạy vào, có vẻ muốn ngăn cản hành vi hành hung của Triển Dực.

Ông lão vừa chạy tới trước mặt Triển Dực, chưa mở miệng nói gì đã bị hấn năm áo đưa lên cao.

“Thầy điên rồi!” Nữ sinh lập tức chạy tới cản, “Thầy ấy là giáo viên...”

Triển Dực bỗng nhiên cúi đầu nhìn nữ sinh, tròng mắt màu đen lộ ra vẻ tỉnh mạch lạnh lùng sâu thẳm.

Nữ sinh sợ tới mức ngồi phịch xuống đất.

Triển Dực quơ quơ ông lão trên tay, lạnh lùng nói, “Giáo viên? Chẳng phải cũng chỉ là con người, cấp bậc thấp bé hơn ta sao?”

Nói xong liền vung tay ném ông lão đi.

Ông lão kia thoát nhìn khoảng bảy mươi tuổi, bị Triển Dực ném đi thiếu chút nữa là toi mạng già... Cũng may là có vài giáo viên trẻ tuổi chạy lại kịp, đỡ lấy ông, ông mới không ngã xuống đất.

“Thầy có phải là người không vậy!” Nam sinh nằm trên bàn đứng dậy, chỉ vào Triển Dực, “Ngay cả ông già mà cũng không tha...”

“Ta đương nhiên đâu phải người.” Triển Dực buồn cười nhìn hấn, “Chẳng phải đã nói con người có cấp bậc thấp bé hơn ta rồi sao?”

“Sâu là do tôi thả!” Nữ sinh đứng lên vỗ ngực, “Muốn mổ muốn phân gì thì cứ làm!”

Cặp song sinh lập tức cản nữ sinh lại.

Triển Dực nhìn nhìn mọi người, xoay người, vươn tay cầm con sâu đang ngo nguậy ném ra ngoài, “Cái này xem như là lễ gặp mặt, con người sẽ có tự giác mình là động vật cấp thấp, khi về nhớ đóng cửa, chùng nào có bệnh thì tới đây tôi trị.”

Trên mặt Triển Dực không mang biểu tình gì, nhưng trên môi thì nở nụ cười tươi, mà nụ cười đó lại vô cùng ác ôn, vô cùng vô liêm sỉ.

Mấy giáo viên với ba học sinh chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không dám nói gì, chỉ có thể giúp đỡ ông thầy già với nam sinh kia lui ra ngoài.

Chờ cánh cửa đã khép lại, Triển Dực liền lấy cái gương, tháo kính áp tròng ra, “Khó chịu muốn chết!”

“Dực Dực?” Bạch Vũ đút hai tay vào túi, vẻ mặt buồn bực nhìn Triển Dực, “Vừa rồi cậu có ý...”

“Có giống không?” Triển Dực nheo mắt lại, vẻ sung sướng hiện lên trên mặt mà khó khi nào thấy được.

“Giống cái gì?” Bạch Vũ hỏi.

“Hắc huyết chứ gì.” Triển Dực đắc ý, “Chẳng phải hắc huyết đều sẽ rất ‘nhân từ’ như vậy à?”

Bạch Vũ dờ khóc dờ cười, “Cậu như vậy sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của không ít hắc huyết đó.”

Triển Dực mặc kệ, đứng dậy tìm nước uống.

“Cậu cố ý chọc giận mấy giáo viên đó hả?” Bạch Vũ tiếp tục làm cái đuôi đi theo Triển Dực.

“Chẳng phải anh vừa mới nói trên người giáo viên kia có mùi của quỷ đỏ à?” Triển Dực thấp giọng nói, “Nếu nhắm vào giáo viên thì đối phương hẳn sẽ có hành động.”

“Ý cậu là quỷ đỏ sẽ tới gây phiền phức cho cậu?” Bạch Vũ sờ cằm, “Dụ răn ra khỏi hang à?”

“Không nhất định là sẽ nhắm vào tôi.” Triển Dực nói xong, móc điện thoại ra, “Tới hết chưa?”

“Sắp mọc rễ luôn rồi!” Ở đầu dây bên kia là thanh âm của Tiểu và Không Thiên, “Chúng tôi phải làm gì?”

“Theo dõi mấy người này cho tôi, đợi một lát tôi gửi tư liệu sang.” Triển Dực lấy ra xấp tài liệu, tìm một hồi cũng ra tư liệu của cặp song sinh và nữ sinh kia, hẩn chụp lại sau đó gửi cho Tiểu và Không Thiên.

“Cốc cốc cốc...”

Ngoài cửa lúc này lại có người gõ cửa.

Triển Dực nhíu mày, tâm không cam lòng không nguyện đeo lại kính áp tròng, nói, “Vào đi.”

Cửa bị đẩy ra, có một thanh niên tóc vàng bước vào.

Khi Triển Dực nhìn thấy hẩn, theo bản năng xoay đầu nhìn Bạch Vũ.

Bạch Vũ cũng có chút bất ngờ, chính là người khi nãy chạm mặt dưới cổng, trên người có mùi của quý đồ.

Thanh niên kia bước vào trong, lên tiếng, “Tôi là...”

Triển Dực giơ ngón tay chặn lại, cắt ngang hẩn, “Con người đều giống như nhau.”

Người kia nhíu mày, tựa hồ có chút khó hiểu.

“Chỉ có một điểm khác nhau duy nhất.” Triển Dực nâng cằm, một tay xoay nhiệt kế, “Cậu là chó săn hay là chó hoang?”

Bạch Vũ có chút khâm phục nhìn Triển Dực — Trong cảm nhận của người này, hắc huyết tộc chẳng khác nào một tên ôn thần ác bá, Khải thật sự sống không dễ dàng mà...

Lúc này ở tổng bộ, Khải đột nhiên hắt xì một cái.

Mục Tát cầm ly máu kinh ngạc nhìn hắn, “Đừng nói là bị lây bệnh của con người rồi nha? Tới đây, để tôi khám cho... Ái da!”

Mục Tát còn chưa xáp tới đã bị Khải ấn xuống ghế, tiếp tục xem tài liệu.

Người kia đứng trước cửa, sau khi nhìn Triển Dực một hồi, lát sau hắn cũng bình tĩnh mở miệng, “Chó săn.”

Triển Dực nhếch môi, vừa lòng gật đầu, “Rất tốt.” Sau đó nhẹ nhàng dùng nhiệt kế ngoắc hắn, ý bảo — Vào đi.

Người nọ xoay người lại đóng cửa.

Bạch Vũ lập tức liếc nhìn Triển Dực, lộ ra vẻ khó hiểu — Cậu chuẩn bị từ khi nào thế?

Triển Dực chỉ chỉ vào mắt mình, bĩu môi với hắn — Nhìn mắt hắn đó! Chính là nơi để nhận ra hắn đã tiếp xúc với quý đồ hay chưa!

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Giao Dịch Công Bằng

Giáo viên tóc vàng đứng trước mặt Triển Dực, đánh giá vị hắc huyết tộc tóc đen mắt đen này.

Nói thật, cơ hội con người nhìn thấy hắc huyết tộc rất ít, huống chi là khu phố F xung quanh bị phong bế này.

“Tôi tên là Camille.” Giáo viên tóc vàng mở miệng, thanh âm nghe có chút khàn trương.

Triển Dực nhíu mày, “Có chuyện gì à? Bị bệnh hay có chỗ nào không thoải mái?”

“Không phải... tôi là... thầy giáo của mấy học sinh kia.” Camille ngập ngừng nói, “Tôi nghe nói... mọi người xảy ra tranh cãi.”

Triển Dực nhướn mày, nâng cằm nhìn Camille, ý bảo hẳn nói tiếp đi.

“Mấy đứa nhỏ ở đây chưa từng gặp hắc huyết, có thể hơi bướng bỉnh một chút.” Camille nói tiếp, “Nhưng tội nó không có ác ý, hy vọng anh có thể bỏ qua cho.”

Triển Dực nhìn hẳn, “Chẳng phải cậu là chó săn à? Tại sao lại đứng về phía bọn nhóc?”

Camille cười bất đắc dĩ, “Tôi chỉ không muốn xảy ra chuyện ngoài ý muốn thôi.”

“Nga?” Triển Dực tựa hồ cũng có chút hứng thú, hỏi Camille, “Cậu lo lắng điều gì? Là tôi hay bọn nhóc đó?”

Camille nuốt nước miếng, “Ở đây có rất nhiều học sinh có ý chí phản kháng kiên cường, hơn nữa...”

“Hơn nữa còn mang hơi hướng vũ lực.” Triển Dực tùy tiện lật xem đồng hồ sơ Carson đưa, lấy ra tư liệu của vài học sinh đặt xuống bàn, “Mấy đứa này đều là học trò của cậu?”

Camille lau mồ hôi, gật đầu.

Bạch Vũ hơi nheo mắt lại, cảm thấy cảm xúc của Camille cứ nhấp nhô lên xuống, loại người này đang che giấu điều gì đó.

Triển Dực chỉ mặt từng người, “Miêu tả mấy đứa này trước đi.”

Đầu tiên là cô nữ sinh tóc ngắn.

“Con bé này tên là Viney.” Camille giới thiệu, “Nữ sinh mới chết lần trước chính là chị của nó, cho nên nó vô cùng hận huyết tộc.”

Triển Dực gật gật đầu, sau đó chỉ vào cặp song sinh.

“Triệu Nhạc và Triệu Lâm, thành tích của hai đứa nó rất tốt, chỉ số thông minh rất cao.” Camille nói, “Bởi vì mấy đứa nhỏ ở đây khi sinh ra đã ở cùng nhau cho nên có rất nhiều thanh mai trúc mã, tình cảm tốt lắm.”

Triển Dực chỉ tiếp cậu bé mập mạp.

“Nó là Philip.” Camille cười cười, “Khí lực rất lớn.”

Triển Dực giương mắt nhìn Camille, “Cậu xem ra rất thích bọn nhóc này?”

Camille ngấn người, lập tức thu lại nụ cười trên mặt, “Tiếp đi.”

Triển Dực chỉ vào nam sinh tóc đen, có vẻ ngoài rất ôn, “Còn người này?”

“Nga, Mills, nó là phó hội trưởng hội học sinh.” Camille nói, “Mills rất đặc biệt.”

“Tôi nhìn thấy nó dùng một cước đá bay tên hồng huyết.” Triển Dực đổi chủ đề, thanh âm cũng trầm xuống.

“Ách, về phương diện thể năng thì nó tương đối xuất sắc.” Camille vội vàng giải thích, “Nhưng nó không phải hung thủ.”

“Sao cậu biết?”

“Mills rất ngoan.” Camille nói.

Triển Dực cười gượng, “Tôi nhìn không ra.” Nói xong hấn vươn tay chỉ tên có mái tóc màu nâu, đeo mắt kính nhìn vô cùng trí thức, “Còn đứa này?”

“Nó là Fidel, có thành tích học tập đứng đầu toàn trường, chỉ số IQ rất cao, gia đình nó từ nhiều thế hệ đã là học giả có trình độ cao.” Camille trả lời.

“Còn người này?” Triển Dực chỉ vào nam sinh tóc xanh lam, thoạt nhìn rất tinh quái, hấn nhớ rõ lúc đi trên hành lang, chính nam sinh này đã hỏi hấn, trông rất hoạt bát.

“Nó là Eric.” Camille trả lời, “Là một đứa rất hiếu động, nhưng lại giống như Mills, không hề dễ chọc.”

“Nó cũng có thể đá bay huyết tộc à?” Triển Dực hỏi.

Camille trầm mặc một lúc, đáp, “Thật ra ở đây có rất nhiều đứa có thể dễ dàng đánh hồng huyết, hồng huyết vốn không ăn hiếp mấy đứa nhóc ở đây, cho nên mọi người ở chung rất tốt. Chỉ là gần đây xảy ra mấy vụ án mất tích, cảnh sát ở khu phố F thì lại lười quản lý, vì thế quan hệ hai bên trở nên có chút miễn cảm, ý thức phản kháng cũng tăng mạnh, cho nên cấp trên đã tăng cường thêm giám thị mới, tất cả bọn họ đều là huyết tộc thoái hóa, vô cùng thô bạo dã man, làm cho bọn nhóc càng thêm bất mãn, vì thế hai bên rất cương với nhau.”

“Nhiều đứa bị mất tích lắm à?” Triển Dực hỏi.

“Đúng vậy, tính tới lúc này đã là bảy đứa rồi.” Camille bất đắc dĩ, “Cảnh sát chẳng thèm để tâm tới.”

Triển Dực gật đầu, chỉ vào tấm cuối cùng. Trong tấm ảnh là một bé trai cao gầy, bộ dáng anh tuấn, ngoài ra còn làm người ta cảm thấy có một chút tà khí, nhưng lại rất tài giỏi.

Dưới đáy mắt của Camille toát lên tia tán thưởng, nói, “Nó là Stoja.”

Bạch Vũ nhìn trời — Tới nữa rồi.

Triển Dực hỏi, “Nó thế nào?”

“Stoja là người cầm đầu tất cả học sinh trong trường.” Camille nói rất ngắn gọn, “Nó rất tài giỏi, đáng tiếc học sinh ở khu phố F lại bị kỳ thị, nếu không nó nhất định sẽ làm được rất nhiều chuyện.”

“Ví dụ? Dẫn dắt con người lật đổ huyết tộc sao?” Triển Dực bắt chéo chân, cố gắng hết sức bày ra bộ dáng ngạo mạn mà huyết tộc nên có.

Camille nhìn Triển Dực, gật đầu, “Đúng vậy.”

Triển Dực bỗng nhiên nở nụ cười.

Bạch Vũ liếc mắt nhìn Triển Dực, cảm thấy nhất định hẳn đang tán thưởng nam sinh này.

Điện thoại của Triển Dực đột nhiên reo lên, là Khải gọi, “Dực, đồ đạc đều đã vận chuyển tới rồi.”

Triển Dực gật đầu, “Chuyển vào trường đi.”

Camille khó hiểu nhìn Triển Dực.

“Kiểm tra sức khỏe đột xuất.” Triển Dực nhìn Camille, “Tất cả học sinh lẫn giáo viên trong trường đều phải làm kiểm tra.”

“Tất cả?!” Camille kinh ngạc, “Kể cả giáo viên cũng phải làm?”

“Đương nhiên.” Triển Dực nói xong, phất tay với Camille, ý bảo hẳn cút đi.

Camille bất mãn bước ra cửa.

Chờ đối phương đóng cửa lại, Triển Dực liền tháo kính áp tròng xuống, xoa xoa hai mắt, “Khó chịu muốn chết, bộ không có dụng cụ cải trang nào dễ chịu hơn sao!”

Bạch Vũ cọ cọ Triển Dực, “Dực Dực, tôi đói rồi ~”

“Trước khi đi ăn cơm nói chuyện chính sự cái đã.” Triển Dực hỏi Bạch Vũ, “Lúc này có nhìn thấy không? Trên người Camille có mùi của quỷ đỏ ở chỗ nào? Hay chính bản thân hẳn là quỷ đỏ?”

“Thân thể hẳn không có vấn đề gì, chỉ là một hỗn huyết cấp thấp, dính mùi ở chỗ nào chính hẳn cũng không rõ, có thể là do vô tình tiếp xúc thôi.” Bạch Vũ nói, “Nhưng mà lại có chút kì lạ.”

“Kì lạ cái gì?” Triển Dực không rõ.

“Hắn không sợ cậu.” Bạch Vũ nói, “Tuy rằng ban đầu có hơi căng thẳng nhưng cảm xúc liền ổn định rất nhanh, không hề sợ hãi dù chỉ là một chút.”

Triển Dực nheo mắt lại.

“Nhưng trong lúc tôi đọc ký ức của hắn, hắn đã có một khoảng thời gian vô cùng sợ hãi.” Bạch Vũ vươn một ngón tay, thần bí gõ cằm, “Còn là mới xảy ra gần đây, mặt khác lúc hắn nói chuyện với cậu, trong đầu còn thực hiện hành vi tìm kiếm ký ức.”

“Tìm kiếm ký ức?” Triển Dực suy nghĩ, “Ý anh là có người dạy hắn nói như thế với tôi?”

Bạch Vũ nhướn mày — Có thể là vậy.

“Thôi đi ăn trước đi, có gì nói chuyện sau.” Triển Dực đứng dậy nhưng lại bị Bạch Vũ kéo cổ áo.

Triển Dực xoay đầu lại nhìn hắn.

Bạch Vũ chỉ chỉ kính áp tròng trên bàn.

Triển Dực nhìn trời — Phiền muốn chết!

Triển Dực không cam lòng, móc điện thoại gọi cho Phương Húc.

Phương Húc lúc này đang chuyển thiết bị tới Huyết Cung, cũng vừa lúc tới nơi.

Tina giúp hắn xách vali, Louis và Mục Tát cũng tới vây xem.

“Mấy cái này là thứ gì?” Mục Tát tò mò nhìn mấy chiếc thùng lớn.

“Là thiết bị máy tính tiên tiến nhất.” Phương Húc vừa nói xong, điện thoại liền reo lên, “Dực, tôi vừa mới tới Huyết Cung... Kính áp tròng? Chỉ có cái đó thôi, không có gì thay thế hết...”

Triển Dực hậm hực cúp điện thoại.

Phương Húc ngẩng mặt suy nghĩ, “Hôm nay Dực Dực có vẻ bạo lực hơn mọi ngày, tâm trạng không tốt à?”

...

Dẫn theo cái đuôi Bạch Vũ, Triển Dực bước ra căn tin trường.

Thức ăn ở khu phế F rất đặc sắc, bởi vì càng ngày càng mang hơi hướng khẩu vị của con người.

Ở niên đại này, máy móc vô cùng phong phú, các bà cô đứng bán trong căn tin đã chỉ còn là truyền thuyết, căn tin bây giờ đều bị máy móc khống chế, học sinh chỉ cần đứng xếp hàng chọn món ăn, sau đó đến khu giữa ném thử, muốn lạt hơn hay mặn hơn cứ tùy ý chọn, sau khi hoàn thành máy móc sẽ dọn ra đĩa thức ăn trên băng chuyền, bưng ra bàn ăn là được.

Đây là lần đầu tiên Bạch Vũ nhìn thấy những thiết bị lớn như thế này, hần túm lấy Triển Dực, “Dực Dực, thật là tiên tiến quá đi!”

“Loại này chỉ có nhà xưởng lớn mới sử dụng, nấu thức ăn thì làm bằng tay chẳng phải ngon hơn sao.” Triển Dực dẫn Bạch Vũ đi xếp hàng.

Sau khi hai người vào hàng ngũ, mấy học sinh ở phía trước cứ xì xầm to nhỏ, châu đầu nghị luận về hai người.

Chuyện Triển Dực vừa rồi mới giáo huấn cặp song sinh hơn nữa còn đánh giáo viên già hần đã truyền đi khắp trường, mọi người khi nhìn thấy hần, trong ánh mắt không có vẻ gì là thân thiện.

Triển Dực tất nhiên chẳng cảm thấy sao, dù sao người bọn họ xem là hắc huyết tộc, con người dùng ánh mắt như nhìn gián với huyết tộc là một lựa chọn vô cùng đúng đắn!

Lúc này, có một người hướng về phía Triển Dực và Bạch Vũ.

Hai người đều biết người này, người đang tới chính là người đầu tiên hai người tiếp xúc khi vào trường, tay sai của huyết tộc — Carson.

Bạch Vũ ghét bỏ cau mũi, người này hồi muốn chết!

“Có nơi bán thức ăn chuyên dụng cho giáo viên.” Carson chỉ tới một nơi cách đó không xa, bên trong có máy móc buôn bán mà huyết tộc thường dùng. Thức ăn ở chỗ đó cơ bản đều làm theo khẩu vị của huyết tộc, còn có một lượng lớn máu nhân tạo, chuẩn bị cho những giáo viên phụ trách giám thị.

Triển Dực nhìn thoáng qua, phát hiện số lượng giáo viên là huyết tộc có không ít, chính như Camille nói, những huyết tộc đó đều là chủng tộc bị thoái hóa, bộ dáng vô cùng xấu xí, hiếm thấy trong huyết tộc.

“Không cần.” Triển Dực nhướn mày, “Cấp bậc của tôi không thấp hơn hồng huyết, không cần tới đó ăn.”

Carson xấu hổ cười cười, cũng không nói gì thêm, quay về bàn ăn cơm tiếp.

Sau đó càng có nhiều học sinh vào căn tin ăn cơm, bọn họ vừa kiểm tra sức khỏe xong.

Khải lái tới một chiếc xe kiểm tra sức khỏe rất lớn, có thể đồng thời tiến hành kiểm tra máu cho khoảng mấy chục học sinh, xem xem có phải quý đỏ hay không, mỗi lớp đều phải xếp hàng, tên và mặt phải giống y như đúc.

Triển Dực gọi điện cho Khải, “Thế nào rồi?”

“Kiểm tra cho học sinh cơ bản đều đã xong, tất cả đều bình thường, không phát hiện ra quỷ đỏ.” Khải nói, “Kế tiếp là tới phần giáo viên.”

“Tất cả đều bình thường?” Triển Dực có chút giật mình, “Toàn bộ?”

“Đúng vậy, ngoại trừ mấy học sinh bị mất tích thì toàn bộ đều bình thường.” Khải khẳng định.

Sau khi cúp điện thoại, Triển Dực vẫn không hiểu được — Nếu như tất cả đều bình thường, vậy đôi mắt màu đỏ của Stoja chụp được lần trước là thế nào?

Đang nghĩ ngợi, Bạch Vũ đột nhiên vươn tay đẩy hẳn.

Triển Dực xoay đầu lại.

Bạch Vũ chỉ chỉ bằng chuyền đã xuất hiện đồ ăn ở phía trước, “Cầm kìa Dực Dực.”

Triển Dực vươn tay cầm lấy, cùng Bạch Vũ bước tới cái bàn không xa, ngồi xuống ăn cơm.

Bạch Vũ lần đầu tiên được ăn cơm ở căn tin trường, hẳn cảm thấy rất mới mẻ, hết nhìn đông rồi lại nhìn tây.

Triển Dực thì vẫn còn ngồi nghi hoặc — Không phải quỷ đỏ nhưng có đôi mắt màu đỏ, chẳng lẽ Stoja giống như tên ở nhạc viện lần trước, lai giống của hồng huyết, cho nên mới có năng lực đặc biệt? Không đúng, tổ tiên của Stoja là con người, cho dù có quay về thời ông bà thì cũng chỉ có thể là con khỉ, sao có thể liên quan tới hồng huyết được?

Chính lúc này, xung quanh lại bàn tán xôn xao.

Triển Dực ngẩng đầu, nhìn thấy ngoài cửa có bốn học sinh bước vào.

Đi đằng trước là Stoja, phía sau là Mills và Fidel, ở phía cuối là một nam sinh vóc dáng thấp tóc màu xanh lam, Eric.

Bốn người bọn họ vào căn tin xếp hàng, Triển Dực chợt nghe xung quanh có tiếng thì thầm.

“Stoja tới căn tin ăn cơm kìa!”

“Đúng vậy, hiếm gặp lắm nha!”

“Mills đẹp trai quá!”

“Tớ thích kiểu của Fidel hơn.”

“Thật ra Eric cũng rất đáng yêu ~”

...

Sau khi Stoja bọn họ lấy được thức ăn, lúc đi ngang qua bàn của Triển Dực và Bạch Vũ, chẳng biết là do vô tình hay cố ý, Stoja liếc nhìn Triển Dực, khóe miệng mang theo nụ cười.

Bốn người vừa mới ngồi xuống, Eric liền ngoắc người đứng trước cửa căn tin, “Camille, thầy bảo thầy mời mà, sao lại chạy trốn rồi!”

Triển Dực xoay đầu nhìn, chỉ thấy Camille cười khanh khách bước về phía bốn người họ, vươn tay cướp sandwich của Eric.

“A!” Eric cũng giơ tay đoạt lại, xem ra rất thân với nhau.

Triển Dực xoay đầu lại, thấy Bạch Vũ đang ngồi chiến đấu với con cá nướng.

“Anh đang làm cái gì vậy?” Triển Dực khó hiểu nhìn Bạch Vũ.

Bạch Vũ híp mắt tỏ vẻ ghét bỏ, “Tại sao cá không tiến hóa tới cấp độ tự biết rụng xương đi?”

Triển Dực bó tay, bảo hăn nhìn sang bàn bên kia.

Bạch Vũ liếc mắt nhìn, bĩu môi, “Ới trời ơi, gia tộc Stoja mặc kệ qua bao nhiêu lâu vẫn sẽ làm người ta chỉ cần liếc mắt một cái cũng thấy mắc ghét rồi.”

Triển Dực cầm đũa yên lặng ăn cơm, trong lòng ần ần cảm thấy có chút kì lạ.

Ăn cơm xong, Triển Dực và Bạch Vũ rời khỏi căn tin.

Lúc này Khải cũng vừa làm xong kiểm tra.

Triển Dực bước tới bên cạnh hăn, “Thế nào?”

“Kiểm tra cho tất cả giáo viên rồi, hoàn toàn bình thường.” Khải nói xong, đưa ra bản ghi chép, “Có mấy học sinh mất tích, cậu có biết không?”

Triển Dực gật đầu tỏ vẻ biết.

“Cơ bản nửa tháng lại có một người mất tích.” Khải nói xong, cầm một cái hộp đưa cho Triển Dực.

“Đây là cái gì?” Triển Dực khó hiểu.

“Bà ngoại bảo tôi đưa bánh vị đào cho cậu, bà nói Bạch Vũ thích...”

“Oa!” Khải còn chưa dứt lời, Bạch Vũ đã vươn tay chụp lấy, “Bánh vị đào do bà ngoại làm là ngon nhất!”

Triển Dực chỉ ăn một chút, từ nhỏ hăn đã không thích ăn đồ ngọt, hoàn toàn ngược lại với Bạch Vũ, vì thế dạo này bà ngoại luôn làm đồ ngọt

cho Bạch Vũ.

“Tình hình ở khu thứ bảy dạo này thế nào?” Triển Dực hỏi Khải.

“Tất cả đều bình thường, tổ BN sau khi đưa ra khỏi trung tâm, tất cả thiết bị đều đã chuyển tới Huyết Cung, Lam Lạc cũng được tịnh tâm đi không ít.” Khải cảm khái.

Triển Dực ngẩng mặt lên suy nghĩ, khó trách gần đây cảm giác thật im lặng, thì ra Lam Lạc thường xuyên nổi trận lôi đình luôn luôn bên cạnh đã biến mất.

“Tôi lấy tài liệu về nghiên cứu, tối nay đưa kết quả cho cậu.” Nói xong, Khải leo lên xe lái về Huyết Cung.

Triển Dực và Bạch Vũ quay về phòng y tế.

Bước tới trước cửa phòng, hai người chợt nghe bên trong có tiếng nói, thanh âm có chút kì lạ.

Triển Dực khẽ nhíu mày, đẩy cửa ra...

Chỉ thấy trong phòng có bốn người.

Eric và Fidel đang ngồi trên bàn chơi cờ vua, Eric cứ la óm tòm suốt.

Mills đứng bên cửa sổ ngắm phong cảnh, còn Stoja thì đang cầm tách trà, ngồi trên bàn uống trà, tay bên kia cầm hộp trà, là loại trà xanh thiên nhiên hiếm gặp.

Triển Dực khó hiểu, bước vào trong.

Bạch Vũ tò mò theo sát, trong dự cảm có trò hay để xem.

Triển Dực bước ra sau bàn làm việc của mình, ngồi xuống, bắt chéo chân ngẩng mặt nhìn bốn nam sinh, Bạch Vũ không có ghế ngồi, cho nên hắn liền leo lên giường ngồi xếp bằng, nâng cằm xem Eric và Fidel chơi cờ.

Stoja đưa hộp trà xanh cho Triển Dực, “Quà gặp mặt.”

Triển Dực giật giật khóe miệng, “Cậu muốn dùng trà xanh hồi lộ bác sĩ?”

“Tôi chỉ dựa theo thói quen tặng quà của con người mà thôi.” Stoja mỉm cười, lấy máy tính bảng trong túi ra, mở một đoạn video.

Triển Dực liếc mắt nhìn, là đoạn video mình đứng trước trung tâm làm một bài phát biểu về kết quả kiểm tra.

Bạch Vũ ngẩng đầu nhìn Triển Dực — Chết cha, lộ rồi!

Triển Dực lại không cảm thấy gì, trong lòng mừng rỡ tháo kính áp tròng xuống.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Stoja cũng lấy một bộ kính áp tròng từ trong túi ra, đặt lên bàn, hoàn toàn khác màu với Triển Dực, của hắn là màu đỏ.

Triển Dực nhìn chăm chăm cặp kính áp tròng của đối phương, hiểu ra, “Tất cả đều là kế hoạch của cậu?”

“Tôi chỉ muốn làm cho anh tới ngôi trường này, ai ngờ lại dễ dàng như thế.” Stoja cười cười, nhìn nhìn Mills rồi lại nhìn ra cửa.

Mills bước ra ngoài, đóng cửa lại, hiển nhiên là ra ngoài canh gác.

“Anh cải trang thành huyết tộc tới trường chúng tôi điều tra, mục đích là gì?” Triển Dực lấy bình trà rót ra ly, cầm lên uống một hơi, rất thơm.

Bạch Vũ cũng chạy lại, cầm lấy ly trà của Triển Dực uống thử, hần lập tức lè lưỡi — Đắng quá!

Triển Dực giơ chân đạp hần một cái, “Huyết tộc cấp thấp thì lo đi uống nước pha với máu đi!”

Bạch Vũ xoa hông chạy đi — Dực Dực gần đây càng ngày càng kiêu ngạo, bạo lực dễ sợ, nhưng mà dễ thương!

“Tôi cảm thấy anh là người có thể khai thông, ít nhất thì anh và tôi giống nhau ở một chỗ là hận huyết tộc.” Stoja nói xong, đặt chén trà xuống, nghiêm túc nói, “Tuy rằng tôi không phải quý đỏ, nhưng tôi xác định trong trường nhất định có! Hơn nữa còn liên quan tới vụ học sinh trong trường bị mất tích, còn giết vài huyết tộc nữa. Nếu không bắt lấy nó, sẽ có thêm không ít học sinh khác bị hại!”

Triển Dực không nói chuyện, dựa theo cách nói của Bạch Vũ, trên người Camille có mùi của quý đỏ, tỏ vẻ hần đã tiếp xúc với quý đỏ, nhưng Khải đã kiểm tra toàn bộ học sinh và giáo viên trong trường, kết quả kiểm tra là bình thường, rốt cuộc quý đỏ trốn ở đâu?

“Nếu anh hợp tác với tôi, tôi có thể giúp anh bắt hần!”

Triển Dực nhìn nhìn Stoja, “Là tôi giúp các người bắt quý đỏ thì đúng hơn đi?”

Stoja nhún vai, “Tôi có thể cung cấp cho anh những manh mối không tưởng.”

Triển Dực nâng cằm, “Vậy hợp tác thế nào?”

“Giải tán khu phế F.” Stoja nghiêm túc nói, “Chế độ này là không hợp lý!”

Triển Dực cười cười, “Tôi thật sự rất muốn giúp, nhưng tôi chỉ là người đứng đầu BN, không có quyền hủy bỏ khu vực này nọ.”

“Có thể.” Stoja nói, “Thả hết học sinh trong trường, để tôi bắt huyết tộc làm con tin!”

Triển Dực ngẩn người.

Cách đó không xa, Eric với Fidel dừng tay lại, xoay đầu liếc nhìn Stoja.

Triển Dực nhú mày nghĩ nghĩ, “Tôi có thể giúp cậu truyền đạt.”

“Tôi có một điều kiện.” Stoja nói tiếp.

“Cậu có nhiều điều kiện thật đấy.” Triển Dực cảm thấy thẳng nhóc này rất thú vị.

“Tôi muốn gia nhập BN.” Stoja trả lời.

“Phản đối!” Bạch Vũ giơ tay.

Triển Dực khó hiểu nhìn hẳn, “Tại sao lại phản đối?”

“Hẳn là con người.” Bạch Vũ nhắc nhở.

“Tôi cũng thế thôi.” Triển Dực đáp.

Bạch Vũ nín thở, liếc mắt nhìn Stoja — Sao có thể! Hậu duệ của phản quân sao có thể cam tâm tình nguyện làm chó săn cho huyết tộc được?

“Đầu tiên.” Stoja nghiêm túc nói, “Tôi không phải đi làm chó săn cho huyết tộc, tôi chỉ muốn bắt quý đồ, bảo vệ con người.”

Triển Dực im lặng, ý bảo hẳn nói tiếp.

“Tiếp theo, tôi muốn làm một hành động, hậu duệ của phản quân thì làm sao? Bây giờ thì khác rồi, huyết tộc và con người đã không còn là quan hệ đi sẵn và bị sẵn nữa, hai bên có thể chung sống hòa bình. Còn nữa, thật ra nuôi dưỡng toàn bộ hậu duệ của phản quân, để bọn họ tích lũy hận thù cũng không phải một ý hay, chi bằng phân tán bọn họ ra mỗi người một nơi, sau đó dung nhập vào xã hội loài người, tôi đã ở trong tay các anh, không có cách tập hợp lại phản quân để đứng lên chống lại. Duy trì khu phế F cũng không phải chuyện đơn giản gì, hơn nữa còn lãng phí tài nguyên! Mặt khác, hành vi kỳ thị này sớm muộn gì cũng bị lên án! Cho nên giải tán khu phế F là quyết định sáng suốt nhất!”

Triển Dực sờ sờ cằm, móc điện thoại ra, bấm số gọi.

Sau khi nói vài câu, Triển Dực đưa điện thoại cho Stoja.

Stoja khó hiểu nhìn Triển Dực.

“Là người phụ trách trung tâm an toàn.” Triển Dực nói, “Cậu có thể nói chuyện với hắn.” Triển Dực cũng không quên bổ sung, “Đương nhiên, không cần quá tin tưởng hắn, huyết tộc là cái đám không giữ chữ tín.”

Stoja gật đầu tỏ vẻ đồng ý, Bạch Vũ có thể cảm nhận được, người phụ trách trung tâm an toàn đang nổi hắc tuyến đầy đầu... Suy nghĩ lại, ủa người đó chẳng phải là Lam Lạc à?

Sau một hồi đàm phán, Stoja trả điện thoại lại cho Triển Dực, Triển Dực cầm lên nghe.

Lam Lạc nói hắn sẽ xin chỉ thị của cấp trên.

“Chùng nào mới xin chỉ thị?” Triển Dực hỏi.

Stoja có chút kinh ngạc nhìn Triển Dực.

“Ách...” Lam Lạc ngấn người.

“Đừng có chơi trò qua loa với tôi, móc điện thoại ra gọi liền, mười phút sau phải cho tôi một câu trả lời thuyết phục, nếu không thì toàn bộ học sinh ở khu phố F sẽ tụ tập lại, dùng bạo lực để cách mạng.” Triển Dực nói xong liền cúp điện thoại.

Stoja híp mắt nhìn Triển Dực, “Người đó là cấp trên của anh?”

“Tôi lại không thấy vậy.” Triển Dực tựa vào lưng ghế, nói với Stoja, “Tôi chỉ muốn thỏa mãn điều kiện của cậu, có phải cậu nên nói mạnh mẽ về quỹ đỏ cho tôi biết rồi không.”

Stoja cảm thấy đàm phán với Triển Dực rất thuận lợi, quả nhiên nói chuyện với người ghét huyết tộc thật là dễ chịu, vì thế hắn liền lấy tấm ảnh trong túi ra đưa cho Triển Dực, “Quỹ đó thật sự, chính là hắn.”

Bạch Vũ cũng tiến lại gần xem.

Triển Dực cầm tấm ảnh lên nhìn, nhíu mày — Kỳ lạ, nếu hắn là quỹ đỏ, vậy tại sao lúc Khải làm kiểm tra sức khỏe lại không nhận ra?

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Ác Linh Ẩn Nấp

Người trên tấm ảnh mà Stoja đưa cho Triển Dực, là một gương mặt rất quen thuộc, chính là vị tiếp đãi bọn họ khi vừa mới vào trường — Carson.

Triển Dực khẽ nhíu mày nhìn tấm ảnh kia, hỏi Stoja, “Cậu chắc chứ?”

“Chắc!” Stoja gật đầu.

“Bằng chứng đâu?” Triển Dực bắt chéo chân, cầm tách trà lên uống, “Tất cả giáo viên và học sinh đều phải trải qua kì kiểm tra sức khỏe một cách nghiêm ngặt, nhưng vẫn không hề phát hiện ra ai có mầm bệnh BN.”

Nói xong, hần liếc nhìn Bạch Vũ, “Anh có nghĩ thấy mùi gì kì lạ không?”

Bạch Vũ suy nghĩ, ngẩng mặt nói, “Người đó là ai cơ? Chưa có gặp a ~”

Triển Dực không nói gì, giơ chân đá Bạch Vũ.

Bạch Vũ tránh thoát, bất mãn nhìn Triển Dực, tựa như không có tí hài lòng nào về việc Stoja được vào trung tâm.

Triển Dực thấy vẻ mặt của hần, thật ra có chút sừng sốt, sau đó liền nở nụ cười, ngoắc ngoắc Bạch Vũ.

Bạch Vũ xoay mặt nhìn, bực bội nhưng vẫn lết tới chỗ Triển Dực.

Triển Dực nhướn mày nhìn hẳn, “Anh có điều gì bất mãn sao, thú cưng?”

Bạch Vũ trề môi nhìn Triển Dực, hai người đứng đối diện nhau... Không khí có chút xấu hổ.

Ở phía bên kia, Stoja bọn họ rất hứng thú quan sát tình huống hiện giờ — Thú cưng làm nũng với chủ nhân hình như có chút hư hỏng...

Đang ngẩn người, Bạch Vũ đột nhiên cọ cọ cái ghế xoay, “Đáng ghét! Đồ quý con!”

Triển Dực lại giơ chân đạp hẳn, “Nói.”

Bạch Vũ ngồi xuống ghế, lê ghế tới gần Triển Dực, “Có thể mùi thuốc lá đã che đi mùi hôi của máu.”

Triển Dực suy nghĩ, rất có thể.

Vì thế, hẳn liền lấy điện thoại gọi cho Khải.

“Dực?” Thanh âm của Khải truyền tới từ đầu dây bên kia.

“Trong những mẫu máu của giáo viên, tìm mẫu máu của một người tên là Carson.” Triển Dực nói, “Bảo Mục Tát phân tích cẩn thận.”

“Nga.” Khải cúp điện thoại, đồng thời bên kia liền có cuộc gọi liên thông, thanh âm của Clary bực tức vang lên, “Bọn người ngợm kia! Rốt cuộc là muốn ta chờ bao lâu nữa hả!”

“Đúng vậy, chán muốn chết!” Không Thiên giật lấy điện thoại của Clary, “Trời tối rồi đó Dực Dực.”

“Trời tối...” Triển Dực dường như nghĩ tới điều gì đó, thuận tay cúp điện thoại.

“Alo? Alo?”

Không Thiên nhìn Clary.

Clary bất mãn nhìn chiếc điện thoại, “Tôi đi tìm gì ăn đây.”

“Anh định ăn cái gì thế?” Không Thiên nhìn Clary đang hướng về rừng cây nhỏ vào trường học, “Anh mà ăn thịt người ở đây Triển Dực sẽ chém anh chết đó!”

“Tôi đi đường tắt ra căn tin, khổ quá!” Dứt lời, Clary liền biến thành con dơi bay vào rừng.

Tiểu tỉnh giấc, nhìn đồng hồ nhú mày, “Vẫn chưa tìm được manh mối?”

Không Thiên như nghĩ tới điều gì, chạy lại hỏi Tiểu, “Ê, trước đây cậu có từng đụng phải một loại quỷ đỏ chỉ xuất hiện bệnh trạng vào buổi tối hay không?”

Tiểu nhú mày, “Đã từng.”

“Tôi cũng vậy.” Không Thiên gật đầu, “Cậu đoán xem, kiểm nghiệm không ra có phải vì chúng ta đã gặp phải loại này?”

Tiểu cau mày, “Cũng có thể.”

...

“Buổi tối mới phát tác?” Stoja và Bạch Vũ cùng đồng thanh hỏi, sau khi nghe Triển Dực nói.

Hai người liếc nhìn nhau, Stoja đột nhiên hỏi Bạch Vũ, “Anh là giống loài gì vậy?”

Bạch Vũ rút rút khóe miệng, giống loài...

“Huyết tộc.” Triển Dực trả lời thay.

“Huyết tộc có loại màu trắng á?” Eric bọn họ tựa hồ rất ngạc nhiên.

“Nói về vấn đề Carson đi, các cậu căn cứ vào đâu lại nói hẳn là quý đồ?” Triển Dực không muốn giải thích nhiều.

Stoja nói với Eric, “Gọi Viney tới đây.”

Eric đứng dậy, ra khỏi phòng, lát sau hẳn trở lại cùng cô bé tóc ngắn.

Cô bé trốn sau lưng Eric, hiển nhiên vẫn còn chút kiêng kị Triển Dực.

Triển Dực khó hiểu nhìn Stoja.

“Hai người nên biết, người chết ở vụ án trước chính là chị của Viney.”
Stoja nói, “Viney là người đầu tiên phát hiện thi thể.”

Tất cả mọi người cùng xoay mặt nhìn cô bé.

Stoja nói tiếp, “Viney có năng lực cảm ứng rất mạnh.”

Triển Dực trừng mắt nhìn, “Năng lực cảm ứng? Là công năng đặc biệt?”

“Ừm... Tóc đỏ từ nhỏ hả?” Bạch Vũ bỗng nhiên sờ cằm, “Hậu duệ của Telina?”

Tất cả mọi người đều sửng sốt, Viney kinh ngạc nhìn Bạch Vũ.

Triển Dực hỏi, “Là ai?”

“Một bà phù thủy đáng ghét.” Bạch Vũ nhăn mặt.

Stoja có chút hoài nghi nhìn Bạch Vũ, “Anh rất rành về gia tộc chúng tôi?”

Triển Dực nhíu mày, tựa như nghĩ tới điều gì đó.

Lúc này, điện thoại đột nhiên reo lên.

Triển Dực nhìn điện thoại, là Lam Lạc gọi, hấn bắt máy, không hề chào hỏi gì mà vào luôn vấn đề chính, “Thương lượng thế nào rồi?”

Lam Lạc thở dài, “Cấp trên đồng ý giải tỏa khu phố F với điều kiện theo dõi...”

“Tôi nói này Lam Lạc.” Triển Dực không đợi Lam Lạc nói xong đã cắt ngang hỏi, “Các người trăm phương ngàn kế áp chế khu phố F... Có phải là vì bọn nhóc ở đây được thừa hưởng gien xuất sắc từ tổ tông không?”

Lam Lạc ngẩn người, “Ách...”

“Người được thừa hưởng gien xuất sắc đó đều có khả năng xử lý huyết tộc rất dễ dàng, chỉ là con người sống ở bên ngoài khu phố F biết rất ít về chuyện này, vẫn tự cho là bản thân thấp hơn huyết tộc thậm chí là hỗn huyết, cho nên sẽ không phản kháng. Các người dồn hết tâm trí giữ lại giống yếu kém, chèn ép giống xuất sắc, củng cố cho huyết tộc, đồng thời ngăn chặn những người mang gien xuất sắc sinh sản ra đời sau, tránh cho việc sau này con người sẽ đánh thẳng huyết tộc đang dần bị thoái hóa, uy hiếp quyền đứng đầu thế giới của các người, có đúng không?”

“Ách...” Lam Lạc tiếp tục không nói thành lời.

Triển Dực vươn tay gõ điện thoại, “Đây là lợi thế tốt nhất của khu phố F, thương lượng lại với cấp trên của anh đi, nếu không thì ngày mai tin này sẽ lan tràn cả khu...”

“Triển Dực!” Lam Lạc cắt ngang, “Hành vi này của cậu là đang phản bội...”

“Lam Lạc.” Triển Dực nở nụ cười, “Huyết tộc thoái hóa làm não anh teo lại rồi à? Tôi là con người.”

“Cậu đừng quên trong người cậu có một nửa dòng máu là huyết tộc.” Lam Lạc nói, “Cậu vẫn phải làm việc cho trung tâm.”

“Anh có thể đuổi tôi đi.” Triển Dực nhướn mày, dội gáo nước lạnh xuống đầu Lam Lạc, “Dù sao tôi cũng có lợi thế hơn, anh đi đàm phán với cấp trên đi, cho anh mười phút...”

“Triển Dực!!!” Lam Lạc rống lên.

Bạch Vũ ở bên cạnh cảm thương cho vị hắc huyết tộc cấp cao kia, Triển Dực rõ ràng đang lấy trò chọc điên Lam Lạc làm niềm vui.

“Tranh thủ đi, chúc anh thành công.” Triển Dực nói xong lại cúp điện thoại.

Ở bên kia, Lam Lạc ném điện thoại đi, “Tiểu tử thú!”

Triển Dực ngẩng đầu lên, chỉ thấy một đám học sinh ở trong phòng đều đang trợn mắt há mồm nhìn mình.

Thật lâu sau Viney mới hỏi Eric, “Người này... là bạn chúng ta hả?”

Eric cũng không biết phải trả lời thế nào, xoay đầu nhìn Stoja.

Stoja thì đang nhìn Triển Dực.

Triển Dực cầm tách trà lên uống, nhướn mày nói, “Chỉ là chúng ta có chung kẻ thù mà thôi, nói tiếp đi.”

“Viney có năng lực cảm ứng, nhận ra chị mình gặp nguy hiểm, cho nên liền chạy tới nhà vệ sinh...” Stoja nói tiếp, “Lúc chạy tới đó, điện vừa lúc cúp mười giây, trong bóng đêm, Viney cảm giác mình đã đụng trúng một người.” Nói xong, Stoja xoay đầu nhìn Viney.

Viney gật đầu, “Lúc người kia đụng tôi, tôi có ngửi thấy mùi thuốc lá.”

Triển Dực nhíu mày, “Lần trước điều tra sao không nghe cô nói?”

Eric gật đầu, “Vì lần trước tới điều tra là huyết tộc, chúng tôi vốn không tin huyết tộc.”

Triển Dực trầm tư không nói.

Bạch Vũ tò mò hỏi, “Tên huyết tộc kia giết chị của bà phù thủy nhỏ, mà ông thầy này lại đi giết huyết tộc, cũng có thể xem là trả thù cho mấy cô cậu, các người đều là con người, nhưng sao mấy cô cậu lại muốn tố giác hẳn?”

Stoja gật đầu với Fidel đứng phía sau.

Fidel bước tới, lấy một chiếc hộp từ trong túi ra, nhấn cái nút, trên mặt bàn liền xuất hiện một tấm ảnh lập thể.

Trong hình là thi thể của một cô gái, chắc hẳn là người bị hại. Bạn đang

“Đây là bản ghi chép khám nghiệm tử thi của tôi.” Fidel nói.

“Cậu khám nghiệm?” Triển Dực nhướn mày, dường như có chút kinh ngạc.

“Fidel có trí tuệ cao hơn tất cả huyết tộc.” Stoja tự hào nói, “Hẳn biết rất nhiều, cái gì cũng học được.”

Triển Dực liếc nhìn Bạch Vũ.

Bạch Vũ cười gượng, không phát biểu ý kiến.

“Kết quả khám nghiệm tử thi bên phía chính phủ chỉ nói là bị bóp chết, nhưng tôi không nghĩ con quái vật kia lại có gan bóp chết học sinh ở đây.” Fidel vừa nói vừa đưa kết quả giải phẫu cho Triển Dực.

Triển Dực bảo Fidel chờ một lát, bấm điện thoại gọi video cho Mục Tát, để hẳn cùng xem.

Ở bên kia, Mục Tát đang cầm một ly máu, nhìn vào màn hình.

“Tôi phát hiện ra, cô ấy không phải vì ngạt thở chết mà là bị gãy cổ.” Fidel nói, “Có một ngoại lực rất lớn làm cho cổ gãy sang một bên, nhưng trong video chỉ thấy cảnh con quái vật kia bóp cổ cô ấy, cùng lắm chỉ làm cô ấy bất tỉnh thôi.”

Triển Dực nhìn nhìn Mục Tát.

Mục Tát vuốt cằm gật đầu, “Ân, có vẻ như là có một lực rất lớn quăng nạn nhân vào tường mà tạo thành.” Nói xong, Mục Tát bảo Fidel nhìn xem bên nào trái thì thể có vết rách không.

Fidel cúi đầu nhìn, gật đầu, “Có.”

“Nhìn ở bả vai phải và cánh tay có bị gãy xương hay không.” Mục Tát hỏi tiếp.

Fidel xem xét, gật đầu, “Có.”

“Ừm... Nạn nhân không phải bị bóp cổ chết.” Mục Tát nghiêm túc nói, “Là có người đánh vào đầu nạn nhân. Bởi vì lực va chạm quá lớn, làm cho nạn nhân bay vào vách tường hoặc đập xuống mặt đất, làm cho nạn nhân gãy cổ, dẫn tới cái chết.”

Fidel gật đầu, “Tôi cũng nghĩ vậy.”

Stoja nhìn Triển Dực, “Sau đó chúng tôi có phái người đi theo dõi Carson trong thời gian ngắn, phát hiện hắn thường xuyên ra ngoài vào buổi tối, đi đâu thì không rõ, nhưng tới sáng thì lại đúng giờ trở về phòng ngủ.”

“Chưa từng thử đi theo hắn à?” Triển Dực tò mò.

Stoja cười cười, “Chúng tôi không có lý do để mạo hiểm, dù sao đối phương cũng chỉ mất mười giây để xử lý một hồng huyết.”

“Ừm...” Triển Dực nghĩ nghĩ, xoay đầu hỏi Viney, “Tối hôm đó cô có nhìn thấy hắn không?”

Viney lắc đầu, “Không thấy rõ mặt, trời tối lắm...”

“Thấy hay không thấy?” Triển Dực hỏi, “Thấy rõ hay không không quan trọng.”

“Thấy.” Viney trả lời.

Triển Dực bĩu môi nhìn Bạch Vũ, ý bảo — Đi đọc ký ức của của con bé kia.

Bạch Vũ bất đắc dĩ, bước tới gần Viney, thử ngửi ngửi.

Viney chạy ra sau Eric trốn, nhìn Bạch Vũ, “Anh ngửi cái gì vậy?”

“Ừm...” Bạch Vũ ngoắc ngoắc Viney, “Nhìn vào mắt tôi.”

Viney không tự giác ngẩng đầu lên, cô liền bị đôi mắt màu tím của Bạch Vũ hấp dẫn, nhìn một hồi... Đôi mắt bắt đầu chuyển thành màu đỏ, đỏ như máu, sau đó... Viney như cảm thấy bản thân đang đắm chìm giữa biển máu.

Bên tai cô vang lên tiếng hát động lòng người, mang theo một cảm giác an ủi nào đó.

Viney dần dần thả lỏng cơ thể, đau lòng, căng thẳng và sợ hãi trong khoảng thời gian gần đây dần biến mất, cuối cùng... thân thể mất đi khống chế, nhẹ nhàng ngã xuống.

Eric nhanh tay đỡ lấy, thấy Viney vừa ngã xuống đã hôn mê, cả kinh, ngẩng đầu nhìn Bạch Vũ, “Anh đã làm gì?”

“Đừng căng thẳng quá Eric.” Stoja xem xét tình trạng của Viney, vỗ vỗ bả vai hắn, “Viney chỉ đang ngủ thôi.”

Bạch Vũ nhún vai, nhìn Viney, “Một sinh vật cấp thấp đáng thương.”

“Nhìn thấy cái gì rồi?” Triển Dực hỏi.

Bạch Vũ xoay đầu lại, cười cười với hắn, vươn tay nhẹ nhàng chỉ mũi mình, “Tôi ngửi thấy mùi thuốc lá trộn lẫn với mùi máu thối.”

Triển Dực gật đầu.

Lúc này, Mục Tát vẫn luôn túc trực ở bên kia, cầm lấy tài liệu Khai đưa cho hắn, sau khi nhìn thoáng qua liền báo cho Triển Dực, “Dực Dực, mọi người đang đối phó với quái vật đi đêm đó!”

Triển Dực nhướn mày, “Quả nhiên.”

“Quái vật đi đêm là con gì?” Stoja không rõ.

“Quý đó được phân làm rất nhiều loại, có một loại cực kì thừa thốt, ban ngày là con người bình thường, đêm xuống sẽ biến thành quỷ đỏ.” Triển Dực nhìn đồng hồ, “Bắt vào buổi tối có điều tốt hơn.”

Lúc này, Lam Lạc cũng vừa lúc gọi tới.

Triển Dực mỉm cười, bắt điện thoại, “Thương lượng sao rồi?”

“Triển Dực, tôi hận cậu!” Chưa gì Lam Lạc đã hét lên một câu.

Triển Dực cười cười, xem ra rất hưởng thụ.

“Yêu cầu bên cậu đưa ra cấp trên đã đồng ý rồi.” Lam Lạc nói.

Stoja bợn họ hai mặt nhìn nhau — Nhưng mà...

“Nói bằng miệng không bằng không chứng, trong vòng nửa tiếng nửa đưa ra pháp lệnh.” Triển Dực nói.

“Cậu có bị điên không hả?” Lam Lạc kích động, “Rõ ràng đã đáp ứng mọi điều kiện rồi.”

“Vẫn là câu đó, tôi không tin huyết tộc.” Triển Dực nói, “Hồi xưa khác, bây giờ khác, trong tay chúng tôi đang có lợi thế rất lớn, cho nên... Trong vòng nửa tiếng nửa phải đưa ra pháp lệnh cho tôi, không cho phép từ chối.”

“Được rồi được rồi! Sợ cậu rồi!” Lam Lạc nói, “Nửa tiếng sau bật TV xem, còn nữa, hệ thống lọc không khí ở khu phố F đã tắt, mùi rỉ sét sẽ biến mất sau đêm nay.”

Triển Dực vừa lòng gật đầu, “Rất tốt.”

Vừa cúp điện thoại trong phòng liền vang lên tiếng reo hò vui sướng.

Bạch Vũ cau mày bịt lỗ tai lại, “Cái đám sinh vật cấp thấp ồn ào!”

Stoja cũng không nén được hưng phấn, nói với Triển Dực, “Chúng tôi nợ anh lần này.”

Triển Dực cầm tách trà, cười cười, lấy điện thoại gọi cho Tiểu và Không Thiên, “Chuẩn bị hành động, đi bắt con quái vật đi đêm kia!”

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Khoa Học Của Huyết Tộc

Triển Dực bảo Tiểu và Không Thiên tới văn phòng bắt Carson, ông thầy kia là quỷ đỏ, hơn nữa còn là quái vật đi đêm, lúc này trời vẫn còn sáng, nói cách khác, hẳn không có sức chiến đấu, cứ thoải mái mà bắt, đương nhiên, nếu không có gì bất ngờ xảy ra.

“Thấy chưa! Quả nhiên là quái vật đi đêm mà!” Không Thiên khởi động xe, hướng về phía tòa nhà.

Tiểu ngáp, “Ban ngày mà đi bắt quái vật đi đêm, con nít mười tuổi còn làm được, cần chi tới chúng ta?”

“Vậy có phải chúng ta có thể bắt bằng tay không đúng không?” Không Thiên vừa lái xe vừa nhìn hai bên, “Clary đâu?”

“Ai biết, chắc đi kiếm ăn rồi.” Tiểu quyết định giao nhiệm vụ nhàm chán này cho Không Thiên, còn mình thì bật TV xem.

Nhưng mà... Hẳn phát hiện ra kênh nào cũng chỉ thông báo một tin tức.

“Hắc huyết quý tộc công bố tin tức đại chúng à?” Tiểu sờ sờ mũi, nhìn người che mặt đang xuất hiện trên màn hình, trên áo cài huân chương có cấp quyền thống trị cao nhất của siêu quý tộc.

“Đại thẩm phán Hearst?” Không Thiên cũng có chút kinh ngạc, mở lớn âm lượng TV.

Đại thẩm phán Hearst là hắc huyết tộc đã hơn sáu trăm tuổi, cũng là siêu quý tộc thời kì đầu, là người có quyền hành cao nhất trên trái đất này. Tư tháp của thời đại này đã tương đối hoàn thiện, Hearst là người có quyền cao chức trọng, rất ít khi xuất hiện trước công chúng. Một khi ông ta xuất hiện đồng nghĩa với việc sẽ có pháp lệnh mới được ban bố.

Quả nhiên, trên tay Hearst cầm một phần văn kiện, ông tuyên bố — Bắt đầu từ hôm nay, giải tán khu phế F, đặc xá cho toàn bộ hậu duệ của phản quân, xóa bỏ mọi sự giám sát. Hơn nữa còn thông báo đã bỏ trang bị lọc không khí ở khu phế F, mùi rỉ sét cũng được thanh lọc lại bình thường, tất cả huyết tộc phụ trách giám thị phải y theo lệnh rút lui. Tất cả học sinh có quyền chọn trường khác để học, một tháng sau khu phế F sẽ được san bằng thành khu đất trống, sẽ có nhân viên đến dọn dẹp vệ sinh. Khu phế F sẽ được sát nhập với khu thứ năm, những quy định mang tính kỳ thị hậu duệ của phản quân sẽ được bãi bỏ bắt đầu từ hôm nay. Lời cuối, Hearst chúc phúc cho toàn bộ học sinh ở khu phế F, hy vọng bọn họ sẽ mau chóng hòa nhập với xã hội, hơn nữa còn tuân theo luật lệ, bắt đầu cuộc sống mới.

Tuyên bố không được báo trước này liền tạo ra một cơn chấn động với giới truyền thông, trong lúc nhất thời, trên khắp mặt báo lẫn kênh truyền hình đều đồng loạt đưa tin, có rất nhiều người tò mò, tại sao huyết tộc luôn xem khu phế F là cái gai trong mắt lại đột nhiên bãi bỏ lệnh cấm? Trong chuyện này dường như có một sự trao đổi hoặc âm mưu nào đó. Quả thật là quá đột ngột.

Không Thiên há to miệng, “Thánh thần thiên địa ời...”

Tiểu thì ngược lại, tâm tình có vẻ rất tốt, “Chỉ vì con người, tin tức này rất đáng để chúc mừng.”

Không Thiên híp mắt nhìn hẳn, “Cậu đoán xem chuyện này có dính líu gì tới Triển Dực không?”

“Nói chính xác là dính không hề nhẹ ~” Tiểu thánh thơi bắt chéo chân, “Thằng nhóc này đảm bảo đã nắm được nhược điểm của bên kia, cho nên mới dám được một nhát chí mạng vào đám quý tộc đó.”

Lúc đang nói chuyện thì xe của hai người cũng đã tới nơi.

Mà lúc này, học sinh trong trường đột nhiên chạy vọt hết ra ngoài.

Màn hình lập thể ở sân thể dục cứ lặp đi lặp lại tin tức Hearst ban bố pháp lệnh, toàn bộ học sinh gần như không thể tin vào tai mình.

Có rất nhiều hồng huyết tộc cũng tập trung ở trước dãy phòng học, sau khi ghi tên vào sổ cũng đang chuẩn bị rút lui.

Trên màn hình lúc này hiệu trưởng đột nhiên xuất hiện, chuẩn bị diễn thuyết, hiệu trưởng kích động đến nỗi không nói thành lời, bài diễn thuyết chỉ có một câu — Chúng ta tự do rồi!

Trong nháy mắt, học sinh ở trong trường đều làm cùng một động tác, tháo đi huy hiệu ‘rác rưởi’ ném xuống đất, cả khu phố F đều ngập tràn trong sung sướng, tựa như mọi kiềm nén bao lâu nay đều đã được giải tỏa.

Tiểu và Không Thiên xuống xe, xuyên qua đám người hướng về phía dãy lầu, tới trước phòng làm việc của Carson, phát hiện cửa phòng không khóa.

Không Thiên đẩy cửa ra, bịt mũi lại, “Mùi thuốc sát trùng nồng quá!”

Tiểu gọi điện thoại cho Triển Dực, “Triển Dực, Carson chạy rồi.”

Triển Dực nhíu mày, “Không Thiên với Clary đâu? Bảo bọn họ lần theo dấu vết...”

“Mùi thuốc sát trùng che hết rồi!” Không Thiên chạy lại nói, “Không có cách truy tìm tung tích, thằng cha đó rõ ràng đã chuẩn bị trước!”

Triển Dực “Sách” một tiếng, “Trước khi trời tối phải tìm ra hấn, quái vật đi đêm sẽ rất khó đối phó khi đêm xuống!”

“Nga!” Không Thiên và Tiểu chạy ra hành lang, nhìn xung quanh đầu đầu cũng là người.

“Hearst biết chọn thời gian ghê luôn á!” Tiểu nhú mày, “Nhiều người như vậy sao mà tìm được?!”

Triển Dực bọn họ cũng vừa ra khỏi phòng y tế, nhìn thấy đám người đông nghịt dưới lầu, hấn cũng phải nhú mày, “Nếu Carson lẫn trốn trong bọn người đó thì đúng thật là rất khó tìm.”

“Tôi có thể bảo mọi người nếu nhìn thấy ông sẽ báo tin.” Stoja nói.

“Mau lên đi.” Triển Dực nói, “Trước khi trời tối phải tìm được hấn!”

Stoja dẫn theo Mills bọn họ đi làm chuyện đại sự.

Triển Dực xoay đầu nhìn Bạch Vũ đang ngồi chồm hổm trên tay vịn, nghiêng đầu nhìn đám người bên dưới đang reo hò chúc mừng, “Anh đang làm gì vậy?”

Bạch Vũ ngẩng mặt lên, “Hớ dờ, trải qua bao nhiêu năm, con người vẫn như thế, rất dễ dàng thỏa mãn.”

“Đi thôi.” Triển Dực túm lấy Bạch Vũ, “Đi tìm con quái vật kia đi, làm xong chuyện rồi về nhà.”

Bạch Vũ thần bí nhướn mày, “Con quái vật đi đêm kia chỉ là chuyện nhỏ, trong trường này còn có một mối nguy lớn hơn.”

Triển Dực bỗng nhiên nhớ tới lúc mới vào trường, Bạch Vũ có nói trong trường có một ác ma.

“Có mỗi nguy gì cơ?” Triển Dực khó hiểu.

“Cậu không biết là...” Bạch Vũ khoanh tay, “Hồng huyết trong trường này, thoái hóa rất lợi hại sao?”

“Có ý gì?” Triển Dực đúng là có để ý, hiện tượng thoái hóa của huyết tộc ở đây đúng là rất rõ ràng, thô lỗ xấu xí, theo lý mà nói huyết tộc có rất ít loại thấp kém tới mức này.

“Hắc hắc.” Bạch Vũ ngửa mặt lên, “Cậu đuổi tên nhóc Stoja đó đi, tôi sẽ nói cho cậu biết!”

Triển Dực liếc nhìn Bạch Vũ, “Nó mới có mười mấy tuổi thôi, anh thì hơn ngàn tuổi rồi, cần gì phải chấp nhất? Bộ chán quá không có gì làm à?”

Bạch Vũ híp mắt nhìn Triển Dực.

Triển Dực túm mái tóc của hắn, “Bây giờ có nói không? Không nói không nuôi anh nữa!”

Bạch Vũ bắt đầu giận dỗi.

Triển Dực suy nghĩ, “Nói đi rồi tôi mua quà cho anh.”

Bạch Vũ trừng mắt nhìn, “Cậu định mua cho tôi cái gì?”

“Cho anh lựa.” Triển Dực rất hào phóng.

Bạch Vũ than thở, “Tôi muốn quay về khu thứ bảy.”

“Tôi định là sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ nói cho anh biết.” Triển Dực nhìn hắn trong chốc lát, thở dài, “Trung tâm an toàn vốn đang lên kế hoạch xây trên bến cảng ở phía trên, khoảng nửa tháng sau sẽ xong, tới lúc đó Huyết Cung sẽ được kéo tới gần trung tâm, bỏ neo ở bến cảng, đặt vị trí

đó làm tổng bộ. Kéo Huyết Cung đi là một chiếc thuyền bay, cần phải được nạp điện, nếu không đi làm nhiệm vụ sẽ luôn ngừng ở đó.”

“Thật không?” Bạch Vũ rất vui mừng, “Chúng ta có thể về nhà cậu mà đúng không?”

Triển Dực vui vẻ gật đầu, “Tôi cũng rất ghét cuộc sống tập thể thế này.”

Bạch Vũ tâm tình rất tốt, nhảy xuống tay vịn, vẫy vẫy tay gọi Triển Dực, “Đi thôi, tôi dẫn cậu đi xem thứ này.”

...

Ngay lúc này ở gần bãi đậu xe, có một người đàn ông mặc áo choàng đen đang xoay vòng vòng.

Mấy học sinh vừa nhìn thấy hắn liền chạy mất, bởi vì hắn sở hữu vẻ đẹp quá mức đặc thù của hắc huyết tộc, tất cả ai cũng sợ. Người đó là ai? Chẳng ai khác ngoài ma vương Clary của chúng ta.

Clary xuyên qua cánh rừng, hắn muốn tới căn tin tìm đồ ăn, nhưng ai ngờ sau khi vòng mấy vòng trong khu rừng, lúc thoát ra được thì lại dừng ngay bãi đậu xe. Đại ma vương của chúng ta muốn tìm một học sinh để hỏi đường, nhưng đứa nào khi nhìn thấy hắn đều như gặp quỷ, xoay người bỏ chạy mất dép.

“Mấy cái đứa này bị cái gì vậy!” Clary tức giận, hắn chột nghe một giọng nói từ trên bả vai mình, “Clary, bởi vì trông ngươi rất đáng ghét!”

Clary xoay mặt nhìn, nói chuyện với hắn chính là một con quạ đen.

Con quạ đậu trên vai Clary lớn hơn những con quạ bình thường ít nhất là gấp đôi, cả người đen thui đen thùi, mỏ lẫn mắt đều đen, khi mở miệng

nói đương nhiên là nói tiếng người. Thanh âm có chút già nua mang theo vẻ bất cần đời, tựa như một ông lão gây cho người ta cảm giác ngại tiếp xúc.

“Chịu nói rồi à?” Clary buồn cười nhìn con quạ, “Ta còn tưởng người sợ Bạch Vũ tới nỗi câm luôn rồi chứ.”

Con quạ nhăn mặt, “Ta đang giữ gìn sức khỏe!”

Hai bên vừa đi vừa cãi, khi xuống sườn dốc, trời cũng bắt đầu tối dần.

“Đã mù đường còn bày đặt đi trước!” Quạ đen mắng chửi Clary.

Clary nghe nó nói mà mệt, bịt lỗ tai lại, đi tiếp về phía trước thì phát hiện đây là ngõ cụt, đằng trước là chiếc xe của Triển Dực, “Ồ? Thì ra là bãi đậu xe.”

Đang định xoay người ra ngoài, con quạ đột nhiên chọt chọt hằm, “Clary, nhìn bức tranh trên tường kia!”

Clary xoay mặt nhìn bức tường, cũng có chút sững sốt.

Trên vách tường là một bức tranh rất lớn.

Clary cẩn thận bước tới gần nghiên cứu, sau đó nở nụ cười, “Nga... Khó trách lại có nhiều học sinh mất tích như vậy, thì ra trong trường còn có trò vui khác.”

“Clary, người thật ngu ngốc.” Con quạ mắng.

Clary liếc mắt nhìn nó, nhe răng nanh, “Cái đồ sống dai, sao không chịu chết đi!”

“Cái đồ quái dị...”

Clary và quạ đen đang mắng nhau, đột nhiên con quạ im bật, nhìn ra sau lưng Clary.

Clary xoay đầu lại, chỉ thấy Triển Dực và Bạch Vũ đang đứng ở cách đó không xa, hiển nhiên cũng vừa thấy xong màn này.

Biểu tình của hai người hoàn toàn khác nhau, Bạch Vũ thì nhìn trời, Triển Dực thì mở to hai mắt nhìn, thật lâu sau mới kinh hô, “Nó biết nói kìa!”

Khóe miệng Clary giật giật.

“Quạ mà cũng biết nói sao!” Triển Dực hiển nhiên không thể tiếp thu.

Bạch Vũ đứng bên cạnh chột chột hẳn, “Con đó không phải quạ.”

Triển Dực sững sốt.

Clary liếc mắt nhìn con quạ kia.

Chỉ thấy đôi mắt màu đen của nó trong nháy mắt liền chuyển sang đỏ lự.

Triển Dực nhíu mày, “Động vật huyết tộc?”

“Là thể ký sinh mà thôi.” Bạch Vũ nói, “Có huyết tộc chết đi, thân thể không thể hồi phục như cũ, cho nên liền sống trên người động vật, cậu có thể xem bọn họ là đám yêu quái già, đúng không? Houtian.”

Con quạ vừa nghe Bạch Vũ gọi hai tiếng Houtain, nó lập tức lui ra sau Clary trốn, dường như rất sợ Bạch Vũ.

Triển Dực khó hiểu liếc nhìn Bạch Vũ.

Bạch Vũ bước lại gần, “Con chim kia vốn được tứ thần chăm sóc, có khả năng trường sinh bất tử, mà tên ký sinh trên người nó chính là một học giả tự xưng là bất kể huyết tộc nào cũng biết đến hẳn, Houtain. Là một lão quỷ khó chịu, cũng chính là giáo sư dạy kèm tại nhà của gia tộc Clary.”

Clary nhướn mày, nói với Triển Dực, “Đừng để ý, nó đã từng gặp Bạch Vũ của ngày xưa nên có chút sợ hãi thôi.”

Triển Dực hơi bất ngờ nhìn Bạch Vũ — Bạch Vũ của ngày xưa? Nghĩa là con quạ này đã sống hơn một ngàn năm trăm năm rồi?

Triển Dực cũng đồng thời nhớ tới miêu tả về Bạch Vũ trong những quyển sách cổ — Là kẻ đáng sợ nhất và độc ác nhất.

“Hai người tới đây để xem thứ này à?” Câu hỏi của Clary đã kéo Triển Dực quay về với thực tại.

Triển Dực ngẩng đầu xem, trên bức tường là một bức tranh rất lớn. Nhìn kỹ thì nó có vẻ giống như một thuật luyện kim hoặc thuật nguyên rửa.

Triển Dực cười gượng, “Là vu thuật à?”

“Chậc chậc.” Bạch Vũ khoác lấy vai Triển Dực, “Dực Dực, thật ra cái gọi là thuật luyện kim hoặc vu thuật gì đó là do con người hiểu lầm về văn hóa của huyết tộc mà thôi... Xác thực mà nói thì đây là khoa học của huyết tộc.”

“Khoa học?” Triển Dực cảm thấy rất mới mẻ, “Nghĩa là gì?”

“Đây.” Bạch Vũ chỉ vào bức tranh trên tường, “Thật ra là phương trình hóa học của huyết tộc.”

Triển Dực hơi sửng sốt.

Bạch Vũ nheo mắt lại, “Con người cảm thấy không có cách đầu độc huyết tộc, thật ra không phải vì huyết tộc không bị trúng độc, chỉ là thuốc độc của con người không có tác dụng với huyết tộc mà thôi.”

“Nga?” Triển Dực sờ cằm, nở nụ cười, “Nói cách khác, huyết tộc vẫn có thể bị độc chết, chỉ cần dùng đúng phương pháp thôi đúng không?”

“Thuốc độc cũng chỉ có tác dụng nhẹ với huyết tộc mà thôi.” Clary cường điệu.

Triển Dực đối với mọi phương pháp có thể giết chết huyết tộc đều rất có hứng thú, chỉ vào bức tranh kia, “Phương trình này là gì? Chế thuốc à?”

Clary nhìn Houtain, “Cái gì thế?”

Houtain nhìn kỹ một hồi, đáp, “Là phương trình phối thuốc thơm.”

“Thuốc thơm?” Triển Dực nhíu mày, “Nghe tên chẳng có vẻ gì là đáng sợ.”

“Thuốc có thể làm ô nhiễm máu của huyết tộc không nhiều, thuốc thơm là một trong những loại hiệu quả nhất.” Houtain ngẩng mặt trầm tư, “Nga... Khó trách huyết tộc ở đây lại thoái hóa nghiêm trọng tới vậy, thì ra là bị trúng độc!”

“Đối phương nhắm vào huyết tộc?” Triển Dực nghe xong liền cảm thấy mất đi chút hứng thú.

Clary lại gần bức tường, đưa mũi ngửi ngửi, “Có mùi thuốc lá.”

Triển Dực nhíu mày liếc Bạch Vũ.

Bạch Vũ gật đầu, “Là do Carson vẽ.”

“Liều lượng nhỏ hay lớn đều sẽ gây ảnh hưởng trực tiếp tới não bộ của huyết tộc.” Houtain nói, “Nếu dùng ít nhưng dùng trong khoảng thời gian dài sẽ làm huyết tộc bị thoái hóa. Mà nếu sử dụng liều lượng lớn trong một lần, huyết tộc có thể sẽ không khống chế được, sinh ra hiện tượng bạo lực, vậy sẽ rất phiền phức.”

Nghe xong, Triển Dực bỗng nhớ tới điều gì đó, hần liền hỏi Bạch Vũ, “Vừa rồi lúc ăn cơm có gặp Carson, có phải hắn có cầm một chiếc bình không?”

Bạch Vũ mở to mắt ra, ngẩng mặt lên, “Hình như...”

Chính lúc này, điện thoại của Triển Dực reo lên, “Triển Dực!”

Triển Dực nghe ra là giọng của Không Thiên, “Xảy ra chuyện rồi! Đám huyết tộc đột nhiên nổi điên đi tập kích nhóm học sinh!”

“Mau bảo vệ bọn nhóc!” Triển Dực nói xong liền gọi cho Stoja, “Stoja, đám hồng huyết nổi điên rồi, cậu mau đi gọi nhóm học sinh chạy vào phòng học trốn đi!”

“Ách... Cơ mà vấn đề không nghiêm trọng như anh nói cho lắm.” Stoja nói, “Cái anh cùng loại với anh sức chiến đấu rất ghê gớm.”

Triển Dực bọn họ liếc nhìn nhau, lao ra khỏi bãi đậu xe chạy về sân thể dục, chỉ thấy mọi người cũng tập trung ở đó, trợn mắt há mồm nhìn vào giữa sân.

Trước dãy phòng học, nơi nhóm huyết tộc lúc này đang đứng tập trung để chuẩn bị rời khỏi, bây giờ thì thân thể huyết nhục mơ hồ chất thành đồng.

Tiểu cầm một thanh kiếm trong tay, cả người dính đầy máu, xem bộ dáng thì hưng phấn tới cực điểm.

Không Thiên đứng chặn trước nhóm học sinh, lắc đầu, “Haizz, Tiểu đầu vàng vẫn bạo lực như xưa!”

Triển Dực bước tới.

Tiểu cười mỹ mãn, “Cảm giác đâm chọt đê bẹp huyết tộc đúng là đã hơn giết quý đồ nhiều!”

Triển Dực nhú mày hỏi Bạch Vũ, “Cách giải độc thuốc thơm là gì?”

Bạch Vũ nhún vai, “Phương pháp giải độc của huyết tộc chỉ có một, đó là rút hết máu ra sau đó bơm máu mới vào.”

Triển Dực nhìn nhìn Tiểu bên cạnh.

Tiểu nở nụ cười, “Hả? Lấy máu huyết tộc hả? Tôi rất vui lòng cống hiến sức lực...”

Vì thế, sau một màn thâm thúy vừa rồi, Tiểu rất vui vẻ đi trị liệu cho huyết tộc.

Nhóm học sinh đứng xem đều theo bản năng nuốt nước miếng... Mọi người ở đây căn bản đều đã từng bị huyết tộc ăn hiếp, không nghĩ tới hôm nay lại có thể nhìn thấy cảnh này, hôm nay nhất định phải mở party...

Stoja mang theo một học sinh đến chỗ Triển Dực, “Triển Dực, hần nói mình nhìn thấy Carson chạy vào rừng.”

Triển Dực nhìn cánh rừng rậm rạp xa xa cùng với sắc trời đang chuyển tối, hần xoay mặt nói với Không Thiên và Clary, “Hai người tập trung đám học sinh lại, một người cũng không được thiếu, bảo vệ bọn họ.”

Không Thiên gật đầu, Clary thì bất mãn, “Tại sao tôi phải bảo vệ đám con người đó chứ?”

Triển Dực trừng mắt nhìn hẳn, “Anh không đi tôi bắt con quạ của anh nhuộm thành màu trắng bây giờ.”

“Phốc...” Bạch Vũ ở bên cạnh không nhịn được cười.

Houtain kinh hô, “OH!NO!” Sau đó mỗ bả vai Clary, “Clary, mau nghe theo hẳn đi! Ta không muốn biến thành màu trắng đâu!”

Nó vừa dứt lời, học sinh trong trường liền đồng loạt xoay mặt nhìn về phía này, đồng thanh nói, “Nó biết nói kìa!”

Houtain trợn trắng mắt, ra sức mỗ Clary, “Ta không muốn làm gà trắng đâu!”

Clary bị nó mỗ tới mệt, đành phải thỏa hiệp, cùng Không Thiên giám sát bọn nhóc.

Triển Dực lại nhìn Tiểu đang trị liệu cho huyết tộc tới ‘phát rồ’, hẳn cũng không quấy rầy, túm lấy Bạch Vũ chạy vào rừng.

Triển Dực đeo kính vào, gọi cho Khải, “Bảo Phương Húc mang xe giám sát đậu phía trên khu rừng, tìm được Carson rồi!”

Bạch Vũ chợt nghe trên đỉnh đầu truyền tới tiếng gầm rú, có một chiếc xe giám sát cực lớn bay đến phía trên khu rừng, đèn giám sát ở phía dưới chiếu xe bật sáng, bao bọc cả cánh rừng, sau đó có một bóng đèn giống như tia laze bắt đầu quét tìm.

Chưa tới ba phút sau, trên mắt kính của Triển Dực liền hiện ra bản đồ của khu rừng, trên đó chỉ rõ tọa độ, có một điểm sáng đang di chuyển, máy móc bắt đầu báo động — Tập trung mục tiêu, tập trung mục tiêu!

Đồng thời hệ thống báo hiệu phát hiện quỷ đỏ cũng kêu lên, “Quỷ đỏ có dấu hiệu đột biến gen, quỷ đỏ có dấu hiệu đột biến gen.”

Ở bên cạnh, cây cột sáng màu đỏ đang không ngừng tăng lên.

Hệ thống báo nguy tự động khởi động, “Biến dị cấp mười, biến dị cấp mười, hệ số nguy hiểm là cực kì nguy hiểm, không cần bắt sống, có thể trực tiếp xử quyết.”

Sau đó trên mắt kính bắt đầu hiện lên các hình thức xử quyết, tầm nhìn đang phóng lớn dần.

Triển Dực thay đạn gây tê bằng đạn thực chiến, tháo cúc áo khoác, bước nhanh vào rừng.

Bạch Vũ đi theo phía sau, vừa bưng mặt vừa đi — Oa! Dực Dực đã lên tới mức giới hạn rồi!

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Chìa Khóa

Triển Dực cầm súng tiến vào rừng cây, thiết bị giám sát đã tập trung mục tiêu, hình nổi cũng đã hiện ra trước mặt, có một chỗ lõm xuống giống như lòng chảo, mục tiêu đang đứng chính giữa lòng chảo, nhưng mà...

Triển Dực nhíu mày — Chỉ có một người nhưng sao lại lớn như thế?

Chờ Triển Dực và Bạch Vũ tới gần lòng chảo kia, hai người vừa nhìn thấy liền nhíu mày.

Ở chính giữa lòng chảo là Carson.

Vị thầy giáo rất tốt ban sáng bây giờ đã không còn giữ được hình dáng của người bình thường, hẳn lúc này giống như một trái cà sau khi bành trướng cấp tốc tới mức nứt ra.

Triển Dực nhíu mày, hẳn người thấy mùi thuốc lá rất nồng.

Bạch Vũ chỉ chỉ thiết bị tạo mùi ở cạnh bên, khó trách tại sao lại nồng đến vậy. Có điều nhìn người này đã biến dị quá mức cho phép, Triển Dực thật may mắn vì hẳn đã đặt thiết bị tạo mùi ở bên kia, ít nhất là sẽ không quá hôi.

Nhờ chiếc mắt kính cho nên Triển Dực nhìn thấy cái gì, Phương Húc và Khải đều thấy cái đó.

Hệ thống đã bắt đầu phân tích cấp độ biến dị của quý đồ.

“Đột biến.” Khải nói, “Dực, chi bằng dùng thiết bị giám sát hủy diệt hẳn đi.”

Bạch Vũ ở bên cạnh cũng nghe thấy, khó hiểu, “Hủy diệt nghĩa là dùng bom nổ chết hẳn?”

“Là bom laser.” Phương Húc nói, “Dù sao thứ này cũng không có giá trị tồn tại.”

Triển Dực nghe xong cười cười, “Là người bên cạnh anh nói câu đó mới đúng đi.”

Trước máy tính, Phương Húc và Khải theo bản năng xoay đầu nhìn Louis đứng phía sau.

Louis bắt đầu dĩ, nói vào micro, “Triển Dực, không cần hao tổn sức lực với thứ không có giá trị, đừng mạo hiểm...”

“Hẳn rõ ràng rất có giá trị.” Triển Dực bước lên phía trước, nhìn địa hình xung quanh, “Ít nhất là tôi muốn hỏi hẳn một chút, phương trình hóa học của huyết tộc là như thế nào, nếu có sách giáo khoa được in ấn thông dụng thì càng tốt.”

Louis hít một hơi, hẳn đột nhiên hiểu ra câu nói của Lam Lạc, sau khi gọi điện cho Triển Dực bọn họ, anh sẽ biết cái gì gọi là nụ cười vui sướng khi thấy người gặp họa.

Triển Dực cầm đao, nhảy xuống lòng chảo, trượt theo sườn dốc tới chỗ Carson.

Bạch Vũ ngồi chồm hổm phía trên, hứng thú nhìn xuống dưới.

Triển Dực khi đã xuống dưới thì mới nhìn được rõ, thì ra Carson không phải bành trướng quá mức mà là cao thêm do tăng trưởng.

“Này.” Triển Dực gọi hẩn một tiếng, nhưng người kia chưa nói tiếng nào đã vọt tới.

Triển Dực nhảy lên cao, phát hiện con quái vật kia đã ở trong trạng thái không thể khai thông, vì thế liền thu súng.

Bạch Vũ nhìn thấy Triển Dực cất súng đi, có chút khó hiểu.

Triển Dực đáp xuống giữa sườn, kéo khóa áo lên, cổ áo che cả miệng lẫn mũi.

Tới lúc này Bạch Vũ mới hiểu được cổ áo rộng của Triển Dực dùng để làm gì, thì ra kéo khóa lên hết sẽ biến thành khẩu trang a.

Triển Dực lúc này bị che kín từ đầu tới chân, cặp mắt kính cực ngầu cộng thêm cổ áo cao, còn có chiếc áo khoác ôm lấy cơ thể, đôi giày da, Bạch Vũ lại bưng mặt, “Á à! Thú vị nha!”

Triển Dực rút ra thứ gì đó, xoay mấy vòng, sau đó nhảy xuống, quái vật kia vừa lúc xông tới, thân hình rất lớn che lấy cả người Triển Dực.

Bạch Vũ bị quái vật khổng lồ che tầm mắt, hẩn đang định đổi góc độ, chỉ thấy trên thân thể quái vật xuất hiện một vết sáng, vết sáng dần dần mở rộng, tạo thành một góc chếch, quái vật kia bị bổ làm hai, Triển Dực hiện ra sau khe hở, trong tay cầm thanh đao vẫn chưa mở hết.

Bạch Vũ đã từng thấy Triển Dực cầm thanh đao thần kỳ đó, từ vòng tay biến thành gậy sau đó thành thanh đao rồi đến roi, còn có thể biến thành lưỡi liềm, có thể dựa vào từng cấp biến hóa từng thời điểm tập kích, lúc này đang công kích ở khoảng cách gần nên Triển Dực đã chọn đao.

Một nhát kia bổ quái vật ra làm đôi, Triển Dực tránh được phần đầu và bả vai của Carson rơi xuống.

“Oanh” một tiếng, hai nửa thân thể rơi xuống đất, đương nhiên, một nửa là vì đã mất đi sự sống, nửa còn lại là vì mất trọng tâm.

Triển Dực bước lên, động tác lưu loát, nhắc chân đá quái vật lên không trung, sau đó lại bổ thêm một nhát nữa.

“Lần này là chém hình tam giác nha!” Phía sau, Mục Tát đang cầm ly máu đứng xem trận chiến, “Mấy lần trước chẳng phải đều chém thành hình bốn góc à?”

Sức chiến đấu của Carson yếu hơn trong tưởng tượng, sau khi chém thêm vào nhát vào chỗ tăng trưởng thêm, Triển Dực móc súng ra, nả vào người Carson một phát súng.

Carson bị lưới sắt bọc điện trói lấy, té xuống đất liền mất hết sức chiến đấu, hoàn toàn không thể động đậy.

Bạch Vũ bĩu môi, “Không đủ kịch liệt!”

Triển Dực cũng thấy kì lạ, theo lý mà nói, cấp biến dị càng cao thì sức chiến đấu càng mạnh, sao có thể như tên này được?

Bước tới trước mặt Carson, Triển Dực phát hiện hắn bị vây trong một trạng thái vô ý thức, nóng nảy, phần nộ, hai mắt đỏ au.

Triển Dực nhíu mày, rút một thứ trong túi ra, có vẻ giống như ống tiêm, đâm xuống vai Carson.

Lát sau Carson liền yên tĩnh trở lại.

Bạch Vũ cũng trượt xuống sườn dốc, tới gần Triển Dực xem náo nhiệt.

Carson dần dần khôi phục lại ý thức, đôi mắt màu đỏ cũng dần phai màu.

Đại khái bởi vì tình trạng tăng trưởng vừa rồi, quần áo đều đã rách, trên người hẳn bây giờ chỉ còn mấy miếng vải rách nát. Cho nên... Triển Dực và Bạch Vũ có thể nhìn thấy hình xăm trước ngực hẳn — Hình xăm nô lệ.

Triển Dực nhú mày, hình xăm này so với người lần trước bắt được là cùng một loại — Là đồ bỏ đi!

Triển Dực tháo mắt kính ra.

“Ê!” Trên màn hình bên Louis bọn họ đột nhiên phụt tắt, cả mạng cũng ngắt.

“Chuyển sang thiết bị giám sát đi!” Louis thúc giục.

Phương Húc chuyển màn hình sang thiết bị giám sát.

Nhờ vào thiết bị giám sát mà bọn họ có thể nhìn thấy tình huống bên dưới lòng chảo, có điều không nghe thấy Triển Dực bọn họ nói chuyện.

Louis bất đắc dĩ, “Lúc trước ở BN, khi hành động Triển Dực đều không phối hợp như vậy à?”

Khải đáp, “Hẳn là đội trưởng, chúng tôi chỉ cần nghe theo hẳn là được.”

“Vậy hẳn nghe theo ai?” Louis hỏi.

“Lúc Triển Dực nhậm chức cũng không có ai nói với hẳn cấp trên của hẳn là ai.” Khải nói, “Lam Lạc là người phụ trách toàn bộ trung tâm nhưng căn bản cũng không quản được Triển Dực.”

Louis có chút lo lắng cho tương lai của mình, “Không có tinh thần hợp tác gì cả.”

“Không phải là không có tinh thần hợp tác.” Mục Tát ở bên cạnh nhắc nhở, “Là kiên quyết không hợp tác với huyết tộc.”

Louis thở dài, “Cũng may tôi chỉ là người chuyển lời, người phụ trách chi nhánh mới không phải tôi.”

Khải, Mục Tát còn có Phương Húc đều sững sốt, ngẩng đầu nhìn Louis, “Chi nhánh mới?”

Louis nhìn ba người, “Ba người chưa biết chuyện sửa lại trung tâm à?”

Phương Húc khẽ nhíu mày, mở bản đồ vệ tinh của khu thứ bảy. Chỉ thấy trung tâm an toàn ban đầu có hình dạng gió xoáy, lúc này có một cây cầu dựng ở phía trên, giống như xây dựng chỗ đáp của máy bay.

“Đây là cái gì?” Ba người hỏi.

“Cảng hàng không a.” Louis chỉ chỉ xuống sàn nhà, “Là nơi đáp cuối cùng của Huyết Cung.”

Mọi người há to miệng, Mục Tát thì lại rất vui, “Nghĩa là chúng tôi có thể quay lại khu thứ bảy?”

Louis gật đầu, “Trung tâm an toàn ở bên kia, Huyết Cung giống như thuyền bay, dừng ở đó sẽ tiện hơn. Sau này những khu khác có gì cần điều tra, Huyết Cung trực tiếp bay đi là được.”

“Huyết Cung bay làm sao?” Phương Húc há miệng, “Đây là thuyền ư?”

Vẻ mặt Louis trở nên phức tạp, thở dài, “Ba người đúng là chẳng biết gì cả.”

Khải không rõ.

Louis có chút tiếc nuối, “Bọn họ là hồng huyết và hỗn huyết, không biết chuyện còn có thể chấp nhận, còn cậu dù sao cũng là hắc huyết, nhưng sao cũng không biết gì hết vậy?”

Khải không thể nói rõ.

“Nga...” Louis như nhớ tới gì đó, “Đúng rồi, thiếu chút nữa quên cậu là hàng hiếm hoi trong hắc huyết tộc.”

Khải thấy vẻ mặt của Louis cười như không cười, rõ ràng là cố tình nói vậy.

Hắc huyết quý tộc cơ bản đều rất lớn tuổi, hơn nữa huyết tộc, nhất là hắc huyết đều trưởng thành rất chậm, Khải trong mắt Louis bọn họ, so với mới ra đời chẳng khác là bao. Cũng bởi vì điều này, Lam Lạc cứ như cái đuôi đi theo Khải, có điều... Hẳn đúng là không biết nhiều về Huyết Cung.

“Huyết Cung có sự sống.” Louis nói, “Năm đó khi Bạch Vũ chìm vào giấc ngủ say, Huyết Cung đã rơi xuống đất sụp đi hơn phân nửa. Bây giờ tuy rằng đã trùng tu lại kiến trúc nhưng vẫn được xem là một phần của viện bảo tàng. Nhưng mà cách đây không lâu, khi Bạch Vũ thức tỉnh, Huyết Cung cũng tỉnh lại theo, một lần nữa bay lên không trung.”

Mọi người há to miệng, “Đây là nguyên lý gì chứ?”

Louis nói, “Trong trí nhớ mà tổ tiên giữ lại và truyền cho tôi về khoảng thời gian bọn họ đi theo Bạch Vũ, hẳn khi đó hoàn toàn không giống hẳn bây giờ.”

“Ngày xưa hẳn là người thế nào?” Mục Tát tò mò hỏi.

Louis bất đắc dĩ, “Tôi chỉ có ký ức về ánh mắt của tổ tiên khi nhìn hẳn, có điều lá gan của tổ tiên tôi không lớn, lần nào nhìn thấy đều sợ tới mức nhắm tịt mắt lại.”

Mọi người không hiểu nhưng cũng muốn đoán thử xúc động của hẳn.

“Nhưng mà Huyết Cung này có chung một nhịp đập với Bạch Vũ, Bạch Vũ thức tỉnh, nó lại có thể bay lơ lửng trên không, chúng tôi chỉ trang bị thêm thiết bị kéo nó đi và chỗ đáp, tới lúc kéo nó về trung tâm, cũng không cần cung cấp năng lượng cho nó.” Louis trả lời. Bạn đang ❖

“Cái này không phải không hề hợp lý hay sao?” Phương Húc là một nhà khoa học cho nên không thể hiểu được, “Không có năng lượng thì sao có thể bay? Nếu nó là vật sống thì nó dựa vào cái gì để duy trì sinh mạng?”

Trên mặt Louis thoáng lộ ra biểu tình quái dị, lắc đầu nói, “Quên đi, các người không biết có lẽ tốt hơn.”

Ba người vẫn tò mò, nhưng tầm mắt của Louis đã bị hình ảnh trên màn hình hấp dẫn.

Trong màn hình là hình ảnh Triển Dực đang ngồi xổm xuống, nhặt lên thứ gì đó trong bụi cỏ.

Đang lúc định cẩn thận xem thứ đó là gì, Bạch Vũ đột nhiên xuất hiện ngay trước ống kính, che đi tầm nhìn của bọn họ.

Mọi người giật giật khóe miệng — Cố tình! Chắc chắn là cố tình!

Louis lại thở dài, một lần nữa cảm thán, “Cũng may tôi chỉ là người chuyển lời, người phụ trách không phải tôi.”

Khải hỏi, “Vậy người phụ trách là ai?”

“Lam Lạc không nói cho cậu biết à?” Louis rất bất ngờ.

Tất cả đều nhìn hẳn, “Là ai a?”

“Lam Lạc đó.” Louis trả lời.

Mọi người há to miệng, “Không phải chớ?”

Louis bất đắc dĩ nhún vai, “Trong trung tâm, những hắc huyết tộc có quyền cao chức trọng, có thể nói chuyện với Triển Dực trên mười câu mà không bị chém, chỉ có một mình Lam Lạc thôi, không tìm hãn thì tìm ai bây giờ?”

Mọi người lại thêm một lần câm lặng.

Khải cũng rất bất đắc dĩ, vất vả lắm mới có được hai ngày thanh tịnh, không cần nghe Lam Lạc lải nhải, bây giờ thì thảm quá rồi... Làm lãnh đạo trực tiếp luôn.

...

Triển Dực nhìn thứ trong tay, là một ống tiêm, bên trong vẫn còn lại một chút thuốc màu xanh lá.

“Màu quá xấu.” Bạch Vũ vốn rất ghét màu xanh lá, quả thật là đã đạt tới mức không thể nhìn được.

“Đây là thứ gì?” Triển Dực bỏ ống tiêm vào túi vật chứng, hỏi Carson đã thanh tỉnh lại, “Ông là quái vật đi đêm, ban ngày không có lý do để đột biến, cho nên thứ thuốc này chính là tác động? Khó trách sức chiến đấu lại yếu như vậy.”

Carson nhìn nhìn Triển Dực, nở nụ cười, “Chẳng phải mi ghét huyết tộc lắm sao? Tại sao vẫn đi làm tay sai cho bọn họ?”

Triển Dực mất hứng nhìn xung quanh, “Tại sao lần nào cũng chỉ gặp câu hỏi này, không hề có tí sáng tạo nào.”

Carson nhìn chăm chăm Triển Dực, “Chủ nhân sẽ giết sạch toàn bộ huyết tộc!”

Triển Dực và Bạch Vũ liếc nhìn nhau, câu này quen quen nha, tên Monster bắt được lần trước cũng nói giống y chang.

“Sao ông lại biết phương trình hóa học của huyết tộc?” Triển Dực hỏi.

Carson đột nhiên nở nụ cười, miệng lẩm bẫm, “Vinh quang sẽ luôn tồn tại cùng với con người! Con người mới là giống loài ưu tú nhất của trái đất này! Huyết tộc nhất định sẽ tiêu vong!”

Triển Dực nghe xong, liền vỗ tay cho hắn, “Nói rất hay.”

Bạch Vũ đột nhiên bịt mũi lại, túm lấy Triển Dực kéo ra sau.

Triển Dực khó hiểu.

“Hồi muốn chết!” Bạch Vũ oán giận.

Cùng lúc đó, Triển Dực nhìn thấy Carson giãy dụa, sau đó thân thể bắt đầu nứt ra, biến dạng.

Triển Dực nhú mày, “Quen quen nha...”

Bạch Vũ kinh ngạc, “Dực Dực, khẩu vị của cậu càng ngày càng nặng phải không vậy? Cậu từng có bạn là đồng thịt vụn hả?”

Triển Dực nhú mày liếc hắn, “Rất giống lần của Nolan.”

“Nolan là thằng nào?” Bạch Vũ ngẩng mặt lên suy nghĩ, cuối cùng cũng nhớ ra, hình như là một tên sinh viên bị đông lạnh.

Triển Dực nhìn Carson đang biến hóa, nhú mày — Đột biến lần thứ hai, lần này là hết thuốc chữa rồi. Hắn lại nhìn ống tiêm trong tay, không phải chất tác động cho đột biến, mà là hắn tự nổi điên a.

Thấy tình trạng đã không thể cứu vãn, Triển Dực cũng không muốn ở lại, kéo Bạch Vũ xoay người chạy đi, đeo kính vào nói, “Không thể cứu, hủy diệt nhân đạo đi.”

Vừa dứt lời, đèn huỳnh quang trên thiết bị giám sát chiếu xuống, sau một lúc im lặng, trên mặt đất hiện lên nửa hình cầu, bao lấy Carson, sau một cái chớp mắt, ánh sáng liền biến mất.

Bạch Vũ xoay đầu lại nhìn, Carson đã biến mất, nơi hắn nằm cũng trụi lủi, không một cọng cỏ.

Triển Dực không hề xoay đầu, thu đao, cởi khóa kéo xuống, đi lên đường dốc.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, xe giám sát cũng bay đi.

Bạch Vũ chạy tới bên cạnh Triển Dực, tò mò hỏi, “Lúc này cậu lấy cái gì trên người Carson vậy?”

Triển Dực giơ tay ra cho hắn xem, trong lòng bàn tay là một chiếc chìa khóa.

Bạch Vũ đã cho là mình hoa mắt, sau khi bước vào thời đại này, hắn chưa từng nhìn thấy chiếc chìa khóa nào.

“Chẳng phải bây giờ đều dùng vân tay ánh mắt gì đó để mở khóa sao?” Bạch Vũ cầm chìa khóa lên nghiên cứu.

“Cho nên dùng chìa khóa an toàn hơn.”

Bạch Vũ trả chìa khóa cho Triển Dực, Triển Dực lại nói, “Anh cất đi.”

Bạch Vũ mở to mắt, “Tôi cất á?”

Triển Dực gật đầu, “Chìa khóa này có vẻ như khóa vật cổ gì đó, anh nhiều tuổi như vậy có khi có thể tìm ra...”

Triển Dực đột nhiên im bật, xoay đầu ra sau.

Cách đó không xa, mấy bụi cây đang nhẹ nhàng đong đưa.

Bạch Vũ vẫn đứng im tại chỗ, cầm chìa khóa nhìn chăm chăm, tựa như đang kiểm chỗ cất.

Triển Dực hỏi, “Vừa rồi có ai không?”

“Có, nhưng mà không phải người.” Bạch Vũ cười tủm tỉm.

“Huyết tộc?” Triển Dực nhíu mày, “Ở đâu?”

“Đi rồi.” Bạch Vũ bỏ chìa khóa vào túi quần, vỗ vỗ, cảm thấy bỏ vào đây có vẻ an toàn, sau đó vươn tay khoác vai Triển Dực, “Chúng ta đi ăn cơm nha?”

Triển Dực tuy rằng còn nghi ngờ nhưng vẫn đi cùng Bạch Vũ, vừa đi vừa hỏi, “Hắc huyết đó đến đây từ khi nào?”

“Chỉ mới xuất hiện vừa rồi thôi, lúc cậu quay đầu lại đã chạy mất tiêu rồi.” Bạch Vũ nói xong, thấy Triển Dực nhíu mày liền lên tiếng, “Là người chúng ta đã từng gặp.”

Triển Dực sửng sốt, “Chẳng phải anh không nhìn thấy sao?”

Bạch Vũ chỉ mũi mình, “Tôi ngửi ra mùi mà!”

“Là ai?” Triển Dực hỏi.

Bạch Vũ bỗng nhiên nở nụ cười, áp sát mặt vào tai Triển Dực, nhỏ giọng nói, “Cậu muốn biết à?”

Triển Dực liếc hẳn, “Nói nhảm!”

“VẬY xin tôi đi!” Bạch Vũ cười hì hì đi trước.

“Ê!” Triển Dực đuổi theo, “Nói.”

Bạch Vũ nhướn mày nhìn Triển Dực — Quà cơ! Cậu có thứ gì tốt không?

Triển Dực nghĩ nghĩ, “Anh muốn cái gì?”

“Cậu cho tôi...” Bạch Vũ nhẹ nhàng chạm vào eo Triển Dực, thổi hơi vào tai hẳn.

Triển Dực nhúu mày nắm chặt cánh tay Bạch Vũ, rất dùng sức.

“Cho tôi ngủ chung phòng với cậu đi!” Bạch Vũ nói lớn, “Lúc nằm trên giường phải cho tôi ngủ chung, không được đuổi tôi đi!”

Triển Dực đấu tranh một hồi, rốt cuộc cũng thở dài, “Được rồi.”

“Cậu nói rồi đó nha!”

Triển Dực gật đầu, “Huyết tộc kia là ai?”

Bạch Vũ tiến lại gần, nói nhỏ vào tai Triển Dực.

Triển Dực nghe xong, sắc mặt liền chuyển xấu, “Lén lút làm cái con khi gì!”

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Siêu Cấp Biến Dị

Khu phế F được giải tán làm cho cả trái đất có sức sống hẳn lên. Giới truyền thông rất cuộc cũng tìm ra được một tin tức để phát đi bốn phương, mấy ngày nay đều đưa tin liên quan đến khu phế F.

Còn việc tại sao lại đột nhiên ban bố pháp lệnh này, cấp cao của huyết tộc vẫn chưa nói gì nhiều. Thật ra cũng không trách được, không thể nói là kế hoạch áp chế của mình đã bị Triển Dực lật tẩy, vì thế cứ im đi cho xong chuyện.

So với trạng thái bận rộn suốt ngày của mọi người, thành viên BN thì lại rất rảnh rỗi.

Louis đang bận rộn chuyện đưa Huyết Cung về trung tâm, cộng thêm gần đây không có nhiệm vụ gì nên thành viên của BN được nghỉ ngơi nửa tháng.

Trong nửa tháng này, Triển Dực và Bạch Vũ về nhà ở, đồng thời nghênh đón một số vị khách không mời mà tới.

Ngày đầu tiên, Tiểu mua nải chuối tới làm khách, niệm tình hẳn là con người, Triển Dực cho hẳn ngồi trên ghế sofa năm phút, sau khi Tiểu có ý đồ ăn chực, Triển Dực lập tức đập hẳn đi.

Ngày thứ hai, thiết bị cảnh báo dưới lầu đột nhiên hú còi inh ỏi, sau đó chuông cửa nhà Triển Dực cũng reo lên điên cuồng. Đêm trước Triển Dực và Bạch Vũ tới thăm bà ngoại tới hơn nửa đêm mới về nhà, hẳn chuẩn bị dành cả ngày để ngủ bù, cho nên liền nằm lì tại chỗ đá Bạch Vũ đi mở cửa.

Bạch Vũ nhìn thoáng qua màn hình, hần lập tức gọi Triển Dực, “Dực Dực, mau dậy xem đi, thú vị lắm nè!”

Triển Dực bước ra nhìn, hần thấy bảo vệ đang đứng lau mồ hôi, “Triển thiếu gia, ở ừm... Người này là bạn của cậu hả? Chung cư nghiêm cấm không cho động vật lớn quá khổ vào đâu.”

Triển Dực Và Bạch Vũ im lặng nhìn ra cửa lớn, hai người thấy Elena bị kẹt giữa cánh cửa thủy tinh... Đương nhiên, Elena này không phải là bà nội của Triển Dực, mà chính là con gấu của Không Thiên.

Không Thiên đang đứng ở ngoài, ra sức đập vào mông Elena, vừa đập vừa la, “Triển Dực! Thang máy có đủ lớn không! Tôi với Elena chuẩn bị tới ở kè nè!”

Triển Dực vô tình nói với bảo vệ, “Tôi không biết hần, đuổi hần với con gấu kia đi đi.”

...

Ngày thứ ba, Triển Dực đã tắm rửa sạch sẽ, bước ra cửa sổ nhìn xuống khu thứ bảy lộng lẫy về đêm, đột nhiên có một cái bóng lật ngược lại xuất hiện trước mặt hần, che hết tầm nhìn.

Cái bóng kia chính là Clary, con quạ đậu trên vai hần há miệng nói, “Ồ! Người đẹp!”

Triển Dực nhìn hần trong chốc lát, vươn tay mở cửa sổ ra...

Sau đó là một loạt tiếng động, “Á á á á.... Rầm!” thật lớn vang lên, Triển Dực gật đầu vừa lòng, đóng cửa sổ lại, vào bếp nấu đồ ăn khuya.

Ngày thứ tư, Mục Tát và Khải tay xách nách mang mấy bịch đồ ăn tối, Mục Tát còn mang theo một đồng phim kinh dị, hỏi Bạch Vũ, “Đại vương

muốn xem phim gì?”

Bạch Vũ nghiêng đầu nhìn, hiển nhiên đây là lần đầu tiên tiếp xúc với phim kinh dị này nọ.

Triển Dực vốn định đóng cửa lại, nhưng cảm thấy bụng hơi đói, hăn lại nhìn thấy trong tay Khải cầm hai bịch đồ ăn lớn nên liền quyết định cho hai người vào.

Nhưng khi ăn cơm, Triển Dực lại bắt đầu hồi hận.

Ở trên ghế sofa, ba tên huyết tộc Khải, Mục Tát và Bạch Vũ chỉ biết ăn tươi nuốt sống ngồi vây lại, ăn các món làm bằng máu nhân tạo, vừa nhai vừa xem phim kinh dị, miệng đầy máu me, bên tai thì có tiếng hét chói tai vang lên không ngừng.

Triển Dực không nói gì, bưng tô mì gà chạy vào phòng xem phim hoạt hình — Phim hoạt hình này có tên là <Tiểu quái thú đánh huyết tộc> là bộ phim Triển Dực thích nhất từ nhỏ cho tới lớn.

Ngày thứ năm, nhóm học sinh ở khu phố F, hơn mười mấy đứa mang bia tới nhà Triển Dực đánh bài. Triển Dực vốn không muốn cho bọn họ vào nhưng khi nhìn thấy ánh mắt ghét bỏ của Bạch Vũ, hăn liền vui vẻ cho cả đám vào nhà, đương nhiên một lát sau thì lại bắt đầu hồi hận.

Đừng bao giờ xem nhẹ khả năng phá hoại của đám học sinh trung học, màn đêm buông xuống, Triển Dực nhìn một đám nằm lê lết từ sofa tới sàn nhà, còn có vỏ bia và vỏ đậu phộng văng tứ tung, vừa cầm chổi lên hăn liền có xúc động muốn giết hết cái đám này.

Ngày thứ sáu, Triển Dực tính toán là đã hết người tới thăm rồi, vì thế quyết định dành cả ngày để nghỉ ngơi, Bạch Vũ ngoan ngoãn cầm bịch bắp rang máu, ngồi trên sofa nhìn con cá đuôi phượng.

Lúc này, chuông cửa đột nhiên reo lên.

Triển Dực cảm thấy có chút khó tin, bước ra mở cửa, người đứng ở ngoài là Lam Lạc, trong tay đang ôm thứ gì đó.

Triển Dực khó hiểu nhìn hẳn.

Lam Lạc nói, “Nhà của tôi phải trang hoàng lại, Khải thì không cho tôi vô nhà, mấy ngày nay tôi phải ở trung tâm, cậu giúp tôi nuôi Sphinx mấy ngày đi!”

Triển Dực ngẩn người, “Sphinx?”

Bạch Vũ nói to, “Sư tử mặt người hả?”

Lam Lạc nâng thứ trong tay đưa cho Triển Dực.

Chợt nghe “Gâu!” một tiếng.

Triển Dực nhìn thấy một con chó phóc nhỏ bằng bàn tay, lông lá xồm xàm, đôi mắt màu đỏ còn có hai chiếc răng nanh be bé.

“Có phải dễ thương lắm không?” Lam Lạc đặc ý.

Triển Dực nhìn chăm chăm con chó trong chốc lát, vươn tay nắm cổ nó kéo lên, sau đó ném con chó vào mặt Lam Lạc...

“Rầm” một tiếng đóng cửa lại, Triển Dực vươn tay cầm quần áo, quơ lấy chìa khóa, dẫn theo Bạch Vũ tới nhà bà ngoại tị nạn.

Tới nhà bà ngoại, tuy rằng mỗi ngày đều phải ăn rất nhiều đồ ngọt nhưng ít ra thì hẳn được... yên tĩnh.

Trải qua mấy ngày nhàn nhã, Triển Dực rốt cuộc cũng nhận được điện thoại của Lam Lạc, bên đó đã xây xong, Huyết Cung đã kéo tới rồi, tới lúc

quay về làm việc.

Triển Dực lười biếng đứng dậy, túm lấy Bạch Vũ đang ngồi nói chuyện với bà ngoại về phương pháp làm mứt táo, về đi làm.

Ở bên dưới trung tâm, có rất nhiều người vây xem Huyết Cung ở trên cao.

Có thể vì quá cao cho nên khi nhìn từ dưới lên, nó rất giống một con thuyền vận tải to lớn.

Bạch Vũ và Triển Dực bước vào thang máy, bấm nút lên tầng cao nhất.

Văn phòng BN đã được xây độc lập ở trên tầng chót, Triển Dực mở cửa bước vào phòng họp, phát hiện mọi người đều đã có mặt, Lam Lạc cũng không kết nạp đám học sinh ở khu phố F vào trung tâm, hẳn chỉ cho Stoja một chức vụ nhàn hạ, bảo hẳn khi nào cần sẽ gọi. Dù sao bọn họ vẫn còn nhỏ, học hành quan trọng hơn. Đương nhiên bên trong còn ẩn chứa sự không tin tưởng của huyết tộc đối với hậu duệ của phản quân. Nhưng mọi người tạm thời không bàn về vấn đề này, Stoja cũng khẳng định sẽ sinh hoạt dưới sự giám sát của huyết tộc, chính bản thân Stoja cũng nhận thức được — Từ nay trở đi, hẳn chính là con tin nằm trong tay huyết tộc. Chỉ cần hẳn không có bất kì hành động kì lạ nào, như vậy tất cả học sinh kia sẽ có một tương lai tươi sáng.

Lam Lạc nhìn thấy Triển Dực và Bạch Vũ bước vào phòng, hẳn liền nhíu mày, “Triển Dực, cậu đến muộn.”

Triển Dực thuận tay kéo ghế ra ngồi xuống, “Nói trọng điểm đi.”

Lam Lạc rút rút khóe miệng, ẩn huyết thái dương, cảm thấy bản thân chắc mấy kiếp trước ở ác lăm nên mới bị ép nhận công việc này.

Louis còn may mắn chán, chỉ phụ trách phần liên lạc.

Bạch Vũ cũng ngồi xuống, ngáp một cái rõ to, gọi điện cho bà ngoại, “Bà ngoại, mứt táo trong lò vẫn chưa bỏ trần bì vào, con để trên bàn đó.”

“Ừ.” Bà ngoại gật đầu.

Ở bên kia Lam Lạc ho khan mấy tiếng.

Bà ngoại cho Bạch Vũ một cái hôn gió, “Làm việc ngoan đi nha con ~”

“Moah ~” Bạch Vũ cũng hôn gió một cái, nói byebye với bà ngoại.

Triển Dực im lặng nhìn Bạch Vũ. Ai cũng biết rằng huyết tộc không thể hiểu được tình cảm của con người, nói chi là bạch huyết tộc vô tình, hẳn chỉ là ham vui thích chơi trò chơi tình cảm của con người mà thôi.

“Khụ khụ.” Lam Lạc ho khan mấy tiếng, “Hình thức hành động của mọi người chắc là Louis cũng đã nói từ trước, chủ yếu vẫn tìm hành tung của quý đồ có hình xăm nô lệ.”

Lam Lạc nói xong một câu, ngẩng mặt nhìn mọi người, phát hiện không có ai nhìn hẳn.

Louis đang xem tư liệu, Tiểu thì chơi game, Không Thiên lật xem thực đơn của căn tin, Clary đang cho Houtain ăn sâu, Bạch Vũ nhắn tin với bà ngoại, Triển Dực đeo kính mắt, tựa như đang xem phim 3D.

Phương Húc gõ bàn phím làm bản ghi chép, Khải và Mục Tát nhìn Lam Lạc thương cảm.

Lam Lạc hít sâu một hơi, áp chế bản thân không khỏi phát điên, “Ê, lúc họp làm ơn tập trung một chút đi!”

Tiểu ngãng mặt lên, “VẬY anh làm ơn nói trọng điểm giùm cái đi!”

Lam Lạc bực bội, “Bây giờ nói nè!”

Tất cả mọi người lúc này mới nể tình một chút, xoay mặt nhìn hẳn.

Triển Dực tháo kính xuống, hỏi, “Có vụ án gì?”

“Không có vụ nào hết.” Lam Lạc vừa dứt lời, mọi người liền nhìn hẳn khinh bỉ.

Triển Dực đứng dậy, mọi người cũng chuẩn bị tan họp.

“Tôi còn chưa nói xong!” Lam Lạc nổi điên, “Mấy người có chút kỷ luật có được không...”

Tất cả mọi người lại không thềm để ý tới hẳn.

Lam Lạc ném tấm thiệp mời lên bàn, “Tối nay trung tâm mở tiệc tối mừng xây lầu mới, tất cả thành viên đều phải tham gia.”

“Có tiệc hả?” Bạch Vũ cầm tấm thiệp lên mở ra xem, “Là loại tiệc hóa trang halloween gì đó hả?”

Tiểu nâng cằm, “Có người đẹp không?”

Clary lại gần, “Halloween?”

Không Thiên hỏi, “Mang gấu theo được không?”

Triển Dực nhìn thiệp mời, trên đó có viết rõ — Tiệc tối cảm ơn nhà tài trợ, không có gì thú vị.

Số tiền trung tâm tiêu phí hằng năm là rất lớn, đặc biệt gần đây còn xây tầng lầu mới, hẳn sẽ có không ít nhà tài trợ. Những thiết bị mới đều là do nhà tài trợ cung cấp tiền, bởi vậy mỗi khi có công trình lớn nào hoàn

thành, đều sẽ có bữa tiệc cảm tạ nhà tài trợ. Đây là bữa tiệc nhằm chán nhất mọi thời đại, đơn giản chỉ có mấy ông quan lớn của giới cảnh sát, giới chính trị cùng với giới kinh doanh quan hệ hữu nghị mà thôi.

Triển Dực ném thiệp mời đi, nói với Bạch Vũ, “Hỏi bà ngoại xem tối nay bà muốn ăn cái gì, chúng ta ra ngoài ăn.”

Bạch Vũ đang định nhắn tin cho bà, Lam Lạc lại thở dài, “Tôi chưa có nói xong, không phải chỉ đơn giản bảo mọi người đi ăn tiệc, bên trong còn có nhiệm vụ.”

Tất cả mọi người cùng nhìn Lam Lạc, ý là — Có thể nói chuyện ngắn gọn không, lúc nào cũng dài dòng.

“Người này.” Lam Lạc gõ màn hình lập thể ở phía sau.

Trên màn hình xuất hiện một tấm ảnh. Trong tấm ảnh là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, diện mạo anh tuấn, thân hình cao lớn. Có điều khi nhìn vào đồng tử, người này không phải huyết tộc, mà là một người bình thường. Gây cho người ta cảm giác là một tinh anh trong truyền thuyết của con người... Hơn nữa Triển Dực lại cảm thấy có chút quen mắt, giống như đã từng gặp ở đâu đó.

“Người này tên là Thương Du, là một thương nhân địa sản, chủ yếu khai phá công viên và những vùng đất ẩm ướt, công viên nuôi chim lớn nhất ở khu thứ bảy chính là sản nghiệp của hắn, rất có tiền.”

Triển Dực đã hiểu ra sao lại quen mắt như vậy, thì ra là đã thấy trong mấy tin tức.

“Người này có vấn đề gì?” Clary hứng thú nâng cằm, “Thoạt nhìn rất ngon miệng.”

“Tôi khuyên cậu tốt nhất đừng có đánh hấn, nếu không BN chúng ta sẽ gặp phiền phức rất lớn.” Lam Lạc giới thiệu về Thương Du, “Người này tương đối xuất sắc, nhưng lại có chút kì lạ, hấn không được học lên cao, sinh ra trong gia đình bần hàn, trước năm hai mươi lăm tuổi không hề có chút tiếng tăm nào. Nhưng sau hai mươi lăm tuổi, hấn đột nhiên lại được thăng chức rất nhanh.”

“Có gì khả nghi đâu?” Không Thiên nâng cằm, “Cuộc đời con người ngắn ngủi, tất cả đều dựa vào cơ hội để phát đạt.”

Tiểu cũng đồng ý.

Điểm làm Clary cảm thấy hứng thú đương nhiên không phải ở chỗ này, “Có hình khi nhỏ của hấn không?”

Lam Lạc nhìn trời, tiếp tục nói, “Chỗ khả nghi của hấn không phải ở điểm này, mà là người bên cạnh hấn, theo điều tra cho thấy những người liên quan tới hấn trước năm hai mươi lăm tuổi đều chết hết!”

“Tất cả?” Khải nhú mày, “Còn cha mẹ?”

“Tất cả dòng họ bà con thân thích lẫn bạn bè đều chết cả.” Lam Lạc nói.

“Vậy kết quả kiểm tra BN của hấn thì sao?” Triển Dực hỏi.

“Âm tính.”

Tất cả cùng nhú mày.

“Âm tính nghĩa là hấn không phải, đúng không?” Bạch Vũ hỏi Triển Dực.

Triển Dực lắc đầu, “Cũng có thể là siêu cấp biến dị.”

“Siêu cấp biến dị?” Bạch Vũ tò mò, “Chính là tầng giai đoạn mà cậu nói với tôi lúc trước phải không, sau khi qua được giai đoạn thứ nhất lên giai đoạn thứ hai, tiến vào tầng thứ ba, căn bệnh BN sẽ hoàn toàn tàng hình, có phải loại này không?”

Triển Dực nhìn Lam Lạc, “Anh có căn cứ gì không? Ngoại trừ rất xuất sắc, dị thường và quá khứ bất minh ra thì còn gì khác nữa?”

Lam Lạc nói, “Chúng tôi nghi ngờ hẳn thuộc loại biến dị hiếm có nhất.”

Nói xong Lam Lạc mở một loạt hình ảnh chụp những người đã chết.

“Những người này đều chết ngoài ý muốn, có người đang sống yên ả đột nhiên tự sát, có người đang lái xe đột nhiên không khống chế được bị đụng chết, còn có người bị bệnh tâm thần... Tất cả những người chết đi đều là đối thủ cạnh tranh của hẳn.”

Tất cả mọi người cùng nhíu mày.

“Chẳng phải lúc này mới vừa nói bạn bè của hẳn cũng đều chết hết sao?” Tiểu hỏi, “Hơn nữa nếu nói là đối thủ cạnh tranh thì đã có bao nhiêu người chết rồi?”

“Tổng cộng đã chết hơn sáu mươi người.” Lam Lạc nói, “Lúc trung tâm an toàn điều tra một loạt những vụ án tử vong ngoài ý muốn, phát hiện ra điểm giống như của một loạt người chết là quen biết hẳn. Cho nên mới nghi ngờ hẳn...”

Tất cả cùng xoay đầu nhìn tấm ảnh chụp Thương Du.

“Hẳn cũng là một trong những nhà tài trợ của trung tâm, đêm nay chắc hẳn sẽ tham gia bữa tiệc.” Lam Lạc nói, “Mấy người các cậu điều tra thử

xem, rốt cuộc hẳn có phải là quý đồ siêu cấp biến dị hay không, nếu đúng vậy thì hẳn chính là một nhân vật cực kì nguy hiểm.”

Mọi người không có cách, đành phải tham gia bữa tiệc.

“Mấy người đó, mặc đẹp một chút, giữ gìn thể diện cho BN giùm tôi một cái!” Nói xong, Lam Lạc trừng Không Thiên, “Cấm mang gấu theo!”

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Mùi Vị Của Con Người

Ban đêm, ở bãi đậu xe của trung tâm, có đủ loại xe với đủ màu sắc, Triển Dực lái xe vào bãi, phát hiện chỗ mình thường đậu đã bị chiếm mất.

Triển Dực quay cửa kính xuống nhìn, có một chiếc xe màu vàng kiểu dáng mới nhất đang đậu ở chỗ của hắn.

Triển Dực nhíu mày, lấy thiết bị điều tra biển số xe kia là của ai.

Đang tìm kiếm, chợt nghe có người nói, “Á... Thiếu chút nữa thì quên, chỗ này là nơi đậu xe của nhân viên, mình hắn là nên lái sang khu khách quý.”

Triển Dực và Bạch Vũ đồng thời xoay mặt nhìn, sau khi nhìn thấy rõ người kia là ai, hai người liền hiểu ra tại sao lại thấy giọng nói đó đáng ghét như vậy.

Người đang đi tới mặc trên người một bộ màu vàng kim, chẳng khác màu của chiếc xe là mấy... Ryan.

Đi theo phía sau Ryan là một nữ hồng huyết tóc ngắn màu đỏ, có vẻ là trợ lý.

Bạch Vũ nghiêng đầu... cảm thấy người này trông rất quen mắt.

Triển Dực nghĩ nghĩ, hắn biết người này, lần trước dụ hắn vào trung tâm thương mại của gia tộc Hysen, gây ra một loạt tranh cãi, chính là người này.

Lần trước cũng đã từng nghe Mục Tát nói, người phụ nữ bên cạnh Ryan, cho dù là trợ lý cũng thay đổi thường xuyên, gần như mỗi tuần là đổi một lần. Nhưng người này thì đã lâu lắm rồi không đổi. Xem ra... Ryan rất vừa lòng cô ta.

Có điều Triển Dực cũng không truy cứu, dù sao đi theo Ryan cũng chẳng phải loại người tốt lành gì.

Ryan cũng không lái xe đi, mà đứng bên cạnh “chặc chặc” lắc đầu, nhìn chiếc xe mới toanh của Triển Dực, “Anh nói nè Triển Dực, trình độ thưởng thức của em qua bao nhiêu năm vẫn chỉ dừng ở mức độ con người, chẳng lên một chút nào.”

Triển Dực không có hứng cãi nhau với hắn, lái xe đi.

Chiếc xe bay lên, vọt qua đầu Ryan.

Ryan cười lạnh.

Trong xe, Bạch Vũ tò mò hỏi Triển Dực, “Cậu bỏ qua dễ dàng vậy sao?”

Triển Dực cười, “Làm sao có thể.” Nói xong, hắn đột nhiên chuyển hướng... Bay về phía chiếc xe của Ryan, đáp ngay trên xe hắn.

Triển Dực khởi động bánh xe dạng bánh xích, trực tiếp đè nát xe Ryan.

Ryan trợn mắt há mồm đứng ở phía trước, nhìn chiếc xe mình mới mua biến thành đồng sắt vụn.

Triển Dực mở cửa xuống xe, không thèm để ý tới hắn bước ngang qua mặt.

Ryan sửng sốt một hồi lâu, xoay đầu lại, “Triển Dực! Đợi đi, tao không bỏ qua chuyện này đâu!”

Triển Dực đã bước vào thang máy, Bạch Vũ đứng bên cạnh, nghiêng đầu nhìn Ryan đang nổi điên ở bên ngoài.

Triển Dực vẫn không để ý tới Ryan, nhấn nút đóng cửa thang máy.

Thang máy đi rất nhanh, phóng lên đại sảnh của bữa tiệc ở tầng cao nhất.

Bạch Vũ có chút ngạc nhiên, hỏi Triển Dực, “Dực Dực, con ấu tể của huyết tộc kia tại sao cứ tìm cậu gây phiền phức hoài vậy?”

“Ai mà biết, anh cũng nói hần là ấu tể mà, ấu tể thì sao có thể dùng suy nghĩ của người trưởng thành để phán đoán được?” Triển Dực thuận miệng đáp, “Có điều hắc huyết nào cũng ghét tôi, bình thường thôi mà.”

“Đình” một tiếng, thang máy đã tới nơi.

Mở cửa ra liền thấy ánh sáng trong căn phòng tối sầm đi...

Khóe miệng của Bạch Vũ cong lên, “Í? Tôi thích!”

Triển Dực không có hứng bước ra khỏi thang máy, mới vừa đi được vài bước, bỗng nhiên có cảm giác như có ai đi theo phía sau mình, gần như là dán vào lưng, thấp giọng nói, “Nga, cậu vẫn gợi cảm như...”

Nói còn chưa dứt lời, Triển Dực đã dùng khuỷu tay đánh hần một cái.

“Chặc chặc.” Người đứng phía sau lập tức lùi lại, giọng nói có chút quen thuộc, “Cậu vẫn bạo lực như xưa.”

Triển Dực và Bạch Vũ xoay đầu lại, nhìn thấy một nam tử mặc tây trang màu đen đang đứng phía sau bọn họ, bộ dáng người này có chút kì lạ,

trên mặt đeo mặt nạ che nửa bên.

Bạch Vũ bất mãn, “Chẳng phải nói không phải tiệt hóa trang ư!”

Triển Dực dựa vào hình dáng của hắn, tìm ra được chút quen thuộc, đã nhận ra — Đây là Andrea.

Andrea là người của gia tộc Hysen, nhiều lần tìm Triển Dực gây phiền phức, cuối cùng bị Triển Dực đánh ngã từ tầng tám mươi xuống đất, xem ra khôi phục rất nhanh, không hổ là huyết tộc đời đầu. Đeo mặt nạ có thể là để che đi vị trí vẫn chưa khôi phục được như cũ.

Andrea híp mắt, “Tôi nói này Triển Dực, gây thù hằn không phải là lựa chọn sáng suốt đâu.”

Triển Dực nhìn hắn trong chốc lát, sau đó mỉm cười, vươn tay nhẹ nhàng chọt chọt mặt nạ, “Mặt nạ rất hợp với anh...”

Hô hấp của Andrea liền trở nên dồn dập, dung mạo của Triển Dực không có chỗ nào là không thuộc mẫu hình lý tưởng của hắn, nhưng mẫu chốt là... Máu của hắc kiếp rất thơm và tinh khiết, đối với huyết tộc mà nói thì đây chính là nhát dao chí mạng.

Cảm xúc của Andrea đang tăng vọt, Triển Dực đột nhiên lột mặt nạ ra, đẩy hắn về phía nữ khách quý đang đi tới.

“Á á á á!”

Quả nhiên, nửa bên mặt của Andrea vẫn chưa khôi phục trông rất ghê tợn, dọa sợ nữ khách quý kia.

Triển Dực cười lạnh ném mặt nạ về phía Andrea, “Lần sau ném anh từ tầng hai trăm mới vừa.”

Andrea đeo mặt nạ vào, nhìn Triển Dực xoay người đi, khóe miệng vẫn không nhin được cong lên — Tính tình tuy rất xấu nhưng lại cực kì ngon.

Bạch Vũ ở bên cạnh Triển Dực, than thở, “Cậu dám ở trước mặt tôi câu dẫn người khác!”

Triển Dực liếc hẳn.

Bạch Vũ đưa mặt lại, “Hôn một cái bồi thường đi!”

Triển Dực nhìn hẳn một lát, vươn tay giữ cằm Bạch Vũ, hôn một cái lên môi.

Bạch Vũ sửng sốt, há to miệng nhìn Triển Dực.

Triển Dực nhún vai, vươn tay vỗ mặt hẳn, “Dù sao tôi cũng không thiệt thòi gì.”

Nói xong, hẳn bước tới bên bàn lấy đồ uống.

Bạch Vũ bừng mặt chạy theo, “Dực Dực chủ động quá! Tối nay ngủ chung nha ~”

Triển Dực giơ chân đá hẳn.

Hai người bừng đồ uống, nhìn thấy Không Thiên đang đứng trước bàn tiệc ăn điếm tâm.

Triển Dực bước tới chỗ hẳn.

“U ~” Không Thiên chào hỏi Triển Dực.

Triển Dực nhìn trái nhìn phải, “Tiểu với Clary đâu?”

“Lúc này Tiểu tia được một mỹ nữ, bây giờ đi tám nhảm với người ta rồi, còn Clary thì đang cùng bà nội của cậu...” Không Thiên cầm con tôm chỉ chỉ vị trí cách đó không xa.

Triển Dực vừa nhìn thấy liền giơ tay đỡ trán... Ở bên kia, Clary đang khiêu vũ với Elena, hai người vừa nhảy vừa nói chuyện, trông rất ái muội.

“Elena và Clary quen thân lắm sao?” Bạch Vũ hỏi.

“Bọn họ là bạn tốt.” Lúc này, có một người bước tới chỗ Triển Dực, “Clary là hắc huyết từ xưa, khi Elena còn nhỏ đã rất sùng bái hẳn.”

Triển Dực bật cười, “Điên y chang nhau cho nên mới hợp đi?”

Bạch Vũ liếc nhìn người đứng phía sau Triển Dực, là Eide đã lâu không gặp. Gia tộc Dracula là một trong những nhà tài trợ chính của trung tâm, khó trách trưởng gia tộc lại tới tham dự.

Eide đẩy kính, vẫn bảo thủ như xưa, nhưng lại rất lễ phép với Bạch Vũ, gật đầu chào hẳn.

Bạch Vũ nhướn mày, đi lấy đồ ăn với Không Thiên.

Eide bước tới gần Triển Dực, hỏi, “Sao em lại tham gia bữa tiệc, có gì cần phải điều tra à?”

Triển Dực nhìn hẳn một lát, đột nhiên hỏi, “Tôi có một vấn đề muốn hỏi.”

Eide có chút bất ngờ nhìn Triển Dực, “Em muốn hỏi anh á?”

“Ừ.” Triển Dực gật đầu, “Huyết tộc, dơi và cá mập, loài nào đối với mùi máu là mẫn cảm nhất?”

Eide nhìn trời, “Dơi và cá mập là động vật.”

Triển Dực nhướn mày, “Chẳng lẽ huyết tộc không phải?”

Eide thở dài, “Nghe nói em phá hư xe của Ryan.”

Triển Dực suy nghĩ, “Nga... Thì ra chiếc tôi đề nát là xe của khách quý Ryan a. Không có cách, ai bảo xe xấu quá làm gì, không đề nát nó thì không thể thỏa mãn mắt thẩm mỹ của chúng ta.”

Eide bất đắc dĩ, đặt ly rượu xuống, “Đừng nói chuyện này nữa, mấy đứa tới đây điều tra cái gì vậy?”

“Anh quen thân với Lam Lạc như vậy mà hã không nói gì với anh à?” Triển Dực hỏi lại.

Eide nhíu mày, “Mấy đứa điều tra về Thương Du?”

“Quả nhiên... Huyết tộc làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho một người lại có vai vế ngang bằng mình được.” Triển Dực nhìn thấy Khải đang bước tới, hã liền khoát tay với Eide, vỗ vỗ Bạch Vũ, “Đừng chạy lung tung.”

“Ừa ~” Bạch Vũ gật đầu.

Triển Dực bước về phía Khải.

Khải vẫn chưa thể thích ứng với không khí thế này, một phần là do tuổi hã còn nhỏ, mỗi hã huyết ở đây đều lớn tuổi hơn hã rất nhiều, mặt khác là do tiếp xúc với Triển Dực quá nhiều, trong lòng hã cũng xuất hiện cảm giác chán ghét đám trưởng bối của hã huyết tộc.

Triển Dực đang hướng về phía Khải, đột nhiên có người đi ngang qua hã, Triển Dực theo bản năng đưa mắt nhìn.

Người thật so với hình chụp trẻ hơn, chính là nhân vật khả nghi mà Triển Dực bọn họ phải điều tra xem có phải là quý đồ siêu cấp biến dị hay không — Thương Du.

Triển Dực nhìn Thương Du, Thương Du cũng gần như cùng một lúc xoay đầu lại nhìn Triển Dực.

Hai bên nhìn nhau, Thương Du cười cười thân mật, bước tới bắt tay với Triển Dực, “Cậu là Triển Dực?”

Triển Dực gật đầu, bắt tay với hắn.

Thương Du giống như nhẹ nhàng thở ra, một tay đút vào túi, vui đùa nói, “Ở đây muốn gặp một người đúng là không hề dễ dàng.”

Triển Dực cười thản nhiên, dùng phương thức trao đổi của con người nói chuyện với hắn.

“Ách...” Thương Du bỗng nhiên nhỏ giọng nói, “Tôi nghe nói cậu mạnh hơn cả hắc huyết tộc.”

Triển Dực không nói gì, nhìn hắn.

Thương Du có chút xấu hổ, “Cậu có rảnh không, có thể đi toilet với tôi không?”

Triển Dực sững sốt.

Thương Du bất đắc dĩ, “Tôi đang rất gấp, nhưng tôi nghe nói khi hắc huyết uống rượu sẽ khó kiềm chế được...”

Triển Dực gật gật đầu, “Đi thôi.”

“Cám ơn.” Thương Du cảm kích cùng Triển Dực rời khỏi hội trường, đi toilet.

Toilet của hội trường xa hoa vẫn là rất xa hoa, Triển Dực đứng ở bồn rửa tay chờ, Thương Du đi toilet.

Lát sau, Thương Du bước ra, trong phòng rửa tay vừa lúc có hắc huyết tộc bước vào, khi nhìn thấy Thương Du liền giật giật mũi người, có điều sau khi nhìn thấy Triển Dực, ai ai cũng vội vàng đi giải quyết, không dám hó hé tí gì — Quy định đầu tiên của BN, thân là hắc huyết phải có tự giác, ngàn vạn lần không được ở chung phòng với Triển Dực.

Thương Du rửa tay xong, có chút bất ngờ hỏi, “Không nghĩ tới hắc huyết lại sợ cậu.”

Tính tới bây giờ, đánh giá về Thương Du của Triển Dực vẫn là “Tốt bụng”, mặc kệ hắc sợ huyết tộc hay tin tưởng con người, tất cả đều làm cho Triển Dực cảm thấy hẳn thật bình thường. Nhưng đồng thời Triển Dực cũng lại tăng thêm hoài nghi về Thương Du — Cái gọi là linh năng siêu biến dị, là có thể cảm nhận được mùi adrenalin phân bố trong cơ thể người. Nói cách khác, tâm trạng của Triển Dực đã bị Thương Du nắm chặt trong tay. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết chính là Thương Du phải là quý đồ siêu biến dị.

Hai người rời khỏi toilet, vừa đi vừa nói chuyện.

Thương Du hỏi Triển Dực về công việc ở BN, Triển Dực hỏi Thương Du về chuyện làm ăn của hắn.

Thương Du rất rộng lượng, lúc đi trên hành lang về tới hội trường, Triển Dực đã gần như hiểu được hết việc kinh doanh của Thương Du.

Vừa bước vào hội trường, họ nhìn thấy trên sân khấu có một ông già đang đứng, là chủ tịch của trung tâm an toàn, đang đứng đọc diễn văn.

Triển Dực cầm lên ly sâm banh vẫn còn chưa uống giọt nào, phía sau đột nhiên có giọng nói, “Dực Dực, cậu đi với ai vậy? Cậu dám bỏ mặc tôi!”

Triển Dực xoay đầu lại, Thương Du cũng kinh ngạc nhìn người kia, hắn có một mái tóc màu trắng, rất dài...

Lấy sự hiểu biết về huyết tộc của Thương Du, hãn căn bản không biết Bạch Vũ là ai, “Anh... cũng là con người?”

Bạch Vũ xoay mặt nhìn hãn, đột nhiên nhe răng ra.

Thương Du kinh ngạc nhảy dựng, sau đó lui ra sau, lão đảo không vững.

Không biết Tiểu đã tới từ khi nào, giơ tay ra đỡ hãn, “Không sao chứ?”

“Không...” Thương Du xấu hổ cười cười, xoay mặt nhìn Tiểu, “Cậu cũng là người?”

Tiểu hơi cười cười, gật đầu.

Tâm tình của Thương Du hiển nhiên tốt lên không ít.

Đằng trước đột nhiên có vài người bạn làm ăn chào hỏi hãn, Thương Du cũng bước tới nói chuyện với bọn họ.

Tiểu đưa cho Triển Dực một cái bình nhỏ.

Triển Dực cầm lấy, bên trong đựng kim tiêm mini lấy máu không đau và dụng cụ phân tích tế bào.

“Hãn có mùi gì không?” Triển Dực hỏi Bạch Vũ.

Bạch Vũ trừng mắt, lắc đầu.

“Không có?”

“Không phải.” Bạch Vũ trả lời, “Có mùi của con người.”

Triển Dực nhíu mày, “Chẳng phải người nào cũng có à.”

“Nhưng mùi của hãn thì rất rõ ràng.” Bạch Vũ chậm rãi trả lời, thuận tiện uống ly rượu sâm banh trong tay Triển Dực, uống xong liền lè lưỡi.

“Ý anh là gì?”

“Một người có mùi vị của hai người.” Bạch Vũ cầm ly rượu máu lên uống, cảm thấy mùi vị không tệ.

“Một người sao có thể có được mùi của hai người?” Triển Dực cảm thấy mình không hiểu được.

“Bình thường chỉ có hai khả năng.” Bạch Vũ nói, “Một là phụ nữ mang thai.”

Triển Dực im lặng.

“Hai là...” Bạch Vũ cầm ly rượu, “Hãn xịt một loại nước hoa có mùi của con người, còn là xịt rất nhiều.”

Triển Dực nhíu mày, “Cho nên mùi vị trên người hãn càng bình thường thì chính là càng không bình thường?”

“Hãn rất thông minh.” Bạch Vũ cười cười, “Ít nhất có thể dư sức lừa hắc huyết...”

“A!”

Bạch Vũ còn chưa dứt lời, ngoài hành lang đột nhiên vang lên tiếng thét chói tai của một người phụ nữ.

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Kẻ Tình Nghi

Tiếng thét chói tai phát ra từ toilet, Lam Lạc nghe thấy cũng cảm giác có chuyện xảy ra, vội vàng chạy tới đó.

Ở đó chỉ có một nam một nữ huyết tộc quần áo không chỉnh tề, cô gái kia còn xấu hổ chỉnh lại quần áo đầu tóc.

Lam Lạc bó tay, thì ra chỉ là một cặp tình nhân yêu đương vụng trộm, nhưng mà yêu đương vụng trộm chẳng phải đặt tiêu chí lạng lẽ lên hàng đầu sao, kêu con khi khô gì?

Đang nghi hoặc, chợt nghe giọng của Eide từ phía sau, “Có mùi máu.”

Hai huyết tộc kia chỉ chỉ ra chỗ rửa tay.

Lam Lạc bước ra xem... Ngoài đó có một huyết tộc nằm trên mặt đất, ngực bị xé rách, máu văng tung tóe.

Triển Dực bọn họ lúc này cũng chạy tới.

Lam Lạc lại gần nhìn kỹ, nhú mày... Tim bị bóp nát, hắc huyết kia đã chết.

Mọi người nhìn nhau — Im hơi lặng tiếng giết chết một hắc huyết tộc?

Chuyện này truyền ra ngoài, rất nhanh gây ra hỗn loạn, mọi người trong phòng đều hoảng sợ, ai lại có thể dễ dàng giết chết một hắc huyết tộc? Tuy rằng người chết là một hắc huyết còn trẻ thấp kém, nhưng lại bị giết trong WC, thần không biết quỷ không hay, thật sự rất khủng bố.

Lam Lạc xoay đầu hỏi bên ngoài, “Có ai biết hẳn là ai không?!”

Triển Dực tựa vào cửa nhìn thoáng qua, khẽ nhíu mày — Hẳn biết người này, lúc này đi vệ sinh với Thương Du, đây chính là một trong hai tên huyết tộc xuất hiện sau khi họ bước vào.

Quả nhiên, tên đi cùng hẳn lúc này cũng vọt vào, vừa nhìn thấy thi thể liền chấn kinh kêu lên. Trải qua điều tra, hắc huyết tộc này nằm trong những người giúp đỡ trung tâm an toàn, nhiệm vụ của gia tộc Camille. Còn là một hắc huyết trẻ tuổi, ngày thường cũng chẳng làm gì, chỉ biết ăn chơi trác táng. Hôm nay đi cùng mẹ tới tham gia bữa tiệc.

Vị phu nhân Camille, mẹ của hẳn cũng không phải hắc huyết bình thường, bà đã gần bốn trăm tuổi. Gia tộc Camille rất hùng hậu, tuy rằng không thuộc hàng lão quý tộc nhưng cũng là người đại diện cho quý tộc mới phát.

Nội bộ huyết tộc cũng có sự cạnh tranh rất khốc liệt. Tuy rằng huyết tộc dựa theo huyết thống để sắp xếp thứ hạng, nhưng lão quý tộc và tân quý tộc vẫn tồn tại mâu thuẫn. Nói trắng ra là, lão quý tộc nắm giữ quyền lực, tân quý tộc thì có tài lực, cả hai bên nhất định sẽ có cạnh tranh.

Phu nhân Camille chạy tới trước cửa toilet, vừa nhìn thấy thi thể con mình liền kêu thảm, chạy vào hét, “Eric! Con ơi!”

Lam Lạc khoát tay với vài cảnh viên ở bên ngoài, ý bảo sơ tán mọi người đừng để quá nhiều người đứng ở đây.

Khải cũng bước vào, nhíu mày nhìn Lam Lạc.

Lam Lạc hỏi phu nhân Camille, “Con của cô có kẻ thù nào không?”

Phu nhân Camille phấn nộ đến mức hai mắt đều chuyển sang màu đỏ, đứng dậy căm tức nhìn Lam Lạc, “Cho dù có kẻ thù thì cứ lại phải giết

trong trung tâm?! Ở đây đều là cảnh sát, chẳng phải là nơi an toàn nhất thế giới à?!”

Lam Lạc nhìn trời.

“Samir, chẳng phải lúc này cậu ở chung với Eric sao?” Phu nhân Camille xoay đầu hỏi tên huyết tộc vừa rồi chạy vào.

Tên huyết tộc kia chính là người đi chung với Eric vào WC, lúc nhìn thấy Triển Dực thì sợ tới mức chạy vọt vào trong không dám hó hé. Người đó là tam thiếu gia của gia tộc Slavic, cũng là thế hệ thứ hai của tân quý tộc.

Samir cũng không biết phải làm sao, “Chúng tôi... chúng tôi đâu có làm gì đâu a.”

“Lúc này cậu có thấy hần đi toilet không?” Lam Lạc kéo Samir qua một bên, để tránh cho hần không bị cơn thịnh nộ của phu nhân Camille làm cho sợ choáng váng.

Samir ổn định lại cảm xúc, chợt nhìn thấy Triển Dực đứng ở bên kia.

Lam Lạc chú ý thấy biểu tình của hần thay đổi khi nhìn Triển Dực, khẽ nhíu mày.

Phu nhân Camille cũng có để ý... Thật ra khi vừa nghe tin một hắc huyết tộc bị giết, toàn bộ khách khứa ở đây đều nghi ngờ Triển Dực đầu tiên.

Trong huyết tộc, khả năng tự giết lẫn nhau là cực nhỏ, bởi vì sát hại bản tộc sẽ phải chịu tội rất nặng, hơn nữa với sức chiến đấu của một hắc huyết tộc bình thường, dù cho là nhị thế tổ gầy yếu, thì những hắc huyết tộc khác cũng rất khó giết hần êm xui mà không có ai phát hiện! Cho nên,

trong những người ở đây có thể làm được chỉ có Triển Dực. Đương nhiên... còn có Bạch Vũ.

“Nói mau!” Phu nhân Camille túm Samir quát.

Samir chỉ vào người Triển Dực, “Lúc chúng tôi bước vào có nhìn thấy hẳn. Eric muốn ăn chút phương đường, tôi sợ mình sẽ rước lấy phiền phức nên đã ra ngoài trước.”

Bạch Vũ đứng ngoài cửa xem náo nhiệt, khó hiểu hỏi, “Phương đường là cái gì?”

“Giống như phương đường hoa hồng, là mê dược của huyết tộc.” Tiểu đứng bên kia giải thích với Bạch Vũ, “Có rất nhiều loại, hắc huyết cấp cao không nghiệm mấy thứ này, có thể dựa theo mùi trái cây yêu thích làm ra, thể nghiệm kích thích. Tuy rằng không phải thuốc cấm, nhưng loại thuốc này cũng rất nguy hiểm, bởi vì khi ăn vào, huyết tộc rất dễ dàng không thể khống chế bản thân mà đi hại người.”

Bạch Vũ gật đầu, quả nhiên chơi thuốc là kỹ năng của đám nhị thế tổ phá cửa à, mặc kệ là huyết tộc hay là con người a, đều như nhau cả thôi.

Lam Lạc liếc mắt nhìn, huyết tộc xung quanh đây đều dùng ánh mắt không tốt nhìn Triển Dực, hẳn biết đại sự không ổn rồi.

Phu nhân Camille dùng thanh âm lạnh như băng hỏi Samir, “Nói cách khác, trước khi Eric chết, ở cùng với nó chỉ có một mình Triển Dực?”

Samir gật đầu, “Chắc là vậy...”

Nhưng Samir còn chưa nói xong, phu nhân Camille đã nhe răng giơ vuốt nhào về phía Triển Dực, “Triển Dực!”

Đốt mặt với vị phu nhân Camille nhe nanh đang xông tới, Triển Dực vẫn đứng im không nhúc nhích.

Ngay lúc phu nhân huyết tộc điên cuồng kia nhào tới trước mặt Triển Dực, bỗng nhiên có một người giơ tay giữ cổ tay bà lại.

Phu nhân Camille theo quán tính nhào về phía trước, mái tóc dài nhuộm đỏ rơi tung, ngẩng đầu lên nhìn, khuôn mặt tái nhợt nổi lên đầy mạch máu, hai mắt sung huyết, răng nanh cũng chuyển thành màu đỏ. Đây chính là điềm báo huyết tộc đang mất khống chế! Bình thường nếu muốn cản lại thì phải cần một sức mạnh mang tính áp đảo và tuyệt đối.

Triển Dực nhìn người che trước mặt mình đang giữ cổ tay phu nhân Camille... Người kia chỉ cao tới ngực hắn.

Mái tóc vàng xoắn dài tới eo, lễ phục màu đen ôm lấy thân người, làn da trắng mịn giống như một cô gái chừng mười mấy tuổi. Ngũ quan tinh xảo tới mức khủng hoảng, chỉ tiếc trong mắt Triển Dực... Cho dù người kia có bao nhiêu đẹp đẽ thì cũng không thể che được cặp đồng tử màu đen già nua.

Elena đứng trước mặt Triển Dực, một tay giữ cổ tay phu nhân Camille, hơi cong khóe miệng, nở nụ cười ngọt ngào.

Lam Lạc bọn họ cũng vừa lúc nhào tới giữ chặt phu nhân Camille, mọi người đều thấy cánh tay của bà có màu đen cháy xém, đương nhiên nó đang trong tình trạng khôi phục lại bình thường.

Elena lấy ra hộp phấn trang điểm mang phong cách cổ điển, mở hộp ra, vô tình chạm phấn lên mặt, lắc đầu “Chặc chặc” hai tiếng, “Camille, Tiểu Camille, mi vẫn luôn dễ dàng bị chọc giận.”

Nghe một cô gái gọi một vị phu nhân là “Tiểu Camille” thật sự rất khó nghe.

“Tránh ra Elena!” Phu nhân Camille hung tợn trừng mắt nhìn Elena, “Hôm nay tôi phải giết chết tên tạp chủng này!”

Triển Dực hơi nhướn mày.

Elena lắc đầu nói, “Dực Dực sẽ không đi giết huyết tộc ở đây.”

“Chứng minh thế nào?” Camille hỏi, “Cô đương nhiên phải che chở cho người nhà rồi.”

Elena xoay đầu nhìn Triển Dực.

Triển Dực nhướn mày, hiển nhiên chẳng để sinh mạng của huyết tộc vào mắt.

Sắc mặt của phu nhân Camille càng thêm khó coi.

Lúc này chợt nghe có người lên tiếng, “Tôi có thể làm chứng cho Triển Dực.”

Người nói chính là Thương Du.

Elena đánh giá hẳn một chút, “Nga ~ con người.”

Thương Du có quen biết Eide nhưng chưa gặp Elena bao giờ, mặc dù Elena là người đứng đầu gia tộc nhưng bà rất ít khi xuất hiện trong các bữa tiệc làm ăn.

Thương Du vội vàng giải thích với phu nhân Camille, “Vừa rồi là tôi nhờ Triển Dực đi vệ sinh với tôi, lúc tôi vừa bước ra thì thấy hai người bọn họ bước vào, sau đó tôi luôn ở cùng với Triển Dực, hẳn không hề rời khỏi tầm mắt của tôi... Lần cuối cùng tôi nhìn thấy huyết tộc kia, hẳn vẫn còn sống bước vào gian phòng vệ sinh.”

Mọi người vươn tay sờ sờ cằm.

Khải lên tiếng nói, “Máu văng tung tóe khắp nơi nhưng Triển Dực từ lúc bắt đầu vẫn luôn mặc bộ đồ này.”

Mọi người đều thấy áo khoác, cổ tay áo lẫn sơmi của Triển Dực đều vô cùng sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi, đúng là không có dấu vết của máu.

Mặt khác, có không ít huyết tộc ở đây quen biết Eric. Vị thiếu gia này là một người có lá gan rất rất nhỏ, khi nhìn thấy Triển Dực phỏng chừng sẽ đi đường vòng. Tuy rằng Triển Dực rất ghét huyết tộc nhưng hẳn là người chấp pháp, Andrea chọc hẳn cũng chỉ bị ném xuống lầu mà thôi. Triển Dực đã từng đánh rất nhiều huyết tộc, nhưng tất cả đều là tội phạm hoặc những tên tà trời dám chọc hẳn, hẳn thật sự chưa từng giết một huyết tộc nào vô cớ.

“Hắn có thể thay quần áo!” Phu nhân Camille vẫn còn bất bình.

“Tôi có thể làm chứng!” Thương Du cường điệu.

“Cậu và hẳn đều là con người!” Phu nhân Camille lại lộ ra vẻ hung tợn, Thương Du sợ tới mức lùi ra sau.

“Đủ rồi!” Lam Lạc cản lại, hỏi Samir mặt mày xanh mét, “Hắn nói có đúng không? Cậu có gặp hẳn không?”

Samir gật đầu, “Người này đúng là có đi chung với Triển Dực.”

“Mọi người bình tĩnh một chút.” Mục Tát phụ trách khám nghiệm đang ngồi xổm bên cạnh thi thể, nói với mọi người, “Hắn đang nắm trái tim mình.”

Tất cả mọi người cùng sửng sốt.

Lam Lạc cũng nhú mày, bước tới xem.

Quả nhiên, trong tay trái Eric có một thứ có hình dáng như trái tim, nó đã gần như biến thành tro.

Mọi người nhú mày.

“Nga?” Tiểu vuốt cầm, “Thì ra là tự moi tim mình.”

Mục Tát lục túi áo Eric, tìm được một chiếc hộp sắt. Mở ra xem, bên trong có mấy viên thuốc được gọi là “phương đường”, có hình vuông giống như những viên thuốc bình thường, rất nhiều màu.

Phu nhân Camille nhú mày.

Lam Lạc hỏi Samir, “Đây là thuốc gì?”

Samir lắc đầu nói, “Tôi không biết, lúc này Eric nói với tôi hẳn có thứ tốt, là hàng mới.”

“Có thể do vấn đề của thuốc không?” Mục Tát nói, “Gần đây trên thị trường có không ít thuốc mới, có thể sau khi ăn đã sinh ra ảo giác, làm cho hẳn mất đi khống chế.”

“Đem về kiểm nghiệm đi.” Lam Lạc bảo Mục Tát mang thi thể về kiểm nghiệm.

Mục Tát vừa định đi, chợt nghe phu nhân Camille lên tiếng, “Triển Dực không được đi!”

Tất cả cùng xoay đầu nhìn bà.

Phu nhân Camille lạnh lùng liếc nhìn Triển Dực, “Hẳn là kẻ tình nghi số một! Trước khi điều tra rõ, hẳn phải bị tạm giam, mang xiềng xích! Tuyệt đối không được tham gia điều tra!”

Khải nhíu mày, vừa định giúp Triển Dực nói vài câu thì phát hiện Lam Lạc trừng mắt nhìn mình.

Khải bây giờ mới để ý, những hắc huyết có cấp bậc thấp hơn đều đã đi hết, xung quanh chỉ còn những hắc huyết cấp cao, cũng đều là trưởng lão, hiển nhiên — Trước khi Triển Dực xóa bỏ được mọi tình nghi, bọn họ sẽ không cho phép Triển Dực tham gia điều tra.

Lam Lạc nhìn Eide.

Eide thở dài, “Chỉ có thể làm vậy thôi.”

Mọi người lại nhìn Triển Dực.

Triển Dực thật ra không sao cả, chỉ nhướn mày.

Elena cũng gật đầu.

...

Bạn đang

Không Thiên lúc này có chút khó hiểu xoay đầu nhìn Bạch Vũ này giờ vẫn không nói tiếng nào.

Tiểu cũng không nhịn được, hỏi Bạch Vũ, “Sao anh không phản đối?”

Bạch Vũ vẫn không tỏ thái độ gì.

Không Thiên và Tiểu nghi hoặc cùng xoay đầu nhìn Bạch Vũ, chỉ thấy hắn đang hưng phấn bừng mặt, nhỏ giọng lầm bầm, “Muốn dùng xiềng xích treo Dực Dực lên? Còn giam trong phòng? Ồ hử, chơi trò mật thất xiềng xích? Tôi thích nha!”

HUYẾT DẠ DỊ VĂN LỤC

Nhĩ Nhã

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Kẻ Thù Mới

Trước cửa trung tâm an toàn, có một chiếc phi thuyền trong như đĩa bay thuần trắng chậm rãi đáp cánh, dừng ngay cạnh Huyết Cung. Cũng là màu trắng nhưng Huyết Cung lại mang phong cách cổ xưa, còn đĩa bay này, theo lời của Triển Dực, nó giống như một cái đĩa vừa rửa xong.

Đây là nơi xét xử của khu thứ bảy.

Chánh án là do huyết tộc đề cử, địa vị tương đối cao, huyết tộc không có tín ngưỡng, cho nên duy trì trật tự trong huyết tộc chủ yếu dựa vào pháp lệnh, mà nền tảng của bộ pháp lệnh là hoàn toàn dựa vào bản năng và luân lý đạo đức của huyết tộc.

Nơi xét xử được chia làm hai tầng, tầng trên là nơi xét xử huyết tộc. Nơi này so với những nơi xét xử khác hoàn toàn khác biệt, ở đây chỉ xử lý những vụ liên quan đến sát hại huyết tộc, thuộc loại giải quyết ân oán cá nhân giữa huyết tộc. Tầng dưới chính là phòng tạm giam huyết tộc trong truyền thuyết.

Bởi vì hắc huyết tộc có lực sát thương rất mạnh, hắc kiếp so với hắc huyết tộc còn mạnh hơn gấp nhiều lần, cho nên Triển Dực cũng như huyết tộc bị tình nghi, toàn thân đeo xiềng xích, bị giam trong phòng tạm giam, mãi cho đến khi cởi bỏ được những nghi ngờ, hoặc tìm được chứng cứ xác thực, rồi tiến hành xét xử, sau đó sẽ được chuyển thẳng vào ngục giam.

Chiếc thuyền màu trắng trông như chiếc đĩa này được gọi là Vận Mệnh Chi Luân, hình dạng thật ra thì cứ tham khảo đĩa bay, sau khi bước vào trong đó thì số mạng của mình sẽ không còn nằm trong tay mình nữa.

Sau khi cập bến, cửa thuyền mở ra, bốn huyết tộc mặc áo choàng trắng mang theo mũ tam giác tượng trưng cho quyền lực bước ra. Bốn người bọn họ hợp lực nâng một chiếc hộp gỗ to dài trong như quan tài.

Bốn người này được gọi là người phán xét, trong Vận Mệnh Chi Luân chỉ có chánh án, hai phó chánh án cùng với rất nhiều người phán xét. Người phán xét nghe theo lệnh chánh án, đều có tính công kích nhất định, vào thời điểm thích hợp có thể sẽ dùng tới bạo lực để áp chế.

Bốn người phán xét bước ra sân thượng trên không của trung tâm, đặt chiếc hộp xuống đất, mở nắp ra... Bên trong là một bộ xiềng xích.

Huyết tộc, đặc biệt là hắc huyết tộc sẽ rất dễ dàng trong nháy mắt thoát khỏi xiềng xích bình thường, cho nên xiềng xích cho huyết tộc được làm bằng chất đặc biệt khác. Bộ xiềng xích này được luyện chế từ xưa, nếu không có chìa khóa thì không thể nào mở được.

Cửa tầng chót mở ra, dưới sự giám sát của phu nhân Camille, Triển Dực được đưa lên sân thượng.

Bạch Vũ vẫn giữ nét mặt vui sướng đi theo Triển Dực, liếc mắt nhìn liền thấy bộ xiềng xích trong hộp.

Triển Dực chú ý tới nụ cười trên mặt Bạch Vũ.

“Trông anh rất vui vẻ?” Triển Dực hỏi.

Bạch Vũ trừng mắt nhìn hắn, vươn tay giữ hai tay hắn, “Dực Dực! Tôi sẽ tới thăm cậu!”

Triển Dực hơi sững sốt, nhưng cũng không nói gì, hồ nghi nhìn Bạch Vũ.

Chánh án hạ lệnh đeo xiềng xích vào cho Triển Dực, áp giải vào Vận Mệnh Chi Luân, giam vào phòng tạm giam của huyết tộc.

Sau đó Vận Mệnh Chi Luân chậm rãi khép cửa lại, rời khỏi bến cảng, hướng về màn đêm.

Lam Lạc thở dài, xoay đầu định bảo mọi người về điều tra vụ án, nhưng mà...

Tiểu nhìn khắp nơi, “Bạch Vũ đâu rồi?”

Mọi người nhìn nhau — Bạch Vũ vừa đứng ở đây tự nhiên không thấy nữa.

“Có khi nào về Huyết Cung rồi không?” Khải hỏi.

Nhưng mọi người dạo một vòng Huyết Cung cũng không phát hiện bóng dáng của Bạch Vũ.

Cùng lúc đó...

Không Thiên chạy tới, “Thương Du chạy rồi!”

“Trung tâm đã phong bế toàn bộ, hãn chạy bằng cách nào?” Lam Lạc khó hiểu.

Không Thiên lắc đầu, “Trong camera không thấy hãn rời khỏi nhưng hãn thật sự đã biến mất!”

Mọi người theo bản năng xoay đầu lại, nhìn Vận Mệnh Chi Luân đã bay đến giữa không trung, dừng nói là...

...

Cái gọi là phòng tạm giam của huyết tộc, thật sự hoàn toàn không khủng bố tới mức đó.

Triển Dực đeo xiềng xích, theo sự dẫn dắt của bốn người phán xét, bước xuống tầng chót của Vận Mệnh Chi Luân.

Trong phòng tạm giam không có ai, hoàn toàn trống rỗng, có thể thấy gần đây số lượng huyết tộc phạm tội rất thấp.

Nhóm người phán xét dẫn đường cho Triển Dực tới một căn phòng trống, sau khi hần bước vào trong, bọn họ cũng khóa cửa lại.

Triển Dực tuy đeo xiềng xích nhưng vẫn có thể tự do đi lại trong phòng, đầu tiên hần chú ý tới chất liệu gỗ của bức tường, vươn tay sờ, cứng rắn lạnh lẽo, tựa như còn có kim loại bên trong. Triển Dực nhẹ nhàng búng búng, thanh âm theo bức tường tạo thành một vòng cung vang lại.

Triển Dực nheo mày hiểu rõ, thì ra là kim loại hút âm.

Lúc này có một hơi thở khiến cho Triển Dực để ý.

Triển Dực hơi nghiêng mặt, nhìn ra ngoài.

Giữa song sắt có vài chương văn của huyết tộc, song sắt cũng làm bằng kim loại hút âm, mang cảm giác rất phức cổ.

Hơi thở càng ngày càng rõ, còn có tiếng bước chân rõ ràng.

Hai mắt Triển Dực chăm chú nhìn cái bóng in trên mặt đất, khóe miệng hơi mỉm cười, “Nơi này nghe nói cấm con người vào.”

Lúc này, có người thăm dò đứng trước cửa nhìn, “Triển Dực.”

Người đứng trước cửa là Thương Du.

Triển Dực đánh giá hần một lúc, Thương Du trông rất căng thẳng, xoay đầu nhìn trái nhìn phải, nói với Triển Dực, “Tôi tới cứu cậu.”

Triển Dực hơi mỉm cười, bước tới gần cửa, dựa vào tường nói, “Chẳng phải anh sợ huyết tộc à? Sao lại chạy tới Vận Mệnh Chi Luân làm gì?”

“Tôi vừa nghe được có vài hắc huyết tộc nói thừa dịp này giết chết cậu.” Thương Du nói, “Vậy thì sẽ không còn ai uy hiếp được hắc huyết tộc nữa.”

Vừa nói hần vừa túm song sắt, hỏi Triển Dực, “Cánh cửa này phải mở thế nào?”

Triển Dực đáp, “Có lẽ phải cần tới chìa khóa.”

“Làm sao mới lấy được chìa khóa?” Thương Du hỏi, tựa như chuẩn bị đi mạo hiểm tìm chìa khóa.

Triển Dực quan sát hần một lúc, nở nụ cười lắc đầu, “Chẳng phải anh có chìa khóa rồi sao, tìm nữa làm gì?”

Thương Du hơi sửng sốt.

Triển Dực nói, “Tôi vốn nghĩ quý đồ cấp cao cũng bình bình như huyết tộc thôi, nhưng dã tâm của anh hiển nhiên còn lớn hơn sức tưởng tượng của tôi... Quý đồ cấp cao xem ra còn rất nhiều loại, nói ví dụ như... Có thể khống chế huyết tộc.”

Thương Du không nói gì, đứng ở cửa nhìn Triển Dực, biểu tình cũng đã thay đổi.

Vẻ mặt Thương Du chẳng còn nét căng thẳng bối rối như ban đầu, trên gương mặt đã sớm lấp đầy bởi sự trấn tĩnh, khóe miệng hiện ra nụ cười nhợt nhạt.

“Sức quan sát không tệ, không uổng công trước giờ tôi vẫn luôn tán thưởng cậu.” Thương Du mỉm cười, vỗ tay vài cái.

Lúc này, chợt thấy hai người phán xét bước tới, đặt ghế đằng sau cho hẳn.

Thương Du ngồi xuống, vung tay, hai người phán xét khoanh tay đứng đằng sau, trông như nô lệ.

Triển Dực nhìn không được nhưn mày, thật ra hẳn nhìn thấy huyết tộc làm nô lệ cho người ta, trong lòng không hiểu sao lại rất đã ghiền.

“Tôi biết cậu ghét huyết tộc.” Thương Du bắt chéo chân, dáng vẻ trông như tinh anh trong giới kinh doanh, tựa như đang ra điều kiện với Triển Dực, “Chi bằng chúng ta hợp tác đi?”

“Hợp tác thế nào?” Triển Dực cũng kéo ghế lại, ngồi xuống, hai người mặt đối mặt chỉ cách lớp song sắt, tựa như đàm phán.

Thương Du hiển nhiên rất vừa lòng với phản ứng của Triển Dực, chậm rãi nói, “Chúng ta liên kết cùng nhau tiêu diệt huyết tộc!”

“Ý anh là, toàn bộ huyết tộc?” Triển Dực hỏi.

“Không sai!”

“Nga...” Triển Dực gật đầu, quan sát Thương Du một lát, hỏi, “Sau khi tiêu diệt huyết tộc rồi thì làm gì? Thế giới này do ai thống trị?”

“Tất nhiên là con người.” Thương Du đáp.

Triển Dực bật cười, “Anh không được tính là con người.”

Thương Du cười cười, “Cậu cũng vậy.”

“Khả năng của quý đồ vượt quá xa con người, sau khi tiêu diệt huyết tộc, các người chính là tầng lớp mới, tiếp tục thống trị con người, cái đó thì có gì khác huyết tộc?” Triển Dực hỏi, “Ngược lại, huyết tộc có máu nhân tạo, quý đồ, đặc biệt là quý đồ cấp thấp vẫn còn yêu thích hưởng dụng con người, tôi rất nghi ngờ các người làm sao sống chung với đồ ăn của mình đây?”

Thương Du nghe xong, ánh mắt lạnh đi vài phần, “Xem ra... Cậu cũng không ghét huyết tộc nhiều như tôi nghĩ.”

Triển Dực bật cười, tựa như đang suy xét cách dùng từ, sau đó lên tiếng, “Thật ra là phải giải thích thế này, ghét được chia ra rất nhiều loại, nói ví dụ như tôi ghét chuột ghét gián, tôi ghét huyết tộc cũng giống như loại ghét đó.”

Thương Du khẽ nhú mày.

“Nhưng mà vẫn còn một loại ghét khác.” Triển Dực nói, “Là loại ghét những thành phần cận bã hoặc những tên suy đồi...” Triển Dực giơ hai tay đang bị còng lên, chỉ Thương Du, “Tôi ghét anh cũng giống như thế đó...”

Thương Du hiển nhiên hiểu được lời châm biếm của Triển Dực, mỉm cười nhìn hắn.

Triển Dực tự hỏi một chút, “Eric bị lấy đi trái tim cho nên mới chết... Chúng tôi hể không thể tự khống chế bản thân. Anh đã khống chế hể nào?”

Thương Du hơi nhún vai, “Khống chế? Ý cậu là... thế này?”

Nói xong, hắn xoay đầu nhìn người phán xét đứng phía sau.

Người phán xét máy móc bước lại, mở cửa phòng tạm giam, sau khi mở cửa, hắn cầm cây súng trong tay chìa vào đầu Triển Dực.

Triển Dực hơi cong khóe miệng, “Quả nhiên anh là người giết Eric.”

“Không sai.” Thương Du đứng lên, “Triển Dực, tôi thật lòng muốn mời cậu hợp tác, tôi cảm thấy chúng ta hợp tác với nhau sẽ rất ăn ý, nhưng dường như cậu lại không có ý định đó...”

Triển Dực lại gật đầu, tỏ ý đúng là không muốn hợp tác với hẳn. ❖

“Vậy thì tôi chỉ có thể làm theo lệnh, giải quyết cậu.” Thương Du có vẻ rất tiếc nuối, “Không phải bạn bè thì là kẻ thù, sự tồn tại của cậu là một mối nguy rất lớn, hơn nữa...”

“Hơn nữa nếu tôi chết trong Vận Mệnh Chi Luân, tất cả mọi người sẽ nghĩ tôi chết trong tay huyết tộc, gia tộc của tôi sẽ nghĩ gia tộc Camille giờ trò, trong nội bộ huyết tộc sẽ xảy ra nội chiến?” Triển Dực hỏi, “Đây mới là kế hoạch ban đầu của anh nhỉ?”

Thương Du cười cười, “Rất đáng tiếc không thể hợp tác với cậu.” Nói xong hẳn nhìn người phán xét máy móc cầm súng bên cạnh, “Đây là súng làm tan chảy mà huyết tộc thường dùng để tiêu hủy... Độ nóng của đạn bắn ra lên tới ba ngàn sáu trăm độ, thân thể của huyết tộc sẽ lập tức tan chảy trong chớp mắt.”

Nói xong hẳn khoát tay, ý bảo người kia — Ra tay đi!

Nhưng người kia chỉ cầm súng nhìn Triển Dực, không hề nhúc nhích.

Thương Du hơi ngẩn người, “Ra tay đi.”

Nhưng đối phương cũng không hề nhúc nhích, một lát sau, hẳn đột nhiên thả súng, sau đó bắt đầu xoay vòng tại chỗ, tựa như một vũ điệu nào đó.

“Xem ra phép thuật của anh cũng không phải luôn luôn có hiệu quả.” Triển Dực nâng tay lên, trong tay cầm chìa khóa, miệng ngậm lấy chìa khóa, dùng răng đút vào ổ mở khóa, sau đó “Cạch” một tiếng.

Xiềng xích được mở ra. Triển Dực lắc lắc tay, rầm một tiếng... Xiềng xích rơi xuống đất.

Chiếc chìa khóa này là trước khi lên thuyền, Bạch Vũ đã lén nhét vào tay hắn, mà tên vừa rồi không nghe theo lời Thương Du, tất nhiên cũng là do Bạch Vũ.

Thương Du lùi về sau, hai người kia cũng dùng vũ điệu có chút nhàm chán chặn đường hắn lại.

Thương Du muốn chạy nhưng hắn đã bị bao vây, hiển nhiên bọn họ đã không còn bị hắn điều khiển nữa.

Thương Du kinh ngạc nhìn Triển Dực, “Cậu đã dùng phép thuật gì?”

Triển Dực lắc lắc ngón tay, “Phép thuật thì không dám nhận, nhưng trên thế giới này, còn có người khác thông thạo việc này hơn anh...” Nói xong liền giơ ngón tay chỉ người phía sau Thương Du.

Thương Du sửng sốt xoay đầu lại... Nhìn thấy một người tóc bạch kim tiêu sái bước lại, vô cùng tiếc nuối vuốt cằm, hai mắt chỉ nhìn Triển Dực, “Biết vậy không đưa Dực Dực chìa khóa rồi! Chẳng có trò gì vui để chơi hết!”

Thương Du nhìn hai người phán xét, ra mệnh lệnh, “Giết hắn!”

Nhưng hai người kia vẫn đứng im, nhìn thẳng đôi mắt Bạch Vũ.

Bạch Vũ lắc lắc đầu, búng tay một cái.

Hai người liền nhào tới đè Thương Du xuống.

Triển Dực bước ra khỏi phòng tạm giam, lấy điện thoại ra gọi.

Đầu dây bên kia được kết nối, giọng của Lam Lạc vang lên, “Sao rồi?”

“Đã bắt được, nhận tội luôn rồi, hắn mới là hung thủ thật sự giết chết Eric.” Triển Dực nói, “Tôi đã gửi bản ghi âm qua cho anh.”

“Đã nghe.” Lam Lạc trả lời.

Lúc này bên kia truyền tới giọng nói của một người phụ nữ, là phu nhân Camille, so với lúc này thì bây giờ bà đã bình tĩnh hơn nhiều, “Cám ơn cậu, Triển Dực.”

Triển Dực không sao cả, nhướn mày nói, “Không cần khách sáo.”

Cúp điện thoại, Triển Dực ngẩng đầu nhìn Thương Du bị xiềng xích lại.

Thương Du nhìn hắn, “Cậu giờ trò với tôi?”

Triển Dực cười cười, “Không dẫn anh lên thuyền, lỡ anh không chế hết huyết tộc ở trung tâm thì sao, thế thì sẽ rất gay go.”

Thương Du cười lạnh, “Cậu cho là các người có thể giam được tôi?”

Nói còn chưa dứt lời, Thương Du đã bị bịt khẩu trang lại, cấm không cho nói chuyện, sau đó lại che mắt hắn đi, tránh cho hắn dùng ánh mắt không chế người khác.

Chờ tất cả được hoàn thành, cửa lớn ngoài kia mở ra, Eide và chánh án cùng bước vào.

“Không sao chứ?” Eide hỏi Triển Dực.

Triển Dực không đáp, chỉ hỏi, “Anh chuẩn bị xử lý hắn thế nào?”

“Sự tiến hóa của quý đồ đã vượt quá xa dự đoán của chúng ta... Chúng ta cần phải có phương pháp mới để đối phó với bọn họ.” Eide nói xong liền mang người đi.

Chánh án nhìn Triển Dực.

Hai người phán xét vẫn còn trong tình trạng bị kiểm soát, Triển Dực nhìn Bạch Vũ, Bạch Vũ giơ hai tay ra trước mặt hai người, búng tay một cái, hai người kia liền tỉnh lại, vẻ mặt mờ mịt.

Chánh án nhíu mày nhìn Bạch Vũ, hắn đeo mặt nạ bảo vệ, chỉ lộ ra hai con mắt, trong mắt mang theo vẻ kiên kị còn có chút không tin tưởng.

Bạch Vũ hoàn toàn không để ý tới hắn, đi theo Triển Dực ra ngoài, “Dực Dực, chúng ta đi ăn khuya đi?”

“Anh muốn ăn gì?” Tâm trạng của Triển Dực hiển nhiên rất tốt, ra tới bên ngoài, Vận Mệnh Chi Luân đã đáp tại cảng của trung tâm.

“Dực!”

Khải và Mục Tát còn có Không Thiên bọn họ chạy tới.

Tiểu thử dài, “Thiếu chút nữa bị cậu hù chết.”

“Cơ mà, các cậu thiết kế tốt lắm, nhưng sao không chịu nói cho chúng tôi nghe?” Không Thiên oán trách.

Triển Dực lắc đầu, “Đây không phải kế hoạch của tôi.”

Bạch Vũ giơ tay, “Là do phu nhân Camille và Elena hợp tác với nhau diễn kịch, chìa khóa là do Elena đưa cho tôi, bọn họ muốn cách ly phần tử nguy hiểm có thể khống chế huyết tộc ra, như vậy thì mới xử lý dễ hơn.”

Mọi người im lặng liếc nhìn nhau, không khỏi cảm thán, hai lão yêu quái thì ra đều đang diễn kịch, không hổ là huyết tộc từ xưa, cái gì cũng lừa được.

Khải nhin không được nhú mày, “Quý đồ đã tiến hóa tới mức này rồi.”

Lúc này chỉ thấy Lam Lạc vội vã chạy tới, “Mọi người đều ở đây, xem cái này đi...”

Nói xong hắn mở máy tính, giữa không trung liền xuất hiện màn hình TV.

Trên màn hình hiện ra một khuôn mặt quỷ dị, đeo mặt nạ có thiết kế phức cổ, đằng sau hắn là bức tường màu đen, trên tường được ghi chương văn nô lệ màu đỏ.

Triển Dực nhú mày.

“Đây là cái gì?” Khải hỏi.

“Mặt nạ bảo vệ của phản quân.” Bạch Vũ nheo mắt, “Ái gù, người làm mặt nạ này đúng là không tệ nha.”

“Nghe xem hắn nói cái gì.” Lam Lạc mở to âm lượng.

Đây là một đoạn ghi hình, được lặp đi lặp lại phát trên màn hình, người bên trong chỉ nói một câu — Con người, hãy đến gia nhập với chúng tôi, cùng tiêu diệt huyết tộc!

“Xem ra quý đồ đã nghĩ ra được phương pháp đối phó với huyết tộc.” Triển Dực mỉm cười.

Bạch Vũ vuốt cằm, “Xí! Sinh vật cấp thấp bắt đầu phản kháng...”

Nói còn chưa xong đã bị Triển Dực vung chân đá.

“Mọi người có biết đây có nghĩa là gì không?” Lam Lạc hỏi.

Tuy rằng mọi người ngoài miệng nói như thế nhưng trong lòng ai nấy đều rõ ràng — Cuộc chiến giữa huyết tộc và quý tộc đã được nâng cấp, con người cũng bị cuốn vào vòng xoáy đó, và một cuộc chiến mới lại sắp bắt đầu!

HOÀN

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Bắt Đầu Từ Màu Trắng

Chương 2: Mỹ Thực Trước Mặt Phải Nhẫn Nại

Chương 3: Cánh Chim Màu Trắng

Chương 4: Mối Quan Hệ Của Chuỗi Thức Ăn

Chương 5: Bạch Sắc Quấy Nhiễu

Chương 6: Con Người Màu Máu

Chương 7: Nhe Nanh

Chương 8: Thi Cổ Tử

Chương 9: Nhật Ký

Chương 10: Tòa Giáo Đường Màu Xám

Chương 11: Thú Cưng

Chương 12: Người Thân

Chương 13: Khách Hàng Bé Nhỏ

Chương 14: Quý Tộc

Chương 15: Ba Anh Em

Chương 16: Âm Mưu

Chương 17: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân Là Một Chuyện Không Hề Dễ Dàng

Chương 18: Bóng Đêm

Chương 19: Sai Lầm

Chương 20: Cái Chết Bất Ngờ

Chương 21: Quả Mận Khô Kì Lạ

Chương 22: Cuộc Chết Vấn Của Huyết Tộc

Chương 23: Toàn Diệt Nhóm Trưởng Lão

Chương 24: Hương Vị Của Tình Yêu

Chương 25: Túy Sinh Mộng Tử

Chương 26: Săn Thực Giả

Chương 27: Quái Vật

Chương 28: Cánh Cửa Địa Ngục

[Chương 29: Hủy Diệt Sự Sống](#)
[Chương 30: Nô Lệ Đặc Biệt](#)
[Chương 31: Ẩn Tính Hóa](#)
[Chương 32: Chia Rẽ](#)
[Chương 33: Chờ Mong Nho Nhỏ](#)
[Chương 34: Ánh Sáng Chiếu Soi](#)
[Chương 35: Buổi Chiều Biếng Nhác](#)
[Chương 36: Điện Lực Siêu Cường](#)
[Chương 37: Trung Tâm Dự Phòng](#)
[Chương 38: Đã Lâu Không Gặ](#)
[Chương 39: Phản Quân](#)
[Chương 40: Thành Viên Mới](#)
[Chương 41: Huyết Cung](#)
[Chương 42: Răng Nanh Tà Ác](#)
[Chương 43: Huyết Cung Giữa Màn Đêm](#)
[Chương 44: Khu Phế F](#)
[Chương 45: Khí Vị Ở Khu Phế F](#)
[Chương 46: Chó Săn](#)
[Chương 47: Giao Dịch Công Bằng](#)
[Chương 48: Ác Linh Ẩn Nấp](#)
[Chương 49: Khoa Học Của Huyết Tộc](#)
[Chương 50: Chìa Khóa](#)
[Chương 51: Siêu Cấp Biến Di](#)
[Chương 52: Mùi Vị Của Con Người](#)
[Chương 53: Kẻ Tình Nghi](#)
[Chương 54: Kẻ Thù Mới](#)